FEDERICA BOSCO
ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER
Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele Federicăi Bosco au fost traduse în peste 10 țări și s-au vândut în peste 1 000 000 de exemplare.

Mia are șaisprezece ani, este rebelă, ironică, hotărâtă, pregătită să înfrunte cu tenacitate provocările vârstei: școala, colegii, părinții despărțiți… Are un vis măreț la care nu poate renunța: să intre la Royal Ballet School din Londra, cea mai prestigioasă școală de balet din lume, unde procesul de selecție este extrem de sever, iar taxa de școlarizare mult prea mare pentru mama ei, care o crește singură. Îi mai complică viața și dragostea intensă și secretă pentru Patrick, un băiat atât de încântător și unic, asemenea unui înger, dar care o tratează ca pe o soră mai mică. Pasiunea pentru dans și cea pentru Patrick sunt atât de puternice și strâns legate, încât Mia n-ar fi niciodată în stare să renunțe la vreuna dintre ele. Până când destinul, inevitabil și impertinent, o va pune în fața unei alegeri dureroase și dificile.

Vocea editorului Federica Bosco ne spune, cu o ironie debordantă și subtilă, un basm modern extraordinar, delicat și emoționant, împletind, în stilul care a consacrat-o, realul cu ceea ce este surprinzător și imprevizibil. *Îndrăgostită de un înger* este prima parte dintr-o trilogie. Povestea Miei va continua cu *Îngerul meu secret.*

„Închipuiți-vă personaje de o frumusețe dezarmantă, o poveste de dragoste, un vis care trebuie împlinit. Iar dacă la toate acestea adăugați un final de basm, obțineți *Îndrăgostită de un înger*."

Corriere Fiorentino

www.all.ro

ISBN 978-973-724-423-9

9 789737 244239

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. *Ai* căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

FEDERICA BOSCO

Născută la Milano în 1971, Federica Bosco este scriitoare și scenaristă. După ce a obținut o diplomă în lingvistică și a urmat timp de un an cursurile Facultății de Drept, a călătorit prin lume câțiva ani, debutând apoi cu romanul *Îmi placi la nebunie* (*Mi piaci da morire*, 2005; ALLFA, 2009), devenit rapid bestseller. Au urmat *Cercasi amore disperatamente* (2006), *Dragostea nu-i de mine* (*L'amore non fa per me*, 2007; ALLFA, 2010), *Dragostea nu-mi dă pace* (*L'amore mi perseguita*, 2008; ALLFA, 2011).

După uriașul succes de public al Monicăi, personajul de neuitat al acestor romane, și după apariția manualelor „de supraviețuire" conținând sfaturi pentru a-l recunoaște pe Făt-Frumos și a-l uita pe fostul iubit, romanul de față este rodul a două mari pasiuni ale autoarei: dansul și Anglia.

Vocea autoarei

„Nimeni nu te învață să ai talent. Nu sunt de părere că experiența directă este fundamentală: gândiți-vă la Jane Austen, care și-a scris toate romanele fără să scoată nasul afară din casă! Talentul, imaginația și modestia sunt, după mine, cel mai bun cocteil."

Federica Bosco

FEDERICA BOSCO

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER

Traducere din limba italiană de
Camelia Zara

EDITURA ALLFA

INNAMORATA DI UN ANGELO
Federica Bosco
Copyright © 2011 Newton Compton editori s.r.l.

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER
Federica Bosco
Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOSCO, FEDERICA
Îndrăgostită de un înger / Bosco Federica;
trad.: Camelia Zara. - Bucureşti: Allfa, 2013
ISBN 978-973-724-423-9

I. Zara, Camelia (trad.)

821.131.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Olimpia Novicov
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Lui Francesco Scardamaglia,
pentru că mi-a dăruit atât de mult.
Cartea asta ți-ar fi plăcut!

CAPITOLUL 1

Te trezești într-o bună dimineață și ești deja adolescentă.

Așa, fără vreun preaviz, de azi pe mâine, te trezești în corpul unei străine care se consideră supraponderală, urăște pe toată lumea, se îmbracă numai în negru și are gânduri sinucigașe 84% din timp.

Nici eu nu am făcut excepție.

În ziua în care au împlinit paisprezece ani colegele mele din clasă au avut parte de o nebunie de petreceri. Au cerut (și obținut) închirierea unor localuri exclusiviste, haine de mii de euro, DJ internaționali, open bar, catering pe bază de sushi, minicar, până și un ponei.

Mama m-a dus la un restaurant indian împreună cu partenerul ei și mi-a făcut cadou o carte de poezii de Pessoa, spunându-mi că sunt destul de mare ca să le pot citi.

Tata în schimb mi-a transmis felicitările lui cu două zile întârziere și a insistat să mă duc la *ei* la cină.

Ei erau familia perfectă: tata, Libby, Adrian și Seb, declarația oficială a eșecului familiei noastre.

De parcă noi am fi fost copia cea urâtă.

În definitiv am fost fericiți câțiva ani: am petrecut împreună zile de naștere și sărbători legale, am pus la cale vacanțe meseriașe, ne-am molipsit unul de la altul de pojar și varicelă și mi-am vândut fiecare dințișor de lapte pe un bănuț.

O grămadă de poze stau mărturie.

E adevărat că în fotografii ajungi să zâmbești chiar dacă nu ai chef, dar pe vremea aceea eram profund convinsă că totul merge bine între ai mei, pentru că mă simțeam liniștită, protejată și sigură, cu toate că epitetele astea par acum ca dintr-o reclamă pentru absorbante.

Tatăl meu nu era dintre acei părinți care te duc să patinezi sau să mănânci înghețată, și nici dintre aceia care la demonstrația de balet începe să strige „Aia e fetița *mea!*", filmând totul cu înverșunare.

El te asculta mai mereu într-o doară, de parcă s-ar fi gândit la invenția secolului sau la cum se poate dezlipi guma de mestecat de pe trotuare, iar dacă îl rugai să-ți repete ce îi spusesei doar cu o clipă înainte, te privea cu un aer nedumerit și te întreba ce e de mâncare la cină.

De parcă ar fi fost un musafir.

Unul la care te aștepți, dintr-un moment în altul, să ceară nota de plată a camerei.

Și într-adevăr într-o zi și-a făcut valizele și ne-a convocat în biroul lui ca să ne spună adio.

Nu îi voi uita niciodată cuvintele.

După ce a îngenuncheat în fața mea, mi-a zis ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume:

— Chiar dacă nu o să mai locuiesc aici și voi fi tatăl altor copii, întotdeauna voi rămâne *și* tatăl tău.

Acel *și* m-a rănit mai mult decât orice.

La fel ca atunci când ți se spune să oferi bomboane *și* celorlalți copii.

„Nu fi egoistă, lasă-l pe tatăl tău și celorlalți copii!"

Și astfel, din ziua aceea a devenit tatăl și soțul anului, dar nu pentru noi.

Când i s-au născut gemenii ne-a sunat în toiul nopții, plângând în hohote, iar mama a devenit cea mai bună prietenă a lui. Un fel de confidentă pe care o poți suna oricând ca s-o întrebi cum să fierbi un ou sau ce șampon anti-mătreață să folosești.

Și chiar dacă ea încerca să se poarte normal, se vedea de la o poștă că încă mai suferă.

În timp ce eu continuam să nu mă simt prea grozav în pielea mea.

De fapt, nici nu prea aveam de ales: cu o mamă italiancă și un tată englez era ușor să nu mă simt nici cal, nici măgar.

Părinții mei se cunoscuseră la Florența, unde tata urma unul dintre cursurile alea inutile de italiană pentru străini, iar ea era profesoara lui.

A fost dragoste la prima vedere și, cum se întâmplă în astfel de cazuri, poate că ar fi meritat un strop de prudență în plus. Pentru ea, tata fusese primul și singurul, o repeta mereu, dar cred că relația lor se înfiripase în jurul acelei prejudecăți, tipic italiene, că anglo-saxonii sunt dinamici și independenți.

Tatăl meu era dinamic ca un bloc de ciment și independent ca un copil de trei ani.

Singura dată când a dus-o la o cină de Sfântul Valentin, după ce ea îl exasperase o lună de zile, a fost într-un birt pentru turiști de lângă Piața San Lorenzo, unde a comandat jumătate de litru din vinul roșu al casei, provocând indignarea mamei mele.

De atunci a încetat să mai spere într-o schimbare și n-a mai pretins nici cadouri, nici flori, nici întâlniri.

Întotdeauna m-am întrebat dacă povestea lor de dragoste n-o fi fost numai în capul mamei mele, pentru că, sinceră să fiu, Giles chiar nu avea nimic deosebit sau irezistibil.

Când ea spunea că s-a măritat cu un englez, toate prietenele și-l imaginau ca pe un Hugh Grant, Colin Firth sau chiar Ozzy Osbourne, însă când le arăta poze cu el păreau așa dezamăgite încât, ca să n-o rănească, mai comandau un rând de șampanie și ciocneau pentru un cămin fericit, sperând în sinea lor că *măcar* e un animal în pat.

Tata nu avea nici măcar simțul englezesc al umorului: era un tocilar plicticos cu un cardigan bej, deja chel la douăzeci de ani, cu fața băgată în *The Guardian*.

Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de animal era în pat.

După nici un an a început să insiste să se mute în Anglia și a trimis sute de CV-uri ca să se angajeze într-o bancă oarecare din Londra.

Mamei în schimb i-a fost de ajuns un singur CV ca să se trezească cu oferta unui post la Universitatea din Leicester, patria trupei Kasabian, ca profesoară de italiană, și s-au mutat acolo șase luni mai târziu, când era deja însărcinată cu mine.

Leicester nu era Florența, dar nici Londra, și tata nu era mulțumit. Nu i-a trebuit mult să se îndrăgostească de o brokeriță de la Barclays Bank.

Astfel, cu aceeași imprevizibilitate cu care, într-o zi, m-am pomenit în corpul unei adolescente, acum șase ani, într-o bună zi, tatăl meu a ieșit din viața noastră pentru totdeauna.

La fel ca la „reacțiile ireversibile" de la lecția de chimie, când arzi ceva sau fierbi prea mult un amestec, până se evaporă.

Și îți dai seama că viața ta (cu bune și cu rele) nu va mai fi niciodată la fel și, oricât te-ai strădui să te prefaci că totul merge de minune, înăuntrul tău știi foarte bine că cele mai frumoase clipe aparțin deja trecutului.

Iar timpul care va veni va trebui să-l petreci încercând să-i faci pe ceilalți să creadă că te simți nemaipomenit, că nu e nevoie să se îngrijoreze pentru tine sau să se simtă obligați să-ți dea o mână de ajutor.

Inutil.

Până în ziua metamorfozei, viața mea fusese ca o duminică ploioasă, lungă și plictisitoare, împărțită între școală și lecțiile de balet.

Petreceam o grămadă de timp scriind poezii fără valoare și privind la nesfârșit caseta video cu *Cenușăreasa*, de Prokofiev, interpretată de Sylvie Guillem, pe care mi-o făcuse cadou mama și care acum nu se mai găsea pe nicăieri.

Repetam ore în șir în fața oglinzii, visând să dansez și eu așa.

Ca să fiu sinceră, visam să fiu avansată la rangul de primă-balerină chiar în seara premierei *Lacului lebedelor*, asemenea Sylviei, care reușise asta la numai nouăsprezece ani!

Dar ca să ajung la acest nivel trebuia cu orice preț să intru la Royal Ballet School, imediat după ce aveam să termin liceul. Examenul era greu și, deși pe site-ul lor îi rugau pe elevi să nu se descurajeze în cazul unor neajunsuri economice, eu eram foarte descurajată.

Cred că mama, în adâncul inimii, ar fi preferat să mă duc și eu la mall să fur rujuri și, în ciuda faptului că ținea mai mult decât mine să-mi vadă visul împlinit, amândouă știam că nu ne putem permite prea multe, căci tata îi avea deja pe cei doi gemeni

de care să se îngrijească. De aceea făceam tot posibilul să nu vorbim despre subiect.

Nu eram genul de copil pe care visează să-l aibă părinții (presupunând că există un gen ideal). Nu pentru că aș fi fost o zvăpăiată, ci fiindcă, de când plecase tata, nu mai zâmbeam și nu eram deloc ceea ce se cheamă o bună companie.

Mama îmi repeta de multe ori că o fac să se simtă singură, mai ales când ieșeam undeva cu mașina.

Ce puteam să fac, dacă nimeni nu-mi înțelegea glumele?

De aceea făceam lungi plimbări cu bicicleta, singură, ascultând Pearl Jam.

Lecțiile pe care le luam de ani de zile la școala de balet din Leicester nu mai erau de ajuns, acum venise momentul să fac marele salt înainte sau să renunț pentru totdeauna.

Și, cu circumstanța agravantă a unui corp pe care nu-l mai simțeam ca fiind al meu, proasta mea dispoziție devenise aproape patologică.

Singura care mai reușea să mă facă să zâmbesc era Nina, cea mai bună prietenă pe care ți-ai putea-o dori.

Eram împreună de la grădiniță și ne plăcea să spunem că suntem surori, chiar dacă eram cât se poate de diferite. Eu aveam părul scurt și negru, ochii căprui, pielea albă întesată de pistrui și o anumită predispoziție pentru nefericire, pe când ea avea părul lung blond-miere, ochii gri și era mereu binedispusă.

Nu degeaba avea o familie minunată pe care întotdeauna i-o invidiasem, un frate mai mare extraordinar, militar în Marina Regală, o mamă mereu veselă – care gătea dumnezeiește – și un tată căruia nici prin cap nu i-ar fi trecut să iasă să-și cumpere țigări fără să anunțe și care ne-a dus la concertul trupei Tokyo Hotel lăsându-ne departe de stadion, ca să nu ne simțim stânjenite.

Mama nu știa să gătească, iar tata habar n-avea cine sunt Tokyo Hotel.

Când eram mici, în fiecare an Nina îi scria lui Moș Crăciun să-l întrebe dacă pot fi adoptată de familia ei, iar mama ei, cu multă delicatețe, îi spunea că părinții mei s-ar fi întristat foarte mult dacă s-ar fi întâmplat așa. După ce ai mei s-au despărțit, am

început să-i trimit eu scrisori lui Moș Crăciun, din an în an mai amenințătoare, până când, în cele din urmă, m-am dat bătută.

Nina în schimb nu se dădea niciodată bătută și a scris cu mâna ei o declarație în care afirma că ea și cu mine, în ciuda tuturor, suntem (și o să fim mereu) surori, declarație pe care am semnat-o solemn, într-o noapte cu lună plină, cu sângele nostru.

Nimic n-ar fi putut să ne despartă, eram de neînvins, eram unice, dar, înainte de toate, încă mai credeam în Moș Crăciun.

În acea noapte cu lună plină aveam nouă ani. Acum aveam aproape șaisprezece și nimic nu ne rănise încă, nici un băiat simpatic, nici invidia colegelor, nici o notă proastă.

Nina era sora mea, iar eu a ei. Și asta ne era de ajuns.

Când dormeam împreună acasă la mine sau la ea, în loc să ne preocupe aventurile păpușii Barbie la fermă, rămâneam treze până în zori și ne imaginam prima noapte de dragoste.

Nina visa s-o petreacă cu Robert Pattinson, și o vedea cam așa:

Și-au intersectat pentru prima oară privirile după premiera lui *Twilight* și ea, în loc să înceapă să strige din toți rărunchii ca toate celelalte proaste, l-a privit intens, schițând un zâmbet timid. Apoi, când s-a declanșat nebunia, l-a luat de mână, sustrăgându-l prinsorii anorexice a lui Kristen Stewart, și au fugit împreună pe scuterul ei.

Ea l-a invitat la o pizza într-un mic restaurant, la adăpost de privirile indiscrete, el a rupt o bucățică de pizza, i-a dat-o să mănânce cu tandrețe și a început să râdă în timp ce trăgea de firul de mozzarella cu buzele. I-a șters colțul gurii cu degetele și i-a spus, cu vocea spartă de emoție, privind-o drept în ochi: „Nina, ești *atât* de frumoasă." Apoi i-a luat mâinile, i-a sărutat vârful degetelor și i-a zâmbit trist, șoptindu-i: „Rămâi cu mine în noaptea asta... te rog." Ea s-a ridicat, l-a mângâiat pe obraz și, fără să spună vreun cuvânt, l-a dus la ea acasă.

Paparazzi i-au urmărit într-o cursă nebunească, dar Nina a virat în mare viteză pe străzi lăturalnice, făcându-i să le piardă

urma, el s-a lipit de ea, iar ea a zâmbit complice către acea lună magică, luându-şi rămas bun pentru totdeauna de la micuţa Nina.

Ajunşi acasă, au rămas îmbrăţişaţi îndelung în întuneric, lăsând deoparte timpul şi nebunia lui, explorându-se disperaţi cu mâinile şi cu buzele pentru a-şi întipări în minte fiecare clipă. El a strâns-o în braţe şi i-a mângâiat uşor faţa, urmărindu-i cu degetele conturul frunţii, sprâncenele, ochii, obrajii, apoi i-a sărutat buzele ca şi cum ar fi fost ceva de preţ şi extrem de dulce.

Nina l-a luat de mână şi l-a dus în camera ei, unde el a întins-o cu gingăşie pe pat, susţinându-i capul şi cufundându-şi faţa în părul ei. Ea i-a mărturisit fără sfială că e prima oară, iar el, coborându-şi privirea, i-a spus că şi pentru el la fel.

Au rămas îmbrăţişaţi mângâindu-se şi sărutându-se, apoi s-au dezbrăcat încet şi au făcut dragoste, lăsându-şi trupurile să se contopească într-o pasiune lungă, lentă şi senzuală care avea să îi lege pentru totdeauna.

„Te iubesc, Nina", i-a spus la ureche udându-i faţa de lacrimi. „Te iubesc şi nu pot trăi fără tine." Ea l-a liniştit, răspunzându-i: „Te voi aştepta. Ne aparţinem unul celuilalt. Te voi aştepta. Întotdeauna." Şi întâii zori i-au surprins tandru îmbrăţişaţi şi goi, incapabili să-şi spună adio. A implorat-o să plece cu el, dar ea a răspuns că lumea ei e acolo, că acea noapte perfectă, de neuitat, avea să rămână unică pentru amândoi.

Nina era incredibil de romantică şi era normal să-şi dorească o iubire perfectă.

În definitiv, nici nu cunoscuse un alt gen de iubire decât aceea sinceră, corectă şi puternică a familiei sale.

De aceea, prima mea noapte de dragoste mi-o imaginasem mereu cu fratele ei, Patrick.

Patrick şi Nina erau fiinţe răsfăţate de soartă şi plăceau tuturor. Pentru ei viaţa era un dar minunat şi preţios, care nu trebuia irosit, şi totul părea al naibii de uşor: prieteniile, temele pentru acasă, relaţiile. Să fii prietenul lor era un privilegiu, şi fiecare minut petrecut cu ei însemna o binecuvântare. Iar eu, care din

nefericire nimerisem în acest triunghi absurd, nu puteam decât să îi ador.

Îl iubeam pe Patrick de când aveam trei ani. Și nu e doar un fel de a spune.

Dacă aș fi fost nevoită să aleg între el și dans, jur că aș fi preferat să mă arunc de pe un pod.

El era cu patru ani mai mare ca mine și întotdeauna mă tratase ca pe o altă soră, iar eu îl lăsasem să creadă că îmi convine rolul ăsta.

Ba chiar, ca să nu trezesc suspiciuni, mă făceam mereu că nu-l suport, răspunzându-i urât sau, mai cu seamă, monosilabic.

L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, în curtea școlii, atunci când Nina m-a luat de mână și mi l-a prezentat.

— El e fratele meu, iar Mia e sora mea, a spus pe un ton solemn.

Când el a răspuns că așa ceva nu e posibil, Nina a izbucnit în plâns și, ca s-o liniștesc, i-am dat dreptate. Din acel moment am înțeles că Patrick e o ființă aparte pentru mine, dar nu ca mama și tata, nici ca Nina. Când îl vedeam, obrajii mi se înroșeau dintr-odată și simțeam o senzație ciudată în stomac.

Iar cu timpul acest lucru s-a agravat.

Gândindu-mă la iubire și la complicațiile ei, întâlnirea cu Patrick a devenit pentru mine un lucru dureros din punct de vedere fizic, fiindu-mi din ce în ce mai greu să mă prefac că-l detest, mai ales că Nina și-ar fi dat o mână, dacă de asta ar fi fost nevoie, pentru ca cele mai dragi două ființe din lume să se înțeleagă.

Dacă ar fi aflat că de ani de zile visam să mă mărit cu el și să-i fac șapte copii, n-ar fi fost prea bucuroasă.

Existau limite peste care nu-mi era permis să trec, și întotdeauna mă menținusem cu strășnicie în acele hotare, pentru a nu tulbura echilibrul relației noastre.

Patrick era fratele ei în sens absolut, și nu l-ar fi împărțit cu nimeni alta. De fiecare dată când manifesta interes pentru vreo fată, Nina făcea tot ce-i stătea în puteri ca să le pună bețe-n roate.

Da, poate că era un comportament infantil, dar Patrick era atât de extraordinar încât aveai impresia că nicio fată nu s-ar putea ridica vreodată la înălțimea lui – cel puțin nu pe pământul ăsta.

Nu numai că era frumos de ți se tăia respirația, fiindcă, la fel ca Nina, avea aceiași ochi gri ca marea pe timpul iernii și părul aurit de soare, nasul mic și drept și buzele numai bune de sărutat care îi încadrau dinții extrem de albi, dar era atât de generos și optimist încât te făcea să te simți norocoasă doar pentru simplul fapt că te afli lângă el.

Terminase liceul nostru de trei ani, dar profesorii încă mai vorbeau despre el ca despre cel mai strălucit elev al lor și, chiar dacă nu mai era prezent, toți știau cine e.

Cine îl cunoștea sau auzea vorbindu-se despre el rămânea prins în mrejele farmecului său dezarmant, ca într-o vrajă, și nu putea să facă altceva decât să-l iubească.

Putea să conducă pe contrasens și să scape de amendă, să treacă un examen cu nota maximă fără să deschidă o carte și să aplaneze o încăierare între bețivi numai cu un zâmbet. Însă, mai mult decât orice, ar fi putut face orice fată să se îndrăgostească de el, dar n-a profitat niciodată de lucrul ăsta.

Părea inconștient de puterea pe care o avea asupra celorlalți și se mira de fiecare dată când cineva se arăta deschis față de el.

Și eu aș fi făcut orice pentru el, și prin orice mă refer cu adevărat la *orice*.

Dar eram convinsă că Patrick nu o să fie pentru mine decât un vis cu ochii deschiși, așa că am continuat să-l iubesc în tăcere, de la distanță, la adăpost de gelozii și dezamăgiri, pentru totdeauna.

Școala începea să devină obositoare și în ultima vreme eram tot mai morocănoasă și irascibilă.

Eram ultima din clasă căreia îi venise ciclul și, pentru cineva care nu voia să aibă complicații, asta însemnase o complicație serioasă.

A te *dezvolta* presupunea sâni, retenție hidrică și coapse groase, iar pentru o balerină nu există ceva mai rău de-atât.

Oare nu putea să rămână totul ca înainte? Chiar eram obligată să intru în lumea adulților?

De ce pentru Nina și colegele noastre din clasă era atât de normal să se obișnuiască cu un corp nou, să-și facă noi prieteni și să iasă cu băieții, în timp ce eu nu reușeam să fac altceva decât să scriu în jurnal pagini întregi de gânduri negre?

Prin urmare, notele mele erau în cădere liberă și devenisem ținta preferată a tuturor profesorilor.

Cu cât încercam mai mult să mă camuflez, cu atât îmi puneau mai multe întrebări, cu cât rămâneam în umbră, cu atât se înverșunau împotriva mea și, dacă până atunci fusesem o elevă cu note de nivel mediu, din senin, fără știrea mea, parcă toți se înțeleseseră să vorbească altă limbă.

Literatura devenise un obstacol de netrecut, matematica era mai încurcată decât *Codul lui Da Vinci*, iar franceza o îngrămădire de accente și *s*-uri puse la întâmplare.

Uram cu toată ființa mea liceul, sutienele și Facebook-ul.

Aveam unsprezece prieteni, dintre care unul era mama mea, nu-mi actualizam profilul și nu-mi postasem nicio poză, dar printre contactele mele se afla Patrick, și asta îmi permitea să mă torturez fără să mă expun, urmărindu-i peretele mai ceva ca un agent secret.

În realitate, el nu scria niciodată nimic despre sine, însă prietenii și prietenele lui din toate colțurile lumii îl tagau în poze sau îl invitau la cele mai variate evenimente, iar eu îmi închipuiam că el le răspunde ceva de genul „Imediat ce Mia termină școala venim la voi să facem windsurf în Kawaii" sau „Mulțumesc, dar i-am promis Miei că o duc să vadă Marele Zid Chinezesc".

Visam că vom fi mereu împreună, fericiți și nedespărțiți, îmbătrânind în casa noastră de la țară cu nepoții și câinii noștri.

Nu aveam altceva de care să mă agăț decât fantezia, și mă mulțumeam cu asta.

În definitiv nu trebuia să fac altceva decât să simulez o viață paralelă, pentru ca după aia să mă refugiez în visele mele.

Și să fiu *cu adevărat* fericită.

Cred că în fond indispoziția mea venea din conștientizarea faptului că acea stare de grație era pe cale să ia sfârșit, că în curând vom termina liceul și fiecare va merge pe drumul său.

Doar gândindu-mă la asta mi se frângea inima.

Nina voia să devină avocat pentru drepturile omului, voia să-i apere pe cei slabi și să adopte cât mai mulți copii posibil, în timp ce eu eram sigură că într-o zi voi pleca departe pentru a încerca să-mi realizez visul.

Încă nu știam cum, dar trebuia să-mi dau o șansă. Astfel că în acea perioadă trăiam ca o logodnică care simte că totul s-a sfârșit, dar nu vrea să fie prima care o recunoaște.

Fusese o toamnă rece care depășise orice imaginație.

Boilerul se bloca încontinuu. Coboram să-l iau la pumni o dimineață da, una ba, ieșind din duș plină de săpun și riscând de fiecare dată să fac pneumonie.

Ăsta era unul dintre lucrurile care ne făceau pe mine și pe mama să ne simțim singure.

Faptul că nu ne puteam bizui pe cineva care să ne protejeze și să ne apere și care să ne facă viața mai ușoară.

Paul, partenerul mamei, avea o familie și „stăteau împreună pentru copii", așa că nu era niciodată prezent când aveam cu adevărat nevoie.

Când au intrat hoții în casă, mama le-a urlat de la etaj „Plecați sau trag!", deși în mână avea foenul, iar când i s-a stricat mașina a cheltuit o avere cu mecanicul, lăsându-se convinsă că schimbatul motorului e o investiție excelentă pentru viitor.

De aceea nu-mi plăcea ideea de *a avea nevoie* de cineva și aș fi vrut să fiu independentă din punct de vedere emoțional, ca să nu sufăr niciodată.

Chiar dacă nu făceam altceva de o bună bucată de timp.

— Mia! Vocea doamnei Bowen răsună ca o împușcătură, își croi drum printre bănci și mă lovi în plin.

Simțeam răsuflările de ușurare ale colegilor mei care stăteau relaxați în bănci, în timp ce eu îmi sprijineam capul pe banca de lemn.

— Haide, îți șoptesc eu, murmură Nina.

— Nina, nu-i șopti! tună profesoara.

Oricum era inutil, șoptitul m-ar fi ajutat la o testare cu „da" sau „nu", și nu când aveam în cap un gol de patru sute de ani de istorie...

Am început să bâlbâi frânturi de fraze ca să dau impresia că știu ceva, dar asta era cea mai proastă tactică: păream nu doar ignorantă, ci și autistă.

Mai rău era că învățasem ore în șir, și cu toate astea îmi simțeam mintea complet goală.

Ca și cum noțiunile ar fi alunecat pe țeavă ca apa din chiuvetă, fără posibilitatea de a le reține.

— Nu știe, auzii șoptindu-se în spatele meu.

E adevărat, nu știam nimic și nu-mi păsa câtuși de puțin.

Voiam să mă ridic, să răstorn banca și să alerg la Patrick, pentru a-i cere să se însoare cu mine.

Însă în loc să tac și să accept resemnată umilința publică, mă întorsei către voce:

— De ce nu te duci dracului? Te crezi mai bun decât mine pentru că știi din ce an e *Magna Carta?* Știi unde poți să-ți bagi *Magna Carta*?...

Ar fi trebuit să-l las să-și imagineze singur răspunsul în loc să-i explic, căci astfel, cinci minute mai târziu, nu m-aș fi trezit în fața directoarei, care o suna întruna pe mama (care, din fericire, are mobilul mereu închis), amenințându-mă că o să pierd anul.

Nu puteam să-l pierd, pentru că mi-aș fi luat adio de la ocazia de a intra la timp la Royal Ballet School, asta presupunând că aveau să mă accepte. Mai târziu, în baie, Nina, îngrijorată, îmi cerea explicații despre ieșirea mea neașteptată.

— Poți să-mi spui ce te-a apucat? Parcă erai fetița posedată de diavol din *The ring*!

— Nimic, m-a enervat, îi răspunsei râcâind un abțibild vechi de pe perete.

— Mia, nu-ți dai seama că puteai să fii exmatriculată? Vrei să pierzi anul?

— Nina, te rog, parcă ai fi mama, nu începe și tu.

Îmi luă mâinile într-ale ei:

— Ai tu ceva ce nu vrei să-mi spui și dacă nu-mi spui mie, atunci cui, lui York?

York era câinele meu.

Cel mai urât câine pe care îl întâlnisem vreodată.

Mama mă dusese la un adăpost ca să aleg unul, sperând să-mi distragă atenția de la faptul că tata ne părăsise. Văzusem vreo zece cățeluși frumoși foc care săreau încolo și-ncoace, făcând tot ce puteau ca să fie luați în brațe, în timp ce York stătea într-un colț și dădea din coadă în contratimp, încercând să nu atragă atenția, exact cum făceam eu la școală.

Și atunci am arătat cu degetul spre grămada aceea de păr negru și sârmos, fără cap și coadă, și am spus, spre mirarea tuturor:

— Îl vreau pe ăla!

— Mia, dar e oribil! Are o blană jalnică și îi lipsește jumătate de ureche... Te rog, alege altul! m-a implorat mama.

— Am spus că-l vreau pe ăla!

Și am rămas de neclintit.

Fusese de ajuns doar o privire ca să mă îndrăgostesc iremediabil de el, la fel cum se întâmplase și cu Patrick.

Nina avea dreptate, lui York îi spusesem că-l iubesc.

Iar ei, care era prietena mea cea mai bună, nu-i puteam spune.

Viața era nedreaptă.

— Vii la mine să învățăm, azi după-masă? Mâine avem test la matematică.

— Nu, azi nu pot.

Nina mă privi suspicioasă:

— Și ce altceva ai de făcut?

— Trebuie să mă duc cu mama într-un loc.

— Unde? mă presă.

— Păi, nu știu... o consultație, repetai pe un ton nu prea convingător.

Încă o întrebare și i-aș fi spus adevărul.

— O consultație? S-a întâmplat ceva cu Elena?

— Nu, nu, nimic grav... numai că... nu pot astăzi... atâta tot.

— Mia, te porți ciudat, ești supărată pe mine? Am făcut ceva ce nu trebuia?

Deveni brusc tristă.

— Hai, spune-mi dacă am făcut ceva rău, spune-mi!

Iată, asta era Nina, cea mai dulce și mai dezarmantă fată de pe pământ.

Cea care de mică i-a dăruit cerșetorului din parc haina de blană a mamei sale, care a eliberat papagalii mătușii și care voia să mă adopte.

Și îi răspunsei ca o iubită care se simte cu musca pe căciulă:

— Nu, tu n-ai nicio legătură, eu sunt de vină... e o perioadă așa... mă simt ciudat!

— Nu cumva ești îndrăgostită? mă întrebă fără ocolișuri, și ochii i se iluminară.

Mă înroșii până în vârful urechilor.

— Nu, ce tot spui? Glumești? Și-apoi de cine? răspunsei fără s-o privesc în față.

— Uită-te în ochii mei, zise ridicându-mi bărbia cu degetele.

— Nu ești amuzantă, îi răspunsei un pic prea agresivă pentru a fi demnă de crezut.

— Mia, ești sora mea, nu există niciun lucru pe care să nu-l știu despre tine... spune-mi cine e... hai... eu ți-am spus mereu tot, și de Thomas.

Îmi dădui imediat seama că nu mai am scăpare.

Ea chiar îmi povestise tot despre cum era în limbă după Thomas și despre cum lucrau la „proiectul" destinat inițial lui Robert Pattinson.

Nu existau porțiuni din viața mea pe care să nu le cunoască, alți prieteni, locuri, sau întâmplări la care să nu o fi făcut părtașă, în afară de aceea care acoperea trei sferturi din existența mea și care îl privea pe fratele ei.

Ne vedeam toată ziua, iar după școală stăteam ore în șir la telefon, vorbind despre tot.

Eram cu spatele la perete.

Oftai abătută.

Nina își sprijini mâinile pe umerii mei încurajându-mă să continui.

— Hai, spune, curaj.

— Îl știi pe... tipul ăla de la a XII-a B?

Își încruntă fruntea.

— Oh, Doamne, care? Sunt aproape toți băieți...

— Ăla brunet...

— Care, ăla care seamănă cu Charlie Bewley?

— Nu... ăla care seamănă cu Jared Leto, adică... are părul ca Jared Leto.

— Am înțeles! îmi răspunse luminându-se brusc. Ăla înalt, slab-slab, cu ochii mari! E fantastic! Și știi cum îl cheamă, unde stă, dacă are prietenă?

— Nina, el nici nu știe că exist, e pur și simplu prea mult pentru mine.

— Hei! își îndreptă amenințător un deget spre mine. Vorbești despre prietena mea cea mai bună și nimeni nu e mai bun decât tine! Ține minte că nu există bărbați cu adevărat inaccesibili doar pentru că sunt frumoși sau pentru că trăiesc la Hollywood! Sunt la fel ca noi și au aceleași temeri ca ale noastre, mama spune asta mereu. Vezi, teoretic eu și cu tine am putea să ne combinăm cu Robert Pattinson dacă am vrea, dar poate că nu ne-o dorim cu adevărat, așa că, dacă vrei să-i frângi inima lui Jared, trebuie doar să punem la punct un plan ca să reușești! încheie radioasă.

Era cea mai mare prostie pe care o auzisem vreodată.

Dar dacă se concentra pe Jared Leto dintr-a XII-a B puteam să stau liniștită pentru un timp, căci aș fi vorbit despre el, gândindu-mă la Patrick, așa că, în definitiv, n-aș fi mințit-o chiar în totalitate.

CAPITOLUL 2

— Șiiii... dă-i drumul cu *manége* de *piqué*... îmi strigă... *piqué*, *piqué* și dublu... *chainé*, *chainé*, *chainé*, *passé* susținereee șiiii jos!

Solo-ul se termină cu mine în centrul sălii și Claire privindu-mă fără nicio expresie, cu brațele încrucișate.

Nu-mi aduc aminte să-mi fi zâmbit vreodată la lecție.

Studiase la Royal Academy din Londra și o perioadă la American Ballet Theatre, cu Diana Adams, dar faptul că nu se căsătorise niciodată și că un accident de schi îi compromisese cariera de balerină aveau categoric legătură cu caracterul ei ostil.

Era profesoara mea de când aveam cinci ani și mă adusese la un nivel la care trebuie să decizi dacă să riști totul și să treci la profesionism sau să rămâi pe veci la nivel de amator, sperând că o să predai cândva într-o școală de provincie.

Și dacă ăla mi-ar fi fost destinul, aș fi putut foarte bine să mă duc la facultate și să-mi găsesc un job la Londra, alături de tatăl meu.

Principala îngrijorare a mamei mele era că, dacă mă acceptau la Royal Ballet School și nu mă afirmam, chiar dacă statul finanța o parte însemnată din taxe, tot mai rămâneau de scos din buzunar cel puțin douăsprezece mii de lire sterline pe an, bani pe care noi nu-i aveam.

Iar fața lipsită de expresie cu care mă privea Claire nu mă făcea să presimt nimic bun.

— Mia, tu ești conștientă de ceea ce facem aici astăzi, nu?

— Da, zisei ștergându-mi fruntea cu dosul mâinii, cu un gest dramatic și puțin arogant.

— Și ce facem? întrebă continuând să deseneze cercuri cu bastonul pe parchetul tocit de vremuri.

Când făcea așa îmi venea s-o iau la palme.

Îi plăcea să joace rolul excentricei profesoare rusoaice de o sută de ani, îi mai lipseau doar turbanul și țigaretul înfipt în colțul gurii.

— Ne pregătim pentru admiterea la Royal Ballet School, răspunsei încercând să rămân calmă, scotocind prin geantă.

Era ca o mătușă, avea aproximativ șaizeci și patru de ani, de unsprezece ani o vedeam de trei ori în fiecare săptămână, îmi făcea cadouri de Crăciun și luam cina la ea acasă în fiecare miercuri, dar când ne aflam în sala aceea devenea o adevărată Pavlova în plin delir mistic și mă trata ca pe un rahat.

— NU E SUFICIENT! țipă lovind cu bastonul de podea aproape să-l rupă. Pregătim examenul tău de admitere pentru una dintre cele mai prestigioase școli de dans din lume și ai O SINGURĂ șansă ca să reușești și NU-ȚI POȚI permite să fii mediocră, Mia!

Spuse „mediocră" cu un *r* franțuzesc.

— Crezi că ești singura care-și dorește asta? Crezi că le faci o favoare? Că nu te așteaptă decât pe tine, noul talent al secolului? DA? RĂSPUNDE! mă presă.

Dumnezeule, că afurisită mai era.

— Nu! răspunsei cu jumătate de voce, cu mâinile pe șolduri, îndoindu-mi piciorul pe vârf.

— Nu au nevoie de oameni care să dea optzeci la sută din ce pot, așa cum faci tu, lor nu le ajunge nici sută la sută!

— Dar Claire... încercai să protestez.

— NICIUN CLAIRE! Ești obosită? Odihnește-te! Te doare genunchiul? Pune-ți gheață! Nu există soluții și nici cale de mijloc, în meseria asta trebuie să dai totul cât ești tânăr, pentru că atunci când ajungi la treizeci și cinci de ani ești dat la o parte, e trist, dar așa stau lucrurile! Și aici pentru tine sunt *doamna* Claire! Hai, acum o luăm de la capăt!

Mă întorsei în mijlocul sălii și *doamna* Claire dădu din nou drumul CD-ului cu variațiunea lui Odile, *Lebăda Neagră*, din *Lacul Lebedelor*.

Teoretic la limita imposibilului, mai ales din cauza seriei de cinci *pirouettes* pe care le pretindea la începutul piesei.

Având în vedere că nu eram bună la interpretare, voiam să-i impresionez prin tehnică.

Asta însemna cinci piruete consecutive în vârful piciorului stâng.

O adevărată apocalipsă!

Niciun individ sănătos la cap nu i-ar fi dat o variațiune de genul ăsta unei fete de șaisprezece ani.

Dar Claire nu era chiar sănătoasă la cap.

Svetlana Zaharova era pur și simplu divină în acel solo, era personificarea grației și frumuseții, atât de suplă și elegantă, încât părea ireală. Într-un cuvânt, un înger.

Era capabilă să execute zeci și zeci de *pirouettes* fără să arate nici cel mai mic efort și avea niște brațe infinit de lungi și elegante pe care le mișca la fel ca aripile unei păsări, într-un fel atât de armonios încât te hipnotiza.

Nu știam dacă eram un talent extraordinar, dar știam că, atunci când dansam, în jurul meu lumea dispărea și începeam să zbor purtată de un vârtej de sunete. În mine exploda forța de neoprit a unui fluviu învolburat, care mă făcea să mă simt de neînvins.

Nu mai existau limite și hotare, corpul meu devenea un spațiu infinit, presărat cu note plutitoare unde mă mișcam fără frică, fără durere și fără griji.

Corpul meu de adolescentă *devenea* dans și acel dans devenea iubire.

Când dansam eram iubire.

Și când mă gândeam la Patrick puteam zbura.

— ȘIII... STOP! țipă doamna Claire. Nu știu la ce sau *la cine* te gândeai, dar să faci la fel și data viitoare pentru că ți-a ieșit mult mai bine.

Când ajunsei acasă era trecut de ora opt.

Mama nu era și îmi lăsase cina în cuptorul cu microunde: rigatoni cu brânză de la Sainsbury's și mazăre în conservă.

Ar fi trebuit să chem asistența socială!

York îmi alergă în întâmpinare dând din coadă, îl luai în brațe, mă trântii pe canapea și, epuizată, deschisei televizorul.

Picioarele mă dureau de parcă mi le-ar fi rontăit cineva.

Ce viață absurdă trebuia să ducă o balerină, dacă mă gândeam bine!

Poate că mama avea dreptate, poate că pur și simplu trebuia să învăț economia, să-mi găsesc un serviciu normal și să-mi agăț pantofii de balet în cui, dar cu siguranță aia ar fi fost strada sigură spre nefericire.

„Moare lent cel care nu riscă siguranța pentru nesiguranță, urmărindu-și visul", spuneau niște versuri pe care le copiasem în jurnalul meu. Nu aveam de gând să mă dau bătută până nu încercam totul până la capăt.

Îmi plăcea să fiu singură acasă, asta îmi dădea impresia că sunt adultă și-mi permitea să-mi imaginez cum ar fi fost să locuiesc la Londra.

Desigur, nu mi-aș fi putut permite un apartament numai pentru mine, dar cel puțin nu mi-ar mai fi spus nimeni ce să fac și ce să nu fac.

Chiar dacă știam că mi s-ar fi făcut un dor nebun de mama. O adoram, avusese mereu grijă de mine și întotdeauna mă tratase ca pe o adultă. Râdeam mult împreună și păream mai degrabă surori. Dar de ceva timp nu mai era aceeași.

Sau poate eu nu mai eram.

Și acum avea părul ei blond frumos ciufulit, râsul contagios și look-ul de hippy „spășită" (cum îi plăcea ei să se definească), dar în ultima vreme se îngrijea mai puțin și, mâncând mereu numai conserve, se îngrășase cel puțin cinci kile.

Moștenise de la bunica Olga un gust extraordinar în privința amenajării de interioare, dar niciunul în privința bărbaților și cred că, într-un final, dezamăgirile sentimentale o descurajaseră.

Iar acum că avea patruzeci și trei de ani și nu mai credea în prințul pe cal alb, se hotărâse să urmeze toate cursurile alea practice pentru a deprinde „îndeletniciri" care penalizează de obicei o femeie: să repare mașina de spălat, să schimbe cauciucurile la mașină sau să folosească bormașina.

Nu mai vorbea cu bunica de când se măritase cu tata și, chiar dacă se despărțiseră de ani de zile, din orgoliu nu i-a cerut niciodată ajutor, în ciuda faptului că bunica era putred de bogată (avea un magazin de antichități pe strada Maggio) și abia aștepta să revină într-o poziție din care să o poată critica.

Ideea că de ea depindea realizarea visurilor mele mă irita la culme și reprezenta unul dintre cele mai frecvente motive de ceartă cu mama.

Ar fi fost de ajuns să ridice receptorul și eu aș fi avut taxele plătite până la facultate și pentru copiii mei. În definitiv eram nepoata ei preferată, singura, și într-un anumit sens începusem să dansez datorită ei sau cel puțin așa îi plăcea să povestească.

Când aveam patru ani adusese acasă un tablou vechi reprezentând o fetiță așezată pe un scaun, cu un tutu alb.

Mi-l arătase entuziasmată spunându-mi: „Uite, Mia, parcă ești tu!"

Ca să fiu sinceră, singura asemănare cu fetița aceea erau urechile clăpăuge, dar jur că am rămas fermecată privind-o.

Sau, mai bine zis, ea mă privea pe mine drept în ochi și-mi spunea că trebuie să încep să dansez, că acela e destinul meu, sensul vieții mele, și că numai așa aș fi fost fericită.

Din acea zi fetița aceea devenise chinul meu, obsesia mea, coșmarul meu: mă privea cu un aer încrezut, nepăsătoare față de picioarele ei încrucișate, și în ciuda faptului că probabil murise căzând de pe scaun înainte ca portretul să fie terminat, fără măcar să fi văzut vreodată o bară, reușise să declanșeze în mine o competiție nesănătoasă.

Drept urmare am devenit chinul, obsesia și coșmarul mamei mele care într-o zi, exasperată, m-a dus la Claire.

Tabloul era și acum agățat în camera mea și, privindu-l azi, după doisprezece ani, tot mai reușea să mă enerveze.

În jur de unsprezece mama ajunse acasă.

Mă trezii brusc, făcând să cadă telecomanda care se prefăcu în mii de bucăți.

— Dormeai pe canapea scumpo? În felul ăsta n-o să ai pic de vlagă mâine dimineață! Ai mâncat? Uite ce slabă și palidă ești... îmi spuse sărutându-mă pe frunte.

Îmi frecai ochii şi-i zâmbii, moleşită de somn.

Îi făcui loc lângă mine punându-mi picioarele în poala ei ca să mi le maseze.

Mă simţeam aşa de bine că, în acel moment, ar fi putut să mă întrebe orice.

Şi într-adevăr...

— Aşadar, te-ai hotărât unde vrei să studiezi anul viitor?

Mă prefăcui absorbită de spuma de mango şi ciocolată albă cu bucăţele de alune pe care Nigella o prepara la televizor.

— Hei, mă auzi? zise pişcându-mi degetul mare de la picior.

— Au! Mă doare!

— Atunci ascultă-mă când vorbesc! Acum te interesează bucătăria? mă întreabă ridicându-se ca să asambleze bucăţile de telecomandă şi să închidă televizorul.

— Ar putea să te intereseze pe tine... din când în când ai putea prepara şi tu o spumă... de mango...

— Îţi place... mango? mă întrebă surprinsă.

— Nu... ziceam şi eu aşa... spusei în timp ce-i torturam coada lui York, încolăcit pe burta mea.

— Mia... serios... nu mai e mult... trebuie să-ţi alegi materiile la care vrei să dai examen.

— Of... mamă, sunt obosită...

— Şi eu sunt, să ştii. Şi până nu rezolvăm chestia asta n-o să dorm liniştită, îmi răspunse serioasă. Aşadar? se uită la mine în aşteptarea unui răspuns.

— Mamă, ştii bine, vreau să intru la Royal Ballet School...

— Scumpa mea... ştii cât ţin să continui să dansezi, dar aia e o şcoală pentru...

— Pentru cine? o întrerupsei deodată, pentru cei buni? Pentru cei bogaţi? Nu pentru mine, aşa-i? ripostai agresivă.

— Pentru cine are spatele acoperit voiam să spun! Pentru cine îşi permite să cheltuiască mai mult de douăzeci de mii de lire sterline pe an numai pe taxe şi nu e o problemă dacă după aia fiica sa nu devine Margot Fonteyn!

— Asta e problema mamă, tu nu crezi în mine, îi spusei mâhnită, tu crezi că pentru mine totul e un capriciu ca să nu mă duc la facultate, dar nu poţi să înţelegi că nu-mi doresc nimic

altceva pe lume decât să dansez, iar *ei* îmi garantează o instruire de calitate, chiar dacă nu devin... Margot Fonteyn.

— Și ce-o să faci cu o diplomă de la o școală de artă? mă întrebă sec.

— În cel mai rău caz o să merg să predau italiana într-o școală profesională de periferie!

Exagerasem, o rănisem.

— Scuză-mă, mamă... încercai să repar gafa, n-am vrut, și dădui s-o îmbrățișez.

— Ba da, ai vrut! îmi răspunse ridicându-se și fugi în baie în timp ce York o urmă sperând la ceva bun de mâncare.

— Ești leită bunică-ta! strigă din cealaltă cameră, și ăsta nu e un compliment!

— Mamă! începui să o rog din ușa băii, te rog, crezi că pentru mine e ușor să-mi hotărăsc viitorul așa dintr-un foc, cu toată presiunea din partea ta, a profesorilor și a lui Claire? Crezi că e ușor să gândesc limpede?

— Tu nu-ți dai seama, fetițo, că ăsta nu e un joc, îmi spuse în timp ce-și demachia ochii. Ai șaisprezece ani și crezi că știi totul, dar încă nu știi nimic! Te limitezi la a exprima dorințe și te aștepți ca eu să ți le îndeplinesc cu bagheta magică! Făcu un gest cu periuța de dinți și stropi oglinda. Și mie mi-ar fi plăcut să studiez Artele Frumoase sau să mă fac arhitect, dar n-am putut!

— Normal că nu! Ai vrut cu orice preț să te măriți cu tata, deși bunica ți-a dat un ultimatum!

Exagerasem din nou. M-ar fi strangulat cu ața dentară și bine ar fi făcut, dar ce puteam să fac dacă îmi servea răspunsurile pe tavă?

— EU ÎL IUBEAM PE TATĂL TĂU! Și, spre deosebire de tine, nu așteptam să fiu întreținută de nimeni, cu atât mai puțin de bunica ta Olga, care ar fi vrut să stau neclintită la Clubul Ofițerilor sau la balurile Crucii Roșii!

Spunând acestea începu să-și perie părul cu așa o furie încât o clipă crezui că-și va smulge șuvițe întregi din păr.

— În schimb am fost atât de cretină să cred în noi, cât să te vreau cu orice preț, fără să-i cer un ban femeii aleia reci și imposibile! Iar tu... mă arătă cu peria, care se opri sub nasul meu, tu,

ingrată ce ești... nu-ți permit să mă judeci atâta timp cât te afli sub acoperișul ăsta și până n-o să te zbați așa cum m-am zbătut eu ca să cresc singură un copil într-o țară străină! Mă împinse afară și trânti ușa.

O făcusem să se enerveze rău de tot.

N-o să mai vorbească cu mine cel puțin zece zile.

— Așadar... să înțeleg că răspunsul e... nu? o întrebai prin ușă.

— TRECI LA CULCARE!

Nu am reușit să dorm.

Ideea că fericirea mea depindea de banii altcuiva îmi provoca o frustrare de nedescris.

Trebuia să existe o soluție, în afară de jefuirea unei bănci.

Chiar dacă aș fi început să muncesc, tot nu mi-aș fi putut permite nici măcar chiria unei camere la periferie.

Și apoi, ce-aș fi putut să mă fac la șaisprezece ani ? Chelneriță? Dog sitter?

Trebuia să privesc în față realitatea: eram la cheremul deciziilor mamei mele și complet neputincioasă.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme pentru a pregăti micul dejun și, alături, am așezat un bilet în care îmi ceream iertare. Mama fiind singurul meu aliat, nu aveam de ales.

Am ieșit din casă înainte să se trezească.

Era îngrozitor de frig, părea că o să înceapă să ningă, mi-am luat bicicleta și am început să pedalez cu toată puterea. Plămânii stăteau să-mi explodeze din cauza schimbării bruște de temperatură, parcă eram un dragon care scuipă fum.

Locuiam pe Dale Street, într-una dintre numeroasele căsuțe de cărămidă, cu bovindou, toate identice, situate la vest de Leicester, o zonă care multă vreme fusese considerată periferică, dar care în ultima vreme începuse să fie apreciată.

Mama o pusese la punct cu mâinile ei.

Când o închiriase era o dărăpănătură cu două etaje lungă și îngustă, cu o scară care stătea să se prăbușească și acoperișul în ruină, dar încetul cu încetul o transformase într-o mică bijuterie.

În timp, proprietara casei, doamna Fancher, micșorase prețul chiriei și ajunsese să ne considere fiica și nepoata ei.

Mama spera că, îmbătrânind și neavând alte rude, ne-o va lăsa nouă moștenire și încerca să-i câștige bunăvoința preparându-i marmelade de coacăze, făcându-i cumpărăturile și injecțiile intramusculare.

În ceea ce o privea, doamna Fancher profita și ea cât putea: în ultima săptămână o chemase de trei ori să-i controleze cablul fierbătorului, o pată de umezeală de pe perete și s-o întrebe dacă îi cumpărase suplimentul de la *Daily Mail*.

Până la școală făceam o jumătate de oră bună, și să pedalez la minus cinci grade în fusta aia idioată a uniformei și șosete trei sferturi era o adevărată caznă: ajungeam congelată și cu pielea vânătă.

În ziua aceea ajunsei la școală mai devreme și profitai de ocazie ca să recitesc notițele pentru testul de la matematică. Nina nu sosise încă și fără îndoială nimeni nu mi-ar fi adresat niciun cuvânt.

Toți erau strânși în grupulețe și pălăvrăgeau, râdeau și-și arătau poze pe iPhon-uri.

Eu nu aveam iPhone, ci un mobil vechi și obosit al mamei, dar mărturisesc că mi-ar fi plăcut să am unul, poate așa aș fi fost percepută ca făcând parte din grup.

Mă refugiasem în spatele unei bariere invizibile, în încercarea de a mă apăra de o posibilă depresie, însă mă simțeam ca într-o cușcă înăbușitoare din care nu știam cum să ies.

În definitiv, aș fi vrut și eu să fiu invitată la petreceri, să râd și să mă distrez, dar nimeni nu părea interesat de mine, așa că îmi luam un aer de superioritate și indiferență, cu rezultatul că rămâneam mereu singură.

Credeau că sunt o snoabă, când de fapt nu eram decât îngrozitor de timidă.

Și în timp ce stăteam în bancă să-mi citesc notițele, făcându-mă că înțeleg ceva din ele, simțeam ațintiți asupra mea toți

ochii și știam că, oricât aș fi încercat, nu aveam să fiu niciodată una de-a lor.

Dar o să dansez eu într-o bună zi pe o mare scenă a Europei și atunci își vor aminti de mine, întrecându-se să scorneasc ă întâmplări în care dintr-odată voi deveni cea mai bună prietenă.

Deocamdată însă acel viitor era foarte, foarte îndepărtat.

Nina ajunse ca de obicei când profesoara era deja în clasă, lucru care mă făcea să stau ca pe ghimpi până în ultimul moment.

O aducea tatăl ei cu mașina în fiecare dimineață înainte să se ducă la birou, dar ei nimeni nu-i atrăgea atenția dacă întârzia: asta făcea parte din farmecul familiei Dewayne.

Oricine altcineva ar fi primit o admonestare.

— Ești gata? mă întrebă cu un zâmbet larg și senin care mă făcu să mă simt și mai nepregătită.

Nu așteptă răspunsul meu și mă consolă:

— Stai liniștită, am eu grijă.

Mai târziu, după-amiaza, eram la ea, să învățăm.

— Nu pot să țin minte tot, n-am capul destul de mare! îi spusei Ninei gata să mă umfle plânsul.

— Trebuie! Mâine avem altă testare, și nu ne ridicăm de-aici până n-o să știi tot ca pe apă.

— Am o problemă de atenție, nu e vina mea, nu o să reușesc, protestai.

— Ba nu, tu n-ai chef să înveți și atât!

— Nina, stăm la masa asta de la trei după-amiaza și e aproape opt, am deja fundul pătrat.

— Vreau să te ajut pentru că nu doresc să împart banca cu altcineva, iată, motivațiile mele sunt complet egoiste!

În momentul acela își făcu apariția mama Ninei, zâmbitoare ca întotdeauna.

— Mia, e aproape ora de masă, am sunat-o pe Elena și i-am spus că rămâi să mănânci la noi, așa că puteți să mai învățați mai târziu dacă n-ați terminat. Am făcut friptură de pui cu piure de cartofi și tort de ciocolată...

Grozav, poate încă mai era timp să fiu adoptată.

— Perfect, Laetitia, mulțumesc, mi-e o foame! exclamai bucuroasă.

— Bine, atunci imediat ce ajunge și Patrick coborâți că ne așezăm la masă.

La naiba...

Deodată îmi trecu foamea.

O cină în familie cu Patrick în permisie de la Marina Regală era mai rău decât să merg desculță pe cuie.

Nu puteam s-o scot la capăt.

Zece minute mai târziu se auzi soneria și recunoscui râsul lui debordant, contagios, irezistibil. Pielea mi se făcu de găină și mă cuprinse o senzație de greață.

— Ah, a sosit! zise Nina electrizată, hai să coborâm, nu l-am mai văzut pe Pat de o lună!

Ajunsă la jumătatea scărilor, Nina îi sări de gât, în timp ce eu rămăsei să-l privesc cum își învârte în brațe sora, imaginându-mă în locul ei.

Cu *Giselle* în fundal.

Mi se strânsese stomacul și transpiram rece.

El, bărbatul vieții mele, era acolo, la un pas de mine, îmbrățișând-o pe sora lui fără să aibă habar de ce era în stare să provoace inimii și hormonilor mei.

Cum era posibil așa ceva?

Unde era butonul *reset* cu care aș fi putut să-mi reiau viața mea goală și inutilă, dar fără povara unei iubiri imposibile?

Apoi el mă văzu și gura lui moale se deschise într-un zâmbet splendid care mă paraliză, făcându-mă să mă simt și mai idioată.

— Hei, e și *îmbufnata* aici! spuse urcând scările spre mine, dat fiind că eu nu mai eram în stare să mă mișc.

Motivul pentru care mă numea „îmbufnata" era mai mult decât evident: în treisprezece ani îi zâmbisem de cel mult trei ori, iar asta pentru că pur și simplu nu aveam de ales.

Îi răspunsei cu un „ciao" distrat din mână, ca și cum aș fi fost mult mai interesată de tapetul din spatele lui.

— Hai, bosumflato, lasă-mă să te îmbrățișez, știu că mă urăști, dar nu sunt contagios! Mă ridică în brațe ștampilându-mi două pupături enorme pe obraji.

Rămăsei fără suflare, copleșită de o emoție de nedescris, împărțită între dorința de a-l săruta pe gură în fața tuturor și apoi să fug pentru totdeauna sau, mai rezonabil, să acționez în mod coerent cu personajul pe care mi-l construisem.

— Bleah... Ce scârbos, Patrick! urlai dezgustată ștergându-mi obrajii cu mâneca bluzei, ca și cum m-ar fi lins un buldog, în timp ce mă blestemam cu toată puterea pentru ce făceam.

— Pat, las-o în pace, Miei nu-i plac efuziunile! zise tatăl său.

Ba bine-nțeles că-mi plăceau, și apoi din partea lui...

Îmi ciufuli părul zâmbind, apoi scotoci în geantă și scoase o bluză de la Marina Regală pe care speram cu ardoare că o probase el mai întâi, și mi-o oferi cadou.

Nu aveam să mi-o mai dau jos niciodată.

Ne așezarăm la masă și avui impresia că încep să iau foc pe scaun.

Mă simțeam incapabilă să articulez o conversație normală, și bâlbâiam lucruri prostești și fără sens.

Noroc că Patrick vorbea neîncetat despre viața de cadet, despre vapoare, despre ofițeri și despre cât de bucuros era de alegerea pe care o făcuse, permițându-mi să mă las purtată de fantezie cu gândul la ziua nunții noastre.

Toți erau ochi și urechi la vorbele lui, în timp ce eu îi sorbeam cu privirea mai ales bicepșii.

Apoi deodată îmi adunai toate puterile și mă ridicai.

— Dar nici n-ai terminat de mâncat Mia, mai e desertul de ciocolată, l-am făcut special pentru tine! exclamă Laetitia dezamăgită.

— Mmm... mi-am adus aminte că trebuie să-l duc afară pe York, mama e la cursul de autoapărare și el sărăcuțul e singur în casă și are... vezica slabă...

Îi salutai pe toți în grabă, îmi luai ghiozdanul și fugii afară.

Odată ajunsă pe bicicletă, începui să pedalez din toate puterile spre casă, în ceață, respirând vântul rece.

Trebuia să stau departe de el, departe de acea iubire imposibilă.

Trebuia să fac ceva ca să-mi treacă.

Nu aveam de ales.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineață, fix la opt, mama își făcu apariția în camera mea.

— Mia! urlă cu grația ei obișnuită. Încă mai ești în pat? E târziu!

— Nu mă simt bine, gemui.

Încă nu vorbiserăm după discuția aprinsă, dar speram că acceptase scuzele mele scrise.

Dacă mă îmbolnăveam, cu siguranță instinctul matern ar fi învins rațiunea. Cel puțin așa speram.

Se apropie de pat și făcu acel gest plin de tandrețe pe care-l fac mamele cu copiii lor: îmi luă capul în mâini și își puse buzele pe fruntea mea.

— Vai de mine, arzi! Probabil ai răcit aseară când ai plecat pe bicicletă, trebuia să mă suni, aș fi venit să te iau cu mașina.

Nu aveam putere să răspund, atât de rău mă durea în gât, dar eram teribil de fericită că nu trebuie să mă duc la școală și la repetiții și pot să stau în pat la căldurică.

— Eu mă duc la serviciu, sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi spun Ninei că nu te duci azi la școală și o rog să-mi dea mie temele.

Zâmbii și mă întorsei pe partea cealaltă, iar în următoarele trei ore gândul îmi zbură la sărutările pe obraji pe care mi le dăduse Patrick.

Bineînțeles îmbogățind scena cu multe alte detalii.

Prea multe detalii.

Eram singuri, el avea un Jeep albastru decapotabil și venise să mă ia de acasă.

Era îmbrăcat într-o bluză gri cu mânecă scurtă, o pereche de blugi spălăciți și bascheți, iar la mână purta o brățară din piele pe care, în visul meu, i-o făcusem cadou înainte să plece.

Pe bancheta din spatele Jeepului se afla un buchet enorm de trandafiri roșii pentru mine.

Eu îi luasem cu greu în brațe, emoționată, el mă ridica și mă învârtea, apoi îmi lua trandafirii și mă săruta îndelung pe buze, repetându-mi cât de mult îi lipsisem.

Apoi începuse să mă sărute pe gât, sărutări delicate și ușoare care mă gâdilau, și râdeam mângâindu-ne fața și părul, și apoi...

Apoi sosi Nina.

— Salut, bolnăvioaro, ce faci? Am vești mari pentru tine! zise trântindu-se pe pat și descălțându-se. Doamna Southern a amânat testarea de azi. Probabil s-a gândit că ai rămas acasă dinadins, dar în timpul pe care o să-l petreci în pat nefăcând nimic vei putea să te pregătești și data viitoare să dai lovitura.

— Asta e o veste mare pentru tine?

— Nu, stai așa, vestea cea mare e că Jared nu are prietenă!

— Cine? întrebai mirată.

— Cum cine? Jared Leto de la B, pe care în realitate îl cheamă Carl, dar e mai bine să rămână Jared pentru noi!

— Ah! exclamai.

— Doar atâta ai de spus? „Ah"?

— Nu, fantastic, adică mișto, serios. Încercam să arăt entuziasm, dar începusem cât se putea de rău.

Mă privi suspicioasă, apoi îmi puse o mână pe frunte.

— Nu spuseseși că-ți place de el?

— Ba da, la nebunie! Dar credeam că are prietenă! minții eu.

— S-au despărțit de curând, oricum sâmbătă seară mergem și noi la petrecerea „Cacashianelor" și o să ți-l prezint.

Cacashianele erau Bibi și Dell, cele mai ticăloase din clasă, ba nu, din școală. De fapt, ca să fiu sinceră, din tot Leicesterul, și își dădeau aere de parcă erau Kim și Kourtney Kardashian.

Erau manipulatoare și ariviste, arătau de parcă ar fi avut douăzeci și cinci de ani și nu le era frică sau rușine de nimic.

Circula zvonul că pe YouTube ar fi existat un clip porno cu ele două împreună cu profu de sport.

Purtau fusta uniformei scurtă până la chiloți, cercei rotunzi și se machiau strident, dar fiindcă părinții lor, niște evrei ruși, erau printre cei mai mari finanțatori ai liceului, lor le era permis orice.

În fiecare an dădeau o petrecere incredibilă și dacă nu figurai pe lista lor, trebuia să le implori și să te umilești pentru a fi invitat.

Petrecerea de anul trecut fusese filmată de MTV și acolo s-au arătat în toată prostia lor arogantă, în timp ce le ordonau mamelor să-l aducă pe Russel Brand ca invitat de onoare.

Un fraier amărât din clasa a zecea s-a lăsat purtat în lesă pe coridoare timp de o săptămână, și în final tot nu l-au invitat.

Ca să atragă atenția el s-a îmbătat și a urinat pe încălțămintea invitaților care stăteau la rând la intrare.

Momentul lui de glorie a luat sfârșit în momentul în care a fost găsit gol, legat de un copac și la limita hipotermiei.

Nu era de glumit cu Bibi și Dell.

— N-am de gând să le pup în fund pe cretinele alea două, și oricum nu mă încadrez în cerințe, n-o să mă invite în vecii vecilor.

— Ba bine-nțeles că da, și apoi, odată intrate acolo, vom găsi o cale să-ți fac cunoștință cu Jared-Carl, care e prieten cu Thomas, așadar, nimic mai simplu! Închipuie-ți ce frumos o să fie, cele mai bune prietene împreună cu cei mai buni prieteni, nu e romantic? ciripi Nina.

Numai gândul îmi provoca urticarie, dar nu aveam de ales.

Seara, mama urcă să vadă cum mă simțeam.

Încă mai era supărată, dar faptul că eram bolnavă nu-i permitea să se înverșuneze.

— Te simți un pic mai bine? mă întrebă așezându-se lângă mine.

— Așa și-așa, răspunsei cu mai puțină voce decât aveam de fapt.

Se uită împrejur, camera mea semăna cu o cocină, geanta cu echipamentul transpirat de dans era încă pe jos și putea a câine plouat, apoi încălțăminte, cărți, borcane goale de iaurt, coji de banane mucegăite, împrăștiate peste tot și nimic care s-o poată face să zâmbească.

— Fac ordine imediat ce-o să mă simt mai bine, spusei încercând să-i ghicesc gândurile.

— Las-o baltă, prefer să-mi spui odată pentru totdeauna ce ai de gând să faci cu viața ta, după care îți garantez că nu-ți mai zic niciun cuvânt.

— Mamă, suspinai ridicându-mă în șezut, aș vrea să te pot face fericită, aș vrea să-ți pot spune că visul meu este să lucrez într-un birou de contabilitate sau să-mi deschid o cofetărie, aș vrea să fiu o elevă eminentă ca Nina și să-ți dau numai satisfacții, dar eu din păcate sunt doar asta: două picioare care vor să danseze pe poante. Știu că nu înseamnă nimic, că aș fi un chin pentru orice părinte, dar nu e zi în care să-mi doresc să devin altceva. Mă vei putea accepta vreodată pentru ceea ce sunt?

Aveam ochii umezi.

— Dar eu nu vreau să fii nimic altceva Mia, nu te gândi că sunt genul de mamă care să-i reteze fiicei aripile pentru că ea însăși nu a ajuns ce-și dorea, vreau doar să fii pregătită, pentru că viața e dură și nu e mult loc pentru visuri.

— Mamă, de ce vorbești de parcă ai avea nouăzeci și cinci de ani și toate azilurile te refuză pentru că suferi de incontinență și ai viciul jocurilor de noroc? O grămadă de oameni importanți au început de la zero!

— Da, așa e, dar cu spatele asigurat de un frumos cont în bancă!

— Nu poți să faci din orice o chestiune de bani, mamă!

— Crede-mă că aș vrea să n-o fac, dar pasiunea de una singură nu-ți dă de mâncare în fiecare zi și nici nu-ți cumpără pantofi noi!

— Vrei să spui că atârn greu în bugetul tău? Mănânc numai iaurt dietetic și banane, nu sunt eu cea care se îndoapă de porcării de la Sainsbury's!

Și îmi păru imediat extrem de rău pentru ce spusesem.

Mă privi pentru o clipă căutându-și cuvintele apoi, dându-se bătută, zise:

— Știi că ești o mică ticăloasă? și își puse automat mâinile în șolduri.

Nu-mi adresa niciodată cuvinte urâte, dar evident nu făceam altceva decât s-o irit.

Și în definitiv mi-o meritam, căci îngăduința nu a făcut niciodată bine nimănui, asta a fost prima lecție pe care mi-o dăduse Claire.

— Bine, domnișoară, atunci având în vedere că ești un suflet eteric, cumpătat și de impact zero, iar eu, în mod evident, o fanatică a mâncării nesănătoase frustrată și supraponderală, de azi înainte te descurci singură, OK? Nu mă voi mai amesteca în alegerile tale scrupuloase și mature și dacă ai îndoieli, n-ai decât să-l întrebi pe tatăl tău... sau pe Nina, sau pe oricine consideri tu că este la înălțime! Și ieși trântind ușa.

Eram în rahat.

A doua zi dimineață mă simțeam mai bine, și totuși nu m-am dus la școală. Am așteptat zadarnic ca mama să vină să mă salute, dar nu se întâmplă așa, iar când am auzit închizându-se ușa de la intrare, inima mi s-a strâns dintr-odată.

M-am ridicat și am mers la oglindă.

Am examinat figura aceea palidă și zveltă și am văzut-o făcând o reverență în stilul Zaharovei, zâmbind surprinsă și recunoscătoare unui public imaginar, simțind căldura aplauzelor nebunești ale mulțimii în picioare.

Am reușit să percep emoția pe care aș fi simțit-o acolo sus pe scenă, orbită de reflectoare, în timp ce ploua cu flori și cu „bravo", și asta mă răsplătea pentru orice strădanie și durere.

Mă hotărâsem: voiam să fiu balerină cu orice preț, chiar dacă nu aveam habar de cum aș fi putut face să urmez Royal Ballet School și dacă aceștia m-ar fi acceptat.

După-amiază am mers să vorbesc cu Claire.

— Ai șanse bune să fii aleasă dacă muncești mult și dacă îți îmbunătățești *port de bras*-ul și echilibrele, ca să fiu sinceră, dar

trebuie să trudeşti din greu, îmi zise în timp ce fărâmiţa o bucată de sacâz în cutie.

— Claire, dacă mă acceptă, nici nu ştiu cum să fac să frecventez cursurile, mama e neînduplecată pentru că nu-şi poate permite să plătească, îi declarai în timp ce zdrobeam bucăţelele de sacâz cu vârfurile.

— N-ai auzit niciodată de bursele de studiu?

— Ba da, dar nu sunt oferite numai refugiaţilor sau talentelor extraordinare?

— Se oferă sprijin financiar şi familiilor mai puţin înstărite.

— Mai degrabă ar fi nevoie de un sprijin psihologic! Şi în plus mama e prea orgolioasă, n-ar accepta niciodată asta şi oricum tot n-ar fi de ajuns.

— Găsim noi o soluţie, acum du-te în mijlocul sălii, începem. Mă lovi uşor cu bastonul peste pulpă, semn că *doamna* Claire îşi intrase în rol.

Mă deplasai până în mijlocul sălii şi mă aşezai în poziţie pentru variaţiune.

Respirai adânc, aşteptai, şi când auzii prima notă mă ridicai pe poante.

— Nu anticipa melodia, mă luă imediat la rost.

Mă aştepta o zi lungă.

Claire era severă cu mine, mă punea să ţin un *developé* minute infinite, cu piciorul întins în aer lângă ureche, iar muşchii îmi urlau din cauza tensiunii şi transpiraţia mi se prelingea pe şira spinării, până când începeam să tremur de atâta încordare.

Şi mă punea să repet secvenţa până mi se acrea.

Metoda ei de şcoală imperială ţaristă era crudă, dar în felul ăsta învăţasem să rezist la durerea cârceilor, a unghiilor încarnate şi a băşicilor.

Acum trebuia să învăţ ceva mult mai dureros: să rezist frustrărilor şi competiţiei cu alte balerine, iar eu nu eram pregătită pentru asta.

— De la frică la durere şi de la durere la libertate, îmi repetă, dar pentru moment eram blocată în acel tărâm de mijloc între frică şi durere.

După repetiție mersei la ea acasă, nu aveam chef să mă cert din nou cu mama, și dacă stăteam ceva vreme departe una de alta puteam să chibzuim mai bine.

Casa lui Claire era un mausoleu de relicve și amintiri vechi.

Fotografii, partituri, premii, CD-uri și pantofi de balet vechi. Curios însă că nu erau amintirile ei. Cumpăra articole de la tarabe și de pe eBay deoarece cariera sa nu fusese îndeajuns de lungă și bogată în evenimente așa cum ar fi vrut, astfel încât își construise o poveste a ei cu fragmente din viața altora.

— Claire, tu ai fost vreodată îndrăgostită? o întrebai sorbind un ceai negru.

Suspină.

— Îl chema René, era francez și dansam împreună în *Don Quijote* când lucram la American Ballet. Era un prim-balerin minunat, era înalt, puternic, cu părul șaten cârlionțat și ochii negri și eram în armonie perfectă, nu era nevoie să ne spunem nimic: dacă trebuia să întârzie ca să mă lase să-mi iau mai mult avânt sau să mă aștepte o măsură în plus ca să mențin mai bine un *arabesque*, puteam conta întotdeauna pe el. Toți știau că suntem împreună, așa că celelalte fete se țineau la distanță de el și timp de cinci luni am fost nedespărțiți.

— Și după aia?

— După aia i-am cerut să ne căsătorim.

— Tu?

— Da, el nu se hotăra și voiam să normalizez relația noastră.

— Să *normalizezi*?

— Da, aș fi fost mai liniștită, ăsta nu e un mediu în care lucrurile durează prea mult și fiecare nouă balerină care apare e o altă concurentă, așa măcar puteam să revendic niște drepturi.

— Romantic...

— Nu, practic! zise trăgând din țigară.

— Și apoi?

— La început s-a simțit foarte măgulit, dar când i-am spus să aleagă o dată pentru totdeauna a devenit nervos și a început să invoce o grămadă de scuze.

— De genul?

— Că mama lui n-ar fi acceptat un mariaj încheiat la Starea Civilă de peste ocean, că trebuia să mai aşteptăm, că mai erau şi spectacolele şi bla bla bla.

— Avea pe altcineva?

— Da, un balerin de ansamblu.

— Aoleu!

— M-a înşelat, nu a avut curajul să-mi spună şi a făcut în aşa fel să-l prind în flagrant în patul nostru.

— Şi tu?

— A trebuit să strâng din dinţi, să merg înainte şi să dansez cu el alte trei spectacole, cu toată trupa care râdea de mine pe la spate, apoi în sfârşit s-a angajat la Opera din Paris, nu l-am mai văzut niciodată, şi de atunci am terminat cu relaţiile la locul de muncă.

— Ce poveste tristă!

— *C'est la vie.* Şi tu? De cine eşti îndrăgostită?

Mă simţii înţepată direct în inimă şi mă înroşii ca un rac.

— Ce spui acolo, Claire, eu îndrăgostită? Nu, serios... răspunsei privindu-mi unghiile.

Pentru o clipă cochetai cu ideea de a-i împărtăşi secretul meu, dar numai pentru o clipă.

— Tu mă crezi o babă proastă, hai, spune adevărul... zise Claire făcându-mi cu ochiul. Crezi că la vârsta mea nu sunt în stare să-mi dau seama dacă o balerină e îndrăgostită? Draga mea, fac meseria asta de o viaţă, şi îmi dau seama cu ochii închişi. Şi îşi turnă un strop de rom în ceaiul cu lapte.

— O balerină îşi exprimă propriile emoţii prin corpul ei, le trăieşte intens, suferă din cauza lor şi învaţă să le domine, dar nu le poate ascunde. Le absoarbe şi le transformă în artă, iar tu nu faci excepţie, fără să mai punem la socoteală că te cunosc de la cinci ani, mi-e de ajuns o privire ca să te citesc.

Schiţai un zâmbet de circumstanţă, simţindu-mă de parcă eram goală în mijlocul străzii.

Nu puteam risca să-i povestească mamei sau oricui altcuiva, oraşul era prea mic pentru ca veştile de genul ăla să nu se răspândească la fel ca gripa.

Și, în definitiv, nu mă cunoștea chiar așa de bine, dacă avusese nevoie de atâția ani ca să-și dea seama.

— Păi, e un coleg de școală... începui răsucindu-mi degetele, foarte drăguț care...

— Mă bucur pentru tine Mia, îmi tăie vorba, dar nu lăsa ca acest lucru să-ți compromită pregătirea pentru admitere.

Netrebnica, voia doar să fie sigură, deci.

Făcusem bine să nu-i spun nimic.

— Nu te îndrăgosti *acum*, draga mea, concentrează-te asupra viitorului tău și luptă din răsputeri pentru a-ți împlini visul. Dragostea trece, dar o carieră bine structurată oferă satisfacții de neînchipuit. Și, dacă vei deveni atât de bună precum cred eu, vei călători în toată lumea și vei dansa în cele mai prestigioase teatre din Europa.

— La fel ca Vișneva? întrebai plină de speranță.

— Scumpa mea, poate nu chiar ca Vișneva, dar și tu vei face impresie bună.

— Claire, spune-mi sincer, sunt așa de nepriceputâ? Fiindcă am nevoie să știu neapărat!

— Mia, tu ai un mare talent, ți-am spus, ești puternică, intuitivă, armonioasă și ai memorie bună, dar îți lipsește confruntarea cu lumea exterioară. E ca și cum ai trăi captivă într-o învălmășeală de emoții pe care nu știi cum să le exprimi, iar asta o poți învăța numai pe teren, eu din păcate nu te pot învăța mai mult de-atât.

Confuză și deloc alinată m-am întors acasă, pentru a nu știu câta oară în frig, ca să constat că mama se dusese deja la culcare și nici măcar nu-mi lăsase cina în cuptorul cu microunde.

Începuse războiul.

În următoarea zi, la școală, Nina veni într-un suflet la mine.

— Am reușit, suntem invitate, a fost mult mai ușor decât mă așteptam, spuse arătându-mi două bilete roz cu pene.

— La petrecerea Cacashianelor?

— Da! N-au opus rezistență, cred că nici nu știu exact cine suntem, așa că au spus „da" și l-am rugat pe Patrick să ne ducă el cu mașina.Vine să ne ia la opt.

— Patrick ne duce cu mașina la petrecere?

Nu puteam să mă duc la o petrecere de care nu-mi păsa câtuși de puțin, ca să-l cunosc pe unul de care nu-mi păsa câtuși de puțin, doar ca s-o mulțumesc pe prietena mea și să fiu condusă de băiatul pe care-l iubeam. Era nesănătos și fără sens.

— Nu-i drăguț? E în vacanță o săptămână și s-a oferit să ne ducă.

— S-a oferit?

— Chiar oferit nu, dar hai să nu despicăm firul în patru, o să fie o seară de neuitat!

Da, „de neuitat" era adjectivul corect.

Adevărul e că aș fi vrut să mă duc la petrecere și să mă distrez ca toți ceilalți, dar știam de pe-acum că m-aș fi simțit stingheră și nelalocul meu și că n-aș fi putut schimba nicio vorbă cu nimeni, în timp ce Nina s-ar fi împrietenit și cu pereții.

— Nu știu cu ce să mă îmbrac, mă smiorcăii.

— Lasă, am eu grijă.

— Nu cunosc pe nimeni, încercai iar.

— Mă cunoști pe mine și pe Thomas, și-l vei cunoaște și pe Jared.

— Dar tu n-o să stai cu mine toată seara și apoi ce mă fac dacă n-o să-i plac?

Eram patetică.

— O să-i placi, iar eu n-o să te las singură niciun minut.

— Lasă-mă acasă, te rog, încercai să joc ultima carte.

— Ia-ți gândul! Stai mereu închisă și ai nevoie să ieși și să mai vezi lumea.

Avea dreptate cât cuprinde, dar așa cum se întâmplă cu toate lucrurile pe care știi că trebuie să le schimbi, când sosește momentul, n-ai vrea decât să le amâni pentru a doua zi.

Toată clasa era agitată, fetele se sfătuiau despre cum să se îmbrace, iar băieții despre ce o să fie de băut.

Profa de biologie ne dădu drumul mai devreme tocmai datorită petrecerii.

Eram impresionată de puterea celor două și mărturisesc că, în secret, aș fi vrut să fiu un pic ca ele.

Doar un pic, cât să mă descurc mai bine în relațiile sociale și în viață în general.

Când intrai în casă, mama era în bucătărie și lucra la calculator, în compania unei gigantice pungi de chipsuri.

Se făcu că nu mă vede.

Era campioană în a sta îmbufnată, putea s-o ducă așa săptămâni întregi fără să-ți adreseze vreun cuvânt și, într-un final, îi cereai scuze din epuizare, chiar dacă tu aveai dreptate; dacă hotăra să te pedepsească, era necruțătoare.

Odată, când mă dusesem la concertul trupei Groove Armada fără să-i cer voie, m-a pus să fac trei săptămâni de servicii „sociale utile" în cartierul nostru, adică să scot câinii la plimbare, să duc cumpărăturile vecinilor acasă și să spăl mașinile.

De atunci n-am mai făcut niciodată nimic fără permisiunea ei.

Așa era ea când trebuia să joace și rolul tatei – devenea neînduplecată și severă.

De parcă tata fusese vreodată neînduplecat și sever.

— Ce faci, lucrezi? o întrebai distrată.

— Mmm, îngăimă fără să-și ridice privirea de pe ecran.

— Diseară ar fi o petrecere acasă la niște colege de-ale mele din clasă... pot să mă duc?

— De ce mă întrebi? Ești liberă să faci ce vrei.

— Mamă, te rog, gata cu ostilitățile, steag alb, mă predau, ai câștigat tu!

Își închise laptopul și își dădu ochelarii jos, cum făcea cu studenții ei când trebuia să le comunice că nu luaseră examenul.

— Crezi că eu mă distrez să te împung și să stau cu ochii pe tine?

— Uneori da.

— Ba chiar deloc, dar mă gândesc la tine întruna, eşti tot ce mi s-a întâmplat mai important în viaţă şi nu vreau să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut eu.

— Mamă, noi suntem diferite şi atunci erau alte vremuri.

— E adevărat, lumea s-a schimbat numai în rău, acum e mai greu decât înainte şi eu m-am săturat să tot potrivesc socotelile.

Aveam un chef nebun să-i spun că ar fi economisit pe puţin trei sute de lire sterline pe lună dacă ar fi încetat să mai prădeze supermarketurile, dar o ţinui pentru mine.

— Bine, mamă, spune-mi ce ai vrea să fac.

— Sincer, Mia, aş vrea ca anul viitor să studiezi inginerie, drept sau marketing.

— Mamă, dar sunt un dezastru la matematică...

— Dacă te străduieşti, poţi reuşi în orice îţi propui să faci.

— Hai, mamă, mă vezi pe mine ingineră, avocată sau directoare?

— Ascultă, cunosc o grămadă de oameni foarte simpli care au izbutit doar pentru că au o memorie bună, şi aş vrea să te văd şi pe tine realizată, bogată şi stăpână pe alegerile tale.

— Da, dar asta e ceea ce vrei tu. Ar mai fi şi ceea ce vreau eu.

— Chestia e că nu vreau să-ţi pară rău că ţi-ai ales o carieră nesigură precum aceea de balerină. Şi dacă suferi un accident, de exemplu, ce faci?

— Mamă, dacă aş fi avocat şi aş cădea în baie şi mi-aş pierde memoria? Sau dacă aş ajunge inginer şi s-ar prăbuşi podul pe care l-am proiectat? N-ar fi acelaşi lucru? Dacă te gândeşti la lucruri rele, nu poţi să faci altceva decât să te închizi în casă!

Şi să mănânci chipsuri, aş fi vrut să mai adaug, fără s-o fac însă.

— Bine, mamă... spusei într-un elan diplomatic, promit să mă mai gândesc şi să-ţi comunic cât mai curând hotărârile mele înţelepte, eşti de acord?

Mi se păru că i s-a ridicat un elefant de pe cap, pentru că o văzui în sfârşit destinsă.

Se deschise toată într-un zâmbet şi mă îmbrăţişă.

— Așa te vreau, Mia, rezonabilă și matură, îmi zise mângâindu-mă pe obraz.

— Eh, pentru așa de puțin...

Luă un pumn de chipsuri și le băgă în gură.

— Acum povestește-mi de petrecere.

— E o petrecere pe care o dau două colege de-ale mele din clasă, ceva măreț... se pare.

— Bine, mă bucur, o să vezi c-o să te distrezi.

— Sper...

— Vreun băiat la orizont? mă întrebă plină de nădejde.

— Mmm, daa, este unul drăguț de la cealaltă clasă, în seara asta o să mi-l prezinte.

— Îmi pare bine scumpa mea, trebuie să te distrezi la vârsta ta, stai mereu închisă în casă să înveți și să dansezi, e păcat că nu ieși mai des.

— Ție în schimb cum îți e cu Paul? Totul e OK?

— În seara asta m-a invitat la cină la Boboli, trebuie să-mi spună ceva, să sperăm că e de bine, zise ridicând din umeri.

— De genul că-și părăsește nevasta pentru tine?

Ce naiba aveam? Eram posedată?

— O să mă fac că n-am sesizat ironia ta, răspunse întunecându-se.

Tocmai acum când lucrurile se aranjau, veneam eu cu gura mea mare să stric tot.

— Nu e nicio ironie, serios, spun că ar fi timpul, adică, după trei ani, să *normalizeze* situația. Dacă tot învățasem un cuvânt nou, de ce să nu-l fi folosit.

— Da, dar e foarte greu și frustrant... promiți că n-o să te încurci niciodată cu un bărbat însurat?

— Promit!

Și-așa, mai rău de-atât...

Mersei în camera mea să mă prefac că mă pregătesc, York mă privea dubios în timp ce probam cele patru rochii decente pe care le aveam. Dacă ar fi știut cum să facă, și-ar fi acoperit ochii cu lăbuțele.

Erau rochii pe care mi le cumpărase mama cu ocazia unor evenimente importante: Crăciunul la tatăl meu, serbarea anuală

la universitatea unde preda, Paștele la prietena ei Betty și prima întâlnire oficială cu un băiat.

Nu mă plăceam în fustă: aveam picioarele prea subțiri și pulpele prea musculoase și nimeni nu m-ar fi găsit atrăgătoare, cu atât mai puțin Patrick, cu care urma să stau în mașină timp de zece minute bune. Cincisprezece, dacă prindeam roșu la semafor.

La opt fix sună Nina și o auzii sporovăind veselă cu mama.

În adâncul inimii mele știam că, dacă aș fi fost ca ea, mama s-ar fi simțit mult mai fericită.

Suspinând, coborâi scările.

— Uite-o! spuse Nina, ce frumoasă este! Părea sinceră.

— Ești încântătoare, răspunse și mama ținându-i isonul, vrei eșarfa mea roșie de catifea? Se potrivește.

O aduse repede din șifonier și mi-o înfășură în jurul gâtului.

Eram bucuroasă să port un lucru de-al ei, aveam să mă simt mai protejată în mijlocul acelui balamuc, dar acum inima nu-mi palpita din cauza neliniștii de a înfrunta petrecerea, ci din cauza faptului că în câteva secunde urma să îl văd pe Patrick.

O salutai pe mama și ieșii cu Nina în noaptea geroasă, înfofolite în paltoane.

Îmi simțeam stomacul strâns într-un nod.

— Hei, ce frumoase sunteți, o să frângeți o grămadă de inimi în seara asta! ne mimă prin semne de la fereastră.

Mda, exact ce așteptam să mi se spună.

Nina se strecură pe bancheta din spate, iar eu rămăsei încremenită câteva secunde cu mâna pe mâner după care, în sfârșit, deschisei portiera.

Nu reușii să mă uit la el nici măcar o dată, de frică să nu mă îmbujorez prea tare. Dar în timp ce mă luptam să-mi pun centura, mâna mea o atinse ușor pe a lui și inima mea prostuță și îndrăgostită sări ca o minge.

El nici nu-și dădu seama.

— La ce oră vin să vă iau? ne întrebă când ajunserăm în fața enormei vile victoriene, cu coloanele și porticul care dominau pajiștea invadată de atâtea mașini de lux încât părea un salon auto.

Nu voiam să cobor, voiam să rămân acolo la căldurică, împreună cu Patrick care îmi atinsese întâmplător mâna.

Și voiam ca scena aceea să se repete la infinit.

Bine, și cu alte detalii mai îndrăznețe, cum ar fi că, tot din întâmplare, gurile noastre s-ar fi atins și ele!

— Nu-ți face griji Pat, ne aduce Thomas! zise Nina în timp ce scria un SMS.

— Thomas? Dar are carnet?

— Bineînțeles! Are șaptesprezece ani! răspunse ea țâfnoasă.

— Ah, mă scuzi, de-a dreptul șaptesprezece ani, dar nu mi se pare o idee prea bună să vă întoarceți cu el, dacă se îmbată?

— Imposibil, Thomas nu le are cu alcoolul!

— Cum vrei, dar dacă ai nevoie sună-mă, OK?

Am nevoie, am nevoie, am nevoie.

Ieșirăm din mașină și ne pomenirăm deja la rând.

Patrick ne salută cu mâna, eu îi răspunsei cu un surâs distrat.

Bodyguardul uriaș de culoare cu casca la ureche stătea amenințător în fața ușii să controleze invitațiile și să-i alunge cu asprime pe cei care nu se aflau pe listă.

Coada era impresionantă, toată școala era acolo.

Ar fi trebuit să fiu entuziasmată, în schimb mă simțeam deja stresată.

De după ferestrele închise răzbătea muzica lui Lady Gaga dată la maxim.

Pentru o clipă mă întrebai dacă nu cumva era chiar ea în persoană.

Nimic mai probabil.

Eram amorțite și încercam să ne încălzim sărind de pe un picior pe altul.

Fetele erau aproape toate pe jumătate goale, cu rochițe microscopice sau fuste mini albe, fără dresuri și cu sandale de plajă în picioare, iar unele beau șampanie direct din sticlă așteptând să intre.

Băieții erau îmbrăcați în smoching-uri.

— Scuză-mă, Nina, e o petrecere cu temă sau doar întâmplător toți sunt îmbrăcați în alb și negru?

Mă privi derutată:

— Dumnezeule, oare n-au uitat să ne spună ceva?!

Întrebai o fată din rând care ne confirmă suspiciunile. Tema era căsătoria – alb pentru fete și smoching negru pentru băieți!

— Mmm, perfect! Sunt îmbrăcată în verde, n-o să mă lase să intru în vecii vecilor!

— Uite cum facem: având în vedere că eu sunt îmbrăcată în alb, intru, mă duc în baie, mă dezbrac și îți trimit hainele prin cineva.

— Las-o baltă, mi-a trecut deja cheful și nici nu vreau să le văd pe ticăloasele alea două! Facem așa: tu îl suni pe Patrick și îl rogi să vină să mă ia.

Adoram ipoteza asta.

— Nu, nu și nu, e vina mea, trebuia să mă informez mai bine, o să găsesc o soluție. Cum am putut să fiu așa cretină?

— Ești îndrăgostită, e normal. Îi ciufulii părul.

Îmi luă mâinile înghețate într-ale sale.

— Știi că sunt îndrăgostită de-adevăratelea? zise privindu-mă serioasă cu ochii ei mari larg deschiși.

Dacă n-aș ști cum e...

— Sunteți frumoși împreună.

— O spui sincer? Știi că... ne-am hotărât s-o facem? îmi destăinui entuziasmată.

— Oh! Serios? Și când? Unde? Adică...

Eram șocată.

Știam că trebuia să mă bucur pentru ea, în schimb eram iritată și îngrijorată pentru mine.

Dacă ea făcea dragoste cu iubitul ei, ar fi trăit cea mai importantă experiență din viață, s-ar fi schimbat și dintr-odată ar fi devenit adultă, iar eu m-aș fi simțit și mai exclusă.

— În noaptea asta! zise îmbrățișându-mă cu putere, de-aia nu voiam să vină Patrick să ne ia!

— Cum în noaptea asta? De ce atâta grabă? V-a prezis cumva o ghicitoare că muriți mâine?

Era agitată, nu-i stătea în fire, de felul ei era cumpătată și liniștită, cu siguranță o zorise Thomas.

Râse, în ciuda feței mele fioroase.

— Mergem la el acasă, ai lui sunt plecați, apoi ne întoarcem să te luăm.

— N-ai zis că n-o să mă lași singură nicio clipă?

— Am încredere în tine și știu că te vei distra și vei lega prietenii, zise ca și cum aș fi fost un câine pe care urma să-l abandoneze la pensiune toată vara.

În timp ce căutam motive valide să-i contest ideea stupidă, sosiră Thomas și Carl.

Carl era destul de drăguț, atât de slab încât blugii închiși la culoare îi alunecau pe șolduri. Cu breton lung, ochi negri ca smoala și un nas important, avea aerul ăla ușor ticălos care în general plăcea colegelor mele. Eu, în schimb, tocmai pentru că eram deja ticăloasă, eram atrasă numai de lucrurile luminoase, ca un fluture de noapte.

Nina își aruncă brațele în jurul gâtului lui Thomas și îl sărută zgomotos pe buze, iar acel sunet mă deranjă de parcă aș fi auzit niște zgârieturi pe tablă.

Observai că Thomas își trece repede o mână peste buze pentru a șterge eventualele urme de ruj.

Îl țineam sub observație și îl uram.

Carl, căruia cu siguranță îi fusese făcută o spălare de creier, se prezentă strângându-mi mâna cu entuziasm.

— Bună, eu sunt Carl, spuse zâmbind.

— Îmi pare bine de cunoștință. Mia.

— Nina mi-a vorbit mult despre tine, adăugă continuând să zâmbească.

— Ți-a spus și că mă droghez cu crack și cresc lăcuste?

Rămase interzis pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

— Nu, cred că a uitat, dar mi-a spus că ai un simț al umorului grozav!

Ridicai din umeri.

— Văd că nici pe tine nu te-au anunțat de tema serii, spusei arătând spre hanoracul mov și bascheți.

— Nu, le-a scăpat detaliul.

Zâmbii, până la urmă era simpatic.

În timp ce înaintam, îi vedeam cu coada ochiului pe Nina și Thomas care nu se mai opreau din îmbrățișări și șoapte la ureche.

Hei, fata pe care vânătorul ăla de virgine încerca s-o ademenească era prietena mea cea mai bună!

— Așadar... studiezi baletul, mă întrebă Carl încercând să spargă gheața.

— Da, răspunsei uitându-mă la picioarele mele crăcănate.

— E adevărat ce se spune despre balerine?

— Că sunt nimfomane? răspunsei în defensivă.

— Că sunt foarte atente la dietă voiam să spun.

Mă purtam îngrozitor, știrea aceea mă iritase cu adevărat, dar nu puteam să-l tratez pe Carl ca pe un reprezentant de aspiratoare enervant și, în definitiv, Nina era liberă să facă ce voia.

În sfârșit ajunserăm în fața bodyguardului uriaș care ne măsură din cap până-n picioare.

— Voi doi nu sunteți îmbrăcați conform temei, hotărî el.

— Te înșeli, răspunse Carl, noi suntem îmbrăcați ca martori ai miresei, vezi? Ceva vechi, ceva nou, ceva albastru și ceva împrumutat, spuse arătând în ordine bodyguardul, pe mine, mâinile sale și cheile de la mașina tatălui său.

Omul mormăi ceva în slang și ne făcu semn să ieșim din rând, în timp ce îi invită pe Nina și Thomas să intre.

— Nu intru dacă nu intră și prietena mea, se revoltă Nina.

— Ba nu, du-te, du-te, noi o să ne simțim de minune, o liniștii cu un surâs, arătând spre Carl.

— Da, voi duceți-vă, distrați-vă, noi rămânem aici afară, sau eventual o să mergem undeva să mâncăm un hamburger, continuă Carl.

Nina părea pierdută, dar Thomas îi puse un braț în jurul umerilor și întorcându-se spre noi doi zise:

— Hai, n-are sens să rămânem afară, nu? Dăm o raită și ne găsim mai târziu aici.

Da, cum să nu, și eu sunt Harry Potter.

Carl mă luă de mânecă și mă trase din rând, Nina îmi făcu semn cu mâna și o clipă mai târziu fu înghițită de mulțime.

Frigul era insuportabil, nu-mi mai simțeam picioarele.

Carl mă însoți la mașina lui, câteva străzi mai încolo.

Urcarăm în vechiul Golf rablagit și dădu drumul la căldură.

Nu eram liniștită, trebuia s-o supraveghez pe Nina.

— Îți mărturisesc că nu-mi pare rău că n-am intrat, zise.

— Nici mie, nu mă distrez niciodată la petreceri, întodeauna am impresia că privesc un acvariu de pești care se agită la maxim.

— Păi nu-i chiar așa de greu să te distrezi la petrecerile astea, e de ajuns să te îmbuibi cu Red Bull și vodcă și să înghiți vreo două pastile și ia să vezi cum intri în *mood*!

— Vrei să zici că se droghează toți ca niște apucați?

— Nici nu poți să-ți imaginezi ce reușesc să-și bage pe nas!

— Ca să vezi, ce trist! Și eu care credeam că sunt cu toții extrem de dotați în PR.

— Oh, nu, se ajută mult, crede-mă, și asta tocmai pentru că aproape toți sunt timizi și speriați.

— Cine nu e... suspinai.

— Tu. Nu mi se pare că ești speriată de ceilalți.

— Eu? Eu sunt terorizată! Întotdeauna am impresia că cei din jur fac totul mai bine decât mine.

Mă întrebam de ce-i povestesc viața mea.

— Poate că așa e, dar pari o tipă care știe ce are de făcut, o tipă dură cu alte cuvinte.

Era pentru prima oară când cineva îmi spunea „dură", fără să mai adauge ceva răutăcios.

Până la urmă Carl ăsta nu era așa rău.

Am petrecut o seară tare plăcută râzând și glumind, mâncând cartofi prăjiți și aripioare de pui într-un *drive in*.

Nu-mi dădusem seama că trecuse de ora două și, când m-am uitat la ceas, mă cuprinse neliniștea.

Dar nu am apucat să fac nimic că deodată mi-a sunat mobilul.

Am răspuns instinctiv așteptându-mă să aud vocea Ninei.

Dar când am auzit că de partea cealaltă se afla Patrick, a fost cât pe ce să fac infarct.

— Bună, Mia, scuze de deranj, am încercat s-o sun pe Nina, dar are telefonul închis și, având în vedere că e destul de târziu,

eram îngrijorat... sunteți bine? Aveți nevoie de un drum cu mașina? mă întrebă pe un ton neliniștit.

Nu reușeam să-i răspund, dragostea mea pentru el mă sufoca la propriu.

N-am nevoie de un afurisit de drum cu mașina, am nevoie de tine.

Îmi dresei vocea și îi răspunsei aproape plictisită:

— Ah, tu erai. Da, telefonul Ninei n-are semnal, dar nu-ți face griji, peste puțin timp ne întoarcem!

— Ah, bine. Îmi închipuiam. Scuză-mă dacă te-am deranjat. Mi-o dai te rog la telefon?

La naiba, nu puteam să-i imit vocea și să-i spun: *te implor, deranjează-mă în fiecare zi din viața ta!*

— Acum e în baie! minții, cum se întoarce îi zic să te sune, e un balamuc teribil aici!

— OK, Mia, dar să mă sune, așa mă bag liniștit în pat.

Sigur, bagă-te liniștit în pat.

Aș vrea să fiu și eu în patul tău.

— Totuși, ce ciudat... continuă, e deosebit de silențioasă petrecerea voastră!

Dumnezeule!

— E mobilul meu, e un model nou, are o funcție... un silențiator... bâlbâii eu.

Ce naiba spuneam acolo? Vorbeam cu un *marine* care m-ar fi detectat imediat cu satelitul și m-ar fi trimis în arest.

— Funcționează foarte bine Mia, după aia să-mi spui ce model e să mi-l cumpăr și eu! Distrează-te și nu uita să-i spui Ninei să mă sune!

— Nu, nu, cum să uit, îi zic să te sune numaidecât, stai liniștit!

Aș fi vrut să mor în momentul ăla.

Nu știam unde e Nina, îl mințisem pe bărbatul vieții mele în cea mai lungă conversație pe care o avusesem vreodată cu el și nu știam cum să ies din încurcătură, fără ca el să cheme trupele speciale.

— Scuză-mă că te întreb, ai vorbit cu președintele Statelor Unite? mă chestionă Carl, de care uitasem complet.

— Cu cine?

— Nu, întrebam așa, fiindcă ai devenit serioasă și încurcată, de parcă ai fost prinsă furând.

Mă uitai la el cum te uiți la un motan care-și aprinde o țigară și apoi, cu maximă naturalețe, zisei:

— Era tatăl Ninei, nu reușește s-o contacteze și m-a sunat pe mine.

— Ah, scuze, atunci îmi imaginez stânjeneala, vrei să mergem s-o căutăm?

— Da, hai, e aproape trei.

Coborârăm din mașină, părea că o să ningă, și pornirăm spre vilă.

Pe drum întâlnirăm grupulețe de tineri, aproape toate fețele cunoscute. Unii se prăbușiseră pe pajiște și câteva fete bete cântau cu voce tare fără să se sinchisească de ger.

Nici urmă de Nina pe-afară.

— Trebuie să intrăm, zise Carl.

Încuviințai.

Bodyguardul cel uriaș era tot acolo în față la intrare.

Carl se propti în fața lui.

— Putem intra? întrebă.

— Nu sunteți în temă cu petrecerea, răspunse fără să-l privească, fiind mai ocupat să asculte ce i se spunea în cască.

— Ai dreptate prietene, dar vezi tu, eu sunt de la anti-droguri, iar colega mea e consilier psihologic, ești liber să nu crezi, și mâine o să apari în *Daily Mail*.

Ne măsură de sus până jos, apoi ridică din umeri și ne lăsă să intrăm.

Înăuntru ar fi fost întuneric beznă dacă n-ar fi fost globul de oglinzi și câteva neoane.

Bibi și Dell stăteau pe genunchii a doi tipi care parcă coborâseră din *Vogue*.

Pe fundal se auzea o piesă a lui Cheryl Cole.

Era plin de cupluri care se sărutau cu înflăcărare pe scaune.

Niciunul dintre ele nu erau Nina și Thomas.

Încercarăm să-i sunăm pe mobil, dar fără rezultat.

Îmi era teamă că mă va suna Patrick și n-aș fi știut să-l mint. Îmi închisei mobilul.

Simții că mor.

Nici urmă de ei.

Îl rugai pe Carl să mă ducă acasă.

— Unde-or fi? se întrebă.

— Cred că acasă la Thomas, dar noi ce putem face, ne așezăm afară la pândă? Sunt adulți și știu ce fac, cel puțin așa sper și n-avem niciun drept să le stricăm prima noapte.

Mă căii pe loc de ce zisesem.

— Ah... tu zici că ei... în noaptea asta... întrebă zâmbind.

— Nu știu, zic și eu așa, de ce nu...

Zâmbi maliții și urcă în mașină.

Trebuia să înțeleg că prietena mea avea dreptul să decidă ce face cu viața ei, dar cine eram eu s-o chem la ordine sau s-o trag de urechi?

Ajunserăm în fața casei mele după ce tăcurăm mai tot drumul.

Era trecut de trei și jumătate.

— Mulțumesc pentru companie Mia, n-aș fi crezut că o să mă simt așa de bine.

— Mă iei peste picior? întrebai bănuitoare.

— Nu, vorbesc serios, mă așteptam să stau într-un colț, sorbind o bere caldă dintr-un pahar de hârtie și, în schimb, tu m-ai făcut să petrec o seară minunată. Pot să te mai văd? Poate mergem la cinema împreună, propuse plin de entuziasm.

Nu reușeam să mi-l scot din cap pe Patrick care încerca să mă sune, alertând apoi probabil Serviciul de Poliție Metropolitană, în timp ce Nina petrecea cea mai romantică noapte din viața ei rostogolindu-se pe o blană de urs cu Thomas.

— OK, sună-mă, ne putem vedea în timpul săptămânii, poate la o pizza.

— Voi balerinele mâncați pizza? întrebă amuzat.

— Numai coaja! răspunsei.

Râse și așteptă să intru în casă înainte să plece.

Urcai cu grijă scările acoperite cu mochetă care scârțâiau ca un vapor vechi și trecui prin fața camerei mamei mele.

Mă apropiai de ușă și îi șoptii că mă întorsesem.

Așteptai.

Se auzi cum tușește și își suflă nasul.

— Te-ai întors, Mia? E totul OK? Du-te la culcare că e târziu.

Dar nu reuși să mă păcălească. Plângea în hohote de cine știe câte ore. Intrai în camera mea și îmi deschisei mobilul.

Aveam trei apeluri de la Patrick și unul de la Nina.

O sunai imediat.

— Unde ești?

Suspina.

— Vino să mă iei te rog, mă imploră.

— Sigur că vin, fir-ar să fie, unde ești?

— Acasă la Thomas, pe Hunter's Street.

Nu aveam îndoieli că locuia pe strada aia.

Coborâi scările în liniște, mă dusei în garaj, mă urcai pe bicicletă și începui să pedalez ca și cum ziua de mâine n-ar fi existat.

Prietena mea suferea, mama suferea și eu aș fi vrut să le salvez, dar aveam numai șaisprezece ani și nicio putere.

Ajunsei în fața casei lui Thomas în aproximativ zece minute și o găsii afară, singură, cu dinții clănțănindu-i, machiajul întins și părul ciufulit.

— Nina. Ce s-a întâmplat? o întrebai cuprinsă de panică.

— N-a fost cum am sperat... încercă să glumească, dar se vedea că suferă.

— Hai, urcă, mergem la mine acasă, fratele tău m-a sunat de nu știu câte ori, i-am zis că suntem împreună, apoi mi-am închis telefonul, mi-era frică să nu trimită Forțele Aeriene după noi.

— Ai făcut bine, am văzut și eu că m-a sunat. I-am trimis un mesaj în care i-am spus că dorm la tine.

Ne privirăm adânc, eram atât de apropiate încât nu aveam nevoie să mai adăugăm nimic.

Thomas nu se purtase ca un gentleman, o rănise pe prietena mea, cea mai bună ființă din lume, și chiar dacă ea n-o știa încă, el avea să plătească scump pentru asta.

Pedalai încet spre casă, cu Nina așezată pe cadru, fără să scoatem o vorbă.

Odată ajunse acasă, ne băgarăm în patul meu și ne ghemuirăm una lângă alta, protejate de căldura liniștitoare a plăpumii.

— Stai liniștită, îi spusei, am eu grijă.

CAPITOLUL 4

Am dormit îmbrățișate fără curajul de a ne spune vreun cuvânt.

Ca și cum ne-ar fi fost frică să nu ne fărâmițăm copilăria, pomenindu-ne că avem de înfruntat, pe nepregătite, o adolescență mai mare decât noi.

O simțeam suferind în brațele mele, dar nu puteam să-i iau durerea, aveam deja partea mea de iubire neîmpărtășită cu care să dau piept.

M-am trezit la șapte și am trecut cu grijă peste Nina care dormea profund.

Am coborât în bucătărie unde am găsit-o pe mama care se certa cu fierbătorul defect.

— Ai probleme, mamă? Dacă vrei, iau o bâtă de baseball și-l terminăm.

Se întoarse, surprinsă să mă vadă, și începu să râdă împotriva voinței sale.

— Nina e sus, doarme.

— Ah, n-am auzit-o când a venit. Cum a fost la petrecere?

— Erau toți beți sau drogați.

— Ca să vezi... ce mai tineret! comentă. Eu mă întorc în jur de șase seara, tu te duci la repetiție la Claire?

— Da...

Ne învârteam în jurul subiectului principal: Paul.

Hotărâi să înfrunt problema.

— Cum a fost cina de aseară?

Se întoarse spre fierbător și începu iar să plângă.

— Mamă... te rog...

— Mi-a zis că vrea să divorțeze și să rămână cu mine, dar soția lui l-a amenințat că n-o să-și mai vadă niciodată fiicele.

Începu să plângă cu sughițuri.

Mă apropiai s-o îmbrățișez, dar se dădu la o parte.

— Sunt bine, îmi zise, stai liniștită, sunt bine, nu-i nimic, îmi trece.

Schiță un zâmbet forțat și își șterse ochii cu mâinile.

— Vezi că sunt biscuiți și marmeladă în frigider, faceți-vă și două ouă că sunteți numai piele și os!

Îmi frângea inima.

Aș fi vrut să-i iau la ciomăgeală pe toți bărbații care o făcuseră să sufere și o amăgiseră cu promisiuni false, numai ca să profite de buna ei credință.

Îi uram din toate puterile mele.

Îi uram pe toți din lumea asta care purtau numele de Giles, Paul și Thomas.

Se întoarse și își șterse din nou ochii:

— Scuză-mă, n-ar trebui să mă vezi în starea asta, zise îndreptându-se spre ușa de la intrare.

Își aranjă părul în oglindă, își puse paltonul și ieși.

Rămăsei singură în bucătărie, îngrijorată pentru ea și pentru ceea ce urma să-mi spună Nina când se trezea.

Dădui drumul la televizor și, așezată pe scaun cu picioarele pe masă, începui să o aștept pe prietena mea.

După multe cești de cafea o auzii coborând.

Își făcu apariția în pragul bucătăriei ca o fantomă, cu părul desfăcut, bluza prea lungă și în șosete.

Doream să fac tot ce-mi stătea în putere ca să se simtă în largul ei.

— Bună dimineața și bine te-ai trezit! Bucătarul-șef recomandă: toast franțuzesc, marmeladă de portocale și, dacă ai chef de colesterol, ouă cu șuncă!

— Nu mi-e foame, Mia, mulțumesc, îmi ajunge un ceai.

— Un ceai la masa numărul opt e pe drum! încercai să minimalizez gravitatea situației.

Dar e imposibil să minimalizezi o tragedie în desfășurare.

Se așeză pe scaun și îmi zâmbi melancolică.

Mă apropiai de ea și o mângâiai pe păr.

— A fost așa rău?

Zâmbi și ridică din umeri.

— Nu cred că putea fi mai rău de-atât, răspunse amestecând cu linguriţa în cană.

Nu puteam s-o bat pe umăr și să-i spun că vor mai fi și alte prime dăţi, din păcate aia era singura etapă din viaţă care nu prevedea repetări.

Dar trebuia să existe o modalitate ca să-i ridic moralul.

Oftă și începu să-mi povestească:

— Ne-am dus la el acasă, el băuse puţin.

— Păi n-ai spus că nu le are cu băutura? sării eu de pe scaun.

— Nu, nu e așa, l-am minţit pe fratele meu, dacă la asta te referi.

Făcui o grimasă de dezaprobare, ca o măicuţă care vede trecând o fată în fustă mini.

— Ce altceva mai ai de mărturisit, surioară? zisei punându-i o mână pe cap.

Îi veni să râdă. Era semn bun.

— Îţi aminteşti cum îmi imaginam că o să fie, nu? Totul numai suspine, lumânări și petale de trandafiri.

— Bineînţeles.

— Dar în ultima vreme el începuse să insiste că vrea s-o facă și că nu mai poate să aștepte.

— Asta îmi aduce aminte de un documentar despre babuini pe care l-am văzut acum câteva zile, imediat ce văd o femelă se urcă pe ea numaidecât așa cum e, fără nici măcar să se prezinte sau să-i dăruiască flori.

— Mia!

— Scuze... dar chiar ar trebui să vezi documentarul ăla, e... Gata am tăcut!

— Am intrat în casă și el m-a dus la etaj, și până aici era aproximativ cum îmi imaginasem cu Robert Pattinson... dar odată ajunși în camera alor săi...

Ajungând la partea dramatică, citii în ochii ei durerea amintirii.

— ...M-a împins pe pat și s-a întins peste mine.

O parte din mine nu mai dorea să asculte, dar alta voia să aibă un motiv bun ca să-l ia pe Thomas la șuturi în fund.

— Vrei să spui că a fost violent? întrebai alarmată.

— Violent nu, dar a fost ticălos, asta da.

— Ăsta e primul lucru înțelept pe care te aud că-l zici de câteva zile încoace.

— Nici măcar nu s-a dezbrăcat, a făcut... mă rog, ai înțeles... ce trebuia să facă și după aia s-a întins lângă mine.

— Ce ticălos! exclamai. Să nu-mi zici că te-a mai și întrebat „Ți-a plăcut?".

— Ba da! Jur că m-a întrebat!

— Nemernicul! Spune-mi că i-ai zis „nu"!

— I-am zis că da...

— Vai, Nina! Măcar să-ți fi oferit satisfacția să-l faci să se simtă un ratat... Așezai ceașca cu prea mult elan și vărsai ceaiul pe masă.

— Dar el la asta se aștepta, se smiorcăi.

— „Dar el la asta se aștepta"! o imitai. Așa, și? S-a purtat ca un netrebnic și tu nici măcar nu i-ai atras atenția? Ești de-a dreptul generoasă, Nina!

— Nu te supăra și tu pe mine.

— Cum să mă supăr pe tine, sunt furioasă până la cer pe ăla! Și după aia ce-a făcut, și-a actualizat statusul pe Facebook?

— Am coborât în bucătărie, și-a aprins o țigară și m-a întrebat dacă vreau un sandviș cu brânză.

— Nu putem spune că nu s-a interesat de tine!

— Atunci am spus că doresc să chem un taxi și te-am sunat pe tine.

— Și el nici măcar nu s-a oferit să te însoțească?

— Părea că tot interesul pe care mi-l arătase s-a pierdut în neant după ce s-a culcat cu mine.

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Dumnezeule ce mă mai mâncau palmele.

Era absurd, ăla era un lucru care mi s-ar fi putut întâmpla mie, care aveam o familie dezmembrată și niciun pic de încredere în bărbați, nu ei care trăise toată viața înconjurată de iubiri sănătoase și autentice, împreună cu părinții ei care erau îndrăgostiți după treizeci de ani ca-n prima zi.

Lumea era cu adevărat un loc cinic.

— Bine, să vedem partea pozitivă a lucrurilor... spusei căutând cu disperare una. ...În primul rând am înțeles de ce se spune că *prima oară nu se uită niciodată*, în al doilea rând ar trebui să te consideri norocoasă că nu ți-a dizolvat droguri în pahar și, în ultimul rând, având în vedere că mai rău de-atât nu se putea, data viitoare va fi o a doua noapte minunată! încheiai mândră de concluziile mele.

Nina surâse puțin mai dispusă.

Habar n-aveam cum întâmpina ea greutățile, din moment ce nu avusese niciodată parte de ele.

În privința asta mă simțeam o privilegiată: de când venisem pe lume, colecționasem așa o cantitate de experiențe negative încât nu mă mai temeam de nimic.

Ne-am ridicat și am mers pe canapea să ne uităm la televizor înfășurate într-o pătură, după care am mâncat unt de arahide întins pe pâine, în timp ce York lingea firimiturile care cădeau pe jos.

Era plăcut să stăm acasă dimineața, ca pe vremea când eram mici, fără griji și responsabilități.

Încă nu știam că îmi voi aminti de acel moment pentru tot restul vieții mele.

După repetițiile cu Claire am mers să cumpăr cele necesare ca să gătesc pentru mama.

Am luat de asemenea o sticlă de vin și un desert.

Voiam ca, întorcându-se acasă, să simtă puțină căldură umană și o atmosferă de familie chiar dacă era ciungă.

Am pregătit mâncare de roșii, care îi plăcea mult tatălui meu și pe care ea ne-o făcea des în perioada de început când ne mutaserăm în Leicester, căci mai târziu renunțase să-și mai bată capul să găsească produsele potrivite și se adaptase bucătăriei locale.

Astfel, de la o zi la alta, mâncarea de fasole a fost înlocuită de o conservă de fasole Heinz și sosul *ragú* făcut în casă a devenit un sos *alla bolognese* de la Knorr.

Când se întoarse acasă, o auzii urcând scările direct la etaj.

Alergai imediat s-o opresc, pentru că n-aș fi suportat s-o mai aud plângând încă o noapte în camera ei.

Ziua aia parcă nu se mai sfârșea.

Aș fi preferat o lucrare neașteptată la chimie și patru ore de repetiții cu Claire care mă lovea peste picioare, decât lacrimile mamei mele și ale celei mai bune prietene, totul doar din cauza a doi idioți egoiști și imaturi.

Cel puțin iubirea mea imaginară îmi permitea să nu sufăr și, în același timp, să mă bucur de toate fanteziile pe care le doream, fără să fiu rănită.

Alergai pe scări în sus, depășind-o, apoi o luai ușor de mâini și o însoții jos.

Se lăsă condusă ca un copil.

— Ți-am pregătit o mâncare de roșii spectaculoasă, o să vezi c-o să-ți lingi degetele...

Zâmbi.

— Nu mi-e foame Mia, mă doare capul și aș vrea să mă bag în pat.

— Nu se merge la culcare pe stomacul gol, mereu mi-ai zis asta, îi răspunsei în timp ce o ajutam să-și dea jos paltonul, și apoi n-o să-mi spui că refuzi un pahar bun de vin roșu, nu?

— Ai cumpărat și vin?

— Bineînțeles, o cină care se respectă merită un vin bun.

— Și ce-ar trebui să sărbătorim? întrebă cu amărăciune.

— Avem un milion de lucruri de sărbătorit mamă! o mustrai. Mai întâi de toate eu, tu și cu York suntem împreună și avem o sănătate înfloritoare, lucru care nu trebuie subestimat... apoi doamna Fancher nu s-a arătat azi și diseară e *X Factor,* la care o să ne uităm tolănite pe canapea, mâncând din tortul de ciocolată pe care l-am cumpărat special pentru tine.

Eram sătulă de canapeaua aia, acolo petrecusem toată ziua consolând-o pe Nina, iar acum urma să petrec toată noaptea consolând-o pe mama.

Luasem în considerare și ipoteza de a-i da foc.

Mama simulă un strop de entuziasm și mă urmă în bucătărie, unde mâncarea de roșii se ardea.

Am mâncat direct din cratiță, răzuind fundul carbonizat și vorbind despre una și alta, evitând cu grijă subiectul Paul.

Mama a băut trei sferturi din sticlă, și măcar asta o făcu să se mai relaxeze puțin.

Am adormit îmbrățișate pe canapea.

În sfârșit, ziua aia de rahat se terminase.

Luni dimineață, când îmi legam bicicleta cu lacătul în fața școlii, văzui în depărtare o figură deranjant de familiară coborând din mașină, și furia care abia se potolise începu iar să-mi circule prin vene.

— Hei, tu, ticălosule! urlai fără să-mi pese de cine mă auzea.

Thomas se întoarse, aproape conștient că insulta îi era adresată lui.

Mă privi, uimit, încercând să înțeleagă dacă era cineva supărat pe el.

— Da, cu tine vorbesc ticălosule, am ceva să-ți spun. Și fără să mă gândesc începui să alerg cu toate puterile până când mă apropiai suficient cât să-l plachez ca un jucător de rugbi.

Văzută din afară, scena era mai degrabă comică: păream o furnică care încerca să atace un elefant.

Căzu la pământ, și eu mă prăbușii peste el, fiind atât de surprins încât nu reacționă imediat.

Îl înșfăcai de gulerul gecii și-i urlai la un centimetru de fața infamă:

— Ascultă-mă bine, netrebnic ce ești, cei ca tine, care nu au respect pentru femei, ar trebui castrați la naștere.

— Ce te-a apucat? Ai luat-o razna? M-ai murdărit tot, cretină ce ești!

Mă împinse în lături cu putere și mă rostogolii pe jos. Aveam adrenalina la cote maxime, nu aveam de gând să-l las să scape așa ușor.

— Poate nu m-am făcut înțeleasă! continuai împingându-l din nou la pământ și așezându-mă pe stomacul lui, tu nu ești vrednic nici să-i legi șireturile Ninei, ticălos ordinar! Ai profitat ca să te culci cu ea și să mai bifezi o aventură pe puța ta minusculă, aș vrea să te ucid pentru ce-ai făcut, dar din păcate există o lege care interzice lucrul ăsta, de aceea îți jur c-o să te fac să regreți că ai rănit-o!

Îmi ieșisem din minți de furie, l-aș fi putut ucide cu adevărat cu mâinile mele, și astfel lumea ar fi devenit un loc mai bun.

Instinctul de conservare îl făcu să înțeleagă că nu glumeam, că eram isterică și de necontrolat și, chiar dacă cântăream cu puțin peste patruzeci de kilograme, eram așa un pachet de nervi încât aș fi putut ridica o betonieră.

Mă țintui cu privirea șocată și într-o fracțiune de secundă mă apucă de gât și mă azvârli cu violență la pământ, lăsându-mă fără suflare și cu o mare zgârietură de-a lungul gâtului.

Era de-a dreptul un ticălos înnăscut.

Un mister cum reușise Nina să se îndrăgostească tocmai de el.

Se ridică și își scutură pantalonii.

— Să dea naiba, m-am pătat de iarbă! Iar tu ești bolnavă, ești o vacă bolnavă, du-te să te tratezi! urlă cu dispreț.

Auzindu-l că mă numește „vacă" mi se urcă tot sângele la cap.

Luai din geantă unul dintre pantofii mei de balet cu vârful de gips și îl lovii cu el peste față cu toată puterea pe care o mai aveam.

Nasul începu să-i sângereze din abundență.

Îl privii nemișcată în timp ce urla acoperindu-și fața cu mâinile.

Putea să mă nimicească în bătaie dacă voia, și poate c-ar fi făcut-o, căci nu erau alți martori în afară de o doamnă care se deplasa cu ajutorul unui cadru.

— Te denunț la poliție! Ticăloasă blestemată, te distrug! strigă apropiindu-se periculos.

Tot nu înțelesese încă, idiotul.

Îi întorsei o privire plină de ură, strângând cu precauție pantoful de balet în mâna dreaptă.

— Tu denunță-mă... îi zisei cu tot calmul din lume, și-o să te trezești cu acuzația de molestare sexuală asupra unei minore. Ce mai zici acum, nemernicule?

Mă privi cu o scăpărare feroce în ochi, făcu stânga-mprejur și plecă înjurând.

Încărcătura de adrenalină mă părăsi brusc și începui să tremur din cauza șocului.

Căzui în genunchi și izbucnii în plâns.

Thomas povesti că s-a lovit de un stâlp, dar eu tot am ajuns în biroul directoarei.

Cineva spusese că m-a auzit strigând obscenități.

Am bănuit-o pe doamna cu cadrul.

Am scăpat cu altă admonestare scrisă. La următoarea aș fi pierdut categoric anul.

În compensație, devenii un fel de celebritate și când treceam pe coridoare mă priveau toți cu admirație și respect reînnoit.

Până și Bibi și Dell începuseră să mă salute. Poate se gândeau să mă angajeze pe post de gardă de corp.

Se răspândiseră diferite versiuni ale întâmplării: că îl bătusem pe Thomas fiindcă îmi tăiase drumul, pentru că vorbise urât despre italieni și pentru că spunea că Mac-urile sunt mai bune decât PC-urile.

Și în fiecare versiune îl lovisem cu un obiect diferit.

Ce mi-a dat cea mai mare satisfacție a fost să descopăr că îndeplinisem dorința multora.

Nu i-am spus nimic mamei ca să nu înrăutățesc lucrurile.

Câteva zile mai târziu, în timp ce luam o gustare așezată singură într-o bancă din fundul clasei, își făcu apariția Carl.

Nu-l mai văzusem din seara petrecerii.

— Bună, Mia, mă salută un pic încurcat.

Aveam gura plină și, ridicându-mi brusc capul, fu cât pe ce să mă asfixiez.

— Acum am efectul ăsta asupra ta?

— Nu, nu... mă sufoc mereu când mă salută cineva!

Râse.

— Acum, că ai devenit o legendă, bănuiesc că e coadă pentru a se putea vorbi cu tine.

— Da, după cum vezi a trebuit să mă folosesc de un baston ca să pot mânca în liniște, mă săturasem să tot semnez autografe!

Se așeză lângă mine.

— Ești sigur că poți vorbi cu mine? Thomas n-o să te mai salute.

— Nu mai vorbesc cu Thomas.

— Serios? Cum așa, și pe tine te-a sedus și apoi te-a abandonat?

— S-a purtat ca un ticălos și i-am atras atenția, el nu a apreciat gestul și mi-a zis că puteam să mă duc la dracu'...

— E monoton prietenul tău...

Am rămas în tăcere o clipă, apoi am izbucnit în râs.

Îmi plăcea să vorbesc cu Carl, mă simțeam în largul meu cu el și nu trebuia să mă prefac că sunt ceea ce nu eram. Era relaxant.

— Auzi, Mia... începu, mai ai chef să ieșim la o pizza într-una dintre serile astea?

Stomacul mi se strânse involuntar.

Ce era asta? O invitație din partea unui prieten sau îmi făcea avansuri?

De fapt, pe cine încercam să păcălesc? Normal că-mi făcea avansuri, până și un orb și-ar fi dat seama.

Dar eu îl iubeam pe Patrick, inima mea era complet ocupată de el și nu rămânea (și n-ar fi rămas niciodată) loc pentru altcineva.

Chiar dacă era absurd, irațional și nebunesc, eram fidelă acelui sentiment cu sens unic.

Să fi acceptat acea invitație ar fi însemnat să-l amăgesc pe Carl și să-l înșel pe Patrick.

— Nu știu... săptămâna asta sunt foarte ocupată cu repetițiile... răspunsei nu prea convinsă, și apoi dacă nu mă pun pe învățat, cu purtarea pe care o am, pot să-mi iau gândul de la examen și... viața mea va fi o lungă și frustrantă coadă pe la birourile de plasare a forței de muncă, unde voi avea de ales între

a spăla wc-urile din gară sau a distribui fluturaşi pentru câte un fast-food.

Mă privi întrebător.

— Ţi se pare că sunt prost cumva?

— Nu, de ce?

— Pentru că te întreb doar dacă vrei să ieşim să mâncăm o pizza, nu să te culci cu mine.

Îl privii mirată şi un pic stânjenită.

Într-adevăr era doar o pizza, nu o căsătorie aranjată.

— Vezi tu, Carl, sunt o fată de modă veche, de unde ştiu eu că după pizza n-o să mă răpeşti şi o să mă duci la castelul tău?

— Poţi oricând să mă ataci cu lovituri de balerini...

Am stabilit pentru a doua zi la şapte seara, urma să vină el să mă ia de acasă cu maşina.

Între timp Nina încerca să-şi regăsească obişnuita veselie, dar era ca şi cum o umbră îi acoperea zâmbetul şi, din păcate, acea umbră era oglinda întâmplării care o schimbase, poate pentru totdeauna.

Aş fi vrut ca Patrick să ştie, aşa l-ar fi putut snopi în bătaie.

Dar nimic nu putea să-l împiedice pe Thomas să se poarte în continuare ca un ticălos şi, în definitiv, singurul mod de a te apăra de tipii ca el era să stai la distanţă.

Ar fi fost frumos dacă s-ar fi inventat un antivirus care să-i bage în carantină imediat cum se apropiau sau un produs cu care să te ungi şi care să te facă imun la complimentele lor.

L-aş fi dăruit imediat mamei mele şi prietenelor sale.

Ar fi fost invenţia secolului.

Când ajunsei la Claire la oră observai că pantoful meu de balet drept era pătat de sânge.

Zâmbii mândră: îl voi păstra ca trofeu.

În ziua aia mă simţeam inspirată şi *fouetté*-urile mele au avut numai de câştigat.

— Graţia, Mia, graţia! Adu-ţi aminte că eşti o lebădă, delicată şi vulnerabilă. Fii mai fluidă şi termină mişcările, nu le schiţa doar şi Doamne Dumnezeule, mâinile alea!

Se lamenta, e adevărat, dar simţeam că, în adâncul ei, începea să fie mulţumită.

Și eu simțeam că cresc: țineam capul mai sus și dansam cu mai multă intensitate și precizie.

Concentrându-mă pe expresivitatea emoțiilor, căpătam energie și rapiditate, uitând de oboseală.

Claire părea că apreciază acest lucru. În felul ei.

În seara aceea îi găsii în bucătărie, la masă, pe mama și Paul.

Reacționară de parcă ar fi fost prinși asupra faptului, deși nu făceau decât să bea o cafea.

Lăsai geanta pe podea și mă îndreptai spre frigider să-mi iau o Cola, ca și cum nu ar fi fost de față.

— Bună, Mia, zise Paul.

— Bună, răspunsei fără să-l privesc, ai venit să-ți iei periuța de dinți?

— Mia! interveni mama. Paul a venit să vorbească cu mine și rămâne cu noi la cină.

— De ce, nu-i ajunge casa lui?

Se ridică enervată și duse cești le în chiuvetă.

Trecând pe lângă mine, îmi aruncă o privire ucigașă pe care o interpretai ca: „Ține-ți gura aia mare și impertinentă închisă și nu te amesteca în lucruri care te depășesc."

Mesaj recepționat: și ea era liberă să se îndrepte spre un tren în goană dacă voia.

Îmi era dor de Patrick, amintirea celor două sărutări de pe scări începea să-și piardă din putere, iar acea atingere întâmplătoare din mașină fusese prea puțin pentru a mai putea să brodez ceva pe tema ei.

Și apoi nu voiam să mă gândesc la seara aia pentru nimic în lume.

Nina îmi spuse că Patrick plecase înapoi în Portsmouth, ca să revină la bordul navei-școală pe care era deja îmbarcat de trei luni.

De ce n-o fi vrut să se facă brutar în centru?

Cina s-a desfășurat într-o liniște stânjenitoare.

Iar eu făceam tot ce puteam ca nimeni să nu se relaxeze.

De ce trebuia să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic când doar cu douăsprezece ore înainte mama era într-o stare jalnică?

Ce nu era în regulă cu ea?

Dacă un tip îți zice că te părăsește pentru că soția lui se opune relației, de ce nu ți-l scoți din cap și ești gata să-l primești înapoi cum te sună?

Adulții sunt uneori de neînțeles.

Paul încerca să fie simpatic cu mine, dar nu-mi fusese *niciodată* simpatic, așa că era inutil să mai încerce.

Ba mai mult, nu se prindea de nicio glumă, deci n-avea nicio speranță.

— Elena, plăcinta asta de miel e nemaipomenită, zise.

— Chiar așa, încuviință, ce marcă e?

Mama mă fulgeră cu privirea.

— În ce sens? întrebă el.

Exact ce ziceam.

— Las-o baltă, interveni mama. Mia are un simț al umorului *borderline* câteodată.

— Borderline?

Mda, era imposibil să porți o conversație cu el.

— Da. Ca melodia Madonnei, răspunse mama.

Ne privi întrebător.

— Plăcinta de miel e congelată! o tăie scurt mama.

Și se ridică pufnind.

— OK, sărut mâna pentru masă, trebuie să învăț la biologie, pe curând, Paul. Și urcai scările în fugă.

Mă închisei în cameră, mă trântii pe pat și îmi pusei căștile cu Coldplay la volum maxim.

Zece minute mai târziu ușa se deschise larg și mama își făcu apariția furioasă ca o fiară.

Îmi luai căștile de la urechi.

— Poți să-mi spui ce te-a apucat? Acum vrei să mă înveți și cum să trăiesc?

Avea venele gâtului umflate, viața mea era din nou în pericol.

Nu îi răspunsei și mă prefăcui că învăț în continuare.

Îmi închise cartea cu o mișcare bruscă, obligându-mă s-o privesc.

— Înțeleg că traversezi etapa cea mai grea a vieții tale, dar să nu mai îndrăznești să te amesteci în situații care nu te privesc și de care nu știi nimic!

Mă speria, n-o mai văzusem niciodată așa mânioasă.

— Încetează să mă judeci mereu, ești prea mică să știi cum merg lucrurile! Nu e totul alb și negru cum crezi tu, există o grămadă de *compromisuri gri* pe care tu nici nu ți le imaginezi și pe care trebuie să înveți să le depășești pentru a merge înainte. Multe le accept tocmai pentru a-ți oferi o viață senină, și categoric nu ca să fiu luată în râs de o puștoaică încrezută!

Nu am avut curajul să-i răspund.

— Paul e un om bun și mă iubește, și vreau să încerc să dreg lucrurile cu el. Nu! Oprește-te, știu deja ce vrei să-mi zici: că e însurat și că o femeie de vârsta mea ar trebui să știe că anumite lucruri nu funcționează, mai ales după experiențele negative prin care a trecut, dar te asigur că atunci când vei ajunge la vârsta mea, o să ai o perspectivă a vieții complet diferită. Și eu visam la șaisprezece ani iubirea pură și perfectă, pe cineva care să trăiască pentru mine și numai pentru mine și care să mă iubească total, exclusiv, pentru totdeauna, dar apoi te lovești de realitate, care e mult mai puțin romantică decât fantezia, iar realitatea asta e alcătuită din oameni care au slăbiciuni, care fac greșeli, cum ar fi să se căsătorească cu persoana nepotrivită, și nu poți să îi condamni pentru asta!

— Mamă... răspunsei ridicându-mă, îmi pare rău dacă ți-am dat impresia că te judec, nu asta era intenția mea, serios. Ai dreptate, eu nu știu nimic despre viață și despre iubire, dar știu că ieri ai plâns și alaltăieri la fel ai plâns și azi-dimineață arătai de șaizeci de ani când ai ieșit din casă, iar eu nu vreau să mai suferi, pentru un Paul... oarecare!

Aveam lacrimi în ochi.

Am lăsat cuvintele să plutească.

Mă îmbrățișă.

Am stat așa minute în șir.

— Te iubesc, mamă, îi șoptii.

— Eu în schimb te ador, Mia, și aș face orice ca să te văd fericită, ți-o jur, îmi zise printre lacrimi, orice...

M-am gândit automat la Royal Ballet School, dar știam că miracolele nu există.

CAPITOLUL 5

Carl ajunse cu punctualitate acasă la noi și îi făcu o impresie excelentă mamei mele și lui York care stătea în ușă bucuros, dând din coadă.

Coborând scările îl văzui acolo, în fața ușii, cu trandafiri în mână.

Ce-aveau de-a face florile dacă era o întâlnire între prieteni?

— Sunt pentru mama mea, nu-i așa? îl săgetai eu cu privirea.

— Desigur, bineînțeles, doamnă... mama Miei, acestea sunt pentru dumneavoastră. Îi oferi florile cu brațele întinse.

— Elena, doar Elena. Scuză-mă, dar fiica mea e convinsă că viața fără ironii nu merită trăită. Chiar nu poate să se abțină... Îți mărturisesc că aș prefera să fumeze! Oricum le accept bucuroasă, zise luând buchetul.

Ieșirăm din casă, privind în pământ, fără să ne vorbim.

— Simpatică mama ta, e foarte tânără, mama mea, în comparație, pare Miss Marple!

— Are patruzeci și trei de ani, nu e *chiar așa* tânără.

— Este, crede-mă, mama mea are cincizeci și arată de șaptezeci, ca să nu mai vorbesc de tatăl meu!

Tata arăta de nouăzeci și când avea optsprezece ani.

Ne urcarăm în mașină și pornirăm spre centru.

— Mia, auzi, mi s-a părut cam dezolant să mergem la Pizza Hut, așa că mi-am luat libertatea să fac rezervare la Cinnamon. E restaurantul meu indian preferat, dar dacă nu-ți place... putem să mergem în altă parte.

— Nu, e OK la indian, orice în afară de italian, sunt sătulă.

Deja voiam să mă întorc acasă, nu că n-ar fi fost agreabil Carl, ci pentru că nu eram obișnuită să ajung târziu, iar seara mi se părea de pe acum interminabilă.

Mă neliniștea gândul că trebuie să mă trezesc cu noaptea-n cap și să-mi petrec după-amiaza la repetiții cu Claire.

Urma să mă întorc târziu acasă și a doua zi aș fi fost epuizată, așa că nu-mi doream decât să fi rămas sub plapuma mea împreună cu York, visând la Patrick care mă salva de la un naufragiu.

Dar în același timp mă simțeam vinovată față de Carl, care chiar era drăguț cu mine.

Ajunși la restaurant îmi deschise ușa să intru.

Chelnerița ne conduse la o masă mai degrabă ferită și aprinse lumânarea de pe masă.

Nu mai fusesem niciodată singură cu un băiat într-un restaurant și mă simțeam îngrozitor de stânjenită.

Trebuia să mâncăm o pizza și când colo ne treziserăm la un tête-à-tête oficial cu tot cu cântăreț la sitar în costum tradițional.

Era un lucru pe care poate l-aș fi apreciat la treizeci de ani, nu la șaisprezece.

Totul era prea pentru adulți, după gusturile mele.

— Îți recomand puiul *tandoori* sau *rogan josh*, zise Carl, și eventual un nan cu unt, este o focaccia moale, foarte bună.

— Nu știu, cred că-mi iau un orez cu linte.

De băut comandai apă.

Spre deosebire de alte dăți, acum nu reușeam să legăm o conversație, poate din cauză că situația era prea „oficială".

— Ce faci anul viitor? îl întrebai.

— Mi-am ales economia.

— Ah! Visul mamei mele! nu reușii să mă abțin să-i spun.

— Dar tu? O să studiezi baletul?

Era prima oară când cineva lua de bun faptul că voi continua pe această stradă.

— Mi-ar plăcea, problema e că mama nu e de acord, și școala de balet e foarte scumpă. Plus că admiterea e extrem de grea.

— Dacă ai ajuns până aici, mi se pare absurd să renunți, vreau să spun, de cât timp dansezi, de zece ani? Și brusc vrei să te îmbraci într-un taior gri și să lucrezi într-o bancă? Cred că ai lua-o razna în două săptămâni. Nu mă pricep la dans, sunt incapabil să mișc două membre în același timp, dar sunt fascinat

de toți cei care își exprimă creativitatea în acest fel. Mi-ar plăcea mult să te văd dansând, sunt sigur că ești foarte bună.

Era prima oară și când cineva își exprima dorința de a mă vedea dansând și îmi demonstra așa o încredere necondiționată.

În momentul ăla îmi doream ca în locul lui să fie Patrick.

Și, cu ocazia aia, să-mi dea inelul de logodnă.

Zâmbii și mă îmbujorai.

— Nu știu dacă sunt chiar așa bună, dar știu sigur că nu există nimic altceva pe lume care să mă facă mai fericită.

— Se vede, îți strălucesc ochii când vorbești despre asta. Ești norocoasă. Sigur că alegerea ta presupune multe sacrificii, dar este și cea mai satisfăcătoare. Știi că te admir? Ești așa tânără și atât de hotărâtă.

Acum exagera, era OK să mă flateze, dar parcă era prea mult.

În jur de zece muream deja de somn.

— Hai, Mia, te duc acasă, nu vreau să adormi mâine în clasă, zise pe jumătate dezamăgit, pe jumătate afectuos.

Nu mă mai opream din căscat.

Ieșiserăm împreună și asta ne inhibase.

Ajunserăm în fața casei.

— Nu pot să spun că a fost o seară de neuitat, dar sunt sigur că data viitoare va fi mult mai bine.

— Vrei să zici că deși ai petrecut cea mai plictisitoare seară din viața ta, încă mai vrei să ieși cu mine?

— Bineînțeles că da, vreau să-ți mai dau o șansă, mă voi informa despre ce mănâncă balerinele și o să te invit din nou.

— O cină pe bază de biscuiți sărați și apă?

— Dacă e singurul mod de a te revedea, mă voi adapta... acum du-te, e târziu.

Mă mângâie pe obraz cu vârful degetelor și cu toată naturaleța îmi apropie fața de a lui și mă sărută delicat pe buze.

Mă grăbii să deschid portiera și să cobor.

— Scuză-mă, Mia, nu... aș fi vrut să te jignesc, zise interpretând stinghereala mea.

— Nu... nu m-ai jignit, serios... ciao, noapte bună. Și fugii în casă.

Odată ajunsă înăuntru, rămăsei sprijinită de ușa închisă fără să aprind lumina, să mă bucur de protecția familiară a casei mele.

Eram la adăpost.

Carl mă sărutase, dar nu reușeam să-mi dau seama dacă îmi plăcuse sau nu. Era prima oară când mă săruta cineva în carne și oase și nu eram pregătită.

Până atunci trăisem numai în imaginație, în compania gândului meu obsesiv, dar eu eram cea care stabilea scenariul, iar acum venise cineva să modifice textul și nu eram în stare să-i fac față.

Urcai încet scările reflectând la ultimele minute.

Cum era posibil să fie interesat Carl de mine, când eu făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să nu-i plac?

Ar fi trebuit să-i mărturisesc dragostea mea pentru Patrick? Și cum să-i spun? „Știi, sunt îndrăgostită de un băiat mai mare ca mine care nu locuiește aici și mă tratează ca pe o soră mai mică, dar cred că am șanse bune!"

Era o zăpăceală.

Și totuși, mă simțeam bine cu el.

La câteva minute după ce mă băgai în pat primesc un SMS.

Era de la Carl.

„Cred c-am făcut o prostie, jur că nu a fost premeditat. Adică a fost un pic. Dar jur că nu se va mai repeta. Chiar dacă mi-ar plăcea. Gata, nu mai jur. Dar mi-a plăcut! Noapte bună, balerino. C."

Hei! Stai, stai, stai!

Oare ce și-a pus în cap?

Mai întâi mă invită în oraș, apoi mă sărută, apoi îmi zice printre rânduri că vrea să mă sărute din nou!

Doar nu își imaginează că suntem împreună!

Dar oare: mie mi-a plăcut?

Gândindu-mă la momentul ăla, simții un fel de undă anormală în stomac pe care o simțisem numai și numai pentru Patrick și pe care nu-mi doream să o simt pentru un altul.

Rămăsei în întuneric cu telefonul în mână timp de vreo zece minute, nehotărâtă dacă să-i răspund sau nu.

În cazul în care îi răspundeam, i s-ar fi urcat la cap, dar dacă n-o făceam ar fi fost urât din partea mea.

Dar dacă „să ai o relație" însemna să stai trează noaptea cu un telefon în mână fără să știi dacă, ce și cum să răspunzi, atunci relațiile chiar nu erau pentru mine.

Închisei telefonul și mă întorsei pe partea cealaltă.

Din păcate nu puteam să nu recunosc față de mine însămi că îmi plăcuse.

În dimineața următoare mama mă cercetă din priviri pe deasupra ceștii de cafea cu lapte.

— La ce te uiți? o întrebai continuând să-mi întind untul pe felia de pâine.

— Deci...?

— Deci ce?

— Nu-mi povestești nimic? murmură.

— Nu e nimic de povestit, murmurai.

— Mmm, îmi ascunzi ceva... continuă.

— Hai, măi mamă... simțeam că roșesc, ce vrei să-ți spun... am fost la cină la un restaurant indian și apoi ne-am întors acasă.

— E drăguț Carl!

— Da, nu-i rău, răspunsei distrată.

— Și e îndrăgostit de tine! surâse.

— Mamă! Ce spui? Mă ridicai să umplu fierbătorul care era deja plin. Conversația aia mă stânjenea de moarte.

— E topit! N-ai văzut cum se uita la tine?

— Nu! Cum se uita la mine?

— Cum te uiți la cea mai frumoasă ființă din lume!

— Ei, asta-i! El așa îi privește pe toți, și la York tot așa se uita!

— Și ție îți place?

— Vrei să încetezi cu interogatoriul? Aveam urechile în flăcări, dar îmi venea să râd.

— Da, da, îți place, uite cum te-ai înroșit! Îți plaaace Caarl, îți plaaace Caarl!

— Mamă, termină te rog! Nu-mi place de Carl, e... foarte simpatic și... drăguț și... atât!

Nu se opri din râs și fredonat, dar dacă asta o făcea să se simtă mai bine, eram bucuroasă să fiu luată în bășcălie.

Era nemaipomenit s-o văd râzând.

Dar veselia dură puțin, când în bucătărie își făcu apariția burtosul ăla de Paul în boxeri turcoaz.

Mi-am schimbat imediat expresia.

Chiar dacă îi promisesem mamei că o să încetez să-l mai necăjesc și o să încerc să-i dau o șansă, era mai ușor de spus decât de făcut.

Îmi venea atât de natural să-l iau peste picior încât era păcat să irosesc glume așa bune.

Îmi jurasem totuși să nu scot o vorbă.

Sau cel puțin încercam.

— Bună dimineața! zise mama cu un zâmbet larg, îți fac un ceai?

Paul căscă și se scărpină în cap.

Dacă s-ar fi scărpinat în fund n-aș mai fi răspuns de acțiunile mele.

Mama luă rapid din sertar un suport pentru farfurie în formă de soare și un șervețel din pânză, îi umplu un pahar cu suc de portocale și îi puse în față untul și gemul.

Mă întrebam dacă o să dea o fugă și până la patiserie să-i cumpere croissante.

— Sunt croissante? întrebă omul în chiloți.

— Nu, îmi pare rău... dar dacă vrei mă duc la patiserie să iau, răspunse mama.

Trebuia să plec imediat, n-aș fi putut să mă abțin.

— Nu, nu contează... ai cumva zaharină?

Era cât pe ce să mă arunc pe jos și să mă tăvălesc de râs.

Omul ăla era un geniu, iar eu îl subestimasem.

— Mmm nu, noi nu folosim... zise mama.

— Hei, Paul, știai că zaharina te face să-ți crească țâțele?

— Serios? Își privi automat pieptul, avea cupa A! Atunci poate ar trebui să renunț la ea.

Isuse ce tontălău. Era mult prea ușor.

— Scuză-mă mamă, îi șoptii luându-mi geanta și ieșind din bucătărie, eu am încercat! Serios!

Îmi dădu o palmă peste fund și fredonă:

— Îți plaaace Carl!

— Of, mamă, nu e corect! zisei acoperindu-mi urechile râzând.

— Îți plaace Caaaarl! continuă să cânte până când ieșii din casă.

OK, mi-o meritasem.

Acum venea partea grea: să mă duc la școală și să mă intersectez *de-adevăratelea* cu Carl.

Nina mă supuse la partea ei de anchetă.

— Deci? Cum a fost întâlnirea cu Carl? îmi șopti în timpul lecției de literatură.

— Nu începe și tu Nina, mama m-a torturat pe toată durata micului dejun.

— Dar eu nu sunt mama ta, sunt prietena ta cea mai bună și mi-e sete de detalii, insistă.

— Ne-am sărutat... cred.

— POFTIM?

— Nina, ce spuneam? interveni doamna Meyer.

— Că Geoffrey Chaucer cu *Povestirile din Canterbury* se inspiră din *Decameronul* lui Boccaccio și subliniază cu ironie ipocrizia diferenței dintre clasele sociale din Evul Mediu, rosti impecabil.

— Bine, bine, Nina, zise doamna Meyer puțin mirată.

— Cum naiba reușești? o întrebai cu glas scăzut.

— Nu știu, e un dar de la natură, pot să ascult și trei conversații în același timp, răspunse ridicând din umeri. Deci? Continuă să-mi povestești, ai rămas la scena sărutului.

— N-a fost nicio scenă a sărutului, a fost ceva super rapid cu puțin înainte să cobor din mașină.

— OK, am înțeles, lasă-mă să ghicesc: ați ieșit să luați masa în oraș, el a fost drăguț cu tine și a încercat să facă conversație,

tu i-ai răspuns aproape mereu monosilabic şi n-ai mâncat aproape nimic, apoi ai început să caşti şi el te-a dus acasă, e corect?

— Sunt aşa previzibilă? o întrebai încruntându-mă.

— Te cunosc prea bine! zâmbi. Ai fi în stare să-l demoralizezi şi pe cel mai motivat dintre Feţii-Frumoşi cu glumele tale. Hai povesteşte-mi despre sărut.

— Păi nimic... Când am ajuns în faţa casei ne-am salutat, iar el m-a mângâiat pe obraz şi apoi s-a apropiat şi m-a sărutat pe gură.

— Cu limba?

— Nuuuuu! Eşti nebună? răspunsei cu glas prea tare ca să nu fiu auzită.

— Mia, ce spuneam? mă întrebă obosită doamna Meyer.

Nina se grăbi să-mi şoptească:

— ...Că Chaucer a introdus pentru prima oară engleza populară...

— Că... Chaucer... a introdus... pentru prima oară *slang*-ul, mă bâlbâii.

— Cum să nu, Mia, care mai apoi a devenit rap şi după aia hip hop... concluzionă resemnată doamna Meyer.

Toată clasa începu să râdă.

— Mia! zise Nina prăbuşindu-se cu fruntea pe bancă în semn de înfrângere.

— Am interpretat... răspunsei descurajată.

În pauză nu l-am văzut pe Carl, nu voiam să-l caut, dar în acelaşi timp aş fi dorit să-l văd.

Nu ştiam cum să descifrez senzaţiile acelea contrastante.

Între timp Nina nu înceta să mă tachineze.

Abia aşteptam să mă duc la Claire care avea să scoată tot untul din mine timp de două ore fără să mă întrebe nimic.

Pe uşa dulăpiorului meu găsii lipită o scrisoare cu numele meu.

Mă uitai în jur căutând autorul și o dezlipii rapid înainte s-o poată citi altcineva.

Scria așa:

> Am două bilete în rândul doi la *Sylvia* vinerea asta, dar dacă nu te interesează mă duc cu Thomas... în ultima vreme am început să apreciez baletul! C.

Două bilete la *Sylvia?*

În versiunea pe care Ashton a creat-o special pentru Margot Fonteyn în '52?

În rândul doi?

Dumnezeule, se învârtea totul cu mine, trebuia să mă așez.

Carl era complet nebun, biletele alea costau mai mult de o sută de lire fiecare.

Nu puteam să accept.

Dar voiam să accept!

Alergai într-un suflet la Nina.

— Dar e minunat Mia, este unul dintre baletele tale preferate, mereu ai vrut să te duci să-l vezi, e un cadou fantastic! țipă Nina îmbrățișându-mă.

— Nu, n-ai înțeles! mă eliberai. Biletele alea costă o avere! E o sumă pe care un băiat de șaptesprezece ani nu și-o poate permite decât dacă vinde droguri sau e Zac Efron!

— I-o fi strâns, sau poate i-a cerut tatălui său, nu trebuie neapărat să-i fi furat!

— Dar e un cadou prea pretențios, nu știu cum să-l interpretez.

— Alo? Mia? Ești acasă? Am înțeles că ești varză la matematică, dar nu poți să nu știi cât fac doi plus doi! Suspină: Dacă ți-a cerut să ieșiți în oraș, te-a sărutat și te-a invitat la operă înseamnă că e topit după tine, nu e nimic altceva de înțeles!

Mă sprijinii neconsolată de perete.

— Și ce-ar trebui să fac după tine?

— Trebuie să accepți! E atât de romantic, aș vrea să fie... O licărire de tristețe îi traversă zâmbetul, dar încercă să-l alunge

imediat. ...Ascultă-mă pe mine, acceptă și nu te gândi la altceva decât la seara grozavă pe care o vei petrece.

— Dar dacă accept, după aia înseamnă că suntem împreună? Nu mă pricep la flirturi și nu cunosc codul obscur al relațiilor.

— Cine îl cunoaște? Dacă s-ar fi întâmplat pe vremea mamei mele, ar fi fost clar că el vrea să se logodească cu tine și că, mai devreme sau mai târziu, te va cere de soție, dar asta era acum o sută de ani, astăzi, după cum vezi, nu mai înseamnă nimic nici dacă te culci cu persoana respectivă, încheie mâhnită.

— Deci, dacă accept să mă duc la operă, nu înseamnă că devin automat prietena lui.

Nina se încruntă:

— Dar de ce nu vrei să-i dai o șansă? E așa de drăguț, nu poți să-ți ascunzi capul în nisip toată viața.

Nu, nu puteam, chiar dacă mi-ar fi plăcut.

Simțeam că, dacă încep să ies cu un băiat „adevărat", aș fi intrat oficial în lumea adulților și aș fi început să am de-a face cu toate acele „compromisuri gri" despre care vorbea mama.

Ne întoarserăm în clasă și încercai să mă concentrez asupra lecției de chimie, dar nu reușii să nu mă gândesc la *Sylvia* și la ceea ce urma să-i spun lui Carl.

Adoram acel balet și visam să-l dansez și eu într-o zi cu Royal Ballet School.

Cu mulți ani în urmă mama mă dusese să văd *Spărgătorul de nuci* la De Montfort Hall și înnebunisem la propriu.

Chiar dacă nu erau nume faimoase pe afiș, am rămas cu gura căscată pentru mai mult de două ore și mi-am jupuit mâinile de la cât am aplaudat.

De atunci nu mai avusesem ocazia să mă duc la operă, costa prea mult, așa că mă mulțumeam cu DVD-urile sau cu ceea ce puteam vedea pe YouTube.

Un spectacol la Royal Opera House la Covent Garden întruchipa fericirea pentru mine. Dacă m-ar fi invitat Patrick, aș fi cunoscut paradisul.

La sfârșitul orelor trecui prin fața dulăpiorului lui Carl și îi lipii cu guma de mestecat un bilețel cu răspunsul meu care spunea „OK".

Aveam darul de a sintetiza.

Întoarsă acasă, mă închisei în cameră și mă trântii în pat.

Afară începuse să plouă și mă simțeam ciudat, melancolică și confuză.

Îmbrățișai perna și mă ghemuii.

Mă întrebam cum o să fie seara petrecută cu Carl, ce aveam să ne spunem în mașină, dar, mai ales: dacă încerca să mă sărute din nou, l-aș fi lăsat s-o facă?

Oare Patrick ce făcea în timpul ăsta?

Nu-și mai actualizase profilul pe Facebook, dar erau câteva poze noi care îl înfățișau pe vapor împreună cu ceilalți cadeți.

Zâmbea fericit și avea un aer mândru și semeț.

Chiar dacă l-aș fi preferat mai puțin patriot, n-aș fi vrut să fie altfel.

Singura notă pozitivă din tragica seară a petrecerii era că numărul lui de telefon îmi rămăsese în memorie.

Uneori îl selectam și îl priveam zeci de minute imaginându-mi că-mi telefona, iar câteodată eram tentată să-l sun. Și să închid imediat.

Era absurd: Carl și-ar fi vândut și mama pentru un telefon de la mine, în timp ce eu nu visam decât să sun pe cineva care aproape nici nu știa că exist.

Dar să accept avansurile lui Carl, care era într-adevăr un băiat dulce și drăguț, era singurul mod de a încerca să mi-l scot din cap o dată pentru totdeauna pe Patrick.

Mă ridicai din pat, sprijinindu-mi fără să bag de seamă cotul pe tastele mobilului, și mă întinsei să iau cartea de istorie de pe birou.

După câteva secunde auzii o voce îndepărtată strigându-mi numele.

Poate că aveam halucinații auditive dacă mi se părea că-l aud pe Patrick spunând: „Mia, tu ești? Ești bine?" Poate că exageram, trebuia să încetez să mă mai gândesc așa de mult la el.

Privii în jurul meu descumpănită, încercând să înțeleg de unde provenea vocea.

Și imediat cum îmi dădui seama că venea de la telefonul meu, inima mi se opri în loc.

Fără să mă gândesc, apăsai butonul roșu și închisei.

Mă uitam la telefon cuprinsă de o rușine totală.

Cum putusem să fiu așa de proastă?

Dar nu îmi terminai gândul, că telefonul începu să vibreze și să sune.

Din instinct îl acoperii cu perna.

Adică: Patrick mă suna, iar eu ar fi trebuit să-i spun că mi s-a declanșat apelul din greșeală?

Cui i se mai declanșau apeluri din greșeală în secolul XXI?

— Curaj, îmi spusei singură, să tăiem răul din rădăcină.

— Alo? răspunsei distrată.

— Mia! Tu ești? Cred că m-ai sunat din greșeală! Îl simțeam că zâmbește.

— Cine... cine e? întrebai lovindu-mă cu capul de pernă.

— Mia! Sunt Patrick, nu mă recunoști? E incredibil, într-una dintre zilele astea trebuie să-mi spui cu ce ți-am greșit! Sunt chiar așa de nesuferit?

Mă privii în oglindă, intrasem în fierbere, aș fi jurat că vedeam cum îmi iese fum din urechi.

— Ah, bună... tu erai? N-am recunoscut numărul... telefonul ăsta e așa de vechi, cred că declanșează singur apelurile! îmi auzii vocea răspunzând.

— Model vechi? Înțelesesem că ai unul super modern... ba chiar cu silențiator! zise el începând să râdă.

Cretină, eram de-a dreptul o cretină.

— Ești bine? Te pregătești pentru examen? mă întrebă.

Asta aș face, dacă nu m-aș gândi la tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Mm-mda, învăț, adică învățăm mult eu și cu Nina.

Sau cel puțin încerc când nu sunt ocupată să iau lumea la bătaie sau să mă acopăr de ridicol.

— Știu că sunteți fete isteațe, o să treceți cu brio, te-ai hotărât deja la ce materii dai?

— Nu, sunt încă nehotărâtă...

Între a mă supune la electroșocuri și a mă închide într-o mânăstire.

— Dacă pot să-ți dau un sfat, ar trebui să încerci să te gândești la mai multe posibilități, astfel încât să ai mai multe variante după aia.

— OK, așa o să fac. Când te întorci? întrebai în grabă fără să mă gândesc și imediat îmi păru rău că o făcusem: era o întrebare prea personală.

— Am o permisie vineri, fac ture istovitoare, dar în felul ăsta pot să acumulez zile de învoire ca să vin mai des acasă.

Vineri? Vinerea asta?

Mi-l imaginam pe Carl înmânându-mi biletele și spunându-mi: „Poftim, Mia, astea sunt pentru tine, du-te cu cine vrei, eu nu le merit", iar eu întorcându-mă și oferindu-i unul lui Patrick.

Totul cu încetinitorul, evident.

— Vineri... repetai în transă.

Să dea naiba, dintre toate zilele și lunile care sunt într-un an, tocmai singura în care am ceva de făcut!

— Vii la noi la cină?

LA VOI LA CINĂ? Spune-mi că n-am auzit bine!

— La... ci... dar... eu... nu... OK, vin, răspunsei.

Cretină. O cretină fără speranță.

— Excelent! Dar de data asta promite-mi că stai lângă mine și că vei face efortul să-mi vorbești cel puțin zece minute.

— Dacă e doar pentru zece minute poate reușesc, dar nu-ți promit nimic.

M-aș așeza și pe genunchii tăi și aș vorbi numai cu tine pentru următorii treizeci de ani.

— Atunci ne vedem vineri, să fii cuminte.

Normal, și-așa nu voi avea altceva de făcut decât să mă gândesc la telefonul ăsta pentru tot restul vieții mele.

Închisei și îmi acoperii fața cu perna.

Ce făcusem?

Îi spusesem că o să merg acasă la ei la cină, când va trebui să mă duc la Londra cu Carl.

De ce nu se poate oare să ai totul?

Aș vrea să merg și la cină la el și să văd și *Sylvia*.

De ce trebuie să aleg între cele mai importante două evenimente din viața mea inutilă?

Mă simțeam terminată.

Nu știam cum să ies din încurcătură.

Repetiția cu Claire semănă pe jumătate cu o catastrofă.

— Ce ai astăzi, te-a înțepat o tarantulă? De ce ești așa agitată? Ai băut iar cafea? Ți-am zis că nu trebuie să bei, ești prea tânără! Ceai verde, spune-i Elenei să-ți cumpere ceai verde, care e plin de vitamine! Hai, o luăm de la capăt!

Eram lac de transpirație ca niciodată până atunci, gândul la Patrick îmi ricoșa între cap și inimă ca mingea dereglată dintr-un joc mecanic.

Încercam din răsputeri să mă concentrez asupra variațiunii, dar eram lentă și distrată și nu-mi ieșea niciun pas.

Nici măcar durerea bășicilor de la picioare nu reușea să mă aducă la realitate.

Puteam să mă gândesc la altceva nu mai mult de trei minute, după care emoția violentă și de neoprit a amintirii vocii lui mă copleșea fără avertisment, cu forța unei avalanșe, lăsându-mă fară puteri.

Și mă străbăteau fiori reci misterioși și plăcuți de-a lungul șirei spinării.

Nu era deloc bine, nu mă mai recunoșteam, căzusem pradă unei euforii incontrolabile care mă făcea să zâmbesc fără motiv.

Ca și cum cineva ar fi agitat și apoi deschis brusc o sticlă de cola ținută prudent în frigider ani de zile.

Și avui certitudinea că sentimentele mele pentru Patrick nu mai erau aceleași ca pe vremea când aveam cinci, zece sau treisprezece ani. Nu, ceea ce simțeam acum era complet diferit și foarte, foarte periculos.

Trebuia să găsesc o cale de a-i spune Ninei de telefon și de invitația la cină, n-aș fi vrut s-o fac, dar el i-ar fi povestit despre asta ca despre ceva amuzant, nu ca despre o greșeală tragică. Evident, nu m-aș fi putut prezenta la cină în ultimul moment zicând: „Știi, m-a invitat fratele tău!" Nu era proastă și i-ar fi mirosit că ceva nu-i în regulă.

Rămânea numai să găsesc un mod de a-i explica de ce nu-i răspunsesem cu acele simple cuvinte: „Îmi pare rău, dar vineri sunt ocupată."

M-aș fi agățat ca de obicei de un pai.

Și lui Carl ce aveam să-i spun?

Puteam să-l rog să schimbe biletele?

Ar fi fost un gest de bădărănie veritabilă, dar pentru el o zi în sus sau în jos nu avea aceeași importanță vitală ca pentru mine.

Trebuia să găsesc o cale să merg la amândouă întâlnirile, în niciun caz nu eram în stare să aleg.

Nu puteam să aleg.

CAPITOLUL 6

În dimineața următoare eram în sala de sport, pe bancă, așteptându-mi rândul la volei, când Carl se așeză lângă mine.

Tresării cum fac numai cei care au conștiința murdară.

— Deci? E totul în regulă pentru vineri? mă întrebă plin de speranță și un pic emoționat.

Era momentul potrivit să-l rog să amânăm, dar nu aveam curaj.

— Da, totul e în regulă, chiar dacă... spusei fără să-mi dezlipesc ochii de pe terenul de joc.

— Chiar dacă?

— Mama m-a rugat să rămân acasă ca s-o ajut la o cină... DAAAA, ȚINE-O TOT AȘA! strigai bucuroasă sărind în picioare pentru un punct înscris de echipa adversă.

— Ah... am înțeles, ezită. Și e ceva important?

— Oarecum... e o cină cu grupul de reprezentante Avon, cred că va fi promovată, vor veni oameni cu influență...

Nu știu de unde îmi venise în cap o tâmpenie ca asta.

Prietenei mamei, Betty, i se pusese pata pe Avon și încerca mereu să-i plaseze rujuri ciclam și oje sidefate pe care ea le ura, dar pe care le cumpăra ca să-i facă pe plac.

— Ah, înțeleg... Atunci rămâne pentru altă dată... răspunse Carl dezamăgit.

— Ai putea eventual să schimbi data? sugerai continuând să privesc meciul.

— Din păcate e ultimul spectacol, a fost foarte greu să găsesc biletele alea două, erau ultimele locuri disponibile, dar dacă chiar nu poți... nu-ți face probleme... spuse prefăcându-se că nu suferă cea mai mare dezamăgire din viața sa.

Mă întorsei spre el și făcui colosala greșeală de a-l privi în ochi, în care citii toată tristețea lui plină de demnitate, camuflată de înțelegere.

Și căzui în cursă.

— Nu! mă grăbii să răspund punându-mi o mână peste a lui. Într-un fel sau altul găsesc eu o soluție. Nu vreau să-l pierd pentru nimic în lume!

— Ești sigură? Și mama ta?

— Ea o să se descurce, și-așa eu nu sunt în stare decât să pun masa și să sparg paharele!

În momentul ăla sosi Nina transpirată fleașcă cu fața întunecată și se așeză între noi.

— Am luat bătaie, eu am jucat groaznic, iar tu țineai cu celelalte! Bună, Carl, ai văzut ce prietenă am? Și tu o inviți la spectacole...

Carl zâmbi.

Mă chemară pe teren și mă ridicai șovăind la gândul că o să-i las să vorbească amândoi: n-aș fi vrut s-o întrebe Carl dacă mama mea lucra într-adevăr la Avon și, ce era mai rău, încă nu-i spusesem Ninei de telefonul lui Patrick.

Și iată că simplul gând îmi acceleră din nou bătăile inimii și îmi încețoșă creierul fără să văd o minge, apărută de nicăieri, care zbura cu viteza luminii și care mă nimeri în plină față trântindu-mă la pământ.

Cel puțin găsisem o cale să-i despart.

Îmi auzii numele strigat de mai multe ori, și colegele mele făcură cerc în jurul meu.

Mă durea îngrozitor nasul.

Nina apăru numaidecât lângă mine, în vreme ce Carl continua să repete dramatic:

— Chemați un doctor, chemați un doctor!

Nu-mi dădeam seama de unde venise mingea până când nu-l văzui pe Thomas ivindu-se deasupra mea și zicându-mi cu un rânjet odios și mingea în mână:

— Scuză-mă, am ratat ținta, n-am făcut-o intenționat!

Îi aruncai o privire fioroasă și neputincioasă și îmi sprijinii înapoi capul pe podea ca să mă delectez cu fețele îngrijorate ale colegilor mei.

— Ce jigodie! zise Nina tulburată, nici nu știi cât de rușine mi-e.

— Aș, nu-ți face griji, o să i-o plătesc.

Între timp Carl pornise cu pas întins să-l înfrunte pe Thomas. Încercai să mă ridic ca să-l opresc, dar simții o amețeală bruscă.

Domnul Davies, profesorul de sport, sosi repede să se asigure că mă simt bine și insistă să mă însoțească la infirmerie.

Uram infirmeria și infirmierii, dar mai ales mirosul înțepător de dezinfectant și, atâta timp cât eram în toate mințile și aveam toate membrele la locul lor, îmi jurasem că nu voi pune niciodată piciorul acolo.

— Sunt bine, nu vă faceți probleme, nimeni n-a murit din cauza unei lovituri de minge din câte știu eu, nu, domnule Davies?

Privirea lui îngrijorată exprima exact contrariul, dar nu aveam chef să-mi înșire numele incidentelor sportive din ultimii patruzeci de ani.

Nina mă ajută să mă ridic și luai din nou loc pe bancă, cu un prosop ud pe nas, pe care mi-l adusese cineva între timp.

— Începe să se umfle, zise Nina cu aer temător.

— Cum adică începe să se umfle? Cât? întrebai alarmată.

Nu puteam să mă duc la operă *și* la cină acasă la Patrick cu nasul lui Shrek!

— Mă rog... un pic. Mi-l atinse cu degetele.

— Auu! Mă doare!

— Ticălosul ăla mizerabil! zise Nina.

— Da! Un ticălos de neîntrecut! repetă Carl, care se întorcea din expediția lui punitivă. Hei, dar se umflă! zise zgâindu-și ochii.

— Am nevoie de o oglindă, repede! strigai ridicându-mă și fugii în baie.

Nasul meu era violet în vârf, iar sub ochi și pomeți mi se formaseră pungi.

Arătam ca un monstru.

Când mama se întoarse acasă și mă văzu, se sperie.

— Ce-ai făcut? Ai participat la o încăierare?

Nu era prea departe de adevăr dacă stau să mă gândesc.

— Am oprit o minge cu fața.

— Și a câștigat ea observ... Ți-ai pus gheață?

— Mi-am pus un iceberg, dar n-a funcționat.

Când mă văzu, Paul izbucni în râs.

Îl fulgerai cu privirea și încetă numaidecât.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— E un joc nou pe care-l facem cu colegii din clasă: ne dăm cu capul de perete și cine îl dărâmă câștigă. Am câștigat eu!

— Serios? întrebă uluit.

Închisei ușa.

Toată povestea cu mingea lăsase în aer rezolvarea chestiunii de vineri, deși, în definitiv, fusese o scuză bună să n-o fac, lașă cum eram.

Dacă îi spuneam lui Patrick că nu voi merge la ei la cină, cu siguranță nu și-ar fi smuls părul din cap: știam că fusese o invitație de curtoazie, dar dacă o pierdeam, cine știe când s-ar mai fi ivit altă ocazie.

Nimeni nu mă putea ajuta, nimeni n-ar fi înțeles cât de important era să-l văd în vinerea aia.

A doua zi nasul îmi era albăstrui, pometul drept era umflat și dureros, iar ochiul stâng nu-l puteam deschide bine.

Groaznic.

Când mama mă văzu în ușa bucătăriei dădu un țipăt.

Mă încruntai și încercai să mă așez la locul meu, văzând în timpul acesta că ceașca era deja folosită.

Mă uitai la ea în așteptarea unei explicații care nu întârzie să vină:

— Acolo stă Paul, îmi răspunse continuând să prăjească ouăle.

— Dar ăsta e locul meu! protestai.

— Așază-te pe celălalt scaun, îmi răspunse întorcându-se cu spatele.

— Nu, nu vreau să mă așez pe celălalt scaun, eu am stat mereu aici, să stea el acolo! Începusem să mă enervez.

— Hai, Mia, n-o mai lungi atâta, e doar un simplu loc.

— Mamă, uită-te puțin la fața mea!

Încercă, dar nu rezistă prea mult.

— OK, Mia, îi spun să se mute.

Fața mea făcea minuni.

Dar m-am întrebat: oare era așa de greu să-i ceară unui grăsan retardat să-i cedeze locul propriei fiice?

Nu suportam când se purta cu mine de parcă aș fi fost un preș de șters picioarele.

În momentul ăla geniul ieși din baie și intră în bucătărie.

— Ah... eu stăteam acolo, îmi zise.

Mă întorsei brusc și îl văzui mijindu-și ochii impresionat.

— Aici în casă e în vigoare regula conform căreia dacă lipsești mai mult de șapte minute, locul este scos la licitație.

— Miiiia! suspină mama.

— Șapte minute? Mi s-a părut că am lipsit mult mai puțin!

— Ba nu, uite: cronometrul vorbește clar! spusei arătându-i ceasul.

Se așeză în fața mea și începu să mănânce cu un aer nedumerit.

Sărăcuțul, aproape că mă înduioșa. Dar nu îndeajuns încât să renunț să-l mai torturez.

Mama mă conduse la școală cu mașina ca să nu stau prea mult în frig, dar eu cred că îi era frică să nu mă vadă cineva și să sune la asistența socială.

Dacă până cu o lună înainte fusesem total invizibilă, acum până și băncile știau cine sunt.

După atâtea note proaste, răspunsuri tupeiste, agresiuni și mingi în față, toți se așteptau ca în fiecare zi să comit o nouă faptă.

Când treceam pe coridor se găsea mereu cineva care să-mi strige lucruri de genul: „Hei, Mia, un tip mi-a furat locul de parcare, i-am zis c-o să-i spargi fața!", „Îi spui directoarei să ne dea bere la cantină?". Iar în ziua aia era: „Mia, stai pe post de coș te rog?"

Celebritatea era stresantă.

Și era vineri.

Peste câteva ore Patrick urma să sosească în oraș.

Întoarcerea lui mă agita.

Cel mai rău era că nu-i spusesem încă nimic Ninei și poate că Patrick o anunțase deja pe mama lui că sunt invitată la ei la cină, dar încă și mai rău era faptul că la ora cinci Carl venea să mă ia de acasă, căci era nevoie de mai mult de două ore ca să ajungem la Covent Garden.

Sosise momentul să acționez și speram ca fața mea să mă ajute.

Toți cei care mă întâlneau făceau o expresie scârbită sau compătimitoare, dar nimeni nu rămânea indiferent.

Eu încercam oricum să-mi păstrez o anumită demnitate și străbăteam coridoarele cu capul sus.

Când am zărit-o pe Nina am agravat puțin situația cu câteva grimase de durere neprogramate, apoi am început:

— Nina, nu ți-am zis ce mi s-a întâmplat alaltăieri! îi spusei zâmbind ca și cum ar fi un lucru extrem de amuzant. L-am sunat din greșeală pe fratele tău și el m-a sunat înapoi ca să mă ia peste picior, am vorbit puțin, mi-a zis că se întoarce azi și m-a invitat la voi la cină.

Nina mă privi uimită.

Într-adevăr, povestite în felul ăsta, lucrurile păreau mai dubioase decât în realitate.

El doar fusese amabil, eu eram aia cu intenții ascunse.

— Serios? Nu știu nimic, deși am vorbit cu el chiar aseară, dar nu mi-a zis.

Încercai să-mi ascund imensa dezamăgire, căci în acel moment îmi simții inima fărâmițându-se.

Fusesem naivă să cred că-și va aminti de acea invitație, cu siguranță o făcuse numai din amabilitate, dar era dureros să aud adevărul. Deodată, nu mai aveam chef nici de spectacol.

— Nu-ți face griji, spusei încercând să zâmbesc, oricum nu puteam să vin din cauza operei. Voiam să-ți spun de ieri, dar cu nebunia de la ora de sport am uitat! Nu-i mai spune lui Patrick, și-așa nici n-o să-și aducă aminte!

Nu știu dacă am reușit să fiu convingătoare, îmi amintesc doar că efortul de a părea naturală se dovedi enorm și îngrozitor de dureros.

Nici nu mai era nevoie să mă frământ, alegerea se înfăptuise de una singură.

Și nu cum aș fi vrut eu.

Toată ziua mă simții tare tristă, fără să mă pot exterioriza față de cineva.

Ceilalți credeau că e din cauză că mă durea nasul și eu i-am lăsat să creadă asta, astfel că profesorii și colegii mă lăsară în pace.

Nina în schimb simțea că mai e ceva pe lângă vânătăi.

— Nu-ți pare bine că te duci să vezi spectacolul diseară?

— Bineînțeles că-mi pare bine, minții.

— Nu s-ar spune, parcă îți vine să plângi!

Și își aținti din nou asupra mea farurile alea gri pline de neliniște.

Și cedai.

— Mă dor toate alea și nu-mi place să mă duc la Royal Opera House în halul ăsta, înțelegi? Mi-e rușine! Lumea o să mă ia drept Omul Elefant!

Începură să-mi curgă lacrimi calde, pure și triste și chiar dacă nu din cauza aia, erau totuși simțite și sincere.

Nina mă împresură cu brațele și mă mângâie pe păr, sprijinindu-și bărbia pe capul meu.

— Mititico, ești așa mititică și nimeni nu te îmbrățișează niciodată...

La auzul acelor cuvinte izbucnii în hohote de plâns.

Nina reușea întotdeauna să-mi atingă cele mai sensibile corzi.

— Ai trecut prin prea multe în viață și tot timpul de una singură. Și acum ai obosit, și ai avea nevoie să te bazezi pe cineva, să te încrezi în cineva... făcu o pauză, aș vrea să fiu puternică și curajoasă ca tine.

Îmi ridicai capul de pe umărul ei și o privii uimită:

— Tu... ai vrea să fii ca mine?

— Da, de când suntem mici! Tu eşti talentată şi plină de resurse, ai un simţ al dreptăţii de neclintit, eşti încăpăţânată, sinceră şi devotată şi mă faci mereu să râd cu ironiile tale. Îmi pare rău că n-ai fost susţinută de familia ta, dar ţine minte că eu voi fi întotdeauna alături de tine.

Îmi ştersei lacrimile cu vârful degetelor şi continuai:

— După părerea mea... Mia... ar trebui să te vezi cu Carl. E atât de dulce, îi placi, şi poate că vei învăţa să ai încredere în ceilalţi şi să nu mai stai închisă în casă!

— Tu zici că îi place de mine? o întrebai suflându-mi nasul.

— Am vorbit ieri cu el, e îndrăgostit până peste cap, şi mi se pare un băiat la locul lui, e adevărat că nu mă pricep prea mult la băieţi, dar încă mai ştiu să recunosc o privire sinceră. Mi-a vorbit despre tine ca despre o bijuterie preţioasă, te adoră, şi habar n-ai cât e de fericit să te ducă la operă. Dă-i o şansă, te rog, fă-o pentru mine... mă imploră.

Aşa e, avea dreptate.

Destul cu Patrick, jocul ia sfârşit, puteam foarte bine să mă concentrez pe Carl: sincerul şi realul Carl.

I-am promis că o să mă gândesc.

La cinci fix Carl ajunse la mine acasă.

Voiam să fac o impresie bună aşa că mă îmbrăcasem într-o rochie care-i aparţinuse mamei şi care fusese ajustată de doamna Fancher. Era neagră, lungă, închisă în faţă, cu un decolteu adânc în spate, şi cerea tocuri pe care nu reuşeam să merg cu dezinvoltura necesară.

Părul mi-l aranjasem după urechi, iar cârlionţii rebeli creau unduiri care îmi dădeau un aer de divă din anii '30.

Acum mai trebuia să-mi camuflez nasul şi vânătăile cu cosmeticele mamei.

Ironia sorţii, erau de la Avon.

Îmi tamponai cu fond de ten şi pudră punctele mai întunecate şi îmi fardai uşor ochii cu creion şi rimel, încheind cu un strop de luciu de buze roşu.

Dacă distrăgeam atenţia de la centrul feţei mele, poate că n-ar fi luat-o toată lumea la fugă urlând.

În final îmi pusei o pereche de cercei din perle.

Pentru o fracțiune de secundă îmi trecu prin minte vorba că perlele aduc lacrimi, dar încercai să alung gândul.

Mă dădui înapoi câțiva pași ca să mă văd cu totul în oglinda mare și mă recunoscui cu greu.

Aia nu era cu siguranță o fată de aproape șaisprezece ani.

Mă întorsei să-mi văd spatele.

Decolteul ăla era categoric prea sexy.

Fugii în camera mamei și scotocii prin sertare până când găsii o eșarfă lungă neagră pe care mi-o pusei pe după umeri și luai și poșeta ei elegantă cu paiete.

Eram gata.

Coborâi încet scările pentru a crea un pic de suspans, dar mai ales pentru că mă simțeam îngrozitor de stânjenită și îmi era frică să nu mă împiedic.

Mă simțeam de parcă trebuia să dansez la o premieră.

Mama își înălță capul și rămase cu gura căscată.

Se uită la fața mea și își coborî imediat privirea.

Carl, acum îmi dădeam seama, era fermecat.

Atât de mult încât simții că iau foc.

— Ești... cu adevărat *splendidă*. O spuse din inimă.

— Mulțumesc... nici tu nu ești rău, răspunsei acoperindu-mi nasul.

Purta un smoching negru un pic prea mare pentru el, părul era dat cu gel, rezultatul unei bune jumătăți de oră petrecute în fața oglinzii, era proaspăt bărbierit și mirosea frumos.

Era drăguț, isteț, le plăcea mamei și Ninei și era îndrăgostit de mine, și chiar dacă eu nu eram, aveam de gând să fiu mulțumită așa.

Orice numai să-l uit pe Patrick.

Gândul la el îmi provocă din nou un junghi dureros pe care încercai să-l îndepărtez.

Carl îmi dărui o orhidee s-o leg la încheietura mâinii.

Nu eram chiar iubitoare de orhidee, dar mă prefăcui că apreciez gestul.

Mama nu-şi credea ochilor: singura ei fiică, un băieţoi înnăscut, ieşea îmbrăcată în rochie, împreună cu un băiat încântător, care o conducea la operă.

Visul de o viaţă.

Carl îmi oferi braţul, eu îmi sprijinii delicat mâna pe el şi, ca doi balerini într-un imaginar *pas de deux*, ne îndreptarăm spre maşină.

O spălase special.

Mă întorsei şi o văzui pe mama salutându-ne de la fereastra sufrageriei.

Îi făcui semn să plece.

Eram deja destul de jenată în ceea ce mă privea, şi nu mai aveam nevoie să mai complice şi ea lucrurile.

Carl setase GPS-ul.

Era nevoie de două ore şi jumătate până la destinaţie.

Mă întrebam de ce nu luaserăm trenul.

— De ce nu ne-am dus cu trenul?

Ridică din numeri.

— Nu mi se pare prea romantic, nu crezi?

Romantic? Şi de ce-ar fi trebuit să fie romantic?

Nu era prea mult trafic pe M1.

Poate ajungeam mai devreme, aşa aş fi avut timp să trec prin faţă la Royal Ballet, şi să-mi fac un pic de rău singură.

— Ţi-e frig? Dacă vrei, dau căldura mai tare.

— Nu, mi-e bine, zisei deschizând apărătoarea de soare ca să mă uit în oglindă, după care o închisei imediat speriată.

Trebuia să mă lansez într-o conversaţie adevărată dacă voiam să-l cunosc mai bine, altfel n-aş fi făcut altceva decât să mă gândesc că, la ora aia, într-un univers paralel, m-aş fi aflat la cină acasă la Patrick, aşezată pe genunchii lui, mâncând supă de porumb.

— Îţi stă bine în smoching, parcă l-ai purta în fiecare zi! zisei ca să nu tac.

— Ah, ăsta? Mi l-a împrumutat fratele meu mai mare, e a doua oară când îl port.

— Ai doi fraţi? întrebai surprinsă.

— Am patru: doi fraţi şi două surori.

— I-auzi! exclamai. Ai tăi n-aveau televizor în casă?

— Își doreau mult o fetiță și au avut parte de trei băieți, iar când s-au hotărât să mai facă o ultimă încercare au venit pe lume două fete deodată!

— Ce chestie! Și tatăl meu are doi gemeni! răspunsei ușurată că găsisem un subiect comun.

— Serios? Dar nu cu mama ta...

— Nu, mama mă are doar pe mine, sunt copiii lui cu a doua nevastă.

— Și unde stau?

— În Pimlico. Amândoi lucrează la Londra, sunt dependenți de bursă, nu pot să trăiască fără cotațiile în timp real.

— Și mama ta?

— Oh, ea e cu totul altfel! E plină de imaginație, amuzantă, sensibilă. Are doar o problemă: bărbații nepotriviți.

— Nici nu te mai întreb pe care dintre ei doi îl preferi.

— Nu e vorba că o prefer, dar ea a fost mereu lângă mine, pe când el niciodată, și, în plus, nu-i suport pe cei care nu au simțul umorului.

— Nu mi-e greu să-mi imaginez. Sper să fiu la înălțime.

— Da, tu ești destul de simpatic.

— Mulțumesc, o iau ca pe un compliment.

— Păi să știi că nu-i ușor să mă faci să râd!

— Știu, de asta mă neliniștesc de fiecare dată când sunt pe cale să-ți spun ceva.

— Da, Nina îmi tot zice că sunt dificilă. Dar eu cred că sunt doar exigentă.

— Nu cred că e prea mare diferența.

— Așa zice și ea.

Zâmbirăm amândoi.

— Voi două parcă sunteți surori.

— Vorbești serios? L-aș fi sărutat doar pentru afirmația aia.

— Arătați diferit, dar se vede că țineți enorm de mult una la alta.

— Carl, îmi faci o favoare?

— Orice dorești! Își întoarse capul să mă privească în ochi și n-aveam impresia că-i vine să vomite.

— Spune-i asta mâine, când o vezi, e cel mai frumos compliment pe care ni-l poate face cineva.

— I-o voi spune dacă îți face plăcere. Zâmbi.

— Acum îmi spui cum se face că tu și Thomas sunteți prieteni?

— Am învățat mereu în aceeași clasă, practic ne cunoaștem de-o viață.

— Și întotdeauna a fost așa?

— Adică trufaș, arogant și obraznic?

— Nu, ticălos!

— Da, chiar dacă nu s-a purtat niciodată așa de urât cum a făcut-o cu Nina.

— Și tu ai curajul să mai vorbești cu el?

— Nu pot să-l ignor, dar nu mai ieșim împreună.

— De ce nu *poți* să-l ignori? Fetele sunt așa de pricepute în a tăia punțile cu lumea, pe când băieții n-o fac niciodată! Excludeți-l, cel puțin o să înțeleagă că a făcut o prostie!

— Cei ca el nu se exclud, răspunse oftând, cei ca el... îmi pare rău să recunosc, au mereu succes în viață și au un tupeu impresionant.

— Desigur, asta până când nu dau peste cineva care să le spargă fața.

— Tu ai încercat!

— Da, și acum zici că sunt *The wrestler*! zisei arătând spre trompa pe care o aveam în față. Nu, vorbesc serios, ar trebui ca cineva să-i dea o lecție.

— Nu cred că ar servi la ceva, ăla e sensibil ca un aligator, nu știe ce înseamnă să ceri scuze!

— Cred și eu, se simte autorizat să-i trateze pe ceilalți ca un rahat!

— Ghici ce profesie are tatăl lui?

— Rege?

— Avocat!

— Am fost aproape!

Zâmbii și mă relaxai bucurându-mă de priveliște. Tot drumul stăturăm la taclale ca niște vechi prieteni.

Trebuia să evit orice moment mort în conversație, orice lucru care m-ar fi dus cu gândul la Patrick.

În sfârșit, ieșirăm de pe autostradă și intrarăm pe Edgware Road.

Aerul Londrei mă entuziasma întotdeauna.

Mă simțeam mai puțin provincială și mai mult cetățeană a lumii.

Simțeam că acolo trebuie să reușesc: departe de toți și de toate, în primul rând de cel pe care-l iubeam cu disperare.

Inima începu să-mi bată din ce în ce mai tare, cu cât ne apropiam de centru.

Carl parcă îmi citea gândurile.

Poate și pentru că eram cu obrazul lipit de fereastră.

— Ești emoționată?

— Rău de tot.

Acolo aș fi dorit să trăiesc.

Chiar și într-o cămăruță umedă și fără ferestre, nu conta atâta timp cât eram aproape de visul meu.

Mă simțeam ca un magnet atras de ușa frigiderului.

Traversarăm cartierele elegante din Belgravia și Mayfair, și mărturisesc că nu mi-ar fi displăcut să locuiesc într-un frumos apartament victorian cu vedere spre Hide Park.

L-aș fi putut scoate acolo pe York la plimbare, dimineața, înainte să mă duc la repetiții.

Când începi să-ți dorești ceva, imaginația nu mai cunoaște opreliști.

Strigam întruna „Uite!" și arătam afară.

Carl zâmbea, mândru de cadoul pe care mi-l făcuse.

De data asta eu îi citii prima gândurile:

— Nu o să-ți pot mulțumi niciodată îndeajuns, îi spusei cu ochii umezi.

— E doar o plimbare prin Londra, cu spectacol!

— Da, dar nu știi ce înseamnă asta pentru mine.

— Ba știu, zâmbetul tău este cea mai mare recunoștință pe care mi-aș putea-o dori. Serios!

Ajunși pe Bow Street, mă lăsă să cobor în fața clădirii operei și se duse să parcheze.

Îmi ridicai privirea și înțelesei că doamna Patel nu glumea când ne vorbise despre Sindromul Stendhal.

Mă cuprinse amețeala și pentru o clipă mi se tăie respirația.

Era cel mai incredibil lucru pe care aș fi îndrăznit să mi-l imaginez vreodată.

Pozele pe care le văzusem nu-i făceau dreptate: era cea mai frumoasă clădire de operă din lume.

Cel puțin pentru mine.

O construcție impunătoare, cu arhitrave și coloane, luminată ca și cum înăuntru s-ar fi sărbătorit permanent ziua reginei.

Și la stânga o structură asemănătoare unei enorme voliere, și ea luminată ca ziua.

Nu simțeam nici frigul, nici durerea, în ciuda faptului că era ger.

Eram aproape fericită.

Doar dacă...

Gata. Nu trebuia să mă mai gândesc, nu puteam să risc să stric acea seară.

Carl reveni după câteva minute, și îi simții mâinile calde pe umerii mei în timp ce priveam în sus, zâmbind ca o prostănacă.

— Să intrăm, e deja târziu.

Drumul până la stal îl parcurserăm aproape ca prin vis, mă simțeam o Cenușăreasă care intră în palatul prințului.

În timp ce mergeam în urma însoțitoarei în sacou roșu care ne conducea la locurile noastre, îmi imaginam că într-o bună zi tot acel public avea să fie acolo pentru mine, ovaționându-mi numele în picioare de cel puțin douăzeci de minute.

Mă uitam în jurul meu neîncrezătoare, orbită de splendoarea brocarturilor purpurii și de măreția stucaturilor care decorau cele trei rânduri de loji.

Adâncită în acel fotoliu enorm de catifea, mă simțeam strivită de tot acel lux și de cupola imensă decorată care semăna cu un ochi imens.

— E OK totul? mă întrebă Carl, văzându-mă în dificultate.

— Cred că da, răspunsei așezându-mă mai bine în scaun.

— Trebuie să-ți spun că mă bucuri tare mult! Ești atât de uluită încât nu scoți o vorbă, nici nu ți-ai dat seama că ți-am dus paltonul la garderobă!

Într-adevăr chiar nu-mi dădusem seama, ar fi putut să-mi fure și rochia și aș fi observat abia după ce-aș fi ieșit în stradă.

Apoi luminile se stinseră și mă lăsai purtată în grădina nimfelor, unde Sylvia, îndrăgostită de păstorul Aminta, era răpită de odiosul vânător Orion, care încerca să le împiedice dragostea.

În timpul întregului spectacol nu încetai niciun minut să mă emoționez, să visez și să încerc să rețin cât puteam de bine mișcările rafinate ale Marianelei Nuñez.

La sfârșitul primului act, aveam impresia că trecuseră doar cinci minute.

— Mergem să bem ceva? propuse Carl văzându-mă tulburată.

Dădui din cap în semn că da, atât eram de buimăcită.

Uitasem și de stadiul jalnic în care se afla nasul meu, însă privirile curioase mă făcură să-mi aduc brusc aminte.

Lăsai capul în jos și ne îndreptarăm înspre barul care părea mai degrabă sala de dans a Titanicului.

Era înăuntrul volierei pe care o văzusem de-afară: un salon imens cu ferestre și oglinzi de sus până jos, pardosit cu parchet de culoarea mierii, în mijlocul căruia se afla o tejghea circulară din aramă roșie.

Erau acolo sute de oameni: fani ai baletului, coregrafi, critici, balerini și toți vorbeau cu însuflețire sorbind șampanie și mâncând sandvișuri cu somon.

Aș fi vrut tare mult ca într-o zi să recunosc dintr-o privire lumea aceea, colegii, adversarii, dar mai mult decât orice aș fi vrut ca acea lume să mă recunoască pe mine și să-mi spună că i-am făcut să se emoționeze, exact cum mi se întâmpla mie în seara aceasta.

Urcarăm la etaj pe scara mobilă și ieșirăm pe terasa restaurantului de unde se putea admira o priveliște care-ți tăia răsuflarea asupra întreg Covent Garden-ului.

Carl îmi petrecu un braț în jurul umerilor, mă privi intens în ochi dându-mi impresia că era pe cale să-mi spună ceva, dar anunțul începerii actului doi ne grăbi la locurile noastre.

Al doilea și al treilea act trecură într-o clipită și în tot timpul ăsta m-am agitat și mi-am ros unghiile încontinuu.

Când se lăsă cortina și ne ridicarăm să aplaudăm cu toții, am putut în sfârșit să-mi descarc toată emoția pe care o acumulasem până în acel moment.

Bătui din palme și strigaui „bravo" până când rămăsei fără voce.

Marianela Nuñez și Rupert Pennefather au fost chemați la rampă de opt ori în seara aceea.

În mintea mea mă aplecam să adun florile, mulțumind umil.

Când părăsirăm clădirea operei era trecut de ora zece.

Eram îngrozitor de agitată.

Muream de dorința de a dansa și a studia cu profesioniști adevărați. Nu că n-ar fi fost și Claire o profesionistă, dar venise momentul să-mi lărgesc orizonturile dincolo de Leicester.

Am făcut un ocol pe Floral Street, sediul Royal Ballet School, în care se putea ajunge direct din clădirea operei traversând un pod futurist poziționat la etajul patru.

Aș fi vrut să-mi petrec toată viața acolo împărțindu-mă între repetiții, încălzire, lecții, machiaj și spectacole, fără să văd nici măcar cerul.

Visul meu era să trăiesc cu aer și dans, înnebuneam de dorința de a o face, picioarele mele ardeau de nerăbdare, trebuia să găsesc o cale de a o convinge pe mama.

Și trebuia s-o fac cât mai repede.

— Privește-mă, Carl! îi strigai.

Carl se întoarse spre mine.

Mă pregătii în poziția a patra și cu un ușor avânt executai trei piruete *en dehors*[1] terminând cu o plecăciune elegantă.

Carl bătu din palme mai tare ca la spectacol.

---

[1] *En dehors* și *en dedans*, „în afară" și „înăuntru" (din fr.), se referă la sensul de rotație a piruetelor.

— Ești minunată, abia aștept să te văd pe tine pe scena aia, deja îmi imaginez afișele: „Mia Foster și...", cu cine ți-ar plăcea să dansezi?

— Roberto Bolle?

— Mia Foster și Roberto Bolle în *Lacul lebedelor*. Mimă o inscripție gigantică imaginară.

— Numele meu complet e Mia Foster Benelli, va fi nevoie de un afiș cu prelungire!

— Miss Foster Benelli, pot avea onoarea de a vă invita la cină? se închină Carl rotindu-și mâna.

— Cu mare plăcere, mor de foame.

— E un restaurant în apropiere care se numește *Ballerina*, cred c-o să-ți placă!

— Bucătărie italienească? Mai bine mai iau o minge în față! Te duc eu la cel mai bun vânzător de hotdogi radioactivi din Trafalgar Square! Am fost o dată cu tatăl meu când am ieșit de la National Gallery, după ziua taților și a fiilor. Mi-o amintesc ca pe cea mai plictisitoare după-amiază din viața mea, dar hotdogii erau fără egal!

— Atunci să mergem, și eu mor de foame!

Mă luă de mână și porniram amândoi rapid prin mulțime.

Îmi simțeam capul ușor ca și cum aș fi fost beată, aveam ochii plini de încântare și inima îmi deborda de bucurie.

Mă consola ideea că am o alternativă la Patrick: chiar dacă nu-l puteam avea pe el, măcar aș fi făcut cea mai frumoasă meserie din lume și acea pasiune nebunească mi-ar fi fost de ajuns ca să înlocuiască dragostea.

Dacă mă gândesc bine, era cam același lucru cu a mă închide într-o mânăstire, numai că în locul bisericii aveam scena și în locul lui Isus, pe Balanchine.

Am ajuns în Trafalgar Square clănțănind din dinți.

Apa fântânii era înghețată și până și statuile leilor păreau să dârdâie de frig.

Am mâncat câte un hotdog cu muștar, ketchup și o tonă de ceapă prăjită, țopăind de pe un picior pe altul ca să ne încălzim.

Era încheierea perfectă a unei seri perfecte.

Carl era fericit să fie acolo cu mine, iar eu eram fericită să fiu acolo și atât.

Drumul de întoarcere spre Leicester urma să fie lung, dar aveam destulă adrenalină în circulație cât să rămân trează trei zile.

Carl îmi zâmbi întruna în timp ce conducea.

Mă privise încontinuu pe toată durata spectacolului, observasem asta cu coada ochiului și, la un moment dat, fusesem tentată să-l întreb ce naiba tot avea de privit, dar n-ar fi fost drăguț din partea mea.

Acum însă puteam să-l întreb.

— De ce te-ai uitat așa la mine tot spectacolul?

Păru prins în flagrant.

— Ai observat?

— Aveam impresia că sunt o lamă sub microscop!

— Te priveam pentru că n-am mai văzut niciodată pe cineva atât de entuziasmat de ceva, cum erai tu în seara asta. Erai fericită, îți mișcai mâinile și capul de parcă dansai tu însăți, zâmbeai, apoi plângeai, apoi suspinai, erai fantastică!

— Și în spitalele de psihiatrie tot cam așa se poartă lumea.

— Nu, vorbesc serios, m-ai impresionat!

Oh, oh. Suna ca și cum ar fi fost pe cale să înceapă ceva.

Mă grăbii să schimb subiectul, chiar dacă în seara aceea nu reușeam să vorbesc despre altceva în afară de balet.

Îi povestii cum am început, de tabloul bunicii, de Claire, de Zaharova și de *Lacul Lebedelor* și el nu păru să se plictisească deloc sau cel puțin, în întuneric, reuși să nu mi-o arate.

Când am ajuns acasă era trecut de unu și jumătate.

De data asta mă conduse până la ușă.

— Pot să zic că ți-am oferit o seară frumoasă?

— O seară de neuitat, Carl.

— Îmi place când îmi spui pe nume, de obicei nu mă omor după el, dar cum îl pronunți tu e special.

Se apropie periculos de mult și am înțeles ce urma să se întâmple.

Îmi mângâie fruntea și mă împresură cu brațele, ca și cum ar fi vrut să mă protejeze, ținându-mă strâns lipită de el și sărutându-mi părul.

Apoi se desprinse, îmi luă cu delicatețe fața între mâini și, cu grijă, își lipi buzele de ale mele.

De data asta îl lăsai.

Fu un sărut lung și intens.

Respirația îi era caldă și greoaie, iar buzele moi și subțiri.

Eu îl îmbrățișasem la nivelul șoldurilor, fără să îndrăznesc mai mult, lăsându-mă în voia lui, la fel cum o dansatoare de tango își urmează partenerul.

Am rămas cu frunțile sprijinite una de alta, cu mâinile lui în părul meu și izbucnirăm amândoi în râs.

— N-a fost o idee prea strălucită să mâncăm ceapă, este? zise.

— Deloc! răspunsei.

Categoric nu mai eram doar prieteni.

Dar nu eram sigură că vreau să fim și altceva.

Își luă la revedere cu un alt sărut și apoi încă unul, până când îl obligai să mă lase să intru în casă, altfel s-ar fi trezit mama.

— Mulțumesc pentru tot, Carl, serios.

— Eu îți mulțumesc pentru că ești așa cum ești, răspunse oferindu-mi zâmbetul său cel mai îndrăgostit.

Am intrat în casă copleșită de sentimente contrastante și deloc clare.

Voiam să fiu prietena lui Carl? Sau voiam să-mi fie doar *un* amic, care să mă ducă la Londra o dată pe săptămână?

Și apoi: sărutul ăsta îmi plăcuse?

Nu aveam răspunsuri.

Și din nou gândul la Patrick se prăbuși peste mine ca un bolovan.

Am bătut de trei ori la ușa mamei ca să-i dau de știre că mă întorsesem.

Se ivi îmbufnată.

— Te-am sunat de trei ori și apoi mi-am dat seama că ți-ai lăsat telefonul în cameră, nu mă mai face să mă îngrijorez așa, data viitoare să mergeți cu trenul, te rog.

Se îngrijorase de moarte, i-o citeam în ochi, probabil că stătuse trează tot timpul, imaginându-şi că eram în comă profundă pe un pat de spital, cu doctorii care o zoreau să decidă dacă organele să-mi fie sau nu date pentru transplant, dar în ciuda acestui lucru, nu voia să-mi strice seara.

— Scuză-mă, mamă, ai dreptate, nu mi-am dat seama că nu aveam mobilul, ar fi trebuit să te sun.

Blândeţea neaşteptată a tonului meu o calmă pe loc.

Mă mângâie uşor pe obraz.

— Nasul e mai bine, începe să se dezumfle, acum se vede numai vânătaia.

Încuviinţai.

— Te-ai simţit bine?

— Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de mult, a fost cea mai frumoasă experienţă din viaţa mea.

Zâmbi.

— Şi Carl?

— El e... căutam cuvintele, de treabă, sintetizai.

— „De treabă"? se încruntă.

— În sensul că e tare, da, mă rog, drăguţ... simpatic, ai înţeles, nu?

— OK, am înţeles! Noapte bună!

Mă sărută pe frunte şi imediat ce mă întorsei cu spatele îmi dădu obişnuita palmă peste fund.

— Mâine vorbim de şcoală, bine?

— Da, da, mâine.

Am intrat în cameră, m-am dezbrăcat repede lăsându-mi hainele pe jos şi m-am băgat în pat obosită moartă.

Alunecam în somn desfătată de evenimentele din acea seară lungă şi incredibilă, de la balet la sărut, când, mişcându-mi piciorul, am auzit căzând ceva pe mochetă.

Am aprins lumina şi am văzut telefonul meu inutil pe jos.

L-am ridicat să-l închid şi am observat că aveam nici mai mult nici mai puţin de şapte apeluri pierdute şi două mesaje necitite.

Am parcurs plină de nerăbdare lista.
Erau trei apeluri de la mama și patru... de la Patrick.
Am deschis mesajele cu inima în gât.

Primul zicea așa: „Am petrecut o seară de neuitat, ești minunată și eu sunt îndrăgostit la nebunie de tine. C."

Iar al doilea: „Îmi pare extrem de rău pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta, Nina nu știa că te-am invitat la cină, dar toți ceilalți, inclusiv bucătăreasa, da! Sper că n-o să profiți de asta ca să mă disprețuiești și mai mult. Te aștept mâine seară dacă poți. I pupic."

CAPITOLUL 7

În dimineața următoare Nina mă întâmpină cu brațele ridicate în semn de înfrângere.

— Iertare! A fost numai vina mea!

— Te referi la mingea în față? Din partea ta nu m-aș fi așteptat niciodată! glumii intrând în clasă.

— Nu, zic de cină! răspunse luându-mi ghiozdanul, eram singura care nu știa, mie nu-mi spun niciodată nimic! Imediat cum am văzut pregătit locul tău și cartofii copți în staniol am înțeles... Toți m-au dojenit, până și tata!

— Nu-ți face griji Nina, și-așa nu puteam veni, știi bine, mă prefăcui indiferentă, în timp ce inima mea făcea salturi de fericire.

— Ești invitată oficial în seara asta, nu poți să spui „nu". Mă privi, făcând un botic trist.

— Păi, nu știu, trebuie să-mi controlez agenda... așa pe nepregătite nu știu dacă...

— Șapte jumate?

— Șapte jumate!

Nu-mi venea să cred, nu se întâmpla aievea: destinul îmi oferea o a doua ocazie, tocmai când mă hotărâsem să mă dau bătută și să-l uit pe Patrick odată pentru totdeauna.

Dintr-odată, îmi amintii de Carl.

Și Nina mă luă de braț.

— Deci, vreau să știu tot de aseară și când zic tot mă refer la *tot*.

— Tot, zici? încercai eu să trag de timp scoțându-mi cartea de geografie.

— Haide, Mia, mă faci să mor de nerăbdare! Trebuie să mă duc la baie și în șase minute începe ora, nu mai rezist, sunt prea curioasă!

Mă amuza s-o văd rugându-se de mine, dar încă mai aveam nevoie să-mi pun ordine în gânduri.

Dormisem foarte puțin citind încontinuu mesajul lui Patrick, reinterpretându-l în cele mai pline de imaginație și întortocheate feluri și tot văzând și revăzând seara, cadru după cadru, ca un film în 3D.

Numai că, oricât de mult mă forțam, în locul lui Carl nu-l vedeam decât pe Patrick: că mă ajuta să-mi dau jos paltonul, că nu mă slăbea din priviri pe toată durata spectacolului, că îmi spunea că vrea să mă vadă dansând într-o zi, că mă săruta în pragul casei.

Și asta era o problemă.

O mare problemă.

Ridicai capul și îl văzui intrând pe Carl cu cel mai radios zâmbet cu putință.

Nina mă înghionti cu cotul.

Colegii mei îl observară apropiindu-se de banca mea, și își aruncară pe furiș priviri între ei, în timp ce eu continuam să scotocesc prin ghiozdanul gol, prefăcându-mă că nu-l văzusem.

Trebuia neapărat să vină la mine în clasă în fiecare zi? Nu ne puteam întâlni la baie sau în curte ca toată lumea?

Uram să fiu iar în centrul atenției, acum toți ar fi luat de bun faptul că eram împreună, când nici măcar eu nu știam exact ce o să urmeze.

Cât despre popularitate, aș fi putut să candidez la alegerile consiliului elevilor și să le câștig.

— Bună, Mia, e totul OK? mă salută privindu-mă plin de speranță.

Nina se îndepărtă discret pentru a ne lăsa să vorbim.

— Aș zice că da! Tu ești bine? îl întrebai încercând să păstrez o anumită detașare.

Eram în defensivă, nu prea mult, doar atât cât era nevoie pentru a dezorienta un băiat îndrăgostit până peste cap, dar faptul că aveam ațintite asupra mea douăzeci și două de perechi de ochi nu-mi făcea deloc sarcina mai ușoară.

Dezamăgirea i se ivi pe chip și mă simții vinovată.

Își coborî vocea:

— Voiam doar să-ți spun cât de bine m-am simțit aseară.

Zâmbii.

— Îți stă bine îmbrăcată așa.

— Serios?

— Serios!

De ce eram amândoi așa de fâstâciți?

Nu puteam să glumim în continuare cum făcuserăm în seara petrecerii și să ne întrecem în râgâieli?

Carl era acum complet schimbat, era stânjenit, rigid și deloc spontan.

Dragostea complica mereu totul.

— Bine, zise așteptându-se să-i sar de gât, lucru care nu se întâmplă.

— Bine, răspunsei.

Dar clopoțelul mă salvă dintr-odată.

— Atunci ne vedem în pauză?

— Sigur! În pauză! spusei simulând entuziasmul.

Ieși intersectându-se la ușă cu profesorul care-l privi întrebând ce căuta acolo.

Pentru a ușura lucrurile ridicai mâna și zisei:

— A venit pentru mine, domnule Thompson!

Eram terminată, acum urma să afle și profesorii.

— Nu reușesc să înțeleg, zise Nina scrutându-mă, cum făcea mereu când eram evazivă, nu pari bucuroasă.

— Ba sunt, crede-mă, a fost o seară perfectă!

— Dar?...

— Dar, ar trebui să mă simt emoționată, să-mi bată inima, ar trebui să-mi petrec ziua desenând inimi cu inițialele noastre și când colo nu fac nimic din toate astea.

— V-ați sărutat?

— Da.

Suspină molatic ducându-și mâinile la față.

— Cum sărută?

— Bine, cred, nu m-am mai sărutat cu nimeni altcineva.

Nu în viața reală, cel puțin.

— Cu limba de data asta?

— Cu limba, recunoscui.

— Uau! Și ți-a plăcut? Avea ochii larg deschiși și zâmbetul până la urechi.

— Da, mi-a plăcut, răspunsei după o clipă de ezitare.

Evitai să-i povestesc detaliul cu ceapa.

Adevărul e că-mi plăcuse de-adevăratelea. Era primul meu sărut și fusese dulce, tandru, pasional și romantic, așa cum trebuia să fie și cum visasem dintotdeauna că va fi.

Dar se întâmplase cu persoana greșită sau cel puțin nu cu cea potrivită.

Însă având în vedere că numai Patrick, în mintea mea bolnavă, era persoana potrivită și aveam mai multe șanse să devin viitoarea regină a Angliei decât să-l sărut pe el, dacă voiam să fiu o adolescentă normală, trebuia neapărat să-mi revizuiesc așteptările.

— Și deci acum voi doi... continuă Nina aluzivă.

— Noi doi ce?

— Sunteți împreună!

Iată, cea mai mare temere a mea prindea contur.

— Dar tu mi-ai zis că dacă două persoane ies împreună nu înseamnă automat că formează un cuplu! răspunsei alarmată.

— Dacă ies nu, dar dacă se sărută pasional *de două ori* dintre care o dată *cu limba*, după o seară romantică la operă... aș zice că da.

Îmi acoperii gura cu mâinile.

— Și acum?

— Acum dăm un test neanunțat, dacă nu e deranjul prea mare! ne întrerupse domnul Thompson din spate.

Carl mă aștepta la ieșire așezat pe zid, Nina îmi atrase atenția.

Auzii pe cineva spunând: „A venit iubitul s-o ia." Și asta mă deranjă.

Se ridică și îmi veni în întâmpinare.

— Bună, zise întinzându-se să-mi dea un pupic pe obraz.

Dacă ar fi încercat să mă ia și de mână, l-aș fi mușcat.

— Deci ne vedem diseară la cină, zise Nina îndreptându-se spre stația de autobuz.

— La șapte jumate! răspunsei.

— Cinați împreună? întrebă Carl încercând să-și ascundă supărarea din cauza excluderii.

— Ah, da, e o tradiție, în fiecare sâmbătă facem un barbecue acasă la ea.

— Bine! spuse încercând să pară sigur, cu toate că era evident că murea de dorința de a fi invitat. ...Atunci ne-auzim... într-una dintre zilele astea, încheie calm, strângându-mă de umăr.

Întinsesem prea mult coarda.

Nu numai că era mai mare ca mine și cu siguranță nu eram prima lui prietenă, dar se dăduse în vileag, mărturisindu-și sentimentele, comportându-se întotdeauna bine și ca un prieten adevărat, în timp ce eu, ca o fetiță arogantă, îl tratasem asemenea unui admirator insistent care trebuia descurajat.

Carl era un băiat de treabă, era drăguț, râdea la glumele mele, iar eu îl umilisem.

La asta mă gândeam în timp ce-l urmăream îndepărtându-se fără să se uite înapoi.

Ce nu era în regulă cu mine?

Ce anume îmi dădea dreptul să mă port urât cu oamenii care încercau să aibă o relație cu mine?

Chiar eram un urs.

Un urs rău.

— Carl! strigai alergând după el.

Se făcu că nu aude.

Mi-o meritam, ba chiar mai mult de-atât.

Îl ajunsei din urmă.

— Scuză-mă, îi zisei trăgându-l de bluză.

— Pentru ce? răspunse liniștit fără să se oprească din mers.

— Scuză-mă dacă am fost cam necioplită mai devreme.

— Dar n-ai fost necioplită.

— Ba da, am fost îngrozitoare.

— Ba nu, și nu e nevoie să te scuzi...

— Poți să te oprești o clipă? îi spusei stăpânită de neliniștea de a vedea totul alunecându-mi printre degete.

— Sunt în întârziere, răspunse fără să mă privească.

— În întârziere pentru ce? Să faci transplantul secolului? Să ții un discurs națiunii? Să lansezi o navă spațială?

Râse. Măcar atât.

— Sunt în întârziere să mă întorc la viața mea de dinainte, și prefer s-o fac acum când încă nu sunt prea implicat, chiar dacă de fapt sunt deja...

Lungi pasul.

Era momentul să spun ceva important.

Înțelegeam perfect cum se simțea, cunoșteam foarte bine senzația pe care o încerci când nu-ți sunt împărtășite sentimentele.

El însă se comportase în modul cel mai limpede și corect din lume: nu avea schelețI în dulap, se îndrăgostise de mine și mi-o demonstrase.

Eu trebuia doar să hotărăsc dacă să-i accept curtea sau să-l resping o dată pentru totdeauna, și categoric nu puteam să alerg după doi iepuri deodată.

Doar de un lucru eram sigură: nu voiam să-l pierd.

Nu eram pregătită să am o relație, preferam de departe prietenia, și nu știam cum să fac, dar nu aș fi vrut să iasă din viața mea și-așa lipsită de relații.

— E-eu vreau să fiu cu tine! strigai.

Se opri.

Gândindu-mă mai bine, îmi dădui seama că, pentru a-l face să se oprească, aș fi putut să strig și „copac!" în loc să mă compromit de tot, dar nu avusei prezența de spirit necesară.

Se întoarse și îmi aruncă o privire.

— Scuză-mă, ce-ai zis?

— Am zis că vreau să fiu cu tine.

Râse cu poftă și veni spre mine.

— Mia, tu trebuie să ai o părere foarte proastă despre mine!

— Ce vrei să spui? îl întrebai uimită.

— Că știu foarte bine că n-ai niciun fel de dorință să fii cu mine și că mă consideri un băiat cumsecade cu care să-ți petreci timpul.

Simții că roșesc.

— Dar eu nu...

— Nu-i nicio problemă, Mia, e totul OK, sunt riscurile jocului, ai încercat și nu a funcționat, nu te poți forța să-ți încapă piciorul într-un pantof strâmt.

— Dar eu *vreau* să încerc, numai că nu sunt în stare.

— Mia, mă privi cu duioșie, când o să te îndrăgostești cu adevărat, o să vezi că o să fii în stare.

Își trecu cu gingășie degetul peste nasul meu și se îndepărtă.

Mă trata ca pe un copil și mă abandona.

Scena aia semăna dramatic de bine cu una pe care o trăisem deja cu tatăl meu cu câțiva ani în urmă și care nu-mi plăcuse deloc, dar de data asta eu o provocasem.

Am rămas acolo, înlemnită, nehotărâtă dacă să alerg după el, să-l rog să nu plece și să-mi dea timp să învăț să-l iubesc sau să-i spun de Patrick.

În schimb l-am privit pur și simplu cum se îndepărta.

Am simțit o înțepătură în inimă foarte, foarte dureroasă.

Nu înțelegeam dacă sufeream pentru că pierdusem un prieten, o posibilă iubire, sau pe cineva căruia, în ciuda caracterului meu imposibil, îi plăceam și care mă găsise încântătoare și cu nasul umflat.

Am înțeles că deja mi-era dor de el la nebunie și am simțit crescând în mine o senzație de frustrare și neputință.

L-am urmărit cu privirea până când dispăru după colț.

Foarte bine. Dacă nu voia să fie cu mine, era liber să plece.

N-aveam nevoie de el, de fapt n-aveam nevoie de nimeni.

Puteam în sfârșit să mă întorc la viața mea pre-Carl alcătuită din visuri, studiu și repetiții.

Eram furioasă.

Mă refuzase și mă făcuse să mă simt ca o proastă.

Exact cum îl făcusem și eu să se simtă.

Mă întorsei acasă stăpânită de o mare tristețe.

Ar fi trebuit să fiu în al nouălea cer pentru cină, dar mă simțeam vinovată și singură.

Carl îmi dăruise acea afecțiune și stabilitate pe care nimeni nu mi le dădea și o făcuse într-un mod atât de natural și transparent încât, acum că-l pierdusem, simțeam un gol imens.

Dar nu trebuia să mă mai gândesc la asta. Trebuia să mă concentrez la seara aceea pe care mi-o doream din tot sufletul, la Patrick care mă invitase personal, și la mesajul lui.

Intrai în casă cu o față de înmormântare.

— A sunat tatăl tău! strigă mama din sufragerie.

— Și?

— Diseară te scoate în oraș la cină, vine cu copiii și soția.

Diseară?

Era cât se poate de logic: îi frânsesem inima lui Carl, iar acum eram pedepsită.

— Dar diseară mă duc la cină la Nina.

— O să te duci în altă seară, doar știi că vine o dată la trei luni, sau preferi cumva să te duci la ei acasă la sfârșit de săptămână?

Să mă duc la Pimlico la sfârșit de săptămână însemna să mă prefac că sunt fericită să-i suport pe cei doi diavoli împielițați, să mă las îndopată cu musaca de cartofi de către soacra tatălui meu și să dorm pe canapeaua din sufragerie.

Între cele două preferam categoric să scap cu o cină la un fast-food de lângă casă.

Dar nu în seara aia.

Nu în seara aia blestemată, fir-ar să fie.

Dacă nu mă duceam la Nina, nu l-aș mai fi văzut pe Pat o bună bucată de timp și atunci chiar că nu m-ar mai fi invitat vreodată.

Cu inima țăndări o sunai să-i comunic vestea cea proastă.

Rămase un pic dezamăgită, dar nu era nimic în comparație cu ce simțeam eu.

Nu mă mai simțisem atât de singură de-o viață.

Ne obișnuim cu ușurință să fim iubiți și luăm de veșnică prezența celor care ne iubesc, pretinzând din ce în ce mai mult timp și demonstrații de iubire.

Până când acel cineva dispare și ia cu sine bucăți din noi.

Mă voi duce la cină cu tatăl meu și îmi voi lua adio de la tot.

De acum înainte pentru mine nu o să mai existe altceva decât dansul.

Nu eram în stare să am grijă de sentimente și oameni: pe cine voiam eu nu mă voia el și invers.

Singura certitudine de neclintit pe care o aveam erau pantofii de balet, incomozi, rigizi și duri la fel ca viața mea.

Cu numai douăzeci și patru de ore în urmă eram plină de așteptări, iar acum mă trezisem dintr-odată dezamăgită și necăjită.

Respirai adânc, ca și cum aș fi fost în culise așteptând să ies pe scenă și mă îmbărbătai pentru a înfrunta seara aia oribilă.

Cu puțin noroc, Adrian ar fi vomitat sau bursa s-ar fi prăbușit.

Tata sună la ușă la șapte fără un sfert, semn clar că nu voiau să lungească seara prea mult.

Mama îi deschise, iar el stătea în pragul ușii, cu mâinile băgate în buzunarele cardiganului gri și câteva fire de păr stinghere în cap.

Cândva fuseseră căsătoriți, își făceau planuri, trăiau împreună și tot restul.

Acum acel bărbat avea o altă viață, în altă parte, cu altă femeie și alți copii.

Mă gândii la Carl.

E nefiresc să te porți ca și cum nimic nu s-a întâmplat, după ce ai fost atât de apropiat de cineva.

Nu eram sigură că voi reuși, dar dacă ei reușiseră să facă așa după o căsnicie și o fiică, aș fi putut s-o fac și eu după un singur sărut cu gust de ceapă.

Îmi pusei geaca și ieșii cu capul lăsat.

Mașina era parcată pe alee, Libby stătea în față, iar cele două maimuțe urlătoare în spate, smulgându-și părul.

Oftai și îmi ridicai privirea spre cer așteptându-mă să zăresc pe cineva așezat pe un nor care se strica de râs.

Mă așezai în spate și mă trezii întâmpinată de un carton cu suc de fructe care mă lovi direct în frunte.

— Seb, te rog... îl implorai, am deja fața umflată.

— Eu sunt Adrian! Ce-ai pățit la față?

Nu-i recunoșteam niciodată și nici nu mă străduiam, și-așa de fiecare dată erau altfel.

— Un dinozaur, dar el a ajuns mult mai rău decât mine.

Mă priviră cu multă curiozitate și neîncredere amestecată cu respect.

Imediat deveniră tăcuți și cuminți.

— Și ce mai faci, Mia? mă întrebă Libby aranjându-și părul în oglinjoară.

Nu aveam nimic împotriva ei dar, ca aliată a mamei mele, hotărâsem să nu-i fiu prietenă.

— Destul de bine, mulțumesc.

— Mama ta mi-a spus că te gândești la ce materii să dai examen, zise tata.

— Da, încă nu știu dacă să mă fac inginer nuclear sau cimpoier.

— Ce e un cimpoier? întrebă unul dintre gemeni.

— E unul care cântă la cimpoi, explică Libby.

— Și un cimpoi ce e? întrebă celălalt.

— Un instrument muzical, continuă ea răbdătoare.

— Și de ce vrea să cânte la cimpoi?

Îndărătnicul.

— Pentru că vrea să fie originală... interveni tata ironic.

— Și ce înseamnă „originală"? întrebă primul geamăn.

— OK! OK! Glumeam! izbucnii.

Se lăsă liniștea pentru circa un minut, după care cei doi demoni începură din nou să se tragă de păr.

De ce mi se întâmplau mie toate astea?

Trebuia să fiu acasă la Patrick, privindu-l atât de intens încât să-l văd în 3D, și în schimb urma să iau masa cu familia Addams.

— Mergem la McDonald's mamă?

— Nu, Seb, știi că nu vreau să mâncați porcării.

— DAREUVREAUSĂMERGEEEEEEM!!!! îmi urlă unul dintre ei în timpane.

— ȘIEUVREAUSĂMERGEEEEEM!!!! țipă celălalt.

— Fără discuții! se întoarse Libby amenințătoare, fiți cuminți și n-o deranjați pe Mia!

Repet, ea era drăguță cu mine, dar eu nu puteam să fiu la fel cu ea.

Era contra naturii.

Traversarăm centrul, continuându-ne drumul pe Hinckley Road până ajunserăm la Langton Inn, un restaurant pentru familii care accepta monștri urlători.

Libby avea un aer epuizat, complet absorbită de cele două creaturi de nestăpânit.

Mă întrebam dacă uneori tata se gândea că a făcut o prostie căsătorindu-se cu Libby, dar evident era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Adrian mă luă de mână și Seb făcu la fel, dar nu ca să intrăm cu toții împreună în restaurant, ci doar cu intenția de a se agăța cu toate puterile și de a-mi rupe brațele.

— Hei, voi doi! urlă Libby în timp ce ridica un sac enorm care conținea tot ceea ce le trebuia pe durata cinei. Luați cărțile de colorat, creioanele, Spongebob-ul și hamsterul Ninja și lăsați-o în pace pe sora voastră, pentru numele lui Dumnezeu!

Cuvintele „sora voastră" mă făcură să tremur. Deși nu-i consideram ca făcând parte din familia mea, dacă ar fi avut nevoie de un transplant de rinichi, la mine ar fi apelat.

Mi se părea absurd să devin rudă apropiată cu cineva, fără să fiu de acord, și asta doar pentru că tatăl meu își schimbase partenera.

Chelnerița ne întâmpină cu un zâmbet forțat, ca și cum știa ce-o așteaptă.

— Veniți des pe-aici? întrebai.

— Când avem casa distrusă din temelii, răspunse Libby, dar lăsăm bacșișuri bune, de-aia ne lasă să mai intrăm.

Libby și mama aveau numeroase lucruri în comun, chiar dacă nu-mi plăcea să recunosc. Amândouă erau blonde, muncitoare, mame excelente și cu simțul umorului dezvoltat.

Faptul că și ea îl alesese pe tata ca partener de viață îngroșa misterul.

Ne rezervaseră o masă în fundul sălii în spatele unui paravan.

Între timp unul dintre gemeni înșfăcase deja o furculiță de pe o masă din apropiere și încerca să-și străpungă fratele care începuse imediat să plângă.

— E frumos să fii tată, nu? îl întrebai pe tata care examina meniul cu atenție lăsându-i lui Libby sarcina de a-i despărți pe cei doi infractori.

— Iau o friptură în sânge cu roșii la grătar și cartofi, fu răspunsul lui.

În sfârșit, Libby reuși să se așeze la masă făcându-i pe gemeni să se potolească amenințându-i că-l cheamă pe *Jimmy picior-de-porc* să-i ia.

— Jimmy picior-de-porc? întrebai mirată.

Mă privi descurajată și dădu din cap ca cineva care nu mai știe ce să inventeze.

— Tu ce vrei, Mia?

— Cred că iau un hamburger cu brânză, sos de ciuperci și inele de ceapă prăjită.

Ceapa mă făcu să mă gândesc la Carl.

— Eu sunt la dietă, oftă Libby, o să-mi iau o salată Ceasar cu somon la grătar fără sos.

— Și eu vreau hamburger! urlă unul dintre cei doi.

— Da, și eu!

— Giles, te rog, imploră Libby, îi potolești tu?

— Dacă vor hamburger, ia-le hamburgeri, răspunse tata ca și cum abia aterizase de pe Marte.

— Știi bine că se joacă cu ei și nu-i termină niciodată.

— Faceți ce vă spune mama voastră, concluzionă el și se întoarse la studierea meniului.

— Oooffff! urlară la unison gemenii. Mereu numai cum zice ea, ce scârbos!

Libby, exasperată, le dădu câte-o palmă și ei se opriră numaidecât din plâns.

— Mâncați crochete de pui cu cartofi prăjiți și să n-aud discuții.

Apoi adăugă cu voce joasă:

— Te rog, dacă într-o zi îți vine cheful să devii mamă, sună-mă!

Când sosiră farfuriile, Seb anunță că trebuie să facă caca, urmat imediat de smiorcăitul lui Adrian.

Sărmana Libby îi înhăță și se ridică.

Aș fi putut jura că avea lacrimi în ochi.

— Și cum merge bursa? îl întrebai pe tata ca să fac puțină conversație, în timp ce era concentrat să-și întindă untul pe pâinea cu usturoi.

— Binișor, ultimele investiții îmi dau mari satisfacții.

— Păi, unii sunt satisfăcuți de copii, alții de investiții... făcui o ironie neștiind ce altceva să spun.

— În ce sens? mă privi întrebător.

Și tata și Paul aveau câte ceva în comun.

— Și te-ai hotărât ce materii dai la examen?

Nu mă mai întrebase o dată acum douăzeci de minute?

— Cred că istoria artei sau muzică, franceză și matematică.

Erau materiile de la Royal Ballet School.

— Dar nu e cam puțin? Adică istoria artei și muzica... nu lămuresc ce anume vrei să faci după aia...

— Tocmai, e doar o idee, eventual fizică, chimie și biologie.

Era mai bine să scurtez vorba.

Libby se întoarse cu fața vânătă.

Cei doi gemeni aveau în mână niște micro periuțe de dinți luate de la distribuitorul automat.

— Măcar așa mâncăm în tihnă...

Restul cinei se desfășură destul de liniștit, dacă se exclude solnița aruncată de Seb și cartofii din nasul lui Adrian.

Ne întoarserăm acasă în tăcere, cu gemenii care adormiseră în sfârșit în scăunelele lor.

În timp ce priveam afară, mă gândeam la cât de puține lucruri aveam în comun cu tatăl meu întrebându-mă dacă, uneori, dorința de a ne schimba viața nu ne împinge să facem cele mai proaste alegeri.

Trecurăm prin fața unui pub, nu departe de casă, cu luminile aprinse și un grup de tineri care stăteau la taifas și beau bere pe motocicletele lor, la intrare.

Avui nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că ceea ce vedeam, în timp ce mașina trecea prin fața pub-ului, nu era o viziune, ci însuși Patrick în șaua motocicletei sale, de gât cu o fată brunetă cu părul lung.

Sosul de ciuperci îmi veni înapoi.

Ăla era Patrick *al meu,* dar aia cine era?

Rămăsei lipită de fereastră până când îi înghiți curba.

Încercam să dau un sens celor văzute, ceva plauzibil și logic în genul: ea căzuse întâmplător dintr-o astronavă în spatele lui.

Ajunși în fața casei, coborârăm în tăcere ca să nu-i trezesc pe fiii satanei.

Îi sărutai repede pe Libby și pe tata și intrai cuprinsă de cea mai cumplită panică.

Trebuia să încerc să înțeleg.

Cine era aia? Și de ce Nina nu-mi spusese nimic?

Îi cunoșteam toate rudele și aia sigur nu era verișoara Sofia.

Fusesem nebună să cred că unul ca el nu are o iubită.

De ce nu-mi trecuse niciodată prin cap gândul ăsta?

Mama ieșise și ea în oraș, era trecut de nouă jumătate și era un frig de crăpau pietrele.

O secundă îmi trebui ca să concep cel mai tâmpit plan din lista celor mai tâmpite planuri.

Îmi pusei fularul, căciula și mănușile și sării pe bicicletă.

Trebuia să aflu adevărul.

Pedalam ca o săgeată și din cauza furiei nici nu simțeam frigul.

Strada era întunecată și aproape pustie, categoric nu era ora la care să se plimbe o adolescentă.

Pedalam pe lângă parcurile și casele luminate unde oamenii normali stăteau la căldură și se uitau la televizor, fără să am grijă decât să urmăresc linia galbenă.

În sfârșit, după o jumătate de oră bună, ajunsei în apropierea pub-ului.

Eram înghețată și epuizată, dar trebuia să mă lămuresc.

Fără ca el să mă vadă.

Pump & Tap era un local spațios din lemn, pe două etaje, cu cărămizi roșii și acoperișul ascuțit.

Când ajunsei zării un grup de băieți afară, dar nu eram îndeajuns de aproape ca să observ dacă era și el acolo sau nu.

Dar nu-i mai vedeam motocicleta.

Îmi legai bicicleta de un stâlp încercând să mă ascund în spatele unei mașini de unde puteam să spionez.

Nu am cuvinte să descriu cât de idioată mă simțeam în acel moment, însă curiozitatea mă devora.

Afară nu mai era și, evident, nu puteam să intru „întâmplător" cu riscul de-al întâlni, spunându-i: „Da... vin mereu să beau o halbă înainte să mă duc acasă în cealaltă parte a orașului!"

Dumnezeule, ce frig era! Parcă aveam ace încinse în mănuși.

Încercai să-mi încălzesc mâinile cu respirația, dar parcă mă dureau și mai tare.

Curiozitatea și neliniștea începeau să se domolească, nu-mi mai aduceam aminte pentru ce făcusem atâta drum. Și apoi ce speram să fac? Să-l înfrunt?

Acum, pe lângă proastă, mă simțeam cu adevărat fragilă și fără apărare.

Ca să nu mai pun la socoteală că, dacă nu mă găsea mama acasă, la întoarcere aș fi putut să-mi iau adio de la visurile mele de glorie pentru simplul fapt că mi-ar fi rupt în bătaie brațele și picioarele.

Mă întorsei la bicicletă cu inima înghețată și începui să pedalez descurajată, întrebându-mă ce făcea Patrick în momentul ăla și mai ales cu cine.

După vreo doi kilometri, luminați ici și colo de câte-un stâlp învăluit în ceață, înțelesei că ceva nu era în regulă.

Parcă aveam roțile pătrate.

Mă uitai în spate și văzui că aveam roata dezumflată.

Sângele mi se opri din circulație.

Eram terminată. Cu adevărat terminată.

Casa mea era la cel puțin zece kilometri depărtare, era întuneric și începuse să mi se facă frică.

Ca de obicei nu aveam mobilul la mine și poate ai mei sunaseră la poliție.

Speram numai s-o facă la timp.

Nu aveam de ales, trebuia să cobor și să trag de bicicletă, sperând să nu atrag atenția criminalilor în serie din zonă.

„Proasto, proasto, proasto", repetam încontinuu.

Începui să plâng de frică.

De fiecare dată când trecea o mașină pe lângă mine pielea mi se făcea de găină.

Citisem o grămadă de întâmplări despre fete dispărute fără urmă, tăiate în bucăți sau răpite, și gândul că viața mea s-ar fi putut sfârși dintr-un moment în altul din cauza unui afurisit de cauciuc găurit mă înfuria peste măsură.

Aș fi vrut să urlu, dar aș fi atras prea mult atenția: nu-mi doream decât să fiu invizibilă.

O mașină trecu claxonând pe lângă mine și mă sperie de moarte încât era cât pe ce să cad.

Auzii râsetele dinăuntru în timp ce mă depășea.

Nu aveam să reușesc niciodată să mă întorc acasă.

Aș fi vrut să-l văd pe Carl materializându-se din eter cu mașina lui bușită și deschizându-mi portiera cu un hotdog cu ceapă în mână.

Începui să fredonez o melodie pentru a-mi păcăli frica de întuneric.

Uram bezna și începeam să mă tem că o să apară Jimmy picior-de-porc cu labele lui păroase.

Din când în când vedeam trecând câte o mașină, dar nu oprea nimeni, și, deși era evident că aveam nevoie de ajutor, continuai să trag bicicleta kilometri întregi, în întuneric, singură singurică.

Asta până când văzui o motocicletă depășindu-mă și, după câțiva metri, făcând stânga-mprejur.

Gata, asta e, îmi spusei văzând farurile îndreptate spre mine, chiar a venit sfârșitul, nu voi apuca să povestesc nimănui întâmplarea asta.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă vocea.

Nu aveam curaj să răspund, nici să-mi ridic privirea, dar continuai să trag de bicicletă.

— Lasă-l în pace, o fi beat! zise o voce de femeie.

Opa, mă confundaseră cu un bețiv?

Orgoliul mă făcu să găsesc curajul.

— Nu mulțumesc, răspunsei ridicându-mi capul, peste nici șase ore o să ajung și eu.

— Mia? auzii strigând pe cineva.

Mă întorsei.

— Patrick? strigai și eu.

Miracolele existau, Moș Crăciun la fel, iar viața era un lucru minunat.

Lăsai bicicleta să cadă și alergai să-l îmbrățișez complet nepăsătoare față de iubita lui.

— Ce cauți aici la ora asta și pe frigul ăsta? Nu trebuia să fii la cină cu tatăl tău?

Scuza cu halba la pub era categoric deplasată.

— Ba da, dar după aia am ieșit să iau o carte de la o colegă, mi s-a găurit cauciucul și nu am mobilul la mine...

Dacă mă întreba unde era cartea, i-aș fi mărturisit adevărul.

Patrick își dădu jos casca.

Rămăsei trăsnită văzându-l și uitai de tot, inclusiv de mine însămi, pe când toate răspunsurile mi se evaporară.

Era elementul de legătură între minune și frumusețe.

Mă privi îngrijorat și neliniștit.

— Tu îți dai seama ce ți se putea întâmpla?

Nu, te rog, orice numai nu dăscăleala asta de frate mai mare. Nu asta voiam de la el.

Fata avea un aer iritat, ca și cum s-ar fi certat deja mai devreme.

Patrick o invită să coboare ca să tragă cricul și veni să vadă în ce stare mă aflam, ca și cum mă pescuise dintr-un lac înghețat.

Mâinile lui pe fața mea fură de ajuns ca să-mi pună din nou sângele în mișcare, în timp ce picioarele începură să-mi tremure, dar nu din cauza frigului.

— Ia uite, ești înghețată.

Mă lipii de el.

Fata de pe motocicletă trecuse acum de la iritare evidentă la furie ucigașă pentru că o auzii zicând:

— Hai, sărut-o, dacă tot ești acolo!

În sfârșit, un sfat care avea sens!

— Nu spune idioțenii, Christine, ea e practic ca sora mea! se răsti la ea.

Era prima oară când îl vedeam furios, iar eu mă topeam și îmi era teamă că, depărtându-se de mine, n-ar mai fi rămas decât o grămăjoară de haine pe jos.

Cea mai îngrozitoare seară a vieții mele se transforma într-un basm cu final fericit.

Eram tentată să leșin în brațele lui.

— Trebuie să te duc acasă, declară.

— Și bicicleta?

— Bicicleta venim s-o luăm mâine.

Venim? Cine, eu și cu tine?

— Christine, ascultă-mă, acum îl sun pe Michael și îl rog să vină să te ia, așa pot s-o duc pe Mia acasă.

Christine încercă să riposteze, dar Patrick îl suna deja pe Michael.

Mă îndepărtai ca să-i las să vorbească, dar auzeam tot.

— Ești un ticălos Patrick, faci asta fiindcă nu vrei să rămâi cu mine, spune adevărul!

— Christine, te rog, am mai vorbit de sute ori, nu mai funcționează, nu a funcționat niciodată cu adevărat, ne-am despărțit deja acum șase luni. De fiecare dată când ne împăcăm nu funcționează. Cu toată afecțiunea pe care o am pentru tine, hai să-i punem capăt.

Îmi venea să fac câteva piruete de bucurie, dar ar fi sărit în ochi, așa că m-am prefăcut în continuare interesată de roată.

Sosi Michael.

Christine se urcă imediat în mașină și îi făcu semn să plece. Nici nu se întoarse să ne salute.

Acum eu și Patrick eram singuri, în întuneric, și dacă ar fi trebuit să-mi aleg o ultimă zi din viață, fără îndoială aș fi ales-o pe asta.

Și-așa, odată ajunsă acasă, ar fi avut grijă mama să mă termine.

— Hai, urcă! zise întinzându-mi casca.

Nu eram obișnuită cu motocicletele și mă urcai mai greu.

Odată ajunsă în șa, mă lămurii unde trebuie să-mi țin mâinile, căci Patrick rezolvă imediat dilema zicându-mi:

— Ține-te strâns de mine.

N-a fost nevoie să mi-o spună de două ori.

Eu și Patrick, împreună în noapte, strâns îmbrățișați.

Serios? Trebuia să fie o glumă!

Îmi țineam apăsat obrazul de spatele lui și îi respiram parfumul.

Eram atât de fericită încât, în ciuda frigului, continuam să zâmbesc în timp ce lacrimile îmi alunecau pe obraji.

Îl iubeam cu disperare și emoțiile pe care le simțeam în momentul ăla erau dovada vie.

Dacă aș fi reușit să păstrez acea bucurie, aș fi interpretat o formidabilă Odile.

Un sfert de oră mai târziu eram în fața casei mele. Luminile erau stinse, poate că mama nu se întorsese încă sau poate se dusese la culcare crezând că eram deja în pat.

— Ești sigură că ești bine? mă întrebă Patrick ajutându-mă să-mi dau casca jos.

Dădui din cap că da.

— Îmi promiți că dacă mai ieși noaptea la vânat de licurici iei mobilul cu tine?

— OK.

— Vrei să vorbesc eu cu Elena?

— Nu, mai bine nu, poate doarme.

— Atunci noapte bună, Mia, bicicleta o luăm mâine.

Se întinse să-mi dea un pupic pe obraz.

— Noapte bună, Pat.

Îi întorsei pupicul și mângâiai locul unde mă sărutase, după care intrai.

Îmi ținui respirația până când îl auzii plecând, mă sprijinii de ușă și închisei ochii, sperând să nu mă trezesc.

Simțeam că inima îmi bate tare să-mi spargă pieptul, de data asta nu mai aveam nicio îndoială că-mi plăcuse.

CAPITOLUL 8

Palma primită o clipă mai târziu mă aduse violent înapoi la realitate.

— Acum nu-ți zic nimic fiindcă sunt atât de furioasă încât te-aș putea șterge de pe fața pământului fără să-mi pară rău! îmi zise mama cu o voce ștearsă.

Era terminată, avea ochii umflați, iar mâinile îi tremurau.

În spatele ei, prietena sa Betty mă privea cu dezaprobare.

Mama se uită fix la mine, mușcându-și buzele ca să nu vorbească, apoi respiră ca și cum ar fi ieșit dintr-o apnee profundă, își duse mâinile în păr și rămase o clipă cu coatele ridicate, de parcă avea să hotărască în acea clipă ce să facă cu mine.

În final pronunță verdictul:

— De luni te duci să stai cu tatăl tău, eu m-am săturat de tine.

Îmi întoarse spatele și urcă în camera ei.

Ar fi fost mai bine dacă eram lichidată prin împușcare.

— Dar...

Asta a fost tot ce-am putut să zic.

Betty îmi făcu semn să nu merg mai departe și s-o las în pace.

O urmai în bucătărie.

Betty era cea mai bună prietenă a mamei, s-au cunoscut imediat ce am sosit în Leicester. Și ea preda filosofie la Universitate și erau nedespărțite. Numai că Betty nu se căsătorise niciodată și avea un băiat mare, care stătea la Berlin și era DJ.

Era o forță a naturii, o bombă neexplodată, tot atâția cârlionți negri ca smoala câte visuri nerealizate, dar era generoasă și sinceră și, înainte de toate, știa cum să înfrunte crizele la fel ca un port-avion în mijlocul furtunii.

Pe lângă că era profesoară mai era și reprezentantă Avon, ținea cursuri de actorie, adora să dea în cărțile de tarot și, după spusele mamei, le nimerea întotdeauna.

Pregăti un ceai și ne așezarăm în jurul mesei.

— Era cât pe ce s-o faci pe mama ta să moară în seara asta, zise învârtind lingurița în cană.

— Și eu mi-am riscat pielea, dar se pare că nu-i pasă nimănui de asta! răspunsei enervată.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a găurit o roată de la bicicletă, nu aveam mobilul la mine și am făcut aproape tot drumul pe jos, asta s-a întâmplat, dar văd că aici contează numai crizele de isterie ale mamei!

— Da, într-adevăr, noi am luat-o de bună că te-ai dus în căutare de droguri...

Zâmbi și îmi întinse niște biscuiți.

— Știu! Părerea mea nu e niciodată importantă, mama e sigură că greșesc mereu și că nu știu ce să fac cu viața mea!

— Este mama ta, Mia, întotdeauna își va face griji pentru tine, și apoi ești foarte tânără.

— Tânără? Știi câți ani are Justin Bieber? Și Miley Cyrus? Crezi că părinții lor îi iau la palme pentru că s-au întors acasă la unsprezece și au făcut pană la bicicletă?

— Într-adevăr, nu greșești cu totul... admise.

— Doar o greșeală am făcut: aceea că nu am anunțat că mă voi duce să iau o carte, crezând că o să dureze doar zece minute. Și apoi ea nici nu era acasă, niciodată nu e!

Replica aia era demnă de aplauze: eu ieșeam imaculată și le făceam să se simtă vinovate.

— Sărman puișor! îmi zâmbi cu părere de rău. Cine știe ce sperietură ai tras pe frigul ăsta și noi zgripțuroaicele făceam tot felul de presupuneri pe seama ta... Vorbesc eu cu Elena.

Mă mângâie pe obraz.

Același care fusese mai întâi sărutat și apoi lovit.

— Tu crezi că o să mă trimită cu adevărat înapoi la tata?

Ideea era atât de înspăimântătoare încât nici nu mi-o puteam imagina.

— Nu, îți dai seama, ar trebui să schimbi și școala, n-ar face-o niciodată. Dar ca amenințare e perfectă, a fost ideea mea, mărturisi cu o mândrie aparte, apucând un biscuit.

— Aha, bravo! În loc să fii de partea celor slabi!

— Mia, nu-ți închipui în ce stare era! M-a sunat panicată, a sunat-o pe Nina, pe tatăl tău, la spital și mai avea puțin și suna și la poliție! M-a rugat să dau și în cărți ca să aflu unde ești, m-a folosit drept medium!

— Și tu știai unde sunt?

— Eu *simțeam* că nu erai în pericol.

Făcu o pauză:

— Ba din contră!

— Ce vrei să spui cu *ba din contră?* o iscodii suspicioasă.

În anii trecuți *simțise* că Libby aștepta doi băieți gemeni, că mama va avea o relație cu un asigurator care n-o să dureze mai mult de un an (Anthony), că va fi curtată de un coleg văduv mult mai mare decât ea pe care-l va părăsi după trei luni (William) și că o să se vadă cu altul care nu era liber, dar cu care n-o să dureze mai mult de doi ani (Paul).

Cei doi ani erau pe terminate, iar noi țineam pumnii strânși.

— Vreau să spun că... aș, ce știu eu, Mia... hai, du-te la culcare că e târziu! mă zori luând cana și punând-o în chiuvetă.

Ceasul din perete ticăia cu acel ritm hipnotic pe care-l sesizezi numai atunci când în aer plutesc necazuri, era miezul nopții și nu-mi mai era somn, mă simțeam de parcă cineva îmi azvârlise în față o găleată cu apă rece ca gheața în timp ce mă aflam în pat la căldurică, în toiul unui vis minunat.

Eram supărată și confuză, nu reușeam să mă gândesc decât la mine și nu la ceea ce simțise mama mea.

Deodată, simții o dorință irezistibilă:

— Betty, îmi dai în cărți? o întrebai.

— Ești prea mică, nu pot.

— Dar am aproape șaisprezece ani! protestai.

— Nu, Mia, nu insista, am zis nu.

— Hai, te rog, o pasiență micuță... o implorai ca un cățeluș trist.

Oftă.

— Bine, hai, răspunse ridicându-se să-şi ia cărţile de tarot din geantă, doar o pasienţă mică şi să nu-i spui nimic mamei tale!

Mă aşezai mai bine pe scaun, aşteptând interesată.

Betty devenise dintr-odată foarte serioasă.

Îşi aprinse o ţigară Pall Mall şi, ţinând-o între buze, îşi legă cârlionţii cu un elastic şi începu să amestece cărţile cu mare grijă.

Îmi venea să râd, dar mă fulgeră cu privirea.

— Vezi că ăsta nu e un joc! mârâi, de-aia nu-mi place să am de-a face cu mucoşi!

— Scuuuze! îmi ridicai mâinile. OK, sunt cuminte-cuminte, răspunsei rezemându-mă de spătar cu mâinile încrucişate pe burtă.

— Ce te interesează să ştii în mod deosebit?

— O grămadă de lucruri, de exemplu... Muream s-o întreb despre Patrick, dar trebuia să fiu prudentă, aşa că hotărâi să păstrez o notă imprecisă. ...De exemplu şcoala...

Îmi întinse teancul să-l tai în două, apoi aşeză cu solemnitate cărţile în formă de cruce.

Îşi sprijini bărbia în palme.

Când avea câte-un presentiment i se forma involuntar un mic rid între sprâncene.

— Şcoala... Păi, e zăpăceală mare, dar e normal la vârsta ta, zăpăceală în legătură cu ce să faci, greutăţi cu colegii, nemulţumire, izolare... E ca şi cum ai vrea să fii apreciată de ceilalţi, dar fără să faci tu primul pas... Asta e Nina pun pariu, zise arătând cu degetul cartea Preotesei, ea te iubeşte şi te apără... ţine-o strâns. Apoi... asta e Împărăteasa, fără îndoială e mama ta care e neagră de supărare, vezi? Cu ea sunt neînţelegeri, răzvrătire din partea ta... dar se rezolvă, este... doar iubire greşit exprimată... şi apoi Împărăteasa... ar putea fi o doamnă în vârstă, influentă...

— Bunica mea poate?

— S-ar putea... în timp ce ăsta... e categoric un băiat îndrăgostit!

Mă făcui roşie ca focul.

— Nu... nu cred.

— Ba da, e un băiat drăguț, cu intenții bune, da, dar tu nu ești îndrăgostită, nu, nu, nu... vorbea ca pentru sine. Însă el te va ajuta *după,* numai că... nu reușesc să înțeleg... te-ai hotărât deja ce vrei să faci după examen?

Eram tentată să-i spun despre dorința de a încerca să particip la admitere, dar nu voiam să influențez răspunsul.

— Nu încă.

— Baletul... poate... pentru că văd trudă, multă trudă, competiție...

Devenea din ce în ce mai interesant.

— Dar între prezent și viitor e un fel de zonă întunecată pe care nu reușesc s-o interpretez... îmi lipsește... e ca și cum ar fi un gol... o gaură... nu știu.

Atingea ușor cărțile de parcă ar fi putut să-i vorbească.

Începeam să mă neliniștesc.

— Ca și cum pentru o perioadă nu e nimic... doar... Se opri și își încreți imperceptibil buzele, apoi zâmbi. Dar ce tot îți spun eu aici, normal că nu văd nimic, ai șaisprezece ani, te gândești și te răzgândești de la o săptămână la alta! Singura care contează e cartea asta: soarele!

— Da, dar astea două? Turnul și îngerul ăsta?

— Schimbări, numai schimbări, răspunse vag, adunând cărțile.

Jucai cartea orgoliului:

— Nu știi să-mi zici mai multe? Schimbări, un băiat îndrăgostit, mama... credeam că ești mai bună de-atât.

— Eu sunt *foarte* bună! răspunse indignată.

Touché!

— Atunci dă-mi o pasiență serioasă, spune-mi ceva ce nu știu, îi cerui încrucișându-mi brațele.

— Bine, tu ai vrut-o, zise sfidătoare începând să amestece din nou cărțile cu și mai mare intensitate și întinzându-mi-le să le tai.

Făcu din nou crucea cu ele și din nou apărură Turnul și Îngerul.

De data asta ridul dintre sprâncene era mult mai evident.

Șovăia între a-mi spune și a-mi ascunde ceva.

— Îți repet ce ți-am zis mai devreme, văd o carieră... probabil în balet, dar va fi foarte muncită, foarte grea, cu multe suișuri și coborâșuri și... și...

— Și...? întrebai tremurând.

— Și o mare iubire! concluzionă.

— Of, la naiba, Betty, răsuflai, era să mă omori numai ca să-mi spui că voi găsi marea iubire? Și cum e? Cine e? Și mai ales, unde e?

— Vezi cartea asta? Preotul? Este un bărbat frumos, puternic, foarte sigur pe sine, foarte protector, ar putea fi un băiat mai mare ca tine.

Nu-mi credeam urechilor, nu putea fi adevărat, acela era portretul lui Patrick și apărea în viitorul meu, o spuneau cărțile!

Mă agitam atât de mult încât îșI dădu seama.

— Mia, te simți bine? Vrei un pahar cu apă? Ai ochii umezi!

— Nu, sunt bine, serios...

— Scumpo! Puiuțul meu, îmi luă obrajii în mâini, ești îndrăgostită? Se poate ști cine e?

Dacă nu-i spuneam cuiva, explodam.

— Este... Patrick, fratele Ninei.

— Patrick? răspunse uluită și plină de duioșie.

Încuviințai.

— Dar e nemaipomenit! Și el știe?

— Bineînțeles că nu și nici nu trebuie să afle, nu știe nimeni, nici Nina, nici mama.

— Și... ce intenționezi să faci ca să-i aduci la cunoștință? continuă nesigură.

— N-o să-i aduc la cunoștință, nu acum cel puțin, dar să nu-i spui nimic mamei, te rog.

— Nu, stai liniștită, voi fi mută ca un mormânt, doar știi bine, nu i-am spus nimic atunci când, dorind să te faci blondă, te-ai trezit portocalie și a trebuit să te vopsesc brunetă, nu i-am spus nimic atunci când ți-au furat bicicleta și ne-am dus s-o căutăm în tot campusul și a trebuit s-o cumpărăm înapoi de la complicele hoțului și nici atunci când, în loc să te duci la tatăl tău la sfârșit de săptămână, ai venit la mine.

Era adevărat, Betty era o prietenă de încredere, iar faptul că mă destăinuisem cuiva îmi luase o piatră enormă de pe inimă. Și, cum spunea Nina, o greutate, dacă o împarți la doi, o duci mai ușor.

— Dar nu mi-ai spus ce reprezintă cărțile alea două de-acolo! zâmbii șireată.

— Ah, alea?

Deveni iar fermă pe poziție și oftă:

— Auzi... fii atentă cu pantofii ăia de balet blestemați, OK?

Pantofii? O accidentare deci? N-aveam nevoie de asta, dar dacă ea vedea totuși o carieră și mai ales dacă-l vedea pe Patrick, totul avea să se rezolve într-un fel sau altul.

Plecai la culcare cu miliarde de gânduri în cap, unul mai haotic decât altul.

Întâlnirea cu Patrick mi se părea acum la ani lumină depărtare și toate evenimentele serii mi se învălmășeau în minte fără o ordine precisă. Era târziu și eram obosită. Mă trântii în pat sperând să nu visez nimic.

Pe mama n-am văzut-o până în dimineața următoare.

Nu eram obișnuită să dorm până târziu duminica, și de obicei mă trezea ea ca să-l scot afară pe York sau doar ca să citim ziarele împreună, dar era evident că în dimineața aceea nu avea să mă caute.

Trebuia să fac eu primul pas.

Cel puțin nu era Paul la noi, având în vedere că în weekend trebuia să joace rolul de soț devotat.

Mă întrebam dacă ar fi trebuit să-l sun pe Patrick ca să mergem să luăm bicicleta sau ar fi fost mai bine să-i spui Ninei ca să facă ea pe intermediarul.

Mersei în bucătărie să-mi fac un ceai, mama trebuie să fi ieșit la alergat. Deschisei ușa să iau ziarul și îmi trebui ceva timp ca să înțeleg că acolo, legată de stâlp, pe trotuar, era bicicleta mea cu roata reparată.

Coborâi scările, mă uitai în dreapta și-n stânga, dar nu era nimeni.

Patrick?

Apoi, pe ușa casei zării un post-it: „Bună, Mia, am fost nevoit să plec de urgență, bicicleta e pusă la punct, am spălat-o fiindcă era mizerabilă! Ne vedem curând, ai grijă de tine. Pat."

Dezlipii bilețelul și îl dusei la buze ca pentru a-i simți parfumul prin cuvintele scrise.

Desigur, nu era o scrisoare de dragoste, dar era lucrul cel mai aproape de așa ceva pe care visasem vreodată să-l obțin.

Mă simțeam ca într-un balon de săpun.Voiam să-l plastifiez ca să reziste trecerii timpului și mai ales lacrimilor pe care le vărsam fără încetare.

Începeam să mă ramolesc, nu puteam să-mi petrec atâta timp plângând.

Mă întorsei în cameră și mă așezai pe pat învârtind în mână bilețelul pe care-l învățasem deja pe de rost, după care îl pusei într-o carte ca pe o floare prețioasă.

Uram duminica.

Era o zi pierdută, o zi inutilă, lungă și melancolică.

Orele treceau foarte greu și aveam senzația că toți ceilalți au ceva mai bun de făcut.

Erau familii care se adunau la un grătar sau tați care își duceau fiii la stadion, mame care îngrijeau florile sau pregăteau plăcinte cu mere.

La noi nu se mai întâmpla nimic de o bună bucată de vreme și din cauza tensiunii continue dintre mine și mama, nu era ușor să recreăm o „atmosferă domestică idilică și primitoare".

O sunai pe Claire care era mereu mai mult decât bucuroasă să lucreze și duminica.

În timpul săptămânii cursurile ei erau frecventate în special de fetițe cu alaiul corespunzător de mame după ele și adulți începători.

Ura fetițele capricioase și mamele hiperprotectoare care stăteau în sală și apoi o întrebau de ce fiica lor nu e în prima linie.

Era o pierdere de timp pentru toți, așa nu se ajungea nicăieri, dar nu putea să le spună asta dacă nu voia să închidă școala. Cât despre cursurile destinate adulților, cred că ar fi preferat mai degrabă să mănânce săpun!

Claire călcase pe cele mai mari scene și știa ce înseamnă să-ți dedici toată viața baletului și câtă trudă, câtă durere și frustrare costă. De aceea nu menaja pe nimeni, fiindcă în lumea asta, dacă ești lipsit de talent, nu îți este permis să mergi înainte.

Pentru ea nu existau prietenii cu influență sau scurtături, puteai să ai toată pasiunea din lume, dar dacă nu erai dotat cu picioare bune, proporții potrivite sau aveai sânii prea mari, n-ai fi putut deveni niciodată balerină, iar Claire detesta să dea iluzii deșarte.

Dacă găsea însă un talent tânăr, dotat și cu ceva în plus, i se dedica trup și suflet.

În afară de mine îl mai antrena pe micul Chester, un băiețel de nici unsprezece ani, născut să danseze chiar mai bine decât Billy Elliot. Era ușor, agil și puternic, iar piruete și sărituri făcea ca un rus.

În ziua aceea Claire avea chef să tortureze pe cineva, iar eu să fiu torturată.

Muncind din greu reușeam să uit de tot și să mă concentrez numai asupra lucrurilor cu adevărat esențiale.

Dacă reușeam să fac mai mult de treizeci de *fouetté*-uri în echilibru perfect, rezistând la durerea sfâșietoare a bășicilor și a cârceilor, celelalte dureri puteau să treacă pe planul al doilea.

Sau cel puțin mă amăgeam că e posibil.

În sală era ger, duminica boilerul era închis.

Îmi pusei două perechi de ciorapi, jambiere până la genunchi și două bluze ca să nu mă sfărâm la prima încovoiere.

Mă îndreptai spre bară să încep încălzirea cu o serie nesfârșită de *plié* și *rond de jambe*.

Partea aceea putea fi teribil de plictisitoare sau, ca în ziua aia, o mană cerească, care îmi permitea să mă gândesc în continuare la ale mele fără să fiu mustrată sau lovită!

— Începem! zise Claire dând drumul casetofonului.

Începui să dansez partea lui Odile.

Mă simțeam cu adevărat ca o lebădă neagră, neliniștită, fragilă și diferită de ceilalți, pe care nimeni nu părea să vrea s-o cunoască în profunzime în afară de Nina și, pentru o clipă, de Carl, dar, cum spusese și Betty, nu reușeam să fac primul pas.

Îmi doream ca Patrick să nu mă mai trateze ca pe o soră și să-și dea seama că nu mai eram o fetiță și poate, dacă m-ar fi văzut dansând, m-ar fi remarcat.

Repetiția dură aproape două ore neîntrerupte, dar Claire nu îmi spuse nimic mai rău decât vreo două „îmi provoci milă" și „perfectă să mergi la *Dansez pentru tine*".

În timp ce mă ștergeam și mă schimbam, Claire se apropie de mine cu niște foi în mână.

— Mia, am formularele pentru înscrierea la examenul de admitere de la Royal Ballet School și... ar trebui să începem să ne gândim cum să facem...

Îmi pusei un prosop peste umeri, transpirația îmi îngheța pe piele, iar îngrijorarea pentru discuția pe care trebuia s-o avem mă făcea să-mi fie și mai frig.

Mă descălțai de pantofii de balet și ne așezarăm într-un colț.

Claire împrăștie pe jos formularele pentru înscriere.

Trebuia completate șapte pagini prin care se făcea o cerere formală de admitere la Royal Ballet School, unde puteam să frecventez ultimii doi ani de învățământ și să dau bacul studiind baletul șase zile din șapte.

Trebuia să menționez școala de balet de proveniență, numele profesoarei care mă pregătea, liceul frecventat și numele părinților sau al eventualului tutore cu care școala urma să comunice în viitor, în privința plății taxelor de școlarizare.

Mai era și formularul cu cererea de subvenție la care trebuia să fie anexată o declarație de venit.

Privii foile dând din cap.

— Cum să facem, Claire? o întrebai descurajată.

— Eu zic să începem prin a completa și expedia formularele și, deocamdată, scriem numele meu ca fiind responsabilă de tine, după care așteptăm să mă contacteze.

— Da, dar aici scrie că trebuie să declari că poți să plătești taxele și dacă vrei subvenția, trebuie s-o ceri înainte să mergi la admitere!

— Trebuie s-o expediem cât mai repede, Mia, între timp o să ne vină nouă vreo idee, o să vorbesc cu mama ta și vom încerca

să găsim o soluție, ar fi absurd să nu te duci din cauza unei pure chestiuni de orgoliu.

— Orgoliu și douăzeci și cinci de mii de lire sterline, comentai laconică.

— Da, dar incredibil ar fi să intre Chester și tu nu!

— Ce vrei să spui că... nu-mi găseam cuvintele, că *piticul* ăla dă și el admitere?

— Da, a făcut cerere să intre în cursul inferior, unde vor începe imediat să-l formeze.

— Și părinții lui îl lasă?

— Cum să nu, au organizat deja tot, o să stea la unchiul și mătușa lui, ăia au o grămadă de bani!

Vedeam clar imaginea fetiței încrezute din tablou stricându-se de râs.

Nu puteam permite ca el să intre și eu nu doar din cauza banilor. Aș fi sfârșit într-una dintre emisiunile alea jalnice de după-amiază, acuzând-o pe mama că-mi distrusese viața și mă împinsese în ghearele drogurilor și ale prostituției.

— Tu n-o supăra pe Elena, o sun eu în timpul săptămânii și o să stau de vorbă cu ea în liniște.

Întorcându-mă acasă, hotărâi să fac primul pas.

Intrai în sufragerie și o găsii pe mama tricotând concentrată un pulover portocaliu, în timp ce asculta Chopin.

Ar fi trebuit să fie melancolică.

— Bună, mamă, zisei trântindu-mă lângă ea pe canapea.

Nu se mișca și continua să tricoteze.

Îmi sprijinii capul pe umărul ei.

— Iartă-mă, mamă, îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

Își dădu jos ochelarii și mă sărută.

— Iartă-mă tu fiindcă m-am gândit la ce-i mai rău, dar mi-a fost foarte frică.

— Și mie mi-a fost frică.

— Dar unde te duceai?

— Păi... îmi trebuia o carte de chimie.

— La ora aia? Și Nina n-o avea?

— Nu, n-o avea.

Începuse să mă ia cu călduri.

— Și apoi l-ai întâlnit pe Patrick?

— Da, îți dai seama ce noroc, altfel cine știe dacă mă mai întorceam.

Încercam să cresc doza melodramatică.

— Dar unde stă exact prietena asta a ta?

— Spre centru.

— Și nu puteai să iei azi cartea?

— Mamă! Ce e ăsta, un interogatoriu? M-am dus să iau o carte, nu o doză de cocaină!

Îmi dădui ochii peste cap.

— Vino aici.

Își puse un braț după umerii mei.

— Cum se face că ne certăm tot timpul? întrebai.

— Pentru că ești în creștere scumpo.

— Și o să ne certăm din ce în ce mai mult?

— Cred că da.

— La fel ca tine cu bunica?

— Sper că nu, Mia.

Mă ghemuii lângă ea.

— De ce te-ai certat cu bunica?

— Pentru că amândouă suntem încăpățânate și orgolioase, de-aia.

— Și de cât timp nu mai vorbiți?

— Ce e ăsta, un interogatoriu? îmi răspunse râzând.

— E rândul meu.

În realitate încercam să sondez posibilitatea unei subvenții pentru studiile mele. Toată povestea aia cu micuțul Chester mă termina.

— Bunicii nu-i plăcea de tatăl tău și nu voia să venim aici, eu am venit în pofida ei și ea nu m-a iertat pentru asta.

— Și vrei să spui că n-o să mai vorbiți niciodată pentru tot restul vieții? Nu ți se pare absurd?

— Aștept să facă ea primul pas.

— Poate și ea așteaptă să-l faci tu.

— Atunci înseamnă că destinul nostru e să nu ne vorbim!

— Dar eu n-aș suporta să nu mai vorbești cu mine.

— Eu nu sunt bunica ta și între noi n-o să se întâmple niciodată așa ceva.

— Jură!

— Jur!

Își pupă degetele ținute încrucișat.

— Acum vrei să vorbim un pic despre tine domnișoară? mă întrebă punându-și înapoi ochelarii pe nas.

— Mmh, murmurai nu prea convinsă.

— Te-ai gândit puțin la ce-ai vrea să faci?

— Păi...

— În afară de balet, vreau să zic.

— Mamă... ți-aș spune o minciună.

— Mia, eu nu vreau să renunți, dar poți frecventa în continuare colegiul Leicester și să-ți termini studiile acolo, apoi să te duci la facultate și să continui lecțiile de balet, eventual găsim pe altcineva mai expert decât Claire, ce zici?

— Dacă-ți zic „da", o fac numai ca să te mulțumesc, dar aș renunța la toate visurile mele.

Oftă.

— Chiar nu ne putem permite scumpo, îmi pare rău...

Era îngrozitor, mă simțeam ca într-o încăpere de sticlă și în ciuda faptului că urlam din toți rărunchii nimeni nu putea sau nu voia să mă audă.

Tot viitorul meu blestemat depindea de bani, dorințele, talentul și visurile mele nu aveau nicio importanță.

Singura alegere la îndemână era să studiez economia sau dreptul și din când în când să iau câte-o lecție de balet.

Nu erau alte opțiuni.

— Mamă... există posibilitatea unei finanțări, nu trebuie decât să le comunici declarația de venit, și dacă câștigi într-adevăr puțin, va plăti statul tot, vor fi de ajuns douăsprezece mii de lire sterline pe an.

— ...Iubita mea, nu-ți dai seama de câți bani e vorba? Tu chiar nu-ți dai seama.

Începu să tricoteze din nou.

— Dar... bunica... poate...

Lăsă andrelele jos.

— Pe bunica scoate-ți-o din cap, zise pe un ton care nu permitea replici.

— Bine, mamă, dacă asta este decizia ta...

— Nu e decizia *mea,* e singura decizie posibilă pentru noi.

— Ba nu e, întotdeauna există și alte soluții, dar nu ești dispusă să iei în considerare nimic altceva decât punctul tău de vedere.

O spusei pe un ton cu adevărat trist și amărât.

Mă dezamăgise, nu-mi venea să cred că era atât de încăpățânată încât să-și pună mândria mai presus de viitorul meu.

Mă ridicai să plec în camera mea, dar în prag întrebai:

— Mamă, dar tu m-ai văzut dansând... vreau să zic, recent?

Privi în jos și încuviință.

— Ei vezi, poate c-ar trebui.

CAPITOLUL 9

Luni dimineață, la școală, parcă înnebuniseră cu toții.

Cel puțin patruzeci de elevi se îngrămădeau în fața panoului de pe coridor printre țipete de surpriză și râsete.

Mă îndreptai spre Nina care-și croia drum cu coatele încercând să se strecoare printre doi băieți mult mai înalți decât ea.

— Ce se întâmplă? o întrebai trăgând-o de mânecă.

— E spectacolul de Crăciun, pregătim un musical! răspunse fără să se întoarcă.

— Un musical?

— Frumos, nu? răspunse înflăcărată.

— Și ce musical?

— *Mamma Mia!*

— Mișto! comentai ironică.

— Hai, *îmbufnato*! Simulează și tu un pic de entuziasm.

La auzul cuvântului *îmbufnată* mi se strânse inima.

— Nu, chiar sunt bucuroasă, uite.

Îmi trăsei cu degetele în sus colțurile gurii.

— Au distribuit deja rolurile?

— Nu încă, dar suntem convocați cu toții în sala de sport peste zece minute.

Mă întorsei și îl văzui pe Carl în spatele nostru care se făcea că se uită la panou cu mâinile în buzunar și privirea goală.

Îi zâmbii și îmi plecai privirea, el făcu la fel și ne întoarserăm cu spatele unul la celălalt.

Pornii spre sala de sport târâindu-mi picioarele, urmând-o pe Nina ca și cum mă duceam la spânzurătoare.

Un musical realizat de noi presupunea ore în șir de repetiții și mai ales ore în șir de *socializare*, iar eu nu aveam chef să intru nici în spiritul Crăciunului, nici în cel al liceului.

Ajunşi în sală, ne aşezarăm pe scări aşteptând-o pe doamna Jenkins.

Observai cum Carl se aşezase la o distanţă apreciabilă, ceea ce mă deranja un pic.

De ce nu puteam fi măcar puţin prieteni?

Nina vorbea fără încetare, iar eu mă gândeam tot fără încetare la o soluţie de a urma Royal Ballet School, dar nu o găseam.

Nu legal cel puţin.

Dacă Patrick mi-ar fi lăsat în faţa uşii un sac plin cu bani, ar fi fost perfect.

Doamna Jenkins îşi făcu apariţia, zâmbitoare ca de obicei, urmată de domnul Davies şi doamna Mills.

Murmurul creştea contagios printre trepte, Bibi şi Dell îşi savurau deja rolul de protagoniste, în timp ce eu speram să fiu dată uitării.

— O clipă de linişte, copii! începu doamna Jenkins tuşind. Anul acesta, împreună cu profesorii voştri, am hotărât să organizăm ceva diferit de obişnuitul spectacol de Crăciun, unde fiecare dă reprezentaţie pe cont propriu şi... nu totdeauna într-o manieră *decentă*, zise aruncând o privire spre un grup de băieţi care cu un an în urmă cântaseră o piesă a celor de la Red Hot, îmbrăcaţi doar cu o şosetă.

— Va fi o ocazie bună, pentru unii ultima, de a trăi o experienţă plăcută alături de ceilalţi colegi, de a vă distra şi mai ales de a vă încerca puterile, nu-i aşa?

Se auzi un ropot de aplauze.

— Hai, aplaudă! îmi zise Nina înghiontindu-mă.

Mă prefăcui entuziasmată aruncând din când în când câte o privire spre Carl care, ca şi mine, nu părea să înnebunească de bucurie.

Dacă n-ar fi fost atât de inflexibil încât să mă exileze în purgatoriu, am fi râs amândoi.

Un cor de voci îşi făcu simţită prezenţa din ce în ce mai insistent, scandând: „Numele! Numele!"

— Bine, bine! Calmaţi-vă! Aşadar, după cum ştiţi, nu sunt roluri principale pentru toată lumea, deci, cei mai mulţi dintre voi veţi lua parte la dansurile şi corurile de care se vor ocupa

domnul Davies aici prezent, profesorul vostru de sport, și doamna Mills, profesoara de muzică. Vom pune în scenă celebrul *Mamma Mia!* în versiune cinematografică, care e singura pe care eu și profesorii voștri am văzut-o!

Se stârni un râs general.

— În ceea ce-i privește pe cei trei protagoniști masculini, cât și cei trei foști iubiți ai Donnei, adică Meryl Streep în film, noi îi vom avea pe Virgil Dickinson, Michael Yamashita și Thomas Bronson...

Se auziră fluiere și aplauze.

— Păi se putea... ticălosul ăla de Thomas, îi șoptii Ninei în ureche.

— I-au ales pe cei mai drăguți, era evident...

— În rolul Donnei va fi Erika Marshall.

Alte fluierături și aplauze.

— ...În timp ce în rolul celor două prietene ale Sophiei, adică fiica Donnei, le vom avea pe Belinda Kossovich și Delilah Grabowsky...

— Bibi și Dell nu au rolul principal? Vai, vai! Nu vom avea parte de treninguri noi anul ăsta.

— În sfârșit, în rolul Sophiei și al lui Sky, cei doi iubiți...

Lăsă fraza în aer pentru a crește suspansul.

— ...Nina Dewayne și Carlton O'Malley!

După o clipă de liniște izbucniră aplauze furtunoase.

— Poftiiiiiim? Eu în rolul Sophiei? îmi țipă în ureche Nina cu un amestec de panică și neîncredere.

— Normal, semeni leit cu ea și, în plus, toată lumea te iubește. Mai degrabă spune-mi cine e Carlton O'Malley?

Răspunsul nu întârzie să vină în momentul în care mă întorsei și văzui grupulețul condus de Thomas bătându-l pe umăr pe Carl, care se uita în direcția noastră încruntat.

Prietena mea cea mai bună avea un rol principal în musical-ul de Crăciun și trebuia să joace partea iubitei lui Carl, Carl *al meu*.

OK, nu era chiar al meu așa cum nu era nici Patrick, dar el de mine era îndrăgostit, fir-ar să fie!

Freamătul se transformase într-o hărmălaie infernală, toți vorbeau cu voce tare, cântau și fluierau, Bibi și Dell părăsiseră deja indignate sala, Thomas se fălea împreună cu ceilalți doi norocoși aleși, Nina era în stare de șoc, cât despre Carl mi-era teamă că o să izbucnească în plâns.

— Liniște, liniște, vă rog! continuă doamna Jenkins, încă n-am terminat... Mai e un rol pe care am vrut să-l introducem, un solo pe melodia *The Winner Takes it All* a celor de la Abba și va fi dansat de Mia Foster Benelli.

În jur de o sută de capete se întoarseră spre mine simultan.

Eram atât de buimăcită de acel anunț încât îmi amintesc doar fața Ninei care mă privea cu gura căscată, două sute de ochi holbați și doamna Jenkins care îmi zâmbea încuviințând, mândră de alegerea ei nebunească.

Pentru o clipă avui certitudinea că n-ar mai fi fost o problemă să aleg la ce școală să mă duc anul viitor, pentru că anul viitor nu avea să mai existe pentru mine.

Poate că aveau să pună o placă memorială în cinstea mea.

Nu puteam să iau acest rol, trebuia să vorbesc cu directoarea, nu puteam să dansez pe poante pe o melodie a trupei Abba, în fața întregii școli.

Larma asurzitoare răsuna în sală, țipetele entuziaste depășeau vocile noastre.

— Nina, asta e nebună! îi strigai încercând să mă fac auzită.

— Da, e complet țicnită! îmi răspunse ea. Și acum ce ne facem?

— Ce mă fac *eu*, vrei să zici, tu nu trebuie decât să fii iubita lui Carl.

În clipa aia îmi dădui seama că ea nu știa că scurta noastră poveste de dragoste luase deja sfârșit.

— Ah, chiar așa! Nu mi-am dat seama, e prietenul tău, tu ar trebui să joci rolul ăla!

— Nu, stai liniștită, nu e prietenul meu.

Ridicai din umeri.

— Dar voi parcă vă...

— Da, dar nu era nimic important, serios, nu-i nicio problemă...

Nu era o problemă, era adevărat, dar îmi părea enorm de rău că-l pierdusem. Era un băiat deosebit și aș fi vrut să mai ies cu el, să ne distrăm în continuare fără nimic altceva, și nu ascund faptul că mi-ar fi plăcut să mai fiu curtată și copleșită de atenții, dar nu era corect să-l fac să creadă ceva ce nu avea să se întâmple niciodată.

Poate alte colege de-ale mele l-ar fi dus de nas încă șase luni și s-ar fi lăsat copleșite cu cadouri, pentru ca după aia să-l lase cu buzele umflate, dar mie așa ceva mi se părea o mârșăvie incredibilă.

Asta nu înseamnă că nu simțeam o străfulgerare de gelozie.

— Mia, spune-mi adevărul, ce s-a întâmplat între voi doi?

— Nimic, nu mă simt pregătită să am o relație cu el și i-am spus-o.

Și ăsta era adevărul.

— Aș fi preferat să-mi spui că vă iubiți la nebunie și că vrei tu rolul ăla!

— Ai prefera să dansezi un solo pe muzica trupei Abba?

— Oare cum i-o fi venit o idee ca asta?

— Nu știu, dar trebuie să întreb, deja am avut parte de doza mea de celebritate pe anul ăsta.

Ne pomenirăm înconjurate de un grup de admiratori. Păream două vedete asediate de fani în căutare de autografe.

— Chiar o să dansezi, Mia? mă întrebă o fată pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci.

— Așa se pare! răspunsei încercând să-mi domolesc entuziasmul.

— Și eu dansam când eram mică, știi?

— Ah, da?

— De cât timp studiezi baletul?

— Păi... dintotdeauna cred.

— Și-l studiezi aici, în Leicester?

Mă uitai la Nina încrucișându-mi ochii.

— Hai să mergem să vorbim cu directoarea.

Mă luă de mână și mă trase după ea.

Doamna Jenkins se îndrepta spre ușă, o ajunserăm din urmă alergând.

— Oh, fetelor, ia spuneți-mi, sunteți bucuroase? ne întrebă cu un zâmbet larg.

— Nu, deloc, e ceva nebunesc! îmi scăpă.

Nina îmi dădu un ghiont.

— Mia vrea să spună că... reluă Nina. Da, că e nebunesc doamna Jenkins! repetă dându-se bătută.

— De ce e nebunesc? întrebă răbdătoare directoarea continuându-și mersul, în timp ce noi ne fâțâiam în spatele ei ca doi chihuahua isterici.

— Pentru că... nu pot să dansez în fața... întregii școli!

— Și de ce nu? întrebă doamna Jenkins, oprindu-se brusc.

— Pentru că eu nu dansez pe muzică modernă! răspunsei pe un ton ușor dezgustat.

— Mia, tu ești o balerină, și balerinele dansează, nu? Sau ți-e frică de represalii din partea sindicatului? zâmbi.

— Dar mie mi-e rușine să dansez în fața tuturor! protestai.

— Și în fața cui ai vrea să dansezi atunci?

— Mă vor lua toți peste picior și vor râde de mine în spate, sunt singura care n-a pus piciorul niciodată într-o sală de bowling, care nu fumează, nu stă toată ziua pe mess și nu se îmbată, sunt rușinea categoriei, până și mama mea mă detestă, asta ar însemna sfârșitul pentru mine!

— Mia! râse doamna Jenkins, știu că anul ăsta treci printr-o perioadă dificilă, ai trimis la origini un coleg de-al tău, l-ai bătut pe Thomas Bronson, iar notele tale sunt de toată jena, dar știu bine că-ți place să dansezi și nu poate să-ți facă decât bine să ieși din carapacea ta, căci știi cum se spune: „Ridicolul n-a omorât niciodată pe nimeni!"

— Doamnă Jenkins... interveni Nina, eu... nu mă simt în stare să joc... se smiorcăi.

— Ia ascultați aici voi două! zise directoarea exasperată, cu mâinile în șolduri, știu sigur că-mi voi găsi găurite cauciucurile de la mașină pentru că n-am dat rolurile altor elevi, iar voi care ați obținut rolurile principale ce faceți? „Mi-e rușine, doamna Jenkins, nu mă simt în stare, doamna Jenkins." O să vă facă numai bine și acum duceți-vă în clasă, că ați întârziat la oră!

O privii cum se îndepărtează.

— Și acum ce ne facem? o întrebai abătută pe Nina.

— Scuzați-mă... se auzi o voce în spatele nostru.

Ne răsucirăm brusc.

Era Carl.

Mă simțeam a cincea roată la căruță.

Se adresă exclusiv Ninei privind-o în ochi:

— N-am jucat teatru în viața mea și dacă nu te simți în stare, te înțeleg, eu sunt terorizat.

Îi zâmbi duios.

Lașul flirta cu ea. În fața mea!

— Nici eu n-am jucat niciodată, dar o să ne ajute profesoara de istoria artei, o să fie distractiv, o să vezi.

Poftim? Nina deja se răzgândise?

— Hai, suntem în întârziere, să mergem în clasă, o zgâlțâii. Pa, Carl, a fost o plăcere!

— Uite, Nina, ăsta e numărul meu, așa stabilim repetițiile!

O trăsei după mine în timp ce ea îl salută de la depărtare.

Eram plină de venin.

— Ai înnebunit? Mai întâi te plângi că nu vrei să joci și o clipă mai târziu îi iei numărul de telefon pentru repetiții? Hei, știi că seamănă cu scena sărutului? Îmi îndreptai amenințător degetul spre ea.

— Oricum nu avem de ales, nu? Și apoi băiatul ăsta e atât de cumsecade, are darul de a te face să te simți în largul tău, e dulce, educat... și... despre ce scenă de sărut vorbești?

— Tu n-ai văzut filmul? Sophie și Sky se îmbrățișează pe malul mării cuprinși de o pasiune sălbatică, spusei cu o sprânceană ridicată.

— Ah, păi... Și-așa doar mimăm, nu? Ia zi-mi... cum sărută?

— Nina! Te strâng de gât! Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Hai mă, glumesc, și apoi el nu te interesează deloc, ți-o citesc în ochi!

Asta nu era chiar adevărat.

Dar situația îmi scăpa din mână.

Intrai în casă și trecând prin fața ușii de la bucătărie, auzii prin ușa închisă vocea mamei și pe cea a lui Betty care vorbeau în șoaptă.

Mă oprii și trăsei cu urechea.

— Nu știu ce să fac, sunt disperată... spuse mama pe un ton trist.

— Dar nu există vreo modalitate? Un împrumut, tatăl ei? Ți i-aș da eu dacă aș avea de unde, jur.

— Tatăl ei chiar nu poate să mă ajute mai mult, iar eu nu pot să cer un împrumut, nu mi-ar ajunge nici cincisprezece vieți ca să-l restitui.

— Dar subvențiile, bursele de studiu...

— Și așa tot depășesc bugetul, înțelegi? E vorba de întreținerea ei la Londra, plus cine știe câte alte cheltuieli și, sinceră să fiu, nu vreau ca fetița mea să se mute acolo singură.

— Uite-o pe mama italiancă! Fetița ta știe să se descurce și are capul pe umeri, tu la vârsta ei erai cu siguranță mai rău, o tachină Betty.

OK, măcar o aveam pe Betty de partea mea.

— Erau alte vremuri! oftă mama.

— Erau aceleași vremuri, erau anii 1980, nu 1800!

— Eu aș înnebuni să-mi știu fata departe.

— Kevin e la Berlin de doi ani! Eu ce-ar trebui să fac?

— Eu nu sunt ca tine, și apoi el e băiat, e altceva!

— Scumpo, trebuie să te obișnuiești, e fiica ta, dar nu e proprietatea ta, copiii trebuie să meargă pe drumul lor, să greșească, să cadă, să se ridice iar, așa stau lucrurile pentru toți.

— Da, da, știu, ai dreptate, dar e atât de greu...

— Dar ia spune-mi, mama ta nu poate să-ți dea o mână de ajutor?

Mă ghemuii la pământ, fiindcă discuția începea să devină interesantă.

— Nu, nu, Betty, mama mea trebuie exclusă din povestea asta, nu vorbesc cu ea de ani de zile. E o femeie îngrozitoare, autoritară, băgăreață, manipulatoare, îți controlează mintea și nu te lasă să trăiești, mă trec fiori numai când mă gândesc la cum era când stăteam la ea. Dacă nu făceam ce voia ea, era în stare de orice, mă închidea în casă săptămâni întregi, îmi asculta convorbirile telefonice, nu mă lăsa să ies cu prietenele, își bătea joc de

mine în fața musafirilor, pretindea să-i justific orice cheltuială, crede-mă, am avut nevoie de ani de zile ca să depășesc senzația prezenței ei obsedante. Uneori încă mă mai tem că îmi controlează contul din bancă. Știu că e ridicol, dar au fost niște ani îngrozitori.

— Înțeleg, Elena. Problema e că în joc se află viitorul fiicei tale...

— Betty... când ne-am certat ultima oară din cauza lui Giles, a zis că din ziua aia eu sunt moartă pentru ea și că, neputând să mă dezmoștenească, o să lase săracilor tot ce posedă și asta sfătuită de avocații ei...

— I-auzi! Ce figură e mama ta, mi-ar plăcea s-o cunosc!

— Oh! Ai adora-o! Toți o adoră, e frumoasă, elegantă, sofisticată, cunoaște pe toată lumea, de la Zubin Mehta la Regina Rania a Iordaniei, stă șase luni în Kenya și șase la Florența, este vedeta saloanelor!

— Măi să fie! Dar nu se gândește deloc la nepoata ei?

— Ba o adoră pe Mia, dar nu mă suferă pe mine, și apoi închipuie-ți ce-ar însemna să-i cer un împrumut... Ar însemna sfârșitul, și-ar petrece tot timpul umilindu-mă și tratându-mă ca pe o mamă nevrednică. Crede-mă, gândul de a fi din nou sub stăpânirea ei mă face să mă simt de parcă așa avea cinci ani, mi-ar distruge sistemul nervos... M-am căsătorit mai mult ca să fug de ea decât din... iubire adevărată.

Mă hotărâi să nu ascult mai departe.

Mi-era frică să nu sufăr o traumă care ar fi agravat și mai mult încrederea mea deja fragilă în relațiile dintre oameni.

Cel puțin asta explica ce găsise mama la el.

Intrai în camera mea cu o dispoziție groaznică, mă așezai pe mochetă și luai cartea de chimie băgându-mi labele picioarelor sub calorifer ca să devină mai arcuite, cum făceau marile balerine, din ce-mi povestise mama.

Nu reușeam să mă concentrez, eram prea amețită de toate noutățile: musical-ul, dansul solo, Carl, admiterea la Royal Ballet School, părinții mei, școala, cele patru eseuri de predat, examenele și peste toate Patrick care îmi lipsea ca aerul.

Îmi dădui dintr-odată seama că nu-i mulțumisem încă pentru bicicletă.

Ce trebuia să fac, să-i trimit un mesaj? Nu mă pricepeam deloc la mesaje.

Deși mă îngrozea să-l sun, trebuia să-i spun într-un fel că îi sunt recunoscătoare că-mi salvase viața.

Îmi luai mobilul și înghiții în sec în timp ce derulam agenda mea restrânsă.

Așezai scaunul în fața ușii ca să fiu sigură că n-o să fiu deranjată – mama ura ușile închise cu cheia – și respirai profund.

Apăsai butonul de apel sperând să aibă telefonul închis.

La al cincilea țârâit, nu fără să simt o anumită ușurare, nu răspunsese, dar în timp ce mă pregăteam să închid, auzii minunata-i voce pronunțându-mi numele.

— Bună, Mia!

Nu „îmbufnato" sau alte porecle, doar *Mia*.

Mă topii pe loc.

— Patrick, bună, te deranjez?

— Nu, nu, stai liniștită, în momentul ăsta sunt în pauză, ce faci? Ți-ai revenit după seara aceea?

— Da, sunt bine, am scăpat ca prin urechile acului, dacă nu erai tu cred că acum copacii ar fi plini de afișe cu poza mea!

— Cred că aproape înghețaseși când ne-am întâlnit! M-am îngrijorat de moarte când te-am văzut acolo singură.

Simții cum mi se strânge stomacul. Aș fi vrut să închid și să-mi rămână acea ultimă frază în amintire, dar mă aventurai mai departe.

— Îmi pare rău pentru... prietena ta, adică pentru Christine.

— Nu-ți face probleme, cu Christine e un continuu du-te-vino de luni întregi, nu e prima oară când ne certăm.

Acum îmi făcea o destăinuire de adulți, mă simțeam flatată. Dar nu-mi era clar dacă după ceartă se împăcaseră. Trebuia să investighez.

— Sper că v-ați împăcat...

— Sunt sigur că mă va suna când mă întorc, dar n-o să mai ies cu ea.

Uraaa!

Trebuia să găsesc un subiect pentru a continua conversația măcar pentru un alt minut.

— Când te întorci acasă?

— De Crăciun o să am o vacanță un pic mai lungă, acum fac niște ture nimicitoare și sper ca superiorii mei să-mi dea câteva zile în plus.

— Știi... pregătim un musical la școală, ar fi frumos dacă vii să ne vezi, Nina are un rol principal, iar eu... un dans solo.

Ce naiba spuneam? Mi se deconectase creierul? Chiar voiam ca pe lângă toată școala să mă mai vadă și Patrick dansând pe Abba?

Eram cretină sau cum?

— Serios? E fantastic! Sper să pot veni, o să mă așez în rândul întâi să vă aplaud, nu te-am văzut niciodată dansând, trebuie să fii cu adevărat bună.

Mă înroșisem toată.

— Eu, bună? Nu... nu știu.

— Sunt sigur că da, ești o fată atât de hotărâtă, o să vezi că vei ajunge departe, nu am nicio îndoială.

Ce era asta, o glumă? Mă lăuda? De ce nu puteam să înregistrez convorbirea și s-o folosesc pe post de sonerie?

— Acum exagerezi, Pat, numai asta fac de când m-am născut, la școală sunt varză!

— Hei, nu te descuraja! Toți artiștii erau varză la școală, tocilar poate să fie oricine, crede-mă, cei cu notele cele mai mari din clasa mea erau de fapt complet tâmpiți!

Clasicul optimism al familiei Dewayne.

Îl iubeam mai mult cu fiece cuvânt pe care îl rostea.

— Nu trebuia să te deranjezi să speli bicicleta! spusei râzând nervos căutând să schimb subiectul.

— Era groaznică, nu puteai să te plimbi cu așa ceva, nu mai ești un băiețoi care se ia la bătaie cu toată lumea.

Oh, Doamne... din păcate nu era chiar așa.

— Îți rămân datoare!

— O să dansezi pentru mine într-o zi, e bine?

Dacă e bine? E visul meu, să dansez pentru el, cu el, pentru eternitate.

— Da! Eu... acum trebuie să plec, ne vedem de Crăciun atunci, retezai vorba cuprinsă de agitație.

Închisei cu o senzație de amețeală.

Nu mă mai considera o fetiță, ci o adultă, și... cum a zis? Plină de voință și determinare.

Eram șocată.

Acum nu-mi mai rămânea decât să mă concentrez la testul de chimie, lucru care s-a dovedit o misiune imposibilă.

Vocea lui îmi intrase în vene și îmi curgea prin fiecare particică din corp.

Mă apucai să fac ceva ce nu credeam că voi face vreodată, un lucru de fetițe îndrăgostite: luai un caiet nou și transcrisei conversația noastră în cel mai fidel mod cu putință.

Și, la sfârșit, lipii biletelul pe care mi-l lăsase pe ușă.

Dacă ar fi găsit cineva caietul, aș fi negat până la moarte că era al meu.

Nici nu îmi dădui seama că mama încerca să scoată ușa din țâțâni ca să intre.

Îmi ascunsei caietul sub pernă și dădui scaunul la o parte.

— Acum te închizi înăuntru?

— Nu poți avea un pic de intimitate în casa asta! îi replicai iritată.

— Putem vorbi o clipă?

— Bineînțeles!

— E vorba de Paul.

— Oh, genialul Paul, îmi scăpă, a reușit să-și lege singur șireturile?

Își înăbuși un impuls de iritare.

— Scuze, dar...

— Soția l-a dat afară din casă și...

— Și...?

Stăteam ca pe ghimpi.

— Vine să locuiască cu noi.

— POFTIM? zbierai. Ursul ăla... prost dresat, aici la noi! Nu, mamă, nu poți să-mi faci una ca asta! Sunt în toiul adolescenței și hormonii mi-au luat-o razna. Și tu? În loc să mă sprijini și să

mă susţii, îl aduci aici pe iubitul tău izgonit de acasă? Nu, îmi pare rău, ori el ori eu!

Îmi încrucişai braţele şi mă bosumflai.

Mama ar fi vrut să-mi răspundă ceva de genul „el, fără îndoială", dar ştia că-i va părea rău aşa că apelă la toată răbdarea ei.

— Dar nu va fi pentru totdeauna, e doar pentru o perioadă.

— Şi hotelurile? Nu e un *bed & breakfast* în capătul străzii? Doamna Fancher n-are o cameră în plus? Cum ţi-a trecut prin cap aşa ceva?

Îşi frângea mâinile, poate pentru a şi le ţine ocupate.

Mă simţeam trădată, eu şi cu ea fuseserăm mereu împreună, doar noi două, iar acum venirea maimuţoiului ăluia ar fi distrus armonia noastră splendidă.

Adio seri petrecute pe canapea, adio taifasuri şi plimbări cu York.

Nu-i mai eram de ajuns eu?

— Mia... ştiu că ţi se pare ciudat, dar nu se va schimba nimic între noi, îţi promit, noi vom aparţine mereu una alteia, eşti fetiţa mea şi nimeni şi nimic nu ne va putea despărţi vreodată.

Făcu o încercare să-mi mângâie faţa, dar mă dădui la o parte.

Nu mai aveam chef să vorbesc cu ea, luase deja hotărârea şi nu puteam decât să iau act de ea.

— Şi cum o să facem cu baia?

— O va folosi pe cea de serviciu de la parter.

— Şi lucrurile lui? Unde le punem?

— În şopronul din grădină şi în debaraua de sub scări.

Începeam să iau serios în considerare posibilitatea de a mă duce să stau cu tata şi Libby.

Mă întrebam ce alte complicaţii mi-ar mai fi apărut în cale.

— Măcar ştie să gătească?

— Da, se pricepe foarte bine, e bucătar de meserie, se învioră, fericită că a găsit un punct în favoarea sa.

— Dar nu va fi pentru totdeauna, nu?

— Nu, nu va fi pentru totdeauna.

Dar nu o crezui.

Ceea ce mi-a fost clar din acel moment înainte era că a deveni adult însemna să negociezi zilnic răul mai mic și să accepți o grămadă de compromisuri.

Și, dacă într-adevăr asta însemna să te faci mare, aș fi vrut să mă opresc din creștere chiar în clipa aceea.

CAPITOLUL 10

Școala devenise un episod interminabil din *Glee*.

Peste tot era lume care dansa, cânta sau juca teatru.

Toată explozia aia de creativitate ar fi trebuit să-mi facă plăcere, dar într-un anumit fel nu mă mai simțeam atât de aparte acum, că toți se dădeau în spectacol.

Nina și Carl deveniseră deranjant de complici.

Sau, mai bine zis, el devenise deranjant de atent și amabil cu ea, mai ales dacă mă aflam eu prin preajmă.

Aveam bănuiala că încerca să mă facă geloasă, dar Doamne ferește, era doar o bănuială!

Erau tot timpul împreună să repete, în timp ce eu, având un solo, nu aveam pe nimeni cu care să împart nimic.

Până la urmă, cu toată bunăvoința doamnei Jenkins, fusesem din nou marginalizată.

Prietena mea forma acum un cuplu stabil cu Carl, Paul aducea zeci de cutii de carton în casa noastră și la orizont nu se întrevedea nicio speranță pentru înscrierea mea la Royal Ballet School.

Mă simțeam singură și cu moralul la pământ.

În plus, mai înrăutățea situația și un tendon inflamat, care mă făcea să trec prin caznele iadului când stăteam pe vârfuri.

Mă întrebam dacă starea de grație în care trăia mama cu concubinul ei căpușă ar fi putut deschide calea spre o soluție.

În acea miercuri seară, ca de obicei după repetiție, mă dusei acasă la Claire.

Acum, când casa noastră era pe trei sferturi ocupată de prezența incomodantă a lui Paul, preferam să mă țin departe.

Noroc că era un bucătar bun, măcar așa mama terminase cu porcăriile alea congelate.

Claire îmi arătă triumfătoare scrisoarea în plic cu antet de la Royal Ballet School.

O luai ca pe un pergament antic şi îi inspirai mirosul.

— Zi-mi ce scrie Claire, n-am curaj s-o citesc.

I-o dădui înapoi cu ochii închişi.

— Scrie că se ia în considerare candidatura ta şi au stabilit examenul de admitere pentru februarie.

— Adică peste trei luni? întrebai speriată.

— Exact puişor, trebuie să te pui pe treabă.

Mă prăbuşii pe canapea ca un sac de cartofi.

— Ce e, acum nu mai eşti mulţumită?

Frica pusese stăpânire pe mine.

Una e să visezi la ceva din tot sufletul şi alta să fii în situaţia să-l înfrunţi.

Nu mă mai simţeam atât de sigură şi îndrăzneaţă, iar pulpa începuse să mă doară din nou.

— Claire... şi dacă nu reuşesc?

Dădu la o parte pernele de catifea şi îşi făcu loc lângă mine.

Mâinile ei noduroase şi puternice le cuprinseră pe ale mele.

Îmi zâmbi duios.

Privirea ei de obicei severă deveni înţelegătoare şi prietenoasă, ridurile de la colţurile gurii se arcuiră într-un zâmbet matern, iar sprâncenele desenate cu dermatograful se ridicară uşor.

— Ştiu exact cum te simţi draga mea. Să nu crezi că nu-ţi înţeleg confuzia şi frica. Îţi pui o mie de întrebări. Oare voi reuşi? Voi fi la înălţime? Şi dacă nu mă acceptă? Şi vezi totul ca pe un imens necunoscut, iar necunoscutul inspiră frică, mai ales în lumea asta. Nu pot să-ţi spun că o să fie floare la ureche, că n-o să întâmpini greutăţi şi că toată lumea o să te alinte, nu puişor, nu va fi aşa, o să fie greu cu adevărat şi va trebui să fii atentă la toate celelalte eleve. Vei avea parte de competiţie, duşmănie şi răutate. Dar îţi jur, Mia, că nu există loc mai frumos pe lume decât scena şi nimic altceva nu-ţi aduce mai multă fericire ca dansul, iar asta face până la urmă ca restul, inclusiv tendinitele şi osteneala, să nu fie aşa de important. O companie de dans e un microcosmos, vei găsi de toate acolo şi vei învăţa repede cum să

te descurci, cum să te miști și pe cine să ocolești. Ești într-adevăr o balerină talentată și am încredere deplină în tine.

Îmi dădură lacrimile.

Era prima oară când pronunța cuvinte atât de frumoase, era prima oară când cineva îmi spunea că are încredere în mine.

Mă simțeam plină de recunoștință și speranță și cu un chef nebun să reușesc.

Mă vedeam deja acolo, în sala de repetiții enormă, torturându-mi picioarele și transpirând ca să-mi îmbunătățesc piruetele, echilibrele și *port de bras*-urile.

Simțeam crescând în mine o pasiune de nestăpânit, un fel de foc sacru care nu avea alte obstacole în cale în afară de prețul taxei deloc de neglijat.

Suspinai.

— Și acum ce facem, o să vorbești cu mama?

— Absolut!

— Și când o să-ți spună „nu"?

— Ascultă, nu m-am dat bătută în fața unei tumori, închipuie-ți dacă poate să mă sperie mama ta!

Era adevărat, când avea puțin peste patruzeci de ani îi fusese extirpat un sân, dar depășise situația cu mult curaj și de-atunci nu mai vorbise despre asta.

Claire era tare ca piatra.

— Zici că e cazul să fac o chetă la școală?

— Zic că nu vei fi nici prima, nici ultima adolescentă pentru care părinții fac sacrificii, iar în ce te privește va trebui să te dedici trup și suflet și să muncești mai mult decât ceilalți.

— Când dorești să stai de vorbă cu ea?

— Vin mâine la voi, aș prefera să nu fii prin preajmă pentru că sigur o să spui vreo tâmpenie care s-o enerveze.

Plecai spre acasă cu un amestec de speranță și teamă.

Nu știam cum o să fac, dar simțeam că soarta lucrează în favoarea mea.

Ca și cum acea greutate era doar un obstacol de moment, ca să mă facă să-mi savurez și mai bine viitorul.

Ajunsă acasă, mă întâmpinară hohote de râs alcoolizate provenind din bucătărie și un nor de fum urât mirositor de pește la cuptor.

Betty, Paul și mama tocmai terminau de mâncat.

O tavă unsuroasă cu resturi de cap de pește și câțiva cartofi cu rozmarin zăcea abandonată în chiuvetă împreună cu un morman de farfurii.

Goliseră două sticle, iar acum fumau și mâncau biscuiți.

Se întoarseră către mine și mă salutară călduros cu toții, invitându-mă să iau loc cu ei.

— Paul a gătit un lup de mare la cuptor extraordinar, zise Betty un pic amețită.

— Se simte! comentai mușcând dintr-un biscuit.

— Extraordinar... acum să nu exagerăm, cuptorul a făcut tot! răspunse el sfios.

Mama era senină și zâmbitoare, domnea pacea și totul părea perfect.

Luă o gură de vin și spuse:

— Hai, Betty, ne dai o pasiență?

Era într-adevăr bine dispusă dacă voia să înfrunte destinul într-un moment propice.

Paul părea în încurcătură, nu mi se părea genul interesat de tarot și se oferi să spele vasele.

Poate nu era el prea ager la minte, dar la urma urmei era un tip de treabă și dacă l-aș fi luat pe departe, mi-ar fi putut deveni un aliat excelent.

Betty îmi aruncă o privire iute și prinsei ocazia din zbor:

— OK, fetelor, noapte bună, vă las cu jocurile voastre de oameni mari!

Le-am pupat pe mama și pe Betty, iar lui Paul i-am făcut cu mâna.

Nu eram așa apropiați.

El mă privi cu un aer de câine bătut.

Dacă i-aș fi propus să ne uităm la teleshopping, sigur ar fi acceptat.

Luai telefonul de pe măsuța din hol și urcai în camera mea s-o sun pe Nina, blestemând peștele la cuptor: casa duhnea,

afară temperatura era în cădere liberă și nu puteam să deschid fereastra fără să mă congelez.

— Făceați repetiții? o întrebai nelăsându-i timp să spună nici măcar „alo".

— Am repetat toată după-amiaza, merge de minune!

Entuziasmul ei atât de natural și spontan nu era de ajuns ca să rămân indiferentă, dar mă străduiam să nu mă gândesc.

În definitiv, eu eram cea care îl refuzase pe Carl, și nu puteam să mă plâng acum.

— Scena sărutului ați încercat-o? o întrebai rozându-mi unghiile.

— Nu încă, prefer să-l cunosc mai bine înainte, nu sunt o ușuratică!

— Știu, vezi să nu uiți de bomboanele de mentă.

— Tu ce faci?

— Aici e seara vrăjitoarelor, Betty îi dă în cărți lui Paul... în fine, mâine Claire vrea să vorbească cu mama despre școală și nu trebuie să fiu prin preajmă, ai chef să ieșim?

— Mmm... drept să-ți spun mâine după-amiază am acceptat invitația lui Carl să mergem la mall ca să cumpărăm DVD-ul *Mamma Mia!*...

— Tu la... mall?

— Da, știu, dar acum i-am promis deja și n-ar fi frumos din partea mea să dau înapoi... Vii cu noi? Hai, te rog, vreau să vii și tu! se smiorcăi.

— Dar o să-l incomodez pe Carl.

— Ce? Glumești? Am eu grijă, vorbesc cu el și dacă nu te vrea, n-o să mai joc cu el în musical, asta e sigur!

— Nu știu, vedem mâine...

— Ah! M-a sunat Pat, mi-a zis că ați vorbit!

Mă luă prin surprindere.

— Da, am vrut să-i mulțumesc pentru că mi-a adus bicicleta înainte să plece, a fost foarte frumos din partea lui...

— Da, Pat e mereu formidabil, noroc cu el, că altfel nici nu vreau să-mi imaginez ce ți s-ar fi putut întâmpla, e un înger câteodată.

— Mda, noroc cu el, răspunsei fără să-mi pierd cumpătul.

Ne-am salutat și am închis cufundată în gânduri.

Totul era în cumpănă, întreaga mea viață era în cumpănă: într-o parte tot și în alta nimic, într-o parte școala de balet și în cealaltă un liceu trist, într-o parte o dragoste adevărată și în cealaltă un vis. Și nimic nu depindea de mine.

Niciodată nu fusesem atât de mult la voia întâmplării, uram starea asta, iar în timpul ăsta în mine creștea o furie surdă și dureroasă care se sedimenta și mă otrăvea.

Eram într-o cușcă.

Am coborât să pun la loc telefonul și din nou urechile mele au fost atrase irezistibil de ușa închisă de la bucătărie, unde am început din nou să trag cu urechea.

Toată lumea era tăcută, nu-mi dădeam seama dacă e un semn bun sau rău.

Iată că vorbi Betty.

Probabil era a doua mână de cărți pentru mama, pentru că zise:

— Vezi, Ele? Uite confirmarea la ce-ți spuneam mai devreme, ar trebui să te gândești serios la propunerea aia.

Ce propunere, ce propunere, ce propunere?

— Dar dacă accept după aia...

— Dacă accepți, se vor schimba câteva lucruri, dar este ceea ce voiai, nu?

— O să mă gândesc atunci, și asta ce e?

— Preoteasa? Dacă nu e decanul facultății tale, atunci e sigur mama ta... e curios, și Mia avea o dispunere asemănătoare.

— MIA? I-AI DAT ÎN CĂRȚI MIEI?

Alergai în cameră mai repede ca fulgerul și mă băgai în pat îmbrăcată prefăcându-mă că dorm.

O auzeam pe Betty justificându-se și spunând că îmi dăduse o pasiență în joacă pentru că insistasem și că a inventat tot, că la vârsta mea cărțile nu funcționau și că oricum n-o s-o mai facă niciodată.

Apoi se făcu liniște, dar în momentul ăla nu mai puteam coborî fără să fiu prinsă în flagrant, așa că adormii roasă de curiozitate.

A doua zi, după școală, așteptam porumbeii așezată pe ziduleţul de la intrare.

Rămăsei surprinsă să văd că erau trei.

Carl, în ultimul minut, se gândise bine să-mi găsească un însoţitor.

Îl detestam cu toată fiinţa mea, dar zâmbii cu toţi cei treizeci şi doi de dinţi.

— Mia, el e Alex, vine şi el cu noi.

— Ah! Ia te uită, un alt pasionat de muzică!

Mă privi întrebător.

— Nu contează, glumeam. Îmi pare bine, Mia. Îi strânsei mâna.

Cu coada ochiului îl vedeam pe Carl zâmbind.

Nina şi Carl porniră, iar eu şi Alex îi urmarăm.

Alex avea părul scurt roşcat morcoviu, era extrem de slab şi cu faţa plină de pistrui, dar înainte de toate era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât mine.

Efectul comic era asigurat.

Ajunşi la staţia de autobuz, Carl se oferi să-i plătească biletul Ninei, aşa că bietul Alex făcu la fel pentru mine, gest care ne stingheri puţin.

Nina şi Carl nu pierdeau nicio ocazie să-şi repete replicile, erau insuportabili, aşa că îl trăsei pe Alex după mine să ne aşezăm în spate şi să-i lăsăm singuri.

— Vă cunoaşteţi de mult, tu şi Carl?

— Nu prea de mult, ca să fiu sincer...

— Adică?

— Păi, cred că de o săptămână!

Un ratat. Carl îmi prezentase dinadins un ratat.

Îl credeam mai matur.

Odată ajunşi la mall, Nina se dezlănţui.

Veselă şi plină de fericire, intră în toate magazinele chemându-l pe Carl care o urmă ca o umbră, ghicindu-i dinainte dorinţele.

— Probează pălăria asta, Nina, pun pariu că-ţi stă de minune.

Şi după ce o proba, zâmbind ca o copilă frumoasă foc, ne întreba:

— Cum îmi stă?

În acest fel trecu toată după-amiaza.

Între timp acasă se consuma probabil o tragedie între Claire și mama.

— Ți-e poftă de o înghețată? îl întrebai pe Alex. Fac eu cinste.

Mă urmă la o masă liberă și comandarăm două înghețate cu frișcă și glazură de ciocolată.

Nu era prea vorbăreț, dar asta n-avea prea mare importanță.

— Am auzit că dansezi un solo în spectacol.

— Da, răspunsei mai concentrată să ling vafa de ciocolată decât să particip la conversație.

— Și cu cine îl dansezi?

— Un solo se dansează de unul singur, răspunsei încruntându-mă.

— Eu în schimb fac parte din grupul de dans al „împiedicaților", ăia care dansează cu aripioare și fac pe măscăricii în spatele protagoniștilor, știi la ce mă refer, nu?

— Pare distractiv...

— Ba nu, nu e! Sunt cel mai înalt dintre toți și ies în evidență ca un stâlp în mijlocul piticilor de grădină!

Apoi, uitându-se la mine, adăugă:

— Scuze, nu mă refeream la tine...

— Nu te scuza, ăsta e adevărul...

Râsei.

— În plus, nu nimeresc un pas nici măcar din greșeală, deși muzica e un pic ca matematica, nu? Sunt un geniu în matematică, dar cu picioarele nu știu să fac altceva decât să merg!

— Ești bun la matematică?

— Printre cei mai buni din școală, zise cu o anumită mândrie.

— Atunci de ce nu facem așa: eu te învăț să-ți miști picioarele pe ritm și tu mă înveți matematică.

Îi întinsei mâna.

— De acord! răspunse hotărât.

Nina și Carl sosiră exact în timp ce ne strângeam mâinile.

— Hei, mai ușor cu efuziunile, e abia cinci după-amiaza! zise Carl.

Ne uitarăm amândoi urât la el.

— Am făcut o înțelegere, spusei în timp ce Nina îmi termina înghețata, lecții de dans contra lecții de matematică.

— Fantastic! spuse Nina entuziasmându-se, Mia e cea mai bună balerină din lume și va deveni o vedetă de primă clasă!

— Și balerinele mănâncă tone de înghețată? ripostă acid Carl.

Mă limitai să-l ignor, era singura armă împotriva provocării, dar muream să-i vărs în cap ce mai rămăsese din cupă.

— Carl, nu fi necuviincios! Mia a fost mereu subțirică, dacă e cineva care poate să mănânce tot ce vrea, tocmai ea e aceea, eu în schimb cred că încep să mă îngraș... zise mângâindu-și șoldurile.

— Tu ești splendidă Nina, un fotomodel! continuă Carl.

Între timp Alex, exclus complet din schimbul de replici, își aprinsese o țigară și se dusese în colțul fumătorilor.

După-amiaza aia parcă nu se mai termina.

Asta era concepția mea despre infern: să mă învârt perpetuu într-un mall cu neoane și vânzătoare care îți pulverizează parfumuri oribile pe haine.

Afară era deja întuneric când ieșirăm în sfârșit să luăm autobuzul, vântul sufla puternic, iar Carl profită de ocazie ca s-o strângă pe Nina sub „aripa lui protectoare".

Ajunsă acasă, mama mă întâmpină rece spunându-mi:

— Chiar trebuia s-o trimiți pe Claire să mă convingă?

Nu decursese bine întâlnirea.

— Mamă, nu ți-am *trimis-o*, e evident că și ea ține la asta cel puțin la fel de mult ca și mine și încearcă să găsească o soluție.

— Scumpa mea, pronunță *scumpa* printre dinți, nu există o soluție, numai dacă nu începem să jucăm la loterie și apoi spunem că suntem înțelese.

— Nu, mamă, nu suntem înțelese, mi-ai oferit doar o alternativă și eu nu pot să fac altceva decât s-o accept, doar nu credeai c-o să mă dau bătută așa, fără să încerc!

Nu avea chef să se certe cu mine, Claire probabil n-o cruțase deloc și era epuizată.

Mă ignoră și se duse în bucătărie să pună masa, în timp ce Paul, cu șorțul la brâu, toca vesel pătrunjel în timp ce sorbea dintr-un pahar de vin.

Părea unul dintre acei bucătari de la televizor cu mâinile mari și dibace care rezolvă totul cu o farfurie de paste cu pesto.

Cel puțin el era senin, sau măcar se străduia să facă atmosfera plăcută.

— Ți-e foame, Mia? mă întrebă surâzător. În seara asta avem friptură!

— Am mâncat prea multă înghețată astăzi, scuze, dar nu mi-e foame.

Păru dezamăgit, deși nu voiam să creadă că refuzam mâncarea făcută de el.

Sună telefonul și mama se duse să răspundă, apoi se închise în sufragerie.

Eu și Paul rămaserăm singuri.

— Îmi pare rău că am invadat terenul, sunt... un pic incomod, zise încurcat.

Ne priveam stânjeniți.

— Așadar, ești o balerină.

De ce când cineva voia să facă conversație cu mine începea mereu în felul ăsta?

— Da, sau mai bine zis, aș vrea să fiu, dar *cineva* nu e de acord.

— Te referi la mama ta?

— Nu, la York, el se opune!

Îmi mușcai limba.

Zâmbi.

Se așeză la masă în fața mea.

— O să ți se pară ciudat, dar înțeleg ce simți. Noi, adulții, facem alegeri și ajungem să-i implicăm pe toți cei din jurul nostru, în special copiii. Eu am doi, am două fete acasă care sunt aproape de vârsta ta și care acum mă urăsc, crezi că eu sunt fericit? Că-mi pare bine să stau cu toate cutiile în garajul vostru? Nu, nu sunt, dar în momentul ăsta nu am altă variantă.

Luă o înghiţitură de vin şi continuă:

— Nu suntem perfecţi, din contră, facem mai mult greşeli, dar mereu le facem gândindu-ne la binele vostru.

— Da, dar aici nimeni nu se gândeşte la binele meu, dacă trebuie să aleg un viitor care nu mă face fericită!

— Da, înţeleg, dar...

— Înţelegeţi! Înţelegeţi! Toţi îmi spuneţi că înţelegeţi, însă până la urmă tot cum vreţi voi trebuie să fac!

— Să nu crezi că mama ta se simte bine că nu poate să-ţi facă pe plac, dar pentru moment nu există altă posibilitate. Asta nu înseamnă însă că lucrurile nu se pot îmbunătăţi mai târziu!

— Paul, tu nu-ţi dai seama, nu se pune problema să devin bucătăreasă sau scriitoare, e vorba de acum ori niciodată! O balerină are doar un număr limitat de ani la dispoziţie, corpul meu acum e în creştere şi încă se mai poate modifica şi perfecţiona, dar peste câţiva ani n-o să mai fie posibil şi n-o să mai am alte ocazii!

Aveam vocea spartă.

Paul păru dezorientat.

— Nu-mi imaginam că e aşa de... riguros, spuse dându-mi un şervetel, credeam că un an în sus sau în jos nu contează prea mult.

Îmi suflai nasul.

— Ba contează enorm de mult şi sunt sigură că şi Claire i-a spus mamei.

— Ea suferă mult că nu poate să-ţi facă pe plac, vorbim despre asta în fiecare seară, dar oricum o luăm, problema rămâne: e nevoie de prea mulţi bani!

— Paul, zisei cu ochii umezi, dar dacă fata ta ţi-ar cere asta, tu ce-ai face?

Înghiţi în sec.

— Din fericire, fetele mele nu ştiu să danseze... răspunse ridicând din umeri. Dar Amy cântă la pian.

— Uite! Imaginează-ţi că Amy ar vrea tare mult să se ducă la Londra la cea mai bună şcoală de muzică şi că toată lumea îi spune că e bună, dar mama ei se împotriveşte. Tu n-ai face imposibilul pentru ea?

Îl văzui pe gigantul blând oscilând.

— Eu... nu știu ce aș face.

— N-ai suferi știind că *fiica ta* Amy plânge și se dă de ceasul morții pentru că își vede visul spulberat?

De acord, eram incorectă, dar jucam totul pentru tot.

— ...În plus, părinții ei se despart și poate soția ta îi vorbește urât despre tine! Te-ai gândit la asta?

Își trecu fâstâcit mâinile prin păr.

— Tu ai ales pentru tine și ai plecat, dar ele? Fiicele tale? Ce se va întâmpla cu ele? Uită-te la mine, Paul, aș putea fi copilul tău și nu doresc altceva decât să studiez baletul în cea mai bună școală din lume, e așa de rău?

— Nu, nu e, răspunse ștergându-și o lacrimă cu dosul mâinii, nu e așa de îngrozitor, ar trebui să existe o soluție...

— Exact! Și soluția este bunica mea Olga, ea poate rezolva tot! exclamai victorioasă.

Mă cântări pentru o clipă cu privirea.

— Mia... zise dregându-și vocea, eu știu foarte bine că tu mă consideri un nătărău, dar să nu crezi că nu mi-am dat seama că încerci să mă corupi de când ai intrat!

— Într-adevăr te credeam mai puțin isteț. Dar ești tare!

Îi plasai un pumn în umărul enorm.

— OK, îți promit că mai încerc să vorbesc cu ea, bine? Nu-ți garantez nimic, dar nu strică să încerc.

Mama intră chiar atunci în bucătărie, sesiză aerul nostru de conspiratori, dar hotărî să ne ignore.

— Ce ți-a zis Claire?

Nu mai puteam să aștept.

— Că ești foarte bună, că îți irosești talentul și că ți-au fixat examenul de admitere, răspunse luând farfuriile.

— Și nu-ți pare bine? întrebai ușor iritată.

— Bineînțeles că-mi pare, dar toată situația asta nu mă determină decât să mă simt cea mai rea dintre mame! Ce vrei să fac, să mă duc mâine la muntele de pietate înainte de a mă opri să jefuiesc o tutungerie? mă întrebă privindu-mă cu un aer provocator.

Mă uitai la Paul ca să-l incit să spună ceva, dar el doar se fâstâcea.

— Atunci, mamă, știi ce-ți zic? Că ești într-adevăr cea mai rea dintre mame!

— Nu crezi asta!

— Ba da, cred!

Și ieșii trântind ușa.

Mă dusei în cameră ca să-mi potolesc furia.

Dacă ar fi fost Nina în locul meu, părinții ei nu i-ar fi înfrânat niciodată dorințele, dar se pare că destinul era mult mai ostil cu mine.

Voiam să-l sun iar pe Patrick, însă ar fi fost prea mult: nu mai aveam nicio scuză.

De învățat nici nu putea fi vorba, nu reușeam să mă concentrez nici când n-aveam la ce să mă gândesc, iar acum, cu tot ce se întâmpla, era chiar imposibil.

Poate aș fi putut să-i trimit un mesaj vag, un mic salut și atât.

Aveam nevoie de ceva pozitiv.

Mă concentrai, cu inima în gât, la ce cuvinte să-i scriu.

Puține, eventual simpatice, și mai ales demne de un răspuns.

Încercai de mai multe ori, dar orice scriam mi se părea stupid și forțat.

Până când îmi dădui seama că tot ce puteam să fac era să fiu eu însămi:

„Sunt neagră de supărare, Pat, mama nu poate să mă trimită la Royal Ballet School și eu mă simt mică și neputincioasă."

Apoi aruncai telefonul pe pat și mă dusei în baie să mă spăl pe dinți.

La revenirea în cameră telefonul suna pentru ultima oară.

Afurisindu-mă singură, luai mobilul și verificai apelul pierdut.

Era el.

El!

Eu îi cerusem ajutorul și el mi-l oferea, timp în care m-am dus să mă spăl pe dinți.

Ce intrigă îngrozitoare!

Dar acum aveam o scuză bună să-l sun înapoi.

Simțeam fiori din cap până-n picioare și fluturi în stomac, cum mi se întâmpla numai cu el.

— Alo, Pat, scuză-mă, am pierdut apelul...

— E totul OK, *îmbufnato*? Nu te-am auzit niciodată așa supărată, ce ți-au făcut?

„Îmbufnato"... făcu un pas înapoi.

— Mama nu poate să-mi plătească școala și nu știu ce să fac, asta-i tot.

— Ai încercat deja toate mijloacele?

— Pe cele legale, da.

— Vrei s-o rog pe mama mea să vorbească cu a ta?

— Nu, au vorbit deja toți cu ea și începe să se enerveze.

— Întotdeauna există o soluție, Mia, ține minte asta, orice s-ar întâmpla caută întotdeauna planul B.

Pat era incredibil de practic.

Nu se pierdea niciodată în vorbărie, dacă exista o problemă căuta imediat soluția.

Înțelegeam de ce își alesese cariera militară, reușea să creeze atmosferă de echipă, făcându-i pe toți să se simtă importanți, fără să-și asume niciodată meritele succeselor sale.

— Nu există planul B, le-am încercat pe toate, dar nu există!

— Ai vorbit cu tatăl tău? I-ai expus Elenei posibilitatea de a te muta la el? Te-ai gândit la o bursă de studiu?

— Da, Pat, în afară de tatăl meu care n-are nici măcar o cameră în plus, restul a fost deja respins.

— Mia, nu te descuraja! mă impulsionă. Știu că acum te simți ca naiba, dar nu te da bătută, ai înțeles? Niciodată să nu te dai bătută. O să mă gândesc și eu la ceva, dar nu vreau să te demoralizezi, OK?

Aveam impresia că-mi ține fața în mâini și-mi vorbește privindu-mă direct în ochi.

Și simțeam că mi-e dor de el într-un fel de nedescris, tot ce ținea de el îmi lipsea la nebunie.

Voiam să-l îmbrățișez, voiam să-l sărut, voiam să fiu cu el.

Și izbucnii în plâns.

Ca o proastă.

— Mia, scumpo, liniştește-te. Acum, liniştește-te! îmi zise cu voce încurajatoare.

Ca şi cum m-ar fi mângâiat pe cap.

— Scuză-mă, Pat, sunt o idioată, o mucoasă idioată.

— Mia, eşti doar obosită şi ai nervii la pământ, atâta tot. Dar o să fie totul bine, eu sunt lângă tine, sunt aici, OK?

Consimţii în tăcere.

— M-ai auzit, Mia? *Eu sunt lângă tine.*

Nu numai că-l auzisem, dar o şi scrisesem deja în caietul meu.

Era mult mai mult decât mă aşteptam să aud şi în acelaşi timp era tot ceea ce-mi doream să aud.

Şi pentru seara aceea viitorul meu mai putea să aştepte.

CAPITOLUL 11

Nina se așeză în bancă și mă privi cu un aer șovăielnic.

Ca și cum abia aștepta să-mi spună ceva, dar nu știa de unde să înceapă.

Știa că vorbisem cu el? Trebuia să-i spun?

Hotărât că nu. În definitiv, nu eram obligată să-i povestesc chiar tot.

— Mia, începu, trebuie să-ți spun ceva.

— Te ascult, îi răspunsei încercând să-mi ascund neliniștea.

— Eu și Carl... mmm...

Înțelesesem foarte bine, dar doream s-o aud din gura ei.

— Tu și Carl... ce?

— Eu și Carl... suntem împreună, zise cu voce stearsă.

Stomacul mi se strânse într-un ghem.

Voiam să-i arăt bucurie sau înțelegere, chiar și entuziasm, dar îmi ieși un fel de sunet gâtuit.

Apoi ca să compensez, zisei tot dintr-odată:

— Bine! Ce frumos, Nina! Ura!

— Nu minți, nu ești bucuroasă! răspunse ea mâhnită.

— Ba bineînțeles că sunt! îi spusei îmbrățișând-o cu entuziasm. Mă bucur pentru tine, e adevărat că e puțin ciudat, dar mă bucur cu adevărat și el e un băiat formidabil.

— Ești sigură că nu te deranjează? murmură cu capul pe umărul meu.

— Nu mă deranjează, ți-am spus, între noi doi oricum nu putea să funcționeze relația și într-adevăr n-a funcționat.

— Am binecuvântarea ta?

— Ai binecuvântarea mea!

— Juri?

— Jur!

În acel moment intră în clasă profesoara de franceză, singura materie care îmi plăcea un pic fiindcă mă ajuta la pronunțarea numelui pașilor de dans, și ora trecu în grabă, mai ales pentru că nu făceam altceva decât să mă gândesc la cuvintele magice ale lui Patrick: „Eu sunt lângă tine."

Le pronunțase cu așa o intensitate și încărcătură încât mai făceau să-mi vibreze și acum sufletul.

Speram că Nina simte același lucru în privința lui Carl și că e reciproc.

După-amiaza ne așteptau repetițiile la sală pentru *Mamma Mia!* și, așa cum îi promisesem lui Alex, trebuia să-l învăț să danseze.

Rar avusesem ocazia să văd pe cineva atât de stângaci.

Parcă era o marionetă: dacă nu trăgeai de sfori, nu reușea să-și coordoneze piciorul drept cu stângul, și chiar și atunci când mergea avea tendința să oscileze într-o parte.

Chestiunea se arăta mult mai anevoioasă decât mă așteptam.

Mi-ar fi fost mie mai ușor să câștig premiul Nobel la matematică decât lui să se rotească într-un picior.

În cealaltă parte a sălii, Carl și Nina se giugiuleau cu nerușinare.

Nu se putea spune că nu-și intraseră în rol, dar toate efuziunile alea erau supărătoare.

Sau, mai bine zis, erau pentru mine.

Și, ori de câte ori îi priveam, îl surprindeam pe Carl uitându-se în direcția mea.

O coincidență cu adevărat extraordinară!

Alex, în ciuda bunăvoinței, greșea în continuare tempo-ul, se enerva și mă enerva și pe mine, așa că hotărâi să mergem afară.

Ieșirăm din sală și ne îndreptarăm spre parc.

Călcam pe imensul covor galben-brun de frunze uscate care fâșâiau sub picioarele noastre. Era o toamnă deosebit de aspră și mohorâtă, iar copacii cu brațele lor osoase se profilau deasupra noastră cu un aer trist.

Ne așezarăm pe două leagăne.

— Sunt groaznic, sunt cel mai nepriceput din toată școala! zise supărat.

— Alex, îți voi răspunde cu un proverb african care zice: „Dacă știi să vorbești, știi să și cânți, dacă știi să mergi, știi să și dansezi."

— Nu mai sunt sigur nici dacă știu să merg.

— Într-adevăr, se poate și mai bine, dar putem să lucrăm la asta, răspunsei încercând să mă conving și pe mine.

— E frustrant, la matematică nu am rivali și la dans sunt ultimul din coadă.

— Da, dar gândește-te cum ar fi fost dacă erai primul și la dans! N-ai fi avut nici măcar un prieten! zisei balansându-mă înainte și înapoi.

— Cum reușești să dansezi așa de bine, Mia?

— Eu? Simplu, sunt varză la matematică!

Râse.

— Problema e că tu gândești prea mult, Alex, zisei legănându-mă în continuare, stai și numeri pașii în loc să te relaxezi și să lași muzica să te ghideze.

— Pare ușor...

— Și chiar așa e, poate că tocmai de-aia nu reușești! Ție îți plac lucrurile complicate, îți place să gândești, să calculezi și să găsești soluții, dar aici nu e absolut nimic de rezolvat, din cauza asta te încurci!

Încetinii și coborâi din leagăn printr-o săritură.

— Dă-te jos! îi ordonai.

Ne așezarăm unul în fața celuilalt și îl luai de mâini.

— Acum închide ochii și respiră profund... încă o dată... și încă o dată...

Când se relaxă începui să cânt: „If you change your mind... I'm the first in line..."

Zâmbi și se făcu roșu la față.

— Nu, Mia, te rog, mi-e rușine!

— Sunt profesoara ta și îți ordon să nu-ți fie rușine! Hai, de la început, cântă odată cu mine...

— *If you change your mind... I'm the first in line...*

— *...Honey I'm still free...*

— *Take a chance on me...*

Începui să-i ghidez pașii.

— *If you need me let me know...*

— *...Gonna be around...*

Se mișca! Ca un urs dresat, dar se mișca, fără să se gândească și fără să-și privească picioarele.

— *If you've got no place to go...*

— *If you're feeling down...*

— Mia, dansez...

— Alex, dansezi grozav!

— *If you're all alone...*

— *...When the pretty birds have flown...*

— *...Honey I'm still free...*

— *...Take a chance on me.*

— Bravo!

Îmi aruncai brațele în jurul gâtului lui, mă ridică ca pe un fulg și mă învârti fără să se oprească din cântat.

— *Gonna do my very best and it ain't no lie...*

— *If you put me to the test, if you let me try!*

— Ai văzut ce simplu e?

— Mia Foster, ești un geniu dat naibii!

— Așteaptă să zici asta după ce vei fi încercat inutil să-mi explici ecuațiile!

— Va fi obiectivul meu pentru următoarea lună, dacă n-o să reușesc, o să dansez în locul tău la spectacol!

— Ai grijă, dacă pierzi, trebuie să te îmbraci cu un tutu roz!

— O să se asorteze de minune cu părul meu!

Intrarăm înapoi în sală.

Alex avea un aer mult mai curajos decât înainte, mergea cu capul sus și se duse la colegii lui ca să repete numărul.

Mă așezai lângă Nina și Carl să mă uit la ei.

Lui Alex nu-i mai era frică, greșea și o lua de la capăt cântând cât îl ținea gura și distrându-se ca un nebun.

Nina se întoerse spre mine uluită și mă întrebă:

— Ce i-ai făcut?

Ridicai din umeri.

— I-o fi dat speranțe deșarte! șușoti Carl răutăcios.

Dacă la școală repetițiile nu merseseră prea rău, cele cu Claire au fost un adevărat dezastru.

Era cu capsa pusă din cauza discuției cu mama, și, în consecință, totul se dusese de râpă.

În plus, faptul că acceptasem să am un solo la școală, furând din timpul repetițiilor pentru admitere, o înfuria la culme.

În timp ce mă încălzeam la bară, îmi repeta că am fost superficială și că nu-mi dădeam seama, că nici mama nu-și dădea seama și că ea nu avea timp de pierdut.

— Tu crezi că eu mă distrez să petrec ore în șir antrenându-te? Dacă ai chef de joacă, ăsta nu e locul potrivit: aici se muncește și nu se dansează pe Abba! Dacă tu crezi că ești așa de bună încât să-ți permiți luxul de a sacrifica ore de studiu pentru o demonstrație, n-ai decât, dar să nu vii la mine să plângi după aia!

Încercam s-o ignor, dar atitudinea ei mă enerva: de parcă era vina mea, de parcă nu-mi doream îndeajuns să trec cu bine admiterea.

Dacă mă legam cu lanțuri în față la Royal Ballet, ar fi schimbat ceva?

În momentul în care mă lovi peste pulpa care mă durea, în timpul unui *grand battement*, îmi pierdui definitiv răbdarea.

— Claire, termină! izbucnii.

Mă privi surprinsă.

Era prima oară când mă răzvrăteam la lecție.

— Trăiesc un infern de când mama s-a împotrivit ideii de a mă duce la școala de balet, iar tu, în loc să fii de partea mea, complici lucrurile! Crezi că eu nu-mi doresc cu adevărat să reușesc? Că nu plâng în fiecare noapte pentru că nu găsesc soluții? Și tu ce-mi spui? Că sunt o îngâmfată pentru că la școală trebuie să fac un dans de trei minute pe care mi l-a impus directoarea? Cine te crezi? Pavlova, numai pentru că ai dansat la New York înainte de război? Ești doar o... nu voiam s-o spun, jur că nu voiam, dar eram atât de rănită, supărată și mânioasă, că vomitai cuvântul blestemat din șase sunete.

Mă întorsei și alergai să-mi iau lucrurile lăsate pe jos într-un colț, părăsind sala fără să mă uit înapoi de rușine că spusesem un lucru atât de urât și de crud și pe care acum nu-l mai puteam retrage.

Ieşind mă intersectai cu tânărul Chester.

— Ticălos mic! îi şuierai printre dinţi în timp ce mă îndreptam cu paşi mari spre ieşire.

Acasă mă aşteptau alte discuţii.

Nu mai suportam, începeam să-mi doresc apatia tatălui meu.

De data aceasta protagoniştii erau mama şi Paul, inevitabil nervoşi, tot din cauza mea.

Acum ea era supărată pe el pentru că îmi luase apărarea.

O auzii urlând de dincolo de uşă:

— Mâine o să mă întrebe până şi brutarul „Dumneavoastră sunteţi ticăloasa care nu vrea ca fiica ei să devină balerină?".

Eram pe punctul de a băga cheia în yală când îmi sună mobilul.

Era Alex.

— Bună, Mia, sunt cu Nina şi Carl şi ei se întreabă dacă, *eventual*, ai vrea să petreci weekend-ul următor la Nina acasă, la Bath.

O auzii pe Nina râzând în fundal.

— De ce nu mă întreabă ea?

— Pentru că zice că n-o să vrei.

— Întocmai, nu vreau! răspunsei sec.

Ce intenţionau să facă ăia doi acum? Încercau să ne combine?

Mania asta de a te combina neapărat începea să devină enervantă.

— Dă-mi-o la telefon! poruncii.

Nina luă telefonul.

— Scuză-mă, a fost ideea mea.

— E o idee prostească!

— Ai dreptate, dar aş vrea să vii, mama nu mă lasă să merg singură cu Carl şi ne-am distra toţi patru.

— Scuză-mă, Nina, poate n-am înţeles eu bine, ne inviţi şi pe noi doi doar pentru că ai tăi nu te lasă să te duci singură cu Carl? Ai putea avea măcar bunul simţ să n-o spui...

— Nu, nu, nu! Nu e aşa, Mia, n-am explicat eu cum trebuie. Nu te-aş fi invitat pentru că n-ar fi avut sens să mergem noi

trei și nu vreau să te simți stânjenită din cauza lui Carl, dar ești singura mea scăpare pentru a putea petrece singuri un sfârșit de săptămână... Știi că-ți spun întotdeauna adevărul, așa că m-am gândit că, dacă tot te înțelegi bine cu Alex, am fi putut să mergem cu toții, fără intenții ascunse sau altceva.

Nu știam ce să răspund.

— Te rog, insistă, îți aduci aminte ce ne mai distram când eram mici?

— Îmi amintesc că ne plictiseam de moarte, că părinții noștri erau toată ziua la băi, iar noi ne petreceam zilele acasă la tine prefăcându-ne că suntem prizonierele castelului! Nu ne-am distrat niciodată, Nina, uram să mergem la Bath și tu știi bine!

— Dar acum e altceva, suntem mari, o să stăm cu toții, o să fie distractiv!

— Nina, tu nu vrei decât să-ți petreci noaptea cu Carl și nu ai nevoie de mine pentru asta!

Mă punea în dificultate.

N-aveam niciun chef să petrec un sfârșit de săptămână cu Carl, care nu pierdea nicio ocazie să-mi trimită săgeți otrăvite.

Desigur, dacă ar fi fost Patrick, situația ar fi fost alta, dar nu era cazul.

— Mia, serios, nu vrei? mă întrebă cu o voce dezamăgită și tristă, de parcă nu aș mai fi rănit în ziua aceea deja destule persoane.

— Nina... offf... bine.

— Yeees! îmi urlă în ureche. Ești minunată, te iubesc, Mia, voi face orice pentru tine, orice, cere-mi orice vrei!

La momentul potrivit, îmi spusei.

— Acum dă-mi-l înapoi pe Alex.

— Bineînțeles! Orice vrei tu!

— Hei, Alex, să nu-ți intre în cap cine știe ce idei ciudate, vin cu voi numai ca să-i fac Ninei o bucurie și nu vreau să-mi pară rău, ai înțeles?

— D-da! se bâlbâi el.

— Bine! Asta e tot ce voiam să știu. Ne vedem la școală.

Închisei și intrai în casă.

— Taci, a ajuns! auzii deodată.

— Brutarul zice că eşti o ticăloasă pentru că preferi să mă droghez în loc să devin balerină! îi zisei mamei încercând să mai destind spiritele.

Paul apăru în prag arătându-mi palmele mâinilor în semn de capitulare.

Dădui din cap dezamăgită şi o luai pe scări spre camera mea.

— Apropo, adăugai în timp ce urcam, sâmbătă mă duc la Bath cu Nina, Carl şi un băiat pe care nu-l cunoşti, şi nu poţi să-mi spui „nu" pentru că nu mă laşi la Royal!

— Ia ascultă aici, domnişoară! făcu mama ivindu-se în uşa bucătăriei cu degetul ridicat, căutându-şi cuvintele, dar se împotmoli.

Acum nu mai putea să-mi interzică nimic.

Dar pe mine nu mă interesau celelalte lucruri.

Aveam de făcut o grămadă de teme, printre care şi trei eseuri foarte importante pentru admiterea la examenul final şi habar n-aveam de unde să încep.

Ca să intru la Royal trebuia să aleg materii artistice cum ar fi muzica, istoria dansului sau a teatrului, iar dacă voiam să intru la o şcoală tehnică, cum dorea mama, trebuia să aleg matematică sau fizică, drept sau ştiinţe şi simplul gând îmi provoca greaţă.

Pe mama aş fi făcut-o să creadă că mi-am ales materii reale, dar de fapt eu m-aş fi pregătit pentru cele artistice.

Nu aveam de gând să mă dau bătută, pur şi simplu nu puteam...

Era nebunie curată, dar nu mă mai simţisem niciodată atât de lucidă şi stăpână pe acţiunile mele ca în momentul ăla.

Speram că într-o zi aş fi râs de asta, dând un interviu revistei *Dance today* în cabina mea, dar pentru moment era cel mai riscant şi mai absurd lucru pe care mă hotărâsem să-l fac vreodată.

Trebuia să mă pun serios pe treabă, trebuia să iau examenele.

Problema era că mintea şi inima îmi erau cu totul în altă parte.

Mă apucai să lucrez la calculator: un PC vechi care îi aparținuse tatălui meu, lent și cu tastele care abia se țineau, și începui să scriu un eseu despre Shakespeare.

Cam după o oră cineva bătu la ușa mea.

Era Paul.

Era prima oară când intra în camera mea, dar apreciai tentativa de apropiere în ciuda faptului că nu-i făcusem viața ușoară.

— Deranjez? întrebă.

— Nu, intră, oricum știu deja ce vrei să-mi spui, răspunsei fără să-mi ridic capul.

— Mama ta e tare încăpățânată, spuse luând loc pe un colț al scaunului inundat de haine.

— Știu.

— Acum crede că-ți iau apărarea și nu mai vrea să vorbească cu mine.

— Oh, o să vezi, o să dureze săptămâni întregi, nu are egal la asta.

— Serios? întrebă alarmat.

— Cum să nu, odată n-a vorbit cu mine aproape o lună, comunicam prin bilețele.

— Și când a încetat?

— Când i-am dat dreptate și ea mi-a răspuns: „Ai avut nevoie de ceva timp!"

— Și avea dreptate?

— Nu, dar nu mai rezistam să vorbesc numai cu câinele.

Paul căzu pe gânduri.

— Oh, dar nu te îngrijora, adăugai, în rest e minunată! În afară de viciul ăla mic al ei...

Mimai gestul cu cotul ridicat.

— Bea?

— Da, dar numai rachiu și n-o mai face așa des, din când în când îl ascunde în sticla de șampon...

— Dar... nu mi-a zis nimic, răspunse dezorientat.

Dumnezeule, ce mă mai distram!

— Și câteodată fură, dar numai din supermarketuri... de când a petrecut trei nopți în mall-ul din Leicester se ține departe de parfumerii.

Paul era șocat, mă privea buimăcit cu o mână pe frunte.

Izbucnii în râs.

— Paul, uită-te la tine! Chiar nu te prinzi niciodată când cineva glumește?!

Aruncai în el cu o jucărie de pluș care-l nimeri direct în față.

— E... e o glumă? repetă încă nesigur.

— Nu, de fapt se află în arest la domiciliu pentru că l-a ucis pe tatăl meu cu un os din șuncă și a făcut săpun din el.

Fața lui exprima ceva greu de descris în cuvinte, în timp ce eu mă tăvăleam de râs ținându-mă de burtă.

— Paul, ascultă-mă, dacă vrei să devenim prieteni, trebuie să începi să înțelegi când glumesc, OK? Mama mea e cel mai frumos lucru care ți se putea întâmpla, să-ți intre bine-n cap, și acum nu glumesc!

— Ufff... tu ești nebună, să nu-mi mai faci niciodată o glumă de genul ăsta!

— Oh, ba da, ai devenit ținta mea preferată!

Zâmbi, după care se întunecă.

— Îmi pare tare rău, Mia, aș fi vrut să te pot ajuta.

— Nu te îngrijora, știam că n-o să reușești, dar îți mulțumesc că ai încercat.

— Nu sunt prea iscusit în a convinge lumea, sunt un orator groaznic, de-aia acum și fosta mea soție mă lasă fără casă și fără jumătate din salariu.

— Isuse, e îngrozitor, ce i-ai făcut?

— Nimic, răspunse neconsolat.

— Nimic?... Ciripește! Ai înșelat-o cu prietena ei cea mai bună?

— Nu, nu, ea m-a înșelat cu prietenul meu cel mai bun!

— Ce dezastru, Paul! Și n-ai părăsit-o?

— Fetele erau mici și nu voiam să le pierd, așa că am suportat răbdător toți anii ăștia, dar acum sunt destul de mari ca să înțeleagă...

— Și înțeleg?

— Nu prea, pentru că stau cu mama lor și nu vor să îmi vorbească, mă consideră un monstru.

— Mie îmi pari mai degrabă un uriaș blând decât un monstru, ai aerul cuiva care n-ar face rău nici unei muște.

— Așa se pare, sunt neîndemânatic și când trebuie să zic ceva important mă blochez și-i las pe alții să vorbească în locul meu, fosta mea soție se pricepe de minune să mă facă să par un imbecil.

Nu era chiar așa de greu, mă gândii, dar începea să mă înduioșeze tare mult.

— Ce meserie are soția ta?

— E avocat...

— Hahahahahaha! Bună glumă Paul! Înveți repede!

— Nu, nu e o glumă, e avocat de divorțuri.

— Atunci, Paul, și tu ți-o cauți! Cum ți-a trecut prin cap să-ți iei de nevastă o avocată?

— Învățam la același liceu, apoi ne-am întâlnit după mulți ani la Boboli, unde sunt bucătar, și îi plăcea așa de mult, că începuse să aducă clienți, venea aproape în fiecare zi și de fiecare dată mă umplea de complimente, zicea că pastele mele carbonara sunt cele mai bune, până când m-a invitat în oraș... nu știu, cred că numai ea a făcut tot, dar n-ar trebui să vorbesc cu tine despre lucrurile astea... cred.

— Am auzit altele și mai și. Dar din curiozitate: atunci când ai scos-o pe mama în oraș ca s-o părăsești, ai invitat-o la restaurantul *tău*?

— Măcar de-ar fi al meu! Era locul cel mai puțin romantic cu putință, ținând cont de ce trebuia să-i spun. A fost cea mai urâtă seară din viața mea.

— Și ea se aștepta să-i dai un inel de logodnă.

— Am fost de-a dreptul un cretin...

— Mama a suferit îngrozitor... iar eu am crezut că ești un ticălos veritabil, zisei ca să mai întorc puțin cuțitul în rană.

— Nu-mi aminti, te rog, în toată viața mea nu mai făcusem pe nimeni să plângă niciodată, și dacă mă gândesc la cât am făcut-o să sufere...

Dădu din cap sincer îndurerat, gârbovit ca un copil rătăcit, neîncrezător în consecințele propriilor acțiuni.

— O iubesc atât de mult pe mama ta... zise clătinându-şi capul.

Aproape că îmi veni să-l îmbrăţişez şi, pentru prima oară, înţelesei de ce îl alesese mama: un om simplu, puţin caraghios şi stângaci, dar îndrăgostit şi amabil.

Iar cu ajutorul meu, nu aveam nicio îndoială, s-ar fi deşteptat.

Odată ieşit din cameră, atenţia mea se îndreptă de la Shakespeare la caietul dedicat lui Patrick.

Recitii transcrierea conversaţiilor noastre, reamintindu-mi sunetul vocii şi al râsului lui şi mă simţii inundată de emoţie şi de dorinţa de a-l strânge în braţe ca în seara în care mă salvase.

Dacă până azi fantezia mea se limitase la o plimbare mână în mână, acum începusem să-mi imaginez lucruri deloc inocente cu noi doi.

Mă gândeam la mirosul pielii lui lipită de a mea, la mâinile lui de-a lungul spatelui meu, la buzele lui care-mi mângâiau sânii şi degetele lui care-mi explorau corpul.

Îl doream atât de mult încât mă simţeam rău.

Nu credeam să existe o pasiune atât de intensă, încât să semene cu durerea.

Dorul de el îmi tăia respiraţia şi nu ştiam cum aş fi reuşit să suport acea frustrare care, din câte ştiam, ar fi putut să dureze toată viaţa.

Eram ca o fană îndrăgostită de cântăreţul preferat şi care vorbeşte cu posterul şi îi scrie e-mail-uri lungi convinsă că îi răspunde el în persoană, şi nu un asistent de nouăzeci de ani.

Ce pacoste şi dragostea asta!

Deocamdată trebuia însă să mă ocup de chestiunea cu Claire.

Acum, că furia se potolise, mă simţeam vinovată pentru ceea ce-i spusesem.

Mă furişai din cameră să iau telefonul, n-aş fi vrut să vorbesc cu mama, avusesem deja parte de prea multe emoţii în ziua asta.

Coborâi scările în tăcere şi, ajungând în dreptul sufrageriei, îi văzui pe ea şi Paul îmbrăţişaţi pe canapea cu capetele sprijinite unul de altul, înconjuraţi de lumina albăstruie de la televizor.

El avea brațul după umerii ei și îi mângâia părul, iar ea se lăsa dezmierdată.

M-am simțit fericită pentru ea.

În sfârșit, găsise un pic de pace, pe cineva care o proteja și o punea pe un piedestal, așa cum merita.

Îmi încălzii un pahar de lapte în cuptorul cu microunde și urcai în cameră să dau telefon.

Răspunse la al treilea țârâit cu vocea un pic îngroșată.

Ori adormise, ori băuse prea mult.

— Claire... sunt Mia.

Nu răspunse.

— Voiam să-mi cer iertare pentru ce ți-am spus mai devreme.

Tot niciun răspuns.

Îmi închipuiam că n-o să fie ușor să-i obțin iertarea.

— Am fost impulsivă și prost-crescută, trec printr-o perioadă de stres și am reacționat în mod agresiv. Nu am crezut niciun singur cuvânt din ce ți-am zis.

Auzii trosnind tutunul țigării, apoi expulzarea fumului.

După o altă lungă pauză de efect, în sfârșit răspunse:

— Mia, din momentul ăsta nu mă mai considera profesoara ta.

Vocea ei calmă și tăioasă fu ca o spintecătură în întuneric.

Nu mă gândisem la o astfel de eventualitate.

— Claire, nu poți vorbi serios! Îți cer iertare din adâncul inimii, nu știu ce altceva să fac. Aș vrea să dau timpul înapoi și să șterg tot, dar nu pot, mă ierți?

— Nu, Mia, ia-o ca pe o lecție de viață. Vei învăța să chibzuiești înainte de a vorbi și să respecți un adult cu mai multă experiență ca tine. Nu cred că nu ai crezut în ce mi-ai spus, tu chiar mă consideri o babă patetică și frustrată care n-are altceva mai bun de făcut decât să predea balet tinerelor îngâmfate ca tine. Și poate că ai dreptate. Ba nu, *sigur* ai dreptate pentru că da, aș fi vrut să dansez toată viața, și nu, nu voiam să sfârșesc așa, dar ceea ce fac, fac bine și în viața mea n-am luat lecții de la cineva pentru care nu am avut stimă, așa că nu vreau în niciun fel să fiu profesoara cuiva care crede că-mi face o favoare venind la lecțiile mele! Leicester e plin de profesori mult mai tineri și mai

calificați decât mine, ca să nu mai vorbim de Londra, unde îți doresc să te duci să studiezi, dar ajunse aici, nu mai e problema mea, așadar îți urez mult noroc!

Și îmi închise.

Simții cum mă năpădește frica.

— Nu, nu, stai! strigai.

O sunai înapoi, dar nu îmi mai răspunse.

Singurul meu aliat adevărat mă lăsase baltă și acum îmi vedeam visul spulberându-se.

Lacrimi mari începură să-mi curgă pe obraji îmbibându-mi bluza.

Eram singură și disperată și nu puteam să cer sfatul nimănui.

Trebuia neapărat să mă împac cu Claire, era cartea mea de vizită, cea care îmi cunoștea limitele și punctele de forță, care mă învățase tot ce știam și, în ciuda limbii mele ascuțite, o respectam.

Nu putea să mă abandoneze așa. Dacă voia să-mi dea o lecție, jur că o înțelesesem.

Credeam că pot face totul de una singură și de fapt aveam nevoie de tot sprijinul posibil.

Mă concentrasem pe problema finanțării, dar fără un protector care să mă susțină, cum aș fi putut să trec cu bine admiterea?

Fusesem o proastă și fără Claire nu aveam nicio șansă.

A doua zi după-amiază m-am prezentat oricum la lecție, dar spre marea mea surpriză și iritare am văzut că locul meu fusese deja ocupat.

Micul Chester stătea țeapăn în mijlocul sălii cu tricoul lui alb, colanții negri și un enorm zâmbet lingușitor întipărit pe față, în timp ce executa sărituri și piruete ca un câine dresat.

Îl detestam și nu puteam să zic nimic, decât să înghit umilința în tăcere cu cenușă în cap.

Intrai și mă așezai într-un colț cu un bolovan în locul stomacului, în timp ce Claire lăuda micul șarpe cu „*Bravo mon enfant*... tu o să ajungi departe".

Ca un călugăr tibetan încercam să rămân calmă la suprafață, în timp ce îmi imaginam că-l folosesc pe Chester ca pe o bâtă cu ținte.

Așteptai răbdătoare sfârșitul lecției și, după ce păianjenul își luă rămas-bun, încercai s-o iau deoparte înainte să sosească fetele de la cursul seral.

Dar Claire se prefăcu că nu exist pentru ea și, deodată, simții umilința cumplită de a nu mai fi favorita, cea pe care toți o privesc cu admirație și invidie.

Acum eram o repudiată care trebuia să cerșească fiecare fărâmă de atenție.

— Claire, te rog vorbește-mi! o implorai urmărind-o cum pregătea CD-urile. Ne cunoaștem dintotdeauna, ești ca o a doua mea mamă, m-ai văzut crescând, nu poți să mă abandonezi așa!

— Nu sunt mama ta Mia, nu am obligații în privința ta, răspunse sec.

— Știu că nu ai, dar nu poți să ștergi cu buretele relația noastră și munca pe care am depus-o în toți anii ăștia! Nu înseamnă nimic pentru tine?

— N-am spus că nu regret să te pierd, răspunse privindu-mă în ochi, dar dezamăgirea pe care mi-ai produs-o a fost prea mare și nu mai vreau să continui cu tine. Toate lucrurile se termină mai devreme sau mai târziu, nimeni nu știe asta mai bine ca mine, și probabil că a sosit momentul.

Și se apucă iar să-și aranjeze CD-urile.

— Ba nu, nu a sosit momentul Claire, îi zisei apucând-o de umeri, nu poți să te descotorosești așa de mine, ca de un pachet, numai pentru că am zis o prostie! Claire, te rog, nu mă lăsa singură, nu renunța să mă antrenezi, nu vreau pe nimeni altcineva, te rog și în genunchi dacă e nevoie, iartă-mă! O îmbrățișai cu putere.

— Ușor, ușor... mă bătu încet pe spate, *allez*... nu face așa...

— Nu mă abandona, Claire, ești singura care crede cu adevărat în mine...

— Hai, ușor... zise, acum liniștește-te.

Între timp elevele cursului următor intraseră deja în sală și urmăreau curioase scena.

— Vedeți, fetelor? interveni Claire luându-mă de mână și arătându-mă ca pe un trofeu. Asta se întâmplă când deveniți

îngâmfate și credeți că nu mai aveți nimic de învățat de la profesoara voastră. Țineți minte să nu vă comportați *niciodată* așa!

Ce lașă!

Fetele încuviințară privindu-mă cu un dispreț aparte.

Noroc că micul Chester plecase deja.

Apoi îmi spuse să-mi dau jos poantele, să-mi pun demi-poantele și să mă duc la bară să fac exercițiile împreună cu celelalte.

Încercai să protestez, dar nu eram în postura să negociez: avea dreptate și trebuia să fiu pedepsită în mod exemplar.

Intenționa să mă facă să regret că o făcusem „ratată" pedepsindu-mă atât de aspru, încât să am ce povesti și nepoților!

Pe toată durata lecției nu făcu decât să mă ocărască și să mă critice cu voce tare.

Nu o corectă pe niciuna dintre grăsanele alea incapabile și smiorcăite, ci se concentră exclusiv pe *grand plié*-urile mele, care nu erau destul de deschise, pe *relevé*-urile mele, care nu erau destul de înalte și pe *tendu*-urile mele, care nu erau destul de întinse.

Mă obligă să repet exercițiul de atât de multe ori încât pulpele începură să-mi ia foc și mi se puseră cârcei, însă eu continuai stoică și impasibilă să susțin poziția ca și cum toată viața mea era în joc, cu transpirația șiroaie, fără să crâcnesc.

Odată lecția terminată, mă îndreptai spre ieșire încercând să nu șchiopătez ca să nu-mi arăt durerea fizică și, mai ales, pe cea psihică, dar Claire mă chemă înapoi și, cu o lucire sfidătoare în ochi, zise:

— Pune-ți pantofii de balet, acum începem!

Fu cea mai grea lecție din viața mea.

Mă puse să repet variațiunea pentru admitere până când picioarele începură efectiv să-mi sângereze, obligându-mă să repet săriturile și piruetele până la epuizare, continuând să mă lovească cu bățul peste picioare până văzu lacrimi curgându-mi pe obraji.

Atunci se opri, declară încheiată ora și îmi aruncă un prosop.

Mă nimicise, dar îmi învățasem lecția.

Fusesem arogantă peste orice limită și, deși Claire mă exasperase, unele lucruri nu se spun niciodată, nici măcar la o criză de nervi, fiindcă pot răni și compromite pentru totdeauna o relație.

Umilința pe care mi-o aplicase ardea încă puternic, dar îi eram recunoscătoare că nu mă abandonase și simțeam că-mi va fi de folos în viitor.

— Dacă ți s-a părut greu în seara asta, află că nu e nimic în comparație cu repetițiile pe care o să le faci înainte de un spectacol. Atunci antrenamentul se prelungește până noaptea târziu, până când totul e perfect, cu ciclu, cu unghii încarnate și cârcei, și nimeni nu se plânge, pentru că afară e o coadă de doritori care nu așteaptă altceva decât să se elibereze un loc și să se năpustească asupra lui ca vulturii.

Încuviințai umil ștergându-mi fruntea.

— Ai fost foarte sârguincioasă în seara asta, dar trebuie să înveți să asculți cu atenție corectările și să nu faci mereu numai după capul tău, altfel nimeni n-o să vrea să lucreze cu tine. O să poți face pe capricioasa când vei fi prim-balerină, atunci nimeni n-o să îndrăznească să te contrazică, însă până ajungi acolo, fetița mea, taci și ascultă.

— Da, Claire.

— Da, *doamna* Claire, răspunse ca să stabilească rangurile.

Odată ajunsă acasă, cu picioarele cufundate într-un lighean cu apă caldă și un iaurt în mână, hotărâi că meritam o convorbire cu Patrick.

— Alo, Pat?

— Hei, Mia, ce bucurie să te aud, ce faci?

Deodată, durerea picioarelor dispăru ca și cum vocea lui reușea să aline orice suferință.

— Nemaipomenit... minții cu nerușinare.

Îmi dădeam seama că nu am niciun motiv să-l sun, în afară de îndrăgostirea mea colosală și trebuia să inventez pe loc o scuză.

— ...Voiam să te pun la curent cu ultimele noutăți...

— Chiar te-aș fi sunat și eu, eram îngrijorat după discuția de-aseară.

Îngrijorat pentru mine?! M-ar fi sunat el?!

— Păi... Să zicem că toată lumea încearcă s-o convingă pe mama să mă înscrie la Royal Ballet School, până și poștașul și lăptarul! Dar ea este de neclintit!

Râse.

— Aș zice că e un bun început! Extenuarea adversarului prin oboseală e o tactică excelentă. Dacă vrei, pot să-ți sugerez și alte tactici pe care le folosim în caz de atac, dar sunt sigur că ea va ceda cu mult înainte de a ajunge la tortura psihologică!

— Nu o cunoști.

— Ba cum să n-o cunosc, Elena este cea mai dulce și mai înțelegătoare mamă. Când eram mic m-a apărat de nu știu câte ori când spărgeam câte o fereastră sau o glastră cu mingea!

— E un înger cu toată lumea, în afară de mine, pe cât se pare!

— Când mă întorc, vorbesc eu cu ea, mi se spune că am putere de convingere, mereu sunt trimis să susțin cauzele disperate ale colegilor mei pedepsiți!

— Și izbutești?

— Mmm... nu mereu, dar încerc și dacă o fac pentru necunoscuți, cum să n-o fac pentru tine.

În timp ce vorbeam transcriam cu fidelitate tot ce zicea și, pierdută în gânduri, îmi scăpă:

— Abia aștept să te întorci.

Urmă o clipă de tăcere.

Îl pusesem în încurcătură.

— ...Vreau să spun, ca să vorbești cu mama, evident, încercai să remediez.

— Și eu abia aștept să mă întorc, zise în mod surprinzător.

CAPITOLUL 12

— Stai liniştită mamă, te sun imediat cum ajung! îi strigai de la fereastra din spate a maşinii salutând-o cu mâna.

De data asta aş fi preferat să rămân acasă să fac curăţenie.

Eram într-o dispoziţie mai neagră ca de obicei: nu voiam să mă duc la Bath, fiind din ce în ce mai convinsă că acceptarea invitaţiei fusese o idee cât se putea de proastă. Nina era însă aşa de fericită, pe când eu mă simţeam vinovată că nu îi povestisem nimic despre convorbirile cu Patrick. Prietenia, la fel ca dragostea, presupune indiscutabil o grămadă de compromisuri.

Carl conducea în tăcere, ca şi cum n-ar fi aşteptat decât o mişcare de-a mea ca să poată spune ceva dezagreabil.

Nina, în schimb, vorbea şi râdea fără încetare.

Era întruchiparea veseliei, o explozie insuportabilă de entuziasm şi optimism.

Dacă n-ar fi fost prietena mea cea mai bună, aş fi aruncat-o din maşină.

Şi eu voiam să aflu cum e să trăieşti starea aceea de graţie tipică unei iubiri împărtăşite, dar ca de obicei eram doar martoră la ceva ce părea că nu mi se va întâmpla niciodată şi toată agitaţia aia mă enerva.

Alex încerca să mă facă să mă simt în largul meu oferindu-mi biscuiţi, dar era ca şi cum ar fi intenţionat să domolească un pitbull.

Urma să stăm închişi în maşină cel puţin trei ore, când tot ce-mi doream era să-mi pun iPod-ul în urechi şi să dorm.

— Aşadar, Mia, zise Carl, ce-ai hotărât să faci cu viitorul tău?

— Tu ce mă sfătuieşti?

— Păi, dacă nu devii prim-balerină, ai putea să dansezi la aniversările surpriză, să ieși din câte-un tort și să cânți *Mulți ani trăiască*.

— Da, bună idee, o să țin minte, îi răspunsei luptându-mă cu dorința de a-l strangula.

— Sau ai putea să fii mim în piață, eventual travestită în statuie la Covent Garden, se câștigă bine și ai fi și aproape de Royal Opera House, sau îmblânzitoare de șerpi, ai fi perfectă... insistă, creând o stânjeneală evidentă. Sau...

— Sau ai putea să-ți închizi pliscul și s-o lași în pace! interveni Alex.

— Dar ea știe că glumesc, nu-i așa, Mia? Doar nu te superi, nu? răspunse fără să se dea bătut și cu intenția vădită de a continua să mă necăjească pentru alți trei sute de kilometri.

— Bineînțeles că nu mă supăr, Carl, dacă voi avea vreodată nevoie de un șarpe de îmblânzit, știu unde să te găsesc!

Nu voiam să rănesc sentimentele Ninei, dar nu-i puteam permite să mă provoace gratuit, căci altfel duminică seara nu ne-ar fi prins întregi.

Nina dădu drumul la radio ca să atenueze tensiunea și se întoarse să mă privească pentru o clipă, adresându-mi un zâmbet jenat și rugător la care răspunsei făcându-i cu ochiul în semn de pace.

Privii pe fereastră, hotărâtă să-l ignor până la destinație.

„Și eu abia aștept să mă întorc", spusese Patrick.

Fraza aia mă obseda și de fiecare dată când mi-o aminteam inima îmi tresărea în piept și începeam să mă simt ciudat de fericită.

O voi folosi ca scut pentru a mă apăra de glumele odioase ale lui Carl și voi supraviețui liniștitului weekend de groază.

Nina îi ținu mâna pe picior tot drumul și, din când în când, își sprijinea capul pe umărul lui.

Știam că și Alex ar fi vrut să facem la fel, dar era conștient de riscurile la care s-ar fi expus, așa că se limită să-mi explice ecuațiile pe laptopul lui.

Ajunserăm la Bath spre sfârșitul după-amiezii și Nina insistă să vizităm târgul de Crăciun din centru.

Era un ger de crăpau pietrele și nu aveam dispoziția potrivită, dar pe de altă parte, când o aveam?

Dar puteam să profit de ocazie și să cumpăr cadouri de Crăciun pentru mama și Paul și, evident, pentru Patrick.

Mulțumită atmosferei contagioase, mă trezii adunând căciuli și mănuși tricotate manual, mere însiropate și globuri de sticlă cu miniaturi de iarnă în ele.

Carl și Alex cumpărară coarne de reni cu clopoței și ne obligară să facem poze stupide pe care le postară imediat pe Facebook. Pentru a sărbători evenimentul și a evita congelarea ne oferiră două pahare enorme de vin fiert.

— Nu, Alex, eu nu beau! îi zisei.

— Hai, e sărbătoare, de ce nu te lași un pic dusă de val? mă încurajă Nina.

— Exact, de ce nu te lași un pic dusă de val? repetă Carl.

Luai o înghițitură de vin cald și îi dădui înapoi paharul lui Alex.

— Voi lăsați-vă duși de val, eu voi fi îngerul vostru păzitor, adică... prietenul treaz!

Zâmbii puțin neliniștită: încă nu aveam carnetul de șofer și cel mult aș fi putut chema un taxi.

Nina și Carl mergeau îmbrățișați, se opreau la fiecare tarabă și cumpărau de toate, iar eu și Alex îi urmam la distanță mâncând din câte-o porție de cartofi prăjiți și cârnați la grătar.

Deși Crăciunul nu-mi plăcuse niciodată pentru că îmi amintea de familia pe care nu o mai aveam, acolo, lângă catedrală, în atmosfera plină de muzică, lumini și jongleuri, nu puteam să rezist spiritului sărbătorii.

Am cântat colinde de Crăciun, plimbându-ne prin centru, mergând toți patru de mână, cu nasurile roșii de la frig și de la vin, iar Carl a încetat să mă mai chinuiască o vreme, în afară de momentul în care mi-a zis că aș fi putut să învăț să mânuiesc niște *boleadoras*[1] de foc și să dau un spectacol acolo anul viitor.

Am trecut elegant peste, bucurându-mă mai departe de seară.

---

[1] Arme asemănătoare cu un lasou mai mic, care au greutăți în capăt.

Apoi Nina m-a luat de braț și mi-a șoptit la ureche:

— Ești bucuroasă, Mia?

— Eu? Da, de ce? răspunsei un pic surprinsă.

— Pentru că nu-mi place să fiu fericită dacă tu nu ești!

Era un pic amețită și asta o făcea și mai gingașă.

— Eu sunt fericită dacă ești tu! răspunsei.

— Dar tu ești fericită numai când dansezi, și aș vrea să fii și când ești lângă cineva. Cu alte cuvinte, aș vrea să te văd îndrăgostită.

Oh, Nina, ce mult aș vrea să-ți spun adevărul.

— Când o să fiu, o să-ți zic.

— Dar Alex nu-ți place chiar deloc?

— Nu, nici măcar un pic, dar e foarte simpatic.

— Și Carl? mă întrebă șovăielnică.

— În privința lui poți să stai mai mult decât liniștită, o încredințai, ne urâm deja și, dacă din întâmplare am rămâne singuri, unul din noi doi sigur n-ar scăpa viu.

— Îmi place mult, Mia...

— Se vede, și lui îi place de tine.

— Oare?

— Nina, tu placi tuturor, ce întrebare e asta?

— Nu mai știu în cine să am încredere, după povestea cu Thomas mi-e frică să nu greșesc din nou. Credeam că bărbații sunt mai corecți, credeam că atunci când cineva îți spune că te iubește nu o face numai că să se culce cu tine, zise mâhnită.

Și eu crezusem că Ninei nu i se poate întâmpla vreodată așa ceva.

— Dar Carl e diferit, o să vezi, te va respecta și, dacă nu o face, va regreta amarnic, răspunsei cu o scânteiere ucigașă în ochi.

— Ești cea mai bună soră din lume! zise îmbrățișându-mă.

Cea mai bună nu, dar îmi jurasem că aveam să fac tot ce-mi stătea în putință ca să devin.

Merserăm încet spre casă.

Nina băuse prea mult vin fiert și acum stătea cu capul peste fereastră ca să-și potolească greața.

Odată ajunși, o însoții în baie și îi ținui fruntea în timp ce-și vomita și sufletul.

Între timp, băieții încercau să aprindă focul în cămin.

Casa era înghețată și umedă și ideea romantică a Ninei de a petrece o noapte cu Carl pentru a depăși acea nefericită primă oară se dusese pe apa sâmbetei.

Încălzii apă și îi făcui un ceai cu un pliculeț vechi descoperit într-o cutie de tinichea, lăsându-l pe Carl să i-l ducă.

Eu și Alex ne așezarăm în salon pe canapelele vechi de catifea de culoarea mustarului.

Casa rămăsese ca în anii 1970: perne brodate, păpuși vechi și un ceas cu pendulă oprit la ora șase din cine știe care an.

Ar fi trebuit să vindem tot la târgul de Crăciun.

— Frumoasă seară, nu? zise Alex aprinzându-și o țigară.

— Și e doar începutul, să vezi când o să auzim la noapte zgomote de lanțuri!

— Urăsc casele de vară pe timpul iernii! Mă întristează, îmi dau impresia că timpul s-a oprit.

— Atunci de ce ai vrut să vii? Eu am zis „nu" de la început, știam că așa o să fie.

— Vrei adevărul?

— Bineînțeles.

— Îți spun pentru că am băut... Zâmbi. Am venit pentru că erai tu.

— Alex, dar eu ți-am zis că...

— Știu, dar îmi place să stau cu tine, chiar și numai ca prieten.

Deci era adevărat: cea mai bună tactică de a plăcea băieților era aceea de a-i ignora, deși faptul că pe Patrick îl ignorasem toată viața mea nu mă ajutase prea mult.

Carl coborî de la etaj.

— Nina a întrebat de tine, îmi zise, noi între timp mergem să cumpărăm ceva de mâncare.

Luă cheile de la mașină și ieși urmat de Alex.

Dădui fuga la Nina.

Era cufundată în pleduri în patul enorm al părinților ei. Cred că erau trei grade în camera aia.

— Cum te simți? o întrebai așezându-mă lângă ea.

— Mai bine...

Era albă ca o fantomă și avea respirația acră.

— Nina... nu vrei să-l săruți pe Carl înainte să te speli pe dinți, nu-i așa?

— Miros? mă întrebă îngrijorată respirând în palmă.

— Ca un șobolan mort.

— Doamne, ce penibil... Nu fac nimic cum trebuie! Râse.

— Ai băut pe stomacul gol, la ce te așteptai?

— Sunt un dezastru, și eu care voiam să petrec o noapte romantică cu Carl! Mi-am adus și lenjeria sexy...

Mă descălțai și mă băgai sub pătură.

Cearșafurile umede îmi provocară fiori de frig și mă ghemuii lângă ea.

— Ți-aduci aminte când ne-am ascuns acolo înăuntru și toți ne căutau? mă întrebă arătându-mi o ladă de lemn veche și grea dintr-un colț al camerei.

— Adormiserăm. Ai tăi erau disperați!

— Și când ne-am uitat la *Nightmare* pe furiș?

— Doamne, ce frică am tras! Și Patrick a venit noaptea să zgârie la ușă cu unghiile, cred că am leșinat!

— Fără televizor o săptămână!

— N-a trecut prea mult timp de-atunci, dar pare o veșnicie! suspinai.

— Tu cum crezi că vom fi când o să ne maturizăm?

— Aș vrea să nu ne maturizăm niciodată, chestia asta cu responsabilitățile și alegerile e cumplită, răspunsei gânditoare.

— Ba eu abia aștept să am o familie ca aceea a părinților mei... Și apoi vreau mulți copii.

Asta era marea limită a celor care crescuseră cu părinți care se iubeau: să creadă că moșteniseră sufletul pereche la fel ca și culoarea ochilor.

— Eu vreau doar să dansez, nu mă văd în postura de mamă.

Era adevărat doar pe jumătate.

Aș fi dansat până la treizeci și cinci de ani și după aia aș fi avut tot timpul să fac copii.

Cu condiția ca tatăl să fie fratele ei.

— Și dacă n-o să izbutesc? zise.

— Să faci ce?

— Dacă nu întâlnesc bărbatul potrivit?

— Cine îți spune că nu-l vei întâlni?

— O grămadă de lume nu-l întâlnește, mătușa mea Nora, de exemplu, are aproape patruzeci de ani și e tot singură.

— Mătușa ta Nora iese în fiecare seară și are o grămadă de prieteni.

— Da, dar la sfârșit când se întoarce acasă e singură.

— Și de ce crezi că nu e fericită? Are o mulțime de pasiuni, călătorește, muncește, face yoga și când simte nevoia de familie vine la voi.

— Da, dar nu poți fi fericit cu adevărat fără o familie care să te iubească și să te protejeze, în mijlocul căreia să te poți refugia oricând!

Înțelegeam perfect unde voia să ajungă și de aceea mă îngrijoram pentru ea.

Eu, pe de altă parte, fiindcă nu cunoscusem niciodată acea căldură, conștientizând doar că trebuie să mă descurc de una singură, eram pregătită de mult pentru ce e mai rău.

Care dintre noi două avea dreptate?

Nina cu ideea ei romantică de familie fericită sau eu, cea veșnic dezamăgită?

— Vei găsi persoana potrivită, o să vezi, e de ajuns să nu o cauți!

— Crezi?

— Dacă n-o găsești tu, care ești perfectă, ce-ar trebui să mai zicem noi muritoarele de rând?

— Nu sunt perfectă, abia dacă sunt acceptabilă.

— Ce faci, te descurajezi acum? Nu erai tu cea optimistă dintre noi două?

Alcoolul o făcuse să se întristeze și nu-mi plăcea.

Poate că, în spatele acelui zâmbet și al optimismului aparent, era un gol pe care nici eu nu-l cunoșteam.

Îi auzii pe băieți intrând în casă, râzând și glumind.

Coborâi și o lăsai pe Nina să se odihnească și să-și revină din beție.

— Fidea chinezească cu creveți și pachețele de primăvară, anunță triumfător Alex.

— Mâncare la pachet? întrebai.

— Voiai să gătești tu? mă interogă Carl cinic.

— Îmi pare rău, dar nu știu să gătesc.

— Ah, da... banane și iaurt... comentă în timp ce golea pungile de cumpărături.

Ce enervant. Începusem să mă satur.

Carl urcă în cameră la Nina, în timp ce eu căutai o față de masă și începui s-o aranjez, apoi ieșii și mă așezai pe scările verandei.

Aerul înghețat îmi limpezea gândurile.

Dacă să bei însemna să devii deprimat și pesimist, atunci n-aș fi băut în viața mea, doar dacă nu ajungeam o fată bătrână, săracă și șchioapă.

Gândul îmi fugi automat la Claire, dar încercai să-l alung.

În ce măsură eram stăpâni pe destinul nostru? Avea vreun rost să luptăm atât de mult pentru ceva ce putea să ne scape printre degete într-o clipită?

Carl se ivi să mă anunțe că era gata masa.

În mod ciudat se așeză lângă mine.

— Vrei să mă ucizi? Dă-i drumul, nu sunt martori.

— Nu... nu, stai liniștită. Voiam să mă scuz pentru că am fost așa ticălos cu tine în ultima vreme.

— Te-a trimis Alex, nu-i așa? îl întrebai fără ocolișuri.

— Un pic da, dar aș fi venit oricum.

— Mulțumesc pentru sinceritate.

Se așternu tăcerea.

Amândoi stăteam cu mâinile în buzunare și aveam glugile hanoracelor trase peste cap.

Gerul era nimicitor, am fi murit degerați și adio scenă.

— Am fost foarte dezamăgit...

— Am observat.

— Credeam că ne simțeam bine împreună, credeam că-ți plăceam un pic...

— Carl, noi ne simțeam bine împreună, dar...

— Nu-ți place de mine.

— Ba din contră, îmi placi mult, dar nu în sensul la care te gândești tu.

— Mulțumesc pentru sinceritate.

— Ai fi preferat să te duc de nas? Să te fac să-mi dăruiești un abonament la teatru? Carl, așa sunt eu, am un caracter îngrozitor, dar sunt sinceră.

— Știu, și asta îmi place cel mai mult la tine, însă doare.

— Și mie mi-a părut rău că relația noastră nu a putut să dureze, erai singurul meu prieten!

Zâmbi.

— Acum îl ai și pe Alex.

— Da, e adevărat, nici mai mult, nici mai puțin de doi prieteni! Voi fi ștearsă de pe Facebook pentru că nu mă implic îndeajuns!

— Îmi spui adevărul până la capăt? mă întrebă devenind dintr-odată serios.

— Cu privire la ce?

— E altcineva la mijloc, nu-i așa?

— Nu, nu, bineînțeles că nu! răspunsei prea în grabă ca să par credibilă.

— Știam eu! Știam eu, Mia Foster! Tu ești îndrăgostită de cineva!

Mă înroșii până în vârful urechilor.

— Ce tot zici, Carl? Eu nu mă gândesc decât la dans, nu sunt îndrăgostită de absolut nimeni, nici n-aș avea timp!

Cu cât încercam să mă justific mai mult, cu atât deveneam mai roșie și mai stânjenită.

Carl începu să mă înghiontească.

— Hai, mărturisește, cine e? O să te chinuiesc până când o să-mi spui!

— Nu e nimeni, ți-am spus deja. Absolut nimeni, răspunsei uitându-mă în altă parte.

— Eu cred că știu cine e, declară.

Deodată mă simții nelalocul meu.

— Ah, da? Și cine-ar fi? răspunsei râzând nervos.

— După cum te cunosc eu, tu nu eşti genul de fată care poate fi atrasă de unul din şcoala noastră. Te-am observat îndelung, şi am observat-o şi pe Nina şi am auzit-o de multe ori vorbind despre fratele ei mai mare cu un entuziasm şi o afecţiune care îl fac să pară întruchiparea bărbatului perfect. Şi, având în vedere cât sunteţi de unite şi că aveţi sentimente asemănătoare, am ajuns la concluzia că eşti îndrăgostită până peste cap de Patrick.

Un tunet sfâşie liniştea. Sau cel puţin aşa mi se păru mie.

— Pa... Patrick? răspunsei cu un horcăit sugrumat.

— Am ghicit, nu-i aşa? Ştiam eu. Ar trebui să mă fac criminalist sau consilier pentru *Lie to me*, suspină trecându-şi mâinile prin păr.

Şovăii atât de mult în căutarea unei explicaţii, încât îi oferii o mărturisire în plină regulă.

Respirai profund înainte să răspund.

Dacă îşi dăduse seama Carl, probabil că şi Nina era la curent cine ştie de cât timp, şi dacă mai voia să se răzbune pe mine pentru că nu-i împărtăşeam sentimentele, putea foarte bine să lipească afişe şi pe pereţii şcolii.

— Carl, eu...

Căutai o explicaţie, când deodată mă simţii ostenită. Şi ce, n-are decât să ştie, să ştie toată lumea, nu mai puteam să trăiesc aşa.

— Cine altcineva mai ştie?

— Nimeni. E doar o presupunere de-a mea.

— Vrei să spui că nu i-ai spus Ninei?

— Bineînţeles că nu! De ce aş face-o?

— De ce n-ai face-o?

— Pentru că deşi m-am purtat ca un ticălos, nu sunt un ticălos. Thomas, el ar fi făcut-o.

Mă jucam cu mâinile, stânjenită.

— Eşti nervoasă. Vezi cum îţi frângi degetele? Şi cum îţi atingi urechile?

— Carl! Ce e ăsta, un examen psihologic? Eu n-am spus absolut nimic! izbucnii iritată.

— Nici nu e nevoie, corpul tău vorbeşte singur. Şi ia spune-mi, de cât timp eşti îndrăgostită de el?

— De ce ți-aș spune?

— Pentru că nu știe nimeni. Nu?

— Doar o prietenă de-a mamei.

— O să-ți facă bine să vorbești cu un băiat. Poate aș putea chiar să te ajut...

— Cum să știu dacă ești sincer și că n-o să mă ponegrești imediat după aia?

— Pentru că nu intenționez să fac asta. Prefer să-ți fiu amic decât să nu stau deloc lângă tine. Am fost needucat și idiot, și nu-mi stă în fire. Și apoi uită-te la mine, dacă aș minți, aș avea ticuri sau mi-aș mișca umerii!

— Ei, asta-i, termină, altfel o să te strig *Carl* Lightman!

Alex apăru în ușă să vadă ce făceam.

— Mai vorbim după aia. Mă duc să văd cum se mai simte Nina, ar fi bine să mănânce ceva.

— Carl, l-am reținut de braț, ție îți place cu adevărat Nina, nu-ți bați joc de ea, nu?

— E imposibil să-ți bați joc de cineva ca Nina. Este o fată extraordinară, e unică. Singura ei problemă e că... atinge perfecțiunea. Dar ea nu știe asta.

— Știu ce vrei să spui...

— Dacă ți-e teamă că m-am combinat cu ea pentru că nu te-am putut avea pe tine și ca să-ți fac în ciudă, la început poate că așa a fost. Dar acum că o cunosc mai bine, n-o mai las să-mi scape. Chiar dacă mă simțeam bine cu tine, mi-ai fi făcut viața imposibilă și, în plus, ești o balerină și toată lumea știe cum sunt balerinele!

Râse ciufulindu-mi părul.

— Și cum sunt balerinele? întrebai indignată.

— Balerinele iubesc dansul mai mult decât orice pe lume, pentru ele nu există nimic altceva și este cel mai de temut dușman. N-ai cum să câștigi!

Intră în casă lăsând fraza aceea să plutească în aer.

Se înșela.

Îl iubeam pe Patrick la fel de mult ca dansul.

Numai că nu puteam să aleg.

A doua zi dimineață mă trezi mâna Ninei care mă gâdila în talpă.

Dormisem pe canapea cu geaca pe mine și încălțată.

Nu avusesem curajul să urc în camera friguroasă de la etaj, chiar dacă era a lui Patrick.

Gemui făcându-mă ghem sub pătură, dar ea continuă să mă necăjească cu ciupituri.

— Trezirea, somnoroaso, ți-am făcut ceaiul și am găsit și doi biscuiți de anul trecut!

— Mmm... Nina, lasă-mă să dorm te rog, am stat trează până la două să-l văd pe Alex repetând dansul pentru *Mamma Mia!*. Dacă mai ascult o dată melodia aia, o să vomit!

Îmi dădu la o parte pătura de pe față și se așeză lângă mine.

Încă mai era istovită după noaptea precedentă, dar își recăpătase culoarea în obraji.

— Ai dormit pe canapea?

— Da, e singura încăpere din casă unde temperatura depășește trei grade.

Încercai să mă ridic în șezut, dar simții o durere pătrunzătoare pornind de la gât, coborând de-a lungul spinării, traversând piciorul drept și pătrunzându-mi ca o suliță în piciorul stâng.

Dădui un urlet.

— Ce se întâmplă?

— Mă dor toate alea! Nu pot să-mi mișc nici gâtul, nici spatele!

— Ai dormit pe „canapeaua blestemată". Tatălui meu i se întâmpla mereu când adormea aici. O dată a rămas înțepenit o săptămână!

Eram complet anchilozată și cuprinsă de junghiuri sfâșietoare.

Eram obișnuită cu durerea, cu întinderile și cârceii, nu era zi în care să nu mă doară ceva, dar niciodată nu suferisem atât încât să nu mă pot mișca.

Mă simții copleșită de panică, nu luasem niciodată în considerare ideea că trupul meu ar putea să nu mai funcționeze.

Întotdeauna îl socotisem un aliat fidel pe care-l puteam împinge dincolo de orice limită, nu un laș trădător care se lăsa anihilat de o canapea!

Nina îi convocă pe Carl și Alex, care sosiră căscând.

Îi priveam angoasată și neputincioasă, imobilă de la gât în jos și îi imploram din ochi ca o fetiță rătăcită.

— Puiule, te ajutăm noi, nu-i așa? îi întrebă Nina pe băieții încă adormiți.

Le făcu semn să spună ceva.

— Te-a tras curentul aseară când ai stat jos pe scări, zise Carl.

— Trebuie să fie nervul sciatic, și mama are problema asta și de fiecare dată face o grămadă de injecții! continuă Alex.

Începui să plâng în hohote.

— Dar mama lui e bătrână! interveni Carl. La tine o să fie de ajuns să stai în pat o săptămână cu niște sedative și o să-ți treacă tot!

Începui să plâng și mai tare.

Nina îi alungă și mă ajută să mă ridic.

Parcă eram și eu o bătrână, și gândul îmi zbură la bunica mea Olga care, la șaptezeci și unu de ani, încă mai făcea schi nautic la Cancun.

Mergeam cu pași minusculi, aplecată în față.

Nu puteam să-mi întorc capul în nicio parte și eram sigură că cineva îmi implântase în spate un cuțit cu lama lungă.

Poate fusese Carl.

— S-o ducem la băi! propuse Nina.

— La băi? întrebai de parcă spusese „la sapă".

— Așa e, o să-ți facă bine să stai la căldură.

— Nu, nu la băi, nu! Îmi aduc aminte de când eram mici, uram apa aia scârboasă plină de chestii care pluteau, mi-era frică să nu fie crocodili în ea. Și, în plus, pute...

— Ba are dreptate Nina, o să-ți facă foarte bine, să mergem!

Îi privii pe toți cu teroarea zugrăvită pe față.

— Voi mă urâți, nu-i așa? le spusei lui Alex și lui Carl cu ochi rugători. Vă răzbunați pe mine, n-am dreptate? Vreți să mă eliminați...

— Ba nu, te iubim cu toții! răspunse Alex.

— În ciuda a toate! continuă Carl.

Nina mă încălță și îmi legă șireturile.

Pentru cineva care nu voia să depindă de nimeni, mă aflam în cea mai rea situație cu putință.

Știam că și Claire o să mă facă cu ou și cu oțet: că nu eram atentă la sănătatea mea, că o balerină adevărată își protejează întotdeauna mușchii de frig, considerându-și corpul ca un templu pe care îl venerează și apoi, ca situația să fie și mai albastră, ar fi fost și morala mamei, care nu reușise să-mi interzică să vin, dar tare mult ar fi dorit s-o facă.

Toată lumea era veselă și entuziasmată, ca și cum Anglia câștigase mondialele, în vreme ce subsemnata se târa încet în spatele lor bodogănind printre dinți.

Niciunul dintre noi nu avea costumul de baie cu el și a trebuit să ne îmbăiem în chiloți și sutien.

Nina flirta cu Carl acoperindu-l cu sărutări și mângâieri, în timp ce Alex trebuia să se ocupe de mine care nu reușeam nici să mă așez pe marginea bazinului.

Totul era exact cum îmi aminteam, o piscină din epoca romană, înconjurată de cascade și fântâni, emanând un miros de sulf oribil mirositor.

Chestii de bătrâni, nu de adolescenți, dar în momentul ăla mă simțeam de nouăzeci de ani.

Alex improviză un masaj rudimentar la umeri, dar în loc să mă relaxez, mă crispai și mai tare. Nu prea îmi plăcea contactul fizic cu străinii și probabil că înțelese, pentru că se limită să stea lângă mine, prefăcându-se că nu se uită la Nina, pe jumătate goală.

Era atât de frumoasă, încât te hipnotiza.

Avea așa o grație și o naturalețe, încât făcea ca tot restul lumii să pară artificială și mohorâtă.

Se simțea în largul ei cu propriul corp care devenea din ce în ce mai feminin și mai senzual fără să fie însă deloc provocator.

Avea sânii tari și fermi, invidia tuturor colegelor noastre din clasă, și un fund perfect, în formă de inimă, care era visul tuturor colegilor noștri, iar în fața acelei cascade de păr blond, ochi gri și buze cărnoase, doar un mort ar fi rămas indiferent.

Problema ei cea mare era încrederea de neclintit pe care și-o punea în semeni.

Trebuia să-mi țin ochii larg deschiși și să veghez asupra ei.

Pentru moment Carl părea sincer, dar experiența mă învățase că lucrurile se puteau schimba pe neașteptate.

Petrecui după-amiaza la înmuiat ca hipopotamii, și, când se plictisiră să se sărute, să se atingă și să-și vorbească la ureche, pornirăm în sfârșit spre casă.

Mai târziu, în mașină, spre marea mea bucurie, ascultară toate melodiile celor de la Abba.

Aș fi preferat să scriu două eseuri de o sută cincizeci de pagini despre Henric al VIII-lea, decât să mai petrec încă o zi ca aceea.

Când am ajuns acasă era trecut de nouă.

Mama era îngrijorată și nervoasă, iar eu aveam mare nevoie de dezmierdări și voiam să mă îmbrățișeze și să se ocupe de mine.

Eram tristă și vulnerabilă și simți asta imediat, pentru că dădu fuga să-mi pregătească un termofor și mă conduse în cameră.

Mă ajută să mă îmbrac în pijama și să mă întind în pat pe burtă.

De mult n-o mai lăsam să mă trateze ca pe un copil, dar văzându-mă atât de neajutorată, își recuperă repede rolul.

— Căprioara mea rănită... zise masându-mi ușor spatele, îmi place să mă pot ocupa puțin de tine. Chiar dacă te-ai făcut mare, vei fi mereu fetița mea...

Era adevărat.

Deși ridicasem o barieră de netrecut între mine și restul lumii, nimic nu mă făcea mai fericită decât o mângâiere a mamei, chiar dacă, în același timp, nimic nu mă întrista mai tare decât conștientizarea faptului că nu mai sunt un copil.

Îmi țineam pumnii sub bărbie și priveam în gol.

Ce-aș fi făcut dacă mi s-ar fi întâmplat ceva atât de grav încât să am nevoie de ceilalți chiar și numai să mă duc la baie?

— Mamă... mi-e frică.

Pentru o clipă nu scoase niciun cuvânt.

— Știu, puișor, știu... Viața întotdeauna e altfel decât ne-o imaginăm și când începem să înțelegem că nu putem controla nimic, apare teama. De a nu reuși, de a nu fi la înălțime, de a nu spune ce trebuie și de a nu putea să dăm timpul înapoi.

— Și ție ți-e frică? întrebai în timp ce lacrimile îmi curgeau șiroaie, un pic din cauza durerii, un pic din tristețe.

— Tot timpul și mai ales pentru tine. Aș vrea să fii fericită, să nu suferi niciodată și să ai o viață perfectă.

— Viața mea nu e deloc perfectă.

— O să fie, Mia, o să fie într-o zi.

Cineva ciocăni la ușă.

— Micuța infirmă poate primi vizite?

Era Betty.

— Paul nu găsește wok-ul, poți să cobori să-l ajuți?

Mama își ridică ochii în tavan și ieși din încăpere, în timp ce Betty îi luă locul.

— Îți fac un masaj shiatsu grozav, o să vezi că mâine o să te simți mult mai bine, relaxează-te și lasă-te în seama mea.

De ce nu, și-așa încercaseră deja să mă vindece cu toții, mai lipseau acupunctura și un ritual magic.

Închisei ochii și încercai să mă relaxez, chiar dacă eram un pachet de nervi încordați.

— Ai noutăți despre Patrick? mă întrebă.

Aha, cred că acesta era singurul mod de a-mi distrage atenția de la durere.

— Ne auzim puțin mai des, dar nu știu... uneori mi se pare că... dar sigur mă înșel.

— Ți se pare că... ce?

— ...Că-i plac, dar el e mereu atât de amabil cu toată lumea, că probabil mă amăgesc, răspunsei cu gura strivită de pernă, nereușind să-mi întorc mai mult gâtul.

Își coborî vocea:

— Vrei să-ți dau o pasiență?

— Da, hai!

— Dar să nu-i spui mamei tale, altfel mă omoară.

— Jur! zisei desenând o cruce sumară pe umăr.

Scoase cărțile din buzunarul de la geacă.

— Le-am luat cu mine, nu se știe niciodată...

Le amestecai cu greu și când i le restituii, le aranjă pe mochetă, dar din poziția mea nu reușeam să le văd pe toate.

Doar una îmi era cunoscută.

— Ce balamuc, scumpa mea... începu.

— Știu...

— Tensiuni, certuri, furie și neînțelegeri practic cu toată lumea... Nu ești genul cu care să te împaci ușor!

— Te înșeli, eu sunt foarte înțelegătoare, ceilalți sunt ăia imposibili... hai, grăbește-te că se întoarce mama!

— Aici îl văd iar pe acel bărbat interesat de tine, ba nu, ca să fiu sinceră sunt doi, dar unul mai mult ca un frate, iar celălalt ca un îndrăgostit.

— Sunt sigură că fratele e Patrick și îndrăgostitul e Carl sau Alex.

— Probabil, dar ăla mai mare e cel îndrăgostit, unul puternic, curajos, sigur pe sine...

O privii cu un amestec de speranță și neîncredere.

— Și turnul ăla? Ce e? întrebai arătând cărțile.

— Oh, turnul, spuse ea fâstâcită, păi... în general greutăți, cu siguranță examenele.

— Și acolo ce e, că nu văd?

Adună iute cărțile și mi le dădu să le amestec din nou.

— Hai, o tură de confirmare și apoi am plecat.

— Da, dar măcar spune-mi ceva frumos, asta mi-o datorezi!

— Ascultă-mă, scumpo... Eu dragostea o văd.

CAPITOLUL 13

După câteva zile și multe injecții am început să merg din nou.

Doctorul îmi recomandase să stau mai mult în repaus fără să fac efort, dar el nu cunoștea balerinele și mai ales n-o cunoștea pe Claire, care îmi dăduse de înțeles fără ocolișuri că nu-mi puteam permite o pauză, că trupul e sacru și că nu există piese de schimb.

Experimentasem, chiar dacă la scară redusă, ce înseamnă să nu fii autonom, să nu te poți apleca, așeza, merge și acea senzație de neputință mă făcuse mai conștientă de limitele mele.

Înțelesesem că trebuie să am mai multă grijă de mine și de ceilalți.

Dar să le luăm pe rând.

Am profitat imediat de durerea de spate ca să-l sun pe Patrick (cu o voce stinsă) și să-l informez despre starea mea „dramatică" de sănătate, iar el s-a îngrijit imediat să-mi dea adresa unui kinetoterapeut de încredere pe care l-a sunat personal.

Eram, ca de obicei, împărțită între a mă lăsa purtată de fantezii care nu pot fi redate în cuvinte, cu noi doi rostogolindu-ne goi pe o plajă, și a înțelege despre cine era vorba: un băiat formidabil care jurase să-și dedice viața patriei și aproapelui.

Săptămânile treceau, spectacolul bătea la ușă și de asemenea și dansul meu solo, împreună cu un munte de teme pe care trebuia să le predau, dar cel mai rău era că se apropia și momentul în care trebuia să comunic la școală materiile pe care le alesesem pentru examen.

Eseul despre Shakespeare fusese bun și doamna Meyer îmi susținea decizia de a alege materii artistice. Adevărata problemă era să acționez fără știrea mamei.

Repetițiile pentru *Mamma Mia!* îmi ocupau fiecare clipă liberă și cei care, asemenea mie, nu participau la repetițiile generale, trebuia să ajute „picioare stângi" precum Alex să nimerească măcar intrarea pe scenă.

Solo-ul pe melodia *The Winner Takes it All* îl pregătisem de una singură fără să-l arăt nimănui, nici măcar lui Claire. Astfel, mă simțisem liberă să mă exprim fără să fiu judecată și reușisem să introduc câțiva pași de dans contemporan pe care Claire categoric i-ar fi criticat.

Îl repetam în sală la ora prânzului și după-amiaza târziu, când nu era nimeni. Având în vedere că era prima coregrafie oficială pe care o cream, eram destul de mulțumită.

Patrick venea de Crăciun și eu nu-mi mai încăpeam în piele de nerăbdare: ar fi asistat la spectacol și, cu puțin noroc, aș fi reușit să rămân singură cu el.

Claire, între timp, hotărâse să complice și mai mult variațiunea pentru admiterea mea, care era acum la limita nebuniei.

Adevărata problemă era că vindeam pielea ursului din pădure.

Luam de bun că, dacă mă acceptau, aș fi urmat într-un fel sau altul cursurile de la Royal Ballet School, dar habar n-aveam cum și mai ales cine ar fi plătit taxele școlare.

Era ca și cum am fi așteptat încrezătoare venirea lui Moș Crăciun.

În dimineața aceea Nina intră în clasă cu un aer abătut.

— Patrick nu poate veni de Crăciun, anunță pe un ton lugubru.

Avui senzația că primesc un pumn în stomac.

— Ah, serios? Cum așa? întrebai prefăcându-mă mai puțin tulburată decât eram.

— Pentru că au revocat toate permisiile, trebuie să ridice ancora și să pornească de urgență nu știu unde, mereu uit că nu e la colegiu, ci în Marina Regală.

— Dar crezi că e... periculos?

— Nici nu vreau să mă gândesc. El spune că nu, ca să nu ne îngrijorăm, în realitate se pregătește pentru război, și nu ca să salveze pisicuțe rămase prin copaci, zise furioasă.

Și eu încercam să nu mă gândesc, dar era clar că se înrolase în Marina Regală pentru acțiune, și nu ca să stea la birou și să navigheze pe furiș pe Internet!

— Dacă nu vine de Crăciun, o să vină imediat după aia, o să vezi, zisei mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Nu știe nici el când îl vor lăsa să se întoarcă.

Faptul că nu-mi spusese personal mă deranja mai mult decât restul.

Bine, nu puteam pretinde să se gândească în primul rând la mine, dar stabilisem că o să vină la spectacol și putea măcar să binevoiască să-mi trimită un mesaj.

Sau Jack Sparrow îl ținea cumva prizonier, amenințând să-l dea de mâncare rechinilor?

Mă gândii să nu spun nimic și să aștept.

În definitiv, mai erau zece zile până atunci.

— Putem să mergem la mall mai târziu dacă vrei, îi propusei, te ajut să alegi cadoul pentru Carl.

— Dar ție nu-ți place să cumperi cadouri de Crăciun.

— Nu-mi place să te văd tristă.

— Ești cea mai bună prietenă pe care mi-aș putea-o dori, răspunse Nina îmbrățișându-mă.

După ora de franceză luai autobuzul spre centru.

Crăciunul bătea la ușă, străzile erau împodobite cu cascade de lumini argintii care încadrau vitrinele și pachete de cadou enorme suspendate în aer.

Din difuzoare răsunau colinde, negustorii ambulanți vindeau castane coapte și vin fiert, iar lumea se îngrămădea în magazine, preocupată și cu brațele pline de pachete.

Era un balamuc infernal, dar gândul că ești acolo, cu sau pentru cineva care te iubește, făcea ca totul să fie mult mai romantic și suportabil.

Mă hotărâi să cumpăr și eu ceva pentru Patrick.

— Ai vreo idee? o întrebai privind descurajată la coada din fața magazinului de calculatoare.

— Fular și mănuși? răspunse ridicând din umeri.

— Ce imaginație! De ce nu papuci și pijama?

— Crezi?

— Bineînțeles că nu! Este primul vostru Crăciun, trebuie să fie ceva special, se poate să-ți spun tocmai eu, care sunt persoana cea mai puțin romantică din lume?

— Da, dar tu ești aia creativă.

— Ție ți-ar plăcea să primești fular și mănuși?

— Aș fi foarte dezamăgită.

— Păi vezi, și el la fel, așa că să mergem!

O luai de mânecă și împreună ne făcurăm loc îmbrâncindu-ne în mulțimea de la Primark.

Pusesem ochii pe un pulover albastru pe gât pentru Patrick, care i-ar fi scos în evidență ochii și mai ales umerii.

— Ce părere ai? spuse Nina apucând un hanorac roșu.

Îmi băgai două degete pe gât și îl puse imediat la loc.

Ridicai o bluză neagră:

— Asta?

Ea arătă cu degetul mare în jos.

Flutură o pălărie de blană și eu încuviințai, dar în cele din urmă observă pulovărul albastru pe care-l alesesem pentru Patrick și exclamă:

— Ăsta e perfect!

Încercai să spun ceva, dar deja fugise la casă.

Înhățai un fular și o pereche de mănuși și o urmai.

Era chiar prea mult.

Seara primii un mesaj de la Carl care mă întreba dacă pot să-l însoțesc a doua zi să-i cumpere Ninei un cadou.

Nu mai puteam suporta încă o după-amiază de teroare, dar insistă, așa că ne întâlnirăm într-un Starbucks, nu departe de centru.

Îmi făcu de dincolo de vitrină un semn cu mâna în chip de salut și mă invită să ies și să-l urmez.

Cu regret îmi abandonai pe masă ceașca aburindă de cafea cu caramel și ieșii în frigul serii.

Carl avea mâinile și obrajii vineți, iar pe cap o căciulă ridicolă cu urechi lungi până la umeri.

— Trebuie să vii cu mine într-un loc înainte să închidă, îmi zise iuțind pasul.

Îl urmai aproape în fugă încercând să nu-l scap din ochi, dar mergea prea repede.

— Hai, mai repede! îmi strigă traversând strada în fugă.

Îl văzui cotind după colț și intrând într-un magazin ascuns.

Proprietarul tocmai închidea, dar izbuti să-l convingă să ne lase să intrăm.

Înțelesei imediat despre ce era vorba.

— Vrei să-i dăruiești un inel? îl întrebai surprinsă.

Făcu semn din cap că da.

— Crezi că ăsta ar putea să-i placă?

Îmi indică un inel de argint cu o piatră mov în centru.

— E un ametist, s-ar potrivi cu culorile dumneavoastră, zise vânzătorul adresându-mi-se.

— Ah, nu e pentru mine, îl asigurai trăgându-l pe Carl deoparte. Ești sigur de ce faci? Un inel? Nu ți se pare prea mult?

— Nu, nu mi se pare prea mult, răspunse iritat.

— Bine, dar... de ce?

— Ce întrebare e asta? Pentru că doresc, e evident! Ar trebui să te bucuri, este cadoul pentru prietena ta cea mai bună, nu?

— Mă bucur foarte mult, fraierule! Numai că nu sunt prea convinsă, asta-i tot!

Proprietarul începuse să-și piardă răbdarea văzându-ne că stăm la discuții și continua să se uite la ceas.

— Ce vrei să spui cu „nu sunt prea convinsă"? mă întrebă suspicios.

— Sunteți împreună de prea puțin timp.

— Așa, și?

— Și nu înțeleg de ce te grăbești atât de tare să-i pui un inel pe deget.

— Pentru că așa vreau, de-aia!

— O iubești? îl întrebai fără ocolișuri.

— Bineînțeles că o iubesc! răspunse arogant.

Îl privii cu un aer bănuitor.

— Nu ți se pare o dovadă suficientă asta? zise punându-mi inelul sub nas.

— Chiar deloc, am impresia că în loc de un inel pe deget tu vrei să-i pui un laț în jurul gâtului.

— Ah, asta era, ești geloasă!

— Nu vorbi tâmpenii, eu o protejez!

— De ce anume?

— De amăgiri, uite de ce! Până acum o lună erai îndrăgostit de mine și acum cumperi un inel de patru sute de lire pentru Nina? Da' ușor te mai îndrăgostești!

Păru atins în punctul cel mai sensibil.

— Îmi place, mă simt bine cu ea și vreau să construiesc ceva serios, nu-ți ajunge?

— Nu mă convingi, eu cred că vrei să fie a ta numai ca să le faci în ciudă prietenilor tăi fraieri gen Thomas.

— Eu sunt mai bun de-atât Mia, credeam că știi asta, răspunse aspru.

— Demonstrează-mi!

— Ți-o voi demonstra, acum spune-mi doar dacă-ți place inelul, îmi tăie scurt vorba.

Îl privii într-o doară:

— Mmh, mda, cred că merge.

Plăti și ieșirăm din magazin nervoși și prost-dispuși.

Aveam senzația că făcea un gest prostesc și pripit și, mai ales, incredibil de demodat. Chiar dacă Nina l-ar fi apreciat, nu însemna că era și un gest inteligent.

De ce trebuia s-o lege de el? Voia s-o prezinte ca pe un trofeu?

Eram furioasă: lucrurile luaseră o întorsătură mult prea rapidă și agitată, eu nu puteam face nimic ca să pot opri desfășurarea lor, și înainte de toate, eram dezamăgită de Patrick.

Dar poate mă amăgisem singură că între noi se înfiripa ceva.

Cu o săptămână înainte de spectacol începurăm repetițiile generale. Cel mai cumplit balamuc care s-a văzut vreodată în școala noastră.

Tensiunea și entuziasmul erau maxime și toți cântau și dansau în orice colț rămas liber.

Până și doamna Jenkins schița pași de dans când mergea pe coridoare.

Cuplul Nina-Carl era perfect, repetau în particular de o lună și erau atât de îndrăgostiți încât nu păreau adevărați.

Chiar dacă asta era mai mult o interpretare de-a mea dictată de invidie.

În schimb, toate celelalte pregătiri o luaseră la vale.

Dacă ne-am fi prezentat pe scenă în altă epocă, fără îndoială că lumea ar fi aruncat în noi cu roșii stricate.

Nimic nu funcționa, nimeni nu ghicea nicio intrare în scenă, iar colegii nu se mai opreau din râs.

Domnul Davies, profesorul de sport, în ciuda bunăvoinței, nu reușea să se facă ascultat și, drept urmare, urla ordine inutile în megafon unui grup de zurbagii de nestăpânit.

Se agita ca să le atragă atenția, dar toți îl ignorau sau se făceau că nu înțeleg.

Îi durea în cot de disciplină și respect, căci habar n-aveau ce înseamnă „să onorezi o scenă".

Îi detestam pentru că erau atât de ignoranți și, în același timp, uram să mă simt așa diferită de adolescenții normali.

Mă apropiai de domnul Davies care era așa de concentrat să-și citească notițele, încât nici nu mă observă.

— Pot să vă dau o mână de ajutor?

Clătină din cap dezolat.

— Nu mai înțeleg nimic, totul e altfel decât le-am explicat eu! Ei fac ce vor, nici nu mă ascultă, îmi râd în față și spectacolul e peste o săptămână, în felul ăsta nu pot s-o scot la capăt! răspunse cu disperare în ochi.

— Poate dacă ați da subiecților mai dificili roluri importante s-ar simți mai responsabilizați. Dacă alegeți un șef de grup care știe să se facă respectat și îi promiteți că va face o impresie bună, va avea el grijă să-i facă pe toți să se conformeze, în definitiv, nimănui nu-i place să fie fluierat.

Se uită la mine cu un interes reînnoit și îmi adresă un zâmbet încurcat și recunoscător, apoi îi făcu semn lui Peter Burke, cel mai teribil golan din școală, să se apropie.

Când plecară cu toții și în sală se lăsă penumbra și se făcu tăcere, îmbrăcai o pereche de pantaloni vechi de trening, un tricou rupt și încălțai pantofii de balet, punând mai apoi melodia trupei Abba.

Nu dansam niciodată singură în altă parte decât în camera mea, în spațiul dintre birou și pat (dacă acela se putea numi dans!), și simțeam o senzație de nedescris de libertate, lejeritate și armonie.

Eu și corpul meu formam un întreg cu muzica, într-o uniune perfectă între pasiune și echilibru, în afara spațiului și timpului, într-o dimensiune ireală în care nu existau reguli și obstacole.

Dansai până mi se șterse orice gând, până mă simții complet satisfăcută și împlinită.

Dacă toată viața mea ar fi funcționat ca atunci când dansam, n-aș mai fi avut nicio problemă.

Când terminai repetiția, ducându-mă în vestiar să mă schimb, găsii un buchet de flori și o scrisoare lăsate lângă geanta mea.

Erau gerbere portocalii împreună cu mici trandafiri roșii și albi.

Am deschis scrisoarea:

Bună, Mia.

Nu voi putea fi prezent la spectacol, dar țineam atât de mult să te văd dansând, că am cerut o permisie de câteva ore și am venit aici special din Portsmouth. Te-am văzut în timp ce repetai și n-am vrut să te deranjez, mi se pare că ești formidabilă.

Habar n-aveam că ești așa de bună, întotdeauna te-am considerat ca pe o soră mai mică, dar îmi dau seama că ai devenit o femeie splendidă și că ai un talent extraordinar.

N-am putut să rămân mai mult pentru că drumul e lung și începe să ningă, dar când mă întorc în permisie după Crăciun, aș vrea să cinăm împreună (nu acasă la ai mei, bineînțeles!).

Te îmbrățișez tare și sunt sigur că o să-i dai gata pe toți la admitere.

Pat.

Mi se tăie respirația.

Era ca și cum trecuse o fantomă.

Patrick făcuse mai mult de trei ore cu mașina ca să vină la școală și rămăsese să mă privească în timp ce repetam, în penumbră, ca să plece imediat după aia.

Ieşii să-l caut cu privirea printre scaunele goale, dar nu mai era nimeni.

Îmi imaginai că-l văd aşezat în spate în timp ce îmi zâmbea şi mă aplauda.

Luai în braţe florile cu graţia cu care se ţine un nou-născut, alesei din buchet un trandafir roşu şi îl aruncai spre un el imaginar care îl prindea şi îl ducea la buze.

Mă înclinai profund ţinând o mână pe inimă şi, ridicându-mă, îi trimisei un sărut imaginar.

Niciodată nu fusesem mai fericită.

Nu puteam să-mi doresc altceva.

Începând din momentul acela n-am mai fost aceeaşi.

Ziua de 12 decembrie reprezentă graniţa oficială dintre copilăria şi adolescenţa mea şi din acea zi începui să am sentimente complet noi şi necunoscute. Toate acestea mă speriau şi mă emoţionau ca şi cum aş fi pătruns într-un teritoriu magic şi neexplorat.

Patrick nu mă mai vedea ca pe sora lui, ci ca pe o femeie, şi voia să mă cunoască şi să petreacă timp singur cu mine.

Şi asta era o treabă de adulţi deşi, la urma urmei, Patrick nu era decât cu patru ani mai mare decât mine.

Nu puteam să nu mă simt măgulită şi specială pentru că fusesem invitată de cel mai dorit băiat din tot Leicesterul.

Aş fi vrut s-o scriu pe pereţi şi să strig în cele patru zări, şi mai ales aş fi vrut să-i spun Ninei, dar devenise cel mai mare secret dintre noi şi nu puteam, chiar nu puteam să-i vorbesc despre asta. Ştiam că n-ar fi înţeles şi că s-ar fi simţit trădată.

Trebuia să aştept momentul potrivit şi, cu tact şi calm, să-i explic ce simţeam dintotdeauna pentru fratele ei şi aici poate m-ar fi ajutat şi Patrick.

Pentru moment voiam să mă desfăt cu acea emoţie necunoscută, gustând-o picătură cu picătură.

Toţi îşi dădură seama că mă schimbasem: mama, Nina, până şi Claire, care în ciuda obişnuitului pesimism se declară foarte încrezătoare cu privire la admiterea la Royal Ballet School.

Spectacolul avu un mare succes.

Toți erau încordați și concentrați și deloc dispuși să facă impresie proastă.

Peter Burke pusese la punct tot grupul lui de lachei, amenințându-i în caz că nu executau ordinele domnului Davies, iar ei au avut mare grijă să nu greșească nici măcar un pas, ca să nu aibă de-a face cu el după aia.

Domnul Davies a venit în culise să-mi mulțumească personal.

Respectul față de personalitatea lui Peter Burke era singurul lucru care putea funcționa în cazul unuia al cărui unic vis era să ajungă în distribuția de la *Jackass*.

Aplauzele au durat aproape jumătate de oră, părinții și profesorii au răgușit de cât au strigat „Bravo" și se vorbea deja de spectacolul de anul viitor.

Entuziasmul era maxim, toți dăduseră ce era mai bun din ei, Carl și Nina apăruseră pe coperta revistei școlii ca perechea cea mai *trendy* a liceului, dansurile fuseseră impecabile, la fel ca *playback*-urile și intrările.

Solo-ul meu fu răsplătit cu un potop de aplauze, mai ales din partea lui Paul, care își tocise palmele, urlând în picioare, până când mama îi făcu semn să se oprească.

Îmi părea bine că venise, tata n-ar fi făcut-o niciodată, și începui să mă gândesc că, în sfârșit, apăruse și bărbatul potrivit pentru noi.

Și mama era emoționată și mândră de mine, dar îi era greu s-o recunoască, în special față de toți cei care o felicitau, luând de bun că aceea ar fi fost cariera mea, obligând-o la zâmbete forțate și fraze de circumstanță.

Cu puțin înainte de spectacol, Patrick îmi trimisese un mesaj spunându-mi să stau liniștită fiindcă știa că va fi o reușită și că el era cu mine chiar dacă nu mă vedea.

Când s-au stins luminile și s-au aprins reflectoarele, am dansat doar pentru el și am dat ce aveam mai bun în mine.

Și când, mai târziu, am revenit în vestiar, am găsit din nou un buchet de flori, chiar dacă, de data asta, fuseseră aduse de florarul din Belvoir Street.

Nina, care până atunci fusese ocupată să fie fotografiată mai ceva ca o vedetă de cinema pe covorul roşu, mă luă deoparte cu un aer grav.

Am aruncat automat geaca peste flori.

— Mia, trebuie să vorbesc cu tine în mod serios! îmi zise însoţindu-mă în baie.

Eram pregătită să-i spun un număr infinit de baliverne şi afuriseam deja momentul în care mă confesasem lui Carl.

— Nu te-am mai văzut niciodată dansând pe scenă, m-ai făcut să plâng.

— Serios? A fost aşa groaznic? îi răspunsei cu un amestesc de uşurare şi neîncredere.

— Prostuţo! Am plâns de emoţie, eşti minunată, eşti un înger, te-ai născut ca să dansezi, nu poţi şi nu trebuie să faci altceva în viaţă, măcar de-aş fi eu aşa de bună!

Mă înroşii şi îmi coborâi privirea:

— Aş, nu a fost cine ştie ce... un solo pe Abba... bagatelizai.

— Tocmai, imaginează-ţi când o să fii pe o scenă adevărată, cu un costum adevărat şi o orchestră adevărată!

Numai gândul mă emoţiona atât de mult, încât mă simţeam rău.

Eu, prim-balerină...

Era un vis să intru într-un corp de balet.

— Mia... soluţia e una singură, o ştim amândouă.

— Un jaf?

— Bunica ta.

— Nu pot să-i cer bunicii să-mi plătească taxele şcolare.

— Nu ai altă variantă dacă vrei să te duci acolo, e singura ta şansă.

Oftai.

Avea dreptate şi eu ştiam, chiar dacă continuam să tărăgănez având încredere în aşteptările fataliste ale lui Claire.

Numai bunica mea Olga avea posibilitatea de a mă ajuta să-mi realizez visul şi sosise momentul de care mi-era cel mai frică: acela de a o suna în taină, fără să ştie mama.

Era cel mai meschin lucru pe care i-l puteam face, dar era și singura speranță pentru viitorul meu, și n-aș fi lăsat ca orgoliul lor să se pună de-a curmezișul.

Dacă și bunica mă refuza, atunci m-aș fi împăcat cu ideea, luând-o ca pe un semn al destinului, dar dacă accepta să mă ajute, atunci aș fi găsit o modalitate să-i spun mamei care, cu timpul, ar fi înțeles.

— Mia, trebuie s-o facem mâine, vii acasă la mine după ore și dăm telefonul ăla împreună.

— Mâine?... Nu știu dacă...

— Mâine, la mine! hotărî.

Mai târziu, în mașină, cu mama și Paul, atmosfera devenise foarte apăsătoare.

Paul era entuziasmat, nu se mai oprea din complimente și îmi punea tot felul de întrebări, turuia cu obișnuita grație de elefant fără să bage în seamă susceptibilitatea mamei care se retrăsese într-o tăcere încăpățânată.

— Mia, n-am mai văzut niciodată așa ceva, ești nemaipomenită! Când ai făcut chestia aia cu piciorul până la ureche am crezut că o să se rupă! Și toate piruetele și săriturile alea, parcă zburai! Cum reușești să stai pe poante, nu te dor picioarele? Cred că sunt îngrozitor de incomode încălțările alea! Știai că în China femeile purtau pantofi minusculi ca să-și păstreze piciorele mici? Era o chestie de nobili sau ceva de genul ăsta. Pare atât de simplu când te privim, dar puțini știu ce trudă e în spate. Chiar e născută să danseze, nu-i așa, Elena? Fata asta va deveni o stea! Ia spune-ne, Mia, o să ne mai saluți când vei fi celebră?

Mama oftă privind pe fereastră.

— Nu-i așa, Elena? insistă Paul, convins că nu auzise. Nu-i așa că e o balerină înnăscută?

— Bineînțeles! răspunse mama răbufnind, bineînțeles că Mia e născută să danseze, asta mi-au repetat toți în seara asta, de la primul la ultimul: „Doamnă, cât de mândră trebuie să fiți de fata dumneavoastră, și eu aș fi vrut ca a mea să danseze, dar este cu totul diferită, la cine ați trimis-o? Unde va studia la anul?" Parcă eram singura care nu-și dădea seama de capacitățile extraordinare ale fiicei mele! Dar cine plătește școala aia? Ei? Aș

fi vrut să-i răspund directoarei: „N-aveți cumva treizeci de mii de lire sterline în buzunar? Pentru că eu nu-i am și fata mea nu se mulțumește cu o școală oarecare!" Aș vrea să văd ce-ar face ei în locul meu!

Vorbea de parcă n-aș fi fost de față.

— Poate că ceva ar face!

— Ba nu cred, nu cei care trăiesc cu un singur venit și au de plătit chirie. Nu toate familiile sunt ca cea a Ninei, din contră, îți garantez că marea majoritate sunt ca a noastră, sau chiar mai rău pentru că au în medie trei copii și un bătrân în întreținere! Și acolo copiii încep să muncească de la optsprezece ani!

— Poate că pe vremea ta... după război!

— Eu am început să muncesc la optsprezece ani pentru că voiam să fiu liberă și să nu depind de bunica ta și crede-mă, dacă aș fi făcut alegerile pe care le voia ea, aș fi obținut *orice*, dar nu regret absolut nimic!

— Eu zic că dacă ai putea da timpul înapoi, ai face alte alegeri, insistai.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să nu te măriți cu tata și să rămâi în Italia... Poate Scala costa mai puțin!

— Totul se reduce la bani, nu, Mia? Ai auzit vreodată de sentimente? Dragoste, prietenie, atașament, sacrificiu pentru altcineva în afară de propria persoană...

— Nu-mi spune că viața ta de acum îți dă cine știe ce satisfacții, mamă.

Paul tuși puternic, încercând să reteze conversația care aluneca pe o pantă periculoasă.

Dar nu folosi la nimic.

— Știi ce-ți zic, Mia? Cred că ai dreptate. Dacă m-aș întoarce în timp, n-aș face aceleași alegeri. Te-aș lăsa în grija unei dădace, aș pleca în jurul lumii și, din când în când, ți-aș da un telefon, când îmi aduc aminte. Sunt de-a dreptul o idioată că am renunțat la viața mea ca să mă ocup de tine.

Paul mai avea puțin și se înneca de la atâta tușit.

— Nimeni nu ți-a cerut-o. Un copil n-ar trebui să însemne renunțarea la sine.

Se întoarse dinspre mine cu ochii ieșiți din orbite.

— Și asta unde ai mai auzit-o? Ce știi tu ce înseamnă un copil? Și, mai ales, cum îți permiți să-mi vorbești astfel?

— Nu înțelegeți, nimeni nu înțelege, vouă nu vă pasă deloc de viitorul meu, tot ce știți să spuneți întruna e că nu am altă variantă decât să mă *mulțumesc,* exact așa cum ați făcut voi cu viața voastră mediocră.

— De ajuns! interveni Paul frânând brusc. Să nu-ți mai permiți vreodată să-i vorbești așa nici mamei tale, nici mie. Dacă erai fata mea, îți dădeam deja o palmă! Nu îndrăzni să judeci viața cuiva până când n-ai făcut jumătate din lucrurile pe care le-a făcut mama ta pentru tine sau pentru oricine altcineva! Am fost destul de clar? Nu ești mai deșteaptă decât noi doar pentru că arunci sentințe de la înălțimea celor șaisprezece ani ai tăi! Și nu ni te adresa de parcă am fi niște bieți cretini care n-au înțeles cum se trăiește și nu așteaptă decât să fie luminați de tine! Nimeni nu te împiedică să faci ce-ți dorești, dar lucrul ăsta e imposibil din punct de vedere material, să-ți intre bine în cap!

Înlemnii, roșie de rușine.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în mașină.

Mare și puternic cum era, când se enerva, Paul chiar inspira frică, iar eu nu eram obișnuită să mă tem de un bărbat. Însă îmi vorbise ca un tată și mă pusese la punct.

Și făcuse bine.

Porni motorul și reluă drumul.

Niciunul dintre ei nu îmi mai spuse nimic până acasă.

Cum ajunserăm, coborâi din mașină, intrai repede în casă și mă grăbii spre camera mea, dar Paul mă strigă la jumătatea scărilor.

— Ce e? răspunsei în silă întorcându-mă.

Îmi adresă un zâmbet larg:

— Am avut un schimb de opinii și îmi pare rău că am ridicat tonul, dar niciodată nu mergem la culcare supărați, OK?

Îl priveam încercând să rămân indiferentă, dar simțeam lacrimile arzându-mi ochii.

— Hai, vino aici, balerino, și îmbrățișează-mă!

Coborâi încet scările cu mâinile în buzunar ca și cum cineva mă împingea din spate și mă lăsai îmbrățișată.

Nu eram obișnuită să fiu tratată ca o fiică și aproape că m-am simțit recunoscătoare pentru că fusesem mustrată așa de aspru.

Nu voiam să plâng, dar lacrimile îmi alunecau singure și a fost aproape o ușurare.

Apoi i se adresă mamei, care se dusese deja în sufragerie:

— Elena, e valabil și pentru tine!

Mă luă de mână și mă duse la ea.

— Hai, acum voi două împăcați-vă, ne îmboldi.

Dacă fusese ușor să mă convingă pe mine, încă nu știa ce încăpățânată e mama.

— Paul, eu nu sunt un copil și știu bine cum să mă ocup de fiica mea.

Cum să nu știe, altădată n-ar fi vorbit cu mine un an de zile!

— Știu că știi să te *ocupi* de fiica ta, și nimeni nu știe s-o facă mai bine decât tine, îți cer numai să nu ții supărarea în tine pentru că nu-ți face bine și nu te ajută să găsești soluții.

Ca să vezi! Bătrânul Paul chiar se pricepea dacă voia.

— Hai, mamă, zisei, îmi pare rău că am exagerat.

— Bine, bine, acum du-l afară pe York, mai are puțin și explodează.

Era maximum care se putea aștepta de la ea, dar era prima oară când ne împăcam după douăzeci de minute de la ceartă.

Paul aducea categoric o schimbare favorabilă în viețile noastre.

În după-amiaza următoare, acasă la Nina, nu mai eram așa sigură că vreau să dau telefonul ăla.

Mă simțeam vinovată și îmi pierdusem curajul provocat de adrenalina spectacolului și de complimente.

— Mia, ia telefonul și sună, mă rugă pentru a șasea oară.

— Nu pot, Nina, nu pot să-i fac asta mamei.

— Atunci nu vrei cu adevărat să te duci la Royal Ballet School, răspunse încrucișându-și brațele.

— Ba bineînțeles că vreau, e ceea ce-mi doresc cel mai mult, știi foarte bine!

— Eu cred că nu vrei cu adevărat.

— Ba da, vreau! protestai.

— Și atunci spune-mi, cum o să faci să ajungi acolo?

— Nu știu.

Se ridică de pe pat și se întoarse cu spatele:

— De fapt da, în definitiv, ai dreptate, poate nici măcar nu te acceptă, de ce să-ți complici viața? Vei fi un desăvârșit agent de bursă, ca tatăl tău... sau contabilă... sunt o grămadă de meserii „normale" care te așteaptă.

— Cum adică să nu mă accepte? îi răspunsei atinsă în punctul sensibil. De ce să nu iau admiterea? Ești de părere că nu sunt destul de bună?

— Sunt de părere că ești cea mai bună, prostuțo! răspunse întorcându-se brusc. Dacă aș putea, aș folosi contul meu pentru studiile la colegiu numai să te fac fericită.

— Vrei să spui că în locul meu ai suna-o?

— Aș fi sunat-o deja de un secol, răspunse întinzându-mi telefonul. Curaj, sună!

Înghiții în sec.

Dacă atunci când îl sunasem prima oară pe Patrick îmi fusese frică, acum simțeam efectiv că fac pe mine.

N-o mai sunasem pe bunica mea Olga de cel puțin șase luni.

Mă suna ea de Crăciun și de Paște și îmi trimitea un cadou de ziua mea, dar n-o mai văzusem de când eram mică.

Întotdeauna îmi declarase că puteam să mă bizui pe ea în orice situație, dar fiindcă nu avusesem niciodată nevoie cu adevărat de ceva, mă întrebam în ce măsură nu era o frază de circumstanță.

Venise momentul să verific.

Când îmi răspunse la al doilea țârâit, am avut tentația să închid, dar Nina puse telefonul pe speaker.

— Alo, bunico, sunt Mia.

Pentru o clipă se făcu liniște.

Îmi era teamă că nu-și mai aduce aminte de mine.

— Mia! Iubita mea frumoasă, ce surpriză!

Îmbătrânisem cu douăzeci de ani din cauza tensiunii.

— Ce mai faci? De mult voiam să te sun!

— Mă gândeam la tine zilele astea, mă întrebam oare ce face puiuțul meu, cine știe cât de frumoasă te-ai făcut, încă mai studiezi baletul, nu-i așa?

— Da, bunico, și tocmai despre asta vreau să-ți vorbesc.

Așadar, în următoarele trei minute mi se hotăra tot viitorul. Nu puteam să greșesc nicio mișcare.

Aș fi vrut să vorbească Nina în locul meu, care era așa de pricepută să convingă oamenii, dar acel lucru mă privea numai pe mine.

— Te ascult.

Nina îmi făcu semn să fiu cât mai dramatică făcându-se că-și smulge părul din cap.

— Bunico, n-aș fi vrut să te deranjez vreodată și mă simt foarte încurcată de ceea ce urmează să-ți spun, dar ești singura mea speranță.

— E vorba de mama ta? Are nevoie de bani, nu-i așa?

— Banii au legătură, și mama la fel, dar nu e vorba de ea, e vorba de mine, ca să fiu sinceră, și de balet.

— Vrei să te duci la o școală costisitoare și nu vă puteți permite?

Bunica mea era într-adevăr vulpea bătrână de care vorbea mama: ageră, vicleană, perspicace, dar absolut genială și eu o adoram.

— La Royal Ballet School bunico, aș vrea să dau admitere acolo, dar nu mă vor lăsa nici măcar să încerc dacă nu demonstrez că-mi pot permite să urmez cursurile în cazul în care m-ar accepta.

— La Royal? Râse. I-auzi! Îi cunosc pe toți de la Royal, când eram tânără nu pierdeam nicio premieră, nu atât pentru balet, cât pentru șampanie, o cunoșteam foarte bine pe Ninette de Valois.

— Fondatoarea?

— Desigur! Nepoata mea la Royal Ballet School ar fi cea mai mare satisfacție a vieții mele, n-aș mai conteni să o spun tuturor.

— Da, bunico, dar problema e tocmai asta, mama nu vrea pentru că nu-și permite taxele, admiterea a fost stabilită peste două luni și între timp trebuie să le furnizez toată documentația. Claire, profesoara mea, a cerut un răgaz, dar nu știu câtă vreme mai poate s-o țină așa, în plus, am și examenele la școală, pe scurt bunico, un dezastru, iar tu ești singura care mă poate ajuta!

— De câți bani e vorba?

— O grămadă! zisei, dar Nina îmi făcu semn să fiu mai puțin panicată, la urma urmei ea era cea care studia comunicare.

— Mă rog... destui bani, dar înțelegi că e cea mai prestigioasă școală din lume...

— Cum să nu, iubire, și faci bine să-ți dorești ce e mai bun, și eu doream același lucru pentru mama ta, dar ea a vrut să facă după capul ei și m-a avertizat să nu mă amestec în viața ei, de parcă un părinte se *amestecă* și nu se preocupă de moarte... Oricum, nu mă mai privește acum. Ascultă-mă puișor, lasă-mă să dau câteva telefoane la Londra și să văd ce pot face, imediat ce vor afla că ești nepoata mea nu vor mai fi așa aspri și apoi o să vorbesc cu contabilul meu ca să-mi dau seama cum te pot ajuta, dar și tu trebuie să faci ceva pentru mine.

Un fior îmi străbătu șira spinării.

— Da, bunico, spune-mi.

— Trebuie să fii cea mai bună dintre toate, altfel întrerup sponsorizarea!

— Îți jur, bunico.

CAPITOLUL 14

Făcusem un salt în gol.

Nu-mi mai rămânea decât să sper că se deschide paraşuta.

Dacă acasă la Nina fusesem convinsă că am luat singura decizie corectă, acum nu mai eram aşa sigură şi începeam să mă tem că n-o să fie totul aşa de simplu.

Dacă mama rupsese legătura cu bunica pentru că o considera manipulatoare şi opresivă, probabil că avea motivele ei întemeiate şi mă întrebam dacă n-o să sfârşesc şi eu la fel.

Faptul că bunica scotea din buzunar toţi acei bani i-ar fi dat dreptul să se bage în viaţa mea şi, evident, nu aveam cum s-o împiedic.

În ceea ce o privea pe mama, nu cred că ar fi putut înţelege de ce vorbisem cu bunica.

S-ar fi înfuriat de moarte şi ar fi rupt toate legăturile cu mine.

Şi ar fi avut dreptate.

Acea senzaţie de nelinişte începu să mă chinuie zi şi noapte, făcându-mă să mă simt ipocrită şi necinstită, iar asta îmi afecta considerabil progresul şcolar şi pregătirea pentru admitere care, între timp, datorită intervenţiei bunicii, fusese confirmată pentru mijlocul lui februarie.

Singura care era mulţumită era Claire, ea avusese dreptate să-l aştepte pe Moş Crăciun.

— Mia, nu eşti prezentă, eşti în contratimp, eşti moale şi distrată, o lună şi jumătate nu e chiar aşa mult timp, doar nu vrei să iroseşti toată munca de până acum, nu? Vezi că nu ai nicio garanţie că vei fi acceptată!

O ştiam bine şi poate în adâncul inimii mele nici nu mai voiam să trec examenul, căci mă gândeam că mă bazez pe pile şi nu avansez după merit.

Dar acum era prea târziu să mai dau înapoi.

Încercam să nu mă gândesc și astfel reușeam să pun o anumită distanță între mine și consecințele alegerii mele.

Ajunul Crăciunului îl petrecurăm acasă, împreună cu Paul și Betty.

Era frumos să stăm la masă cu toții. Paul gătise pentru un regiment întreg: de la curcan umplut cu castane la somon cu mărar, de la cremă de unt cu brandy la sos de pâine și, ca desert, *Christmas pudding*.

Betty repeta întruna că nu mai poate să mănânce, dar își umplea în continuare farfuria și folosea orice pretext ca să mai ciocnească un pahar.

Le înmânai celor dragi cadourile cumpărate din Bath, iar lui York îi dădui un os înfășurat într-o panglică argintie.

Când îmi veni rândul să desfac cadourile, simții că mor văzând că mama îmi cumpărase o pereche de pantofi de balet noi.

Aveam lacrimi în ochi de cât sufeream.

— Nu-i nevoie să plângi, îmi zise, ai tăi sunt buni de aruncat, măcar începi anul cu pantofi de balet noi și Claire n-o să se mai lamenteze!

Mă privea fericită și mândră în timp ce eu o minteam ca o lașă, cu nerușinare.

Mă uram pentru ce-i făceam.

Niciun scop nu putea justifica o acțiune atât de josnică față de ea.

Dar acum o făcusem și trebuia să trăiesc cu senzația de vinovăție.

Patrick știa, îi spusese și Nina.

La început nu fusese de acord, dar își dădea seama că era singurul lucru pe care-l puteam face, chiar dacă, după părerea lui, ar fi trebuit să-i spunem imediat mamei, și nu după eventuala admitere.

Acum vorbeam în fiecare zi, seara târziu, în funcție de turele lui și începeam serios să cred că îl interesez, deși tot îmi era frică să nu-i înțeleg greșit amabilitatea înnăscută.

Transcriam în continuare convorbirile noastre, ca pentru a avea dovada că nu am inventat eu totul.

În dimineața Crăciunului tata veni să mă ia la prânz la ei.

Trei ore încontinuu în mașină cu el ar fi fost o pedeapsă bună pentru oricine.

Mă întrebă de vreo două ori despre școală, apoi potrivi radioul pe un canal de finanțe și așa conversația noastră luă sfârșit.

Îmi pusei căștile și ascultai Bloc Party până la destinație.

Acasă ne aștepta Libby.

Însă cea care ne deschise ușa era o femeie distrusă!

Începuse să gătească cu o seară înainte pentru șaisprezece persoane, era în întârziere, iar gemenii erau de nestăpânit.

Mă întâmpină cu o îmbrățișare și cu o față epuizată și descurajată.

— Ai putea să pui masa, scumpo? mă rugă în timp ce gemenii mi se agățară de picioare urlând. Sunt contra violenței, dar cred că o să se vorbească de mine la știrile de diseară!

Ziua se anunța interminabilă.

Prânzul cu părinții și frații lui Libby, cu fiii lor și străbunica fu nimicitor.

Nu se mai opreau din vorbit despre mâncare, politică și bani, în vreme ce copiii urlau și se certau pe jucăriile primite cadou, sfârșind prin a se lovi și mușca, până când un adult – care era la rând – se ridica și le administra o palmă la fund.

Televizorul era dat la un volum insuportabil, afară ploua, și nimeni nu părea să fie interesat de altceva în afară să mănânce și să se plângă.

La șapte seara plecară cu toții, gemenii epuizați merseră la culcare, luând după ei trotinetele noi, iar tata se așeză în fotoliu să citească ziarul, în timp ce sărmana Libby sorta în mașina de spălat vase zeci de farfurii și pahare.

În ciuda oboselii, era mereu zâmbitoare, păstrând doze incredibile de răbdare.

Țineam la ea și o compătimeam un pic. Cu un partener mai atent ar fi avut o viață mai ușoară și împlinită.

Îmi pregăti canapeaua extensibilă și îmi dădu un sărut de noapte bună pentru ca apoi să se retragă, istovită, în camera sa.

Adormii legănată de ploaie, de sforăitul tatălui meu și de plânsul înăbușit al lui Libby.

Câteva zile mai târziu sosi vestea întoarcerii lui Patrick.

Aflasem înaintea Ninei, chiar de la el, dar mă prefăcui surprinsă.

Urma să treacă pe acasă să-și salute familia și apoi venea să mă ia și să cinăm în oraș.

Nu pot să descriu în cuvinte emoția acelei așteptări.

După luni de zile de telefoane și mesaje, după o viață petrecută visând că mă va observa printre suspine și palpitații, după treisprezece ani de așteptare, cel de-al doilea vis al meu era pe cale să se realizeze.

În seara aceea ieșeam la cină cu Patrick Dewayne.

Singură.

Și între o cină cu el și Royal Ballet nu știam ce era mai ciudat.

Mama și Paul erau în oraș, și asta mă scuti de la explicații pe care nu aveam chef să le dau.

La rândul lui, Patrick, care își cunoștea sora la perfecție, știa că trebuie să o pună în temă cu o delicatețe extremă, iar în seara aceea și el evită orice discuție.

Uneori trebuie să ne protejăm de dragostea celorlalți.

Îl așteptam, privind pe fereastra camerei mele, așezată pe pat, cu York pe genunchi, și vorbeam cu el ca și cum m-ar fi putut înțelege.

Era prima noastră întâlnire oficială și, chiar dacă îl cunoșteam dintotdeauna, îmi dădeam seama că nu știam aproape nimic despre el.

Eram înspăimântată că aș putea fi dezamăgită, că băiatul pe care îl idealizasem nu exista în realitate, că era rodul imaginației mele, la fel ca prințul Cenușăresei sau al Frumoasei Adormite și că mi-ar fi spulberat visul cu un cuvânt sau un gest greșit.

Și nu aveam pe nimeni cu care să împărtășesc neliniștea pentru acea întâlnire.

Când auzii motocicleta sosind simții nevoia să mă bag sub pat și să nu mai deschid ușa până anul viitor.

Cum trebuia să mă port? Ce trebuia să spun? Era bine cum mă îmbrăcasem?

Nu mai eram eu și Patrick „frate și soră", ci noi doi la o întâlnire oficială.

Mă întrebam dacă și el se simte la fel.

Deschisei ușa și o rafală violentă de vânt mă izbi aproape mutându-mă din loc.

Patrick mă privi și zâmbi.

Își dădu casca jos, coborî de pe motocicletă și veni spre mine.

Mă uitai la el așa cum te uiți la vedeta rock preferată în timp ce-ți piaptănă părul cu mâinile imediat după ce te-ai uscat cu foehnul.

— Așa, acum ești perfectă, zise aranjându-mi un cârlionț după ureche.

Încă nu scosesem niciun cuvânt, nici măcar *bună*.

— Ți-e foame? mă întrebă.

Dădui din cap că da.

— Atunci pune-ți geaca și să mergem.

Intrai supusă în casă, îmi pusei fularul și geaca și mă întorsei la el ca și cum aș fi fost acționată cu telecomanda.

Îmi puse casca și mi-o prinse sub bărbie.

Lăsă în jos scărițele ca să-mi sprijin picioarele și mă îndemnă să mă țin strâns de el.

De parcă mai trebuia să mi-o spună.

Murisem și ajunsesem în paradis.

Îl îmbrățișam în timp ce goneam în noapte, împinși de vânt și de toate lucrurile bune pe care ni le rezerva viitorul.

Aveam certitudinea că nu mă va dezamăgi cu niciun gest, cu niciun cuvânt.

Nu el, nu Patrick al meu.

Mă duse într-un bistro franțuzesc unde mâncarăm pâine cu unt și supă de ceapă.

Îl priveam și îi vedeam doar gura și mâinile fine mișcându-se, fără să reușesc să-l ascult, complet hipnotizată de chipul lui și de toate detaliile pe care nu voiam să le uit: barba ușor crescută, o cicatrice pe sprânceană, părul blond și moale de pe brațe și acel mod senzual de a-și drege glasul.

Numai el vorbi toată seara, poate pentru a mă scoate din încurcătură, povestindu-mi despre Marina Regală, despre colegii săi, despre mare și o mulțime de glume pe seama profesorilor din liceul nostru.

Eram năucă de fericire, totul se desfășura exact așa cum îmi dorisem dintotdeauna, el era perfect, eu eram cea complet deconectată de la realitate.

Dacă ar fi ieșit cu o sosie de-a mea, tot aia era.

Odată ieșiți din restaurant îmi propuse să facem o plimbare.

Voiam să mă ia de mână, dar nu știam cum să-i dau de înțeles, așa că îmi băgai mâinile în buzunar ca să evit o situație jenantă.

— Mi-a plăcut foarte mult să te văd dansând.

— Serios?

— N-aș fi făcut altceva decât să stau să te privesc.

Nici eu n-aș face altceva decât să te privesc, nimic altceva toată ziua, în fiecare zi pentru tot restul vieții mele.

— Păi, știi, asta fac de când mă știu, nici nu mai bag de seamă.

— Ești atât de bună, că nici nu-ți dai seama.

Iar tu ești atât de frumos, că nici nu-ți dai seama.

— Vorbesc serios, vei fi o prim-balerină splendidă, zise oprindu-se și punându-și mâinile pe umerii mei.

Închisei ochii.

Inima începu să-mi bată cu putere.

Eram pregătită, mai pregătită ca niciodată să mă las sărutată, așteptam momentul ăla de-o viață.

Emoția mă copleșea, îl doream cu toată ființa mea, aveam stomacul strâns și picioarele moi.

Sărută-mă, te rog sărută-mă, grăbește-te... nu mai pot aștepta nicio secundă în plus...

— Hai, te duc acasă, pare să înceapă ploaia.

Deschisei din nou ochii ca și cum așteptam explozia unei bombe dazamorsate.

Nu m-a sărutat!

De ce?

Din cauza supei de ceapă?

Dar a mâncat și el!

De ce n-am vorbit aproape deloc?

Numai el a vorbit!

Atunci nu-i plăcea de mine! Mă scosese la cină doar pentru că făcuse o promisiune, pentru că era amabil și binevoitor cu toată lumea și, fără îndoială, avea o iubită frumoasă foc cu care urma să se căsătorească, urmând să-mi spună asta în pragul casei.

Dumnezeule, ce furioasă eram!

De ciudă, pe drumul de întoarcere nu mă ținui de el nici măcar o clipă, ci de mânerele de sub șa, riscând să fiu aruncată la fiecare cotitură, deși el mă ruga să mă țin strâns de el.

Odată ajunși acasă, mă sărută pe obraji și așteptă să intru.

Mă întorsei adresându-i un zâmbet forțat și trântii ușa cu toată forța.

Se simțea atât de special încât să-și permită să amăgească o fetiță îndrăgostită?

Asta era ideea lui de întâlnire? O cină, o plimbare și apoi acasă?

Dar partea cea mai proastă abia acum venea.

Ca de obicei, îmi uitasem mobilul pe pat și apelurile de la Nina erau nenumărate.

Avea un al șaselea simț să mă prindă mereu în flagrant.

Îmi scrisese un mesaj care zicea: „Când am ceva important de spus celor pe care îi iubesc cel mai mult, aceștia dispar! Voiam doar să-ți arăt inelul pe care mi l-a dăruit Carl, dar evident ai altceva mai bun de făcut. Sună-mă."

Inelul.

Tocmai în seara aia se hotărâse să-și declare dragostea imbecilul ăla?

Eram pe cale s-o sun, când mi-am dat seama că telefonul meu ar putea coincide cu întoarcerea lui Patrick.

În acelaşi timp, cineva care voia să ascundă ceva exact asta s-ar fi ferit să facă.

Aşa că am sunat-o.

— Inel?

— Unde erai, te-am sunat de o sută de ori!

— La repetiţii ca de obicei, puteai să mă cauţi acolo! îi răspunsei rugându-mă să n-o fi făcut.

— Voiam să vin, apoi m-am gândit să-l sun pe fratele meu, dar nici el nu mi-a răspuns, şi atunci, când am văzut că nimănui nu-i pasă de mine am hotărât să mă duc la culcare!

— De unde era să-mi dau seama că îţi dă inelul miercuri seara, credeam că o să ţi-l dea în noaptea de Crăciun!

Şi îmi muşcai limba.

— Cum adică „credeam că o să ţi-l dea în noaptea de Crăciun"? Tu ştiai că o să-mi facă cadou un inel?

— Nu, nu! Voiam să spun că, dacă eu aş vrea să dau cadou cuiva un inel, aş face-o în noaptea de Crăciun şi nu... într-o miercuri oarecare.

Tăcere.

— Mia, nu-ţi bate joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine, mă smiorcăii.

— Tu ştiai!

— Jur că nu!

— Nu jura!

— Doamne, Nina, avea nevoie de un sfat, sunt prietena ta cea mai bună, voia numai să fie sigur că o să-ţi placă.

— Deci tu l-ai ales?

— Nu, el a făcut tot.

Evitai să mai adaug că mi se păruse o idee tâmpită, ca să nu înrăutăţesc lucrurile.

O auzii suspinând dezamăgită.

— Nina... nu înseamnă nimic, şi eu aş fi cerut sfatul celui mai bun prieten al iubitului meu dacă aş fi vrut să-i fac un cadou aşa important.

Era să zic „şi atât de costisitor".

— Dar deja l-ai văzut...

— Nu l-am văzut la tine, ci numai în cutie, deci e ca și cum nu l-am văzut niciodată.

— Atunci mâine dimineață, când o să-l vezi, prefă-te surprinsă!

— OK, jur, pot să și leșin dacă vrei.

— Oh, s-a întors Patrick, mă duc să i-l arăt, să sperăm că măcar el nu știe!

Patrick... Pentru cinci minute nu mă gândisem la el și la tupeul lui.

Stătusem acolo ca o proastă cu ochii închiși, așteptând sărutul prințului, iar el râdea de mine.

Avea să mi-o plătească, nu știam încă în ce fel, dar găseam eu un mod să mă răzbun.

La școală, a doua zi, surprizele nu se terminaseră, și, mai ales, erau departe de a fi pozitive.

Doamna Patel, profesoara de istoria artei, și doamna Meyer, profesoara de literatură, îmi cerură eseurile pentru admiterea la examen.

Pe lângă cele de la istorie, biologie și dramaturgie.

Cu gândul la admitere subestimasem restul și eram total în contratimp.

Nina era hipnotizată tot privindu-și inelarul și nu-și dădea seama de drama pe care o trăiam eu.

Ceea ce, pe lângă că nu fusesem sărutată, îmi făcea viața mizerabilă.

— Hei, Nina, Pământul către Lună, răspunde, terminat!

— E minunat, nu-i așa? răspunse arătându-mi mâna pentru a cincisprezecea oară.

— Dacă mi-l mai arăți o dată, nu mai vorbesc cu tine.

— E așa romantic.

— Da, foarte tare, dar cum fac să fiu admisă la examen fără eseurile alea? Le faci tu? Trebuie să le predau săptămâna viitoare, mi-e imposibil.

— Le am deja pe-ale mele de predat, dar există cineva care te poate ajuta.

— Cine, Carl?

— Nu, Patrick!

La auzul numelui său începui să transpir rece.

— Ce legătură are Patrick cu toate astea?

— E acasă toată săptămâna și chestiile astea le-a făcut deja, poate mai are ceva în calculator.

Îngâmfatul ăla ar fi fost tare fericit să o poată face pe profesorul meu, dar preferam mai degrabă să fiu respinsă decât să mă umilesc cerându-i ajutorul. Deși o parte din mine voia cu orice preț să-l întrebe de ce nu-i plăceam.

— Tu zici că aș putea...

— Bineînțeles! Îi spun eu, sunt sigură că n-o să refuze!

Eu nu eram chiar așa de sigură.

În aceeași după-amiază sunai la ușa lor.

Mă simțeam ca o școlăriță care vinde dulciuri din ușă în ușă.

Nina se dusese să învețe la Carl și probabil am fi rămas singuri, iar lucrul ăsta mă răvășea.

Îmi deschise mama lui.

Deși fusesem o vizitatoare constantă în casa aceea aproape toată viața, cât s-o consider ca fiind a mea, când Laetitia îmi zâmbi și mă invită să intru, complet neștiutoare de ceea ce aș fi vrut să fac cu fiul ei în camera lui, nu putui să nu mă simt jenată.

— Mia, scumpo, intră, ai venit pentru Patrick, nu? Mi-a spus Nina! Câte teme vă dau la școală, chiar nu-și dau seama, așa-i? Dă-mi geaca. Îți fac un ceai? Am făcut și biscuiți!

Laetitia era mai italiană decât mama în ceea ce privește atenția și protecția.

Soțul ei era un chirurg respectat, un pionier în cercetarea transplanturilor și acest lucru îi permisese să renunțe la serviciu după nașterea copiilor și să se dedice total casei și vieții sociale intense a familiei.

Dar acest lucru nu îi făcuse să devină nici mai puțin umili, nici mai puțin amabili.

Patrick apăru în capul scărilor și mă invită să urc.

Era atât de frumos încât îmi veni un chef nebun să-l sărut și în același timp să-i sparg fața.

— Nina mi-a zis că ești în impas cu temele, ce pot să fac pentru tine?

„În impas cu temele"... de parcă aș fi avut șase ani și trebuia să învăț scăderea.

„Ce pot să fac pentru tine?"... Ce era, un operator de call center?

Îl detestam cu fiecare minut mai mult și îl doream cu fiecare secundă mai mult.

— Sunt în urmă cu eseurile și n-am decât sfârșitul ăsta de săptămână ca să le fac. Dacă nu le predau, risc să nu fiu admisă la examen și asta ar compromite și eventuala intrare la Royal.

— Am scos însemnările mele vechi și testele predate, am putea să ne bazăm pe ele, împreună o să reușim, stai liniștită.

Îi priveam buzele mișcându-se cu încetinitorul și-mi imaginam că-mi spune: „Te iubesc, Mia, nu știi ce dor mi-a fost de tine și cât te doresc." Și apoi că mă arunca pe pat sărutându-mă și băgându-și mâinile sub bluza mea, alunecând să-mi descheie blugii și...

— Mia, mă asculți?

— Bineînțeles! răspunsei înroșindu-mă din cale-afară.

— Atunci facem așa cum am spus, ne împărțim sarcinile, tu faci căutarea, iar eu asamblarea.

— La ordinele dumneavoastră, căpitane! spusei luând poziția de drepți. Apoi voi mătura puntea și voi coborî velele!

Râse.

— Am exagerat, nu?

— Un pic...

— O să fie ca la Marina Regală, unde te învață să găsești soluții într-o nanosecundă! Să-mi spui când exagerez!

Te rog, exagerează...

Ne așezarăm la masa lui, un birou lung sprijinit pe două suporturi și acoperit cu cărți și însemnări.

— Și eu am de dat un examen greu peste o lună și profit să învăț, chiar dacă sunt în permisie.

Și mă ajuți pe mine?

Era prima oară când intram oficial în camera lui. Etajerele erau pline ochi de cupe și premii de toate felurile, iar pereții erau tapetați cu poze cu el în ziua bacului, a jurământului, cu prietenii în Spania, cu (grrr...) alte fete, cu motocicleta lui și cu un pește enorm în mână.

Mai lipsea doar poza lui în ținută de pompier și calendarul era complet.

Erau fete care ar fi făcut crimă ca să fie în locul meu.

Odată ce distribui sarcinile, îmi dădu computerul său și se întinse pe pat ca să consulte materialul.

Mă simțeam total stingherită, n-ar fi trebuit să accept ideea Ninei, aș fi putut învăța cu Carl, cu Alex, până și cu Paul, dar niciodată cu băiatul care-mi dădea peste cap somnul și mă făcea s-o iau razna doar când îl priveam.

Trebuia să plec de-acolo cu o scuză oarecare, dar cum mă ridicai în picioare, la ușă bătu mama lui:

— I-am adus ceaiul Miei, zise aproape scuzându-se. Apoi adresându-mi-se: Nina mi-a interzis categoric să intru în camera ei, a zis că are nevoie de intimitate.

Mă gândeam la mama care ar fi scos și ușile din țâțâni numai să mă împiedice să mă închid înăuntru.

— Iar acum că are și iubit... zise Pat malițios.

— Ați văzut inelul? întrebă neliniștită Laetitia, care evident voia să afle ce părere aveam.

— Da, e frumos, răspunsei prudentă.

Pat strâmbă din nas.

— Prea devreme, adăugă dând din cap, sora mea e prea mică, iar el a fost prea pripit, dar cum am încercat să i-o spun, s-a enervat imediat.

— Așa a făcut și cu mine, zise Laetitia, spune că sunt demodată și că nu înțeleg... dar mie mi se pare că ea e aia demodată. Tu ce părere ai, Mia?

— Eu l-am însoțit pe Carl să-i aleagă inelul...

Se întoarseră amândoi spre mine total uimiți.

— Și i-am spus că e o tâmpenie, dar și el s-a supărat imediat! zisei ca să-i consolez.

— Să sperăm că o să fie bine, suspină Laetitia, niciodată nu încetezi să-ți faci griji pentru copiii tăi, nici când sunt mari, zise mângâindu-i fața lui Pat cu un gest melancolic.

Apoi Laetitia coborî și rămaserăm din nou singuri.

Simțeam că și Patrick era îngrijorat pentru Nina și ar fi vrut să-mi vorbească despre ea, dar cunoscând relația noastră, sigur îi era frică să nu mă pună în încurcătură.

— Stai liniștit, Pat, îl asigurai, Carl e un băiat cumsecade, e sincer îndrăgostit de Nina, și poate că ar trebui să încetăm să-i stricăm bucuria cu îndoielile și paranoia noastră și să fim fericiți pentru ea, fiindcă asta vrea.

— Da, ai perfectă dreptate, dar fiind vorba de sora mea, am o frică nebună că i s-ar putea întâmpla ceva rău.

— Da, dar nu ești Superman și nu poți împiedica lucrurile rele să se întâmple. Trebuie să te și încrezi în cei pe care îi iubești!

Vorbeam ca o adultă adevărată.

— Așa e, aș vrea să fiu tot timpul lângă cei pe care-i iubesc, aș vrea să îi protejez și să intervin când au nevoie de mine, dar nu pot și, cum zici tu, ar trebui să am încredere și să-i las să mai și greșească...

— Ai fi un înger păzitor perfect.

— Aș fi tare ocupat cu voi două!

Apoi adăugă cu tristețe:

— Dar din păcate nu sunt niciodată prezent când e nevoie.

— Tu ești deja ocupat să aperi națiunea, nu e lucru puțin, și apoi sunt eu aici s-o protejez pe Nina, mereu a fost așa și așa va fi întotdeauna, zisei ca un brav soldățel.

Mă mângâie pe obraz:

— Dar eu vorbeam de tine... aș vrea să fiu prezent pentru tine.

Își trecu mâna prin părul meu și mă strânse delicat la pieptul lui.

Mă privi îndelung în ochi înainte să-și lipească buzele de ale mele și să mă sărute cu o pasiune așa intensă și profundă, cât să-mi dea de înțeles că nici el nu aștepta altceva.

Alunecarăm din pat pe mochetă, continuând să ne sărutăm înlănțuiți.

Îmi simțeam corpul explodând de dorința de a face dragoste cu el, îl doream din toată inima și din tot sufletul.

Voiam să dansez cu el.

Îi mâncam buzele și mâinile și îi respiram părul în timp ce-mi mângâia pielea și mă acoperea de sărutări, trăgându-ne suflarea din când în când ca să ne privim în ochi, excitați și neîncrezători, ca doi necunoscuți care se descoperă pentru prima oară.

— Mia! Rămâi la noi la cină, nu? se auzi vocea Laetitiei cu zece secunde înainte să intre în cameră. Timpul necesar să ne repezim unul în pat și celălalt la calculator, ca și cum nu ne-am fi urnit de-acolo.

— Bineînțeles că rămâne, trebuie să continuăm și după cină, altfel n-avem cum să terminăm! interveni Patrick cu un aer autoritar și aproape plictisit.

Ridicai din umeri ca pentru a spune că el era șeful.

— Nu învățați prea mult, mai faceți și câte o pauză din când în când!

— Pauză? Exclus, aici înotăm în ape adânci. Apoi ne privi și adăugă: Scuze, e deformație profesională.

Laetitia închise ușa, iar noi izbucnirăm în râs.

— Doamne, ce sperietură, era cât pe ce să ne prindă, spusei.

Mă trase spre el în pat.

— Trebuie să învățăm! protestai fără putere.

— A zis că trebuie să facem o pauză... spuse începând să mă sărute din nou.

Înnebuneam de fericire sau doar înnebuneam și atât.

Eu și Patrick sărutându-ne în camera lui era ceva atât de absurd, că nu-mi venea să cred!

Aveam impresia că stătusem mereu în brațele sale și că acele buze și acel corp le cunoșteam dintotdeauna.

Ca și cum am fi fost împreună într-o altă viață, într-o altă epocă, în alt timp.

— Pat, îi spusei luându-i fața în mâini, de ce nu m-ai sărutat aseară?

— Pentru că tu nu eşti o fată care se sărută la prima întâlnire! răspunse punându-şi capul pe umărul meu.

— Pat, îi spusei, luându-i din nou faţa în mâini. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, poate e prostesc ceea ce-ţi spun, şi poate că ai să râzi de mine, dar am aşteptat toată viaţa momentul ăsta. Sunt topită după tine...

Zâmbi cu blândeţe, mă îmbrăţişă cu putere şi mă sărută pe păr.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva şi n-aş râde niciodată de tine.

— Dar tu eşti mai mare şi placi tuturor fetelor.

— În primul rând, sunt doar cu trei ani şi cinci luni mai mare decât tine, şi apoi nu plac *tuturor* fetelor, şi singura căreia mă interesează să-i plac eşti tu, răspunse privindu-mă în ochi.

— Dar de cât timp îţi place de mine, Pat?

— De când am început să înţeleg, vorbind cu tine la telefon, că nu mai eşti un copil şi că te transformi într-o splendidă, extraordinară, încântătoare promisiune a dansului pe care nu reuşesc să mi-o scot din cap nici măcar un minut.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spusei râzând, îţi aminteşti atunci când mi-ai salvat viaţa, când mi se găurise bicicleta noaptea pe străzi?... Eu venisem până acolo numai ca să te văd pe tine.

— Nu te dusesei să împrumuţi o carte?

— Nu, voiam să văd cine era prietena ta!

— Christine? Nu era prietena mea!

— Da, dar eu de unde era să ştiu?

— Eşti nebună! Puteai să sfârşeşti rău, puteai să fii lovită, atacată, răpită, şi toate astea ca să vii să vezi cu cine eram?

— Aş fi făcut orice să te văd!

— Micuţo, vino aici, mă strânse din nou la piept, eşti atât de dulce, delicată şi gingaşă, simt nevoia să te protejez. Îmi spui cum fac să mai plec acum? O să înnebunesc.

— Atunci îmbrăţişează-mă. Să stăm aşa, nu-mi doresc altceva, te rog.

Rămaserăm îmbrățișați ascultând ritmul domol al respirațiilor noastre, fără să fie nevoie să ne spunem ceva pe care să nu-l știm deja.

Când coborârăm la cină mă simțeam diferită.

Aveam impresia că Patrick îmi cuprindea constant umerii ca într-o îmbrățișare imaginară.

Dacă el stătea lângă mine, mă simțeam protejată, sigură și nu-mi mai era frică de nimic, și eram convinsă că, avându-l alături, totul ar fi mers bine: școala, admiterea, relația cu mama.

Și acea senzație avea efectul unui drog, aș fi vrut să savurez încontinuu tihna pe care mi-o dăruia prezența și contactul fizic cu el, iar gândul că avea să plece începuse deja să mă neliniștească.

Cina se desfășură în mod plăcut, doar sosirea Ninei ne puse în stare de alertă.

Ea era singura care ar fi putut să-și dea seama că lucrurile se schimbaseră, deși ne purtam la fel ca întotdeauna.

Spre norocul nostru, Nina se afla încă sub vraja inelului și nu își opri prea mult atenția asupra noastră.

Îl rugai pe Patrick să mă însoțească acasă imediat după desert.

Aveam nevoie să fiu singură și să-mi pun ordine în gânduri.

Acea după-amiază schimba cursul întregii mele vieți și eram năucită ca și cum aș fi fost lovită de un uragan.

Pat mă conduse cu mașina ca să nu-mi fie frig și, odată ajunși în fața casei, îmi luă bărbia între degete și îmi dădu un sărut catifelat pe buze.

Deja mă obișnuisem cu gura și mâinile lui și simțeam că voiam și mai mult, ca și cum ar fi trebuit să recuperez timpul pierdut.

În seara aceea despărțirea de el fu dureroasă.

Prioritățile vieții mele se schimbaseră dintr-odată, și acum totul se învârtea în jurul lui, iar gândul de a merge la repetiții la Claire și de a lua din timpul pentru noi doi mi se părea de neconceput.

Nu mai eram eu.

Și mă aflam sub o vrajă.

— Somn ușor, micuța mea, îmi șopti, ne vedem mâine.

Până mâine mi se părea o eternitate.

Mă sărută iar și, când eram pe cale să cobor, mă trase de buzunarul blugilor.

Îl sărutai din nou dorind să ies cât mai repede din mașina aia.

Voiam să-i spun că-l iubesc.

Pentru că era adevărat.

Îl iubeam.

CAPITOLUL 15

Mama stătea la masa din bucătărie și ținea un plic în mână.

Când intrai s-o salut îmi aruncă o privire pe care nu i-o mai văzusem niciodată.

Mă înspăimântă.

— Bună, mamă! îi spusei zâmbind și așteptai un răspuns.

— Azi dimineață... începu cu voce gravă, am primit asta.

Înălță plicul.

Recunoscui numaidecât hârtia cu antetul binecunoscut.

— Royal Ballet School te convoacă oficial la admiterea din 14 februarie. Păcat că ai uitat să-mi spui și mie.

— Eu ți-aș fi spus mamă... răspunsei cu vocea șterșă, coborându-mi privirea.

— Nu am nicio îndoială. Dar *întâmplător* ai uitat să-mi spui și că bunica ta a garantat pentru plata taxelor școlare. Să nu-mi spui că nu știai.

— Eu... ți-aș fi spus și asta mamă.

Îmi aruncă o privire grăitoare.

— Nu poți să-ți dai seama de gravitatea a ceea ce ai făcut, de dezamăgirea pe care mi-ai provocat-o și de durerea pe care o simt.

Nu-i mai recunoșteam vocea.

Era un șuierat, un geamăt, o tânguire a unui animal rănit.

— Mamă, eu nu voiam...

— Taci! Nu mai spune nimic! îmi porunci. E cel mai infam lucru pe care puteai să mi-l faci. Ești o copilă egoistă și crudă. Credeai că m-am împotrivit înscrierii doar ca să-ți fac în ciudă, pentru că nu doream să-ți faci o carieră în balet! Nu te-ai gândit nici măcar o clipă că pentru un părinte singur cu un salariu de angajat e practic imposibil să-și trimită copilul la universitate? Cu chiria de plătit, cheltuielile și datoriile! Tu știai care e relația dintre mine și bunica ta, cât m-a costat să mă eliberez de sub

controlul ei, de manipulările și de judecata ei distrugătoare! Și ai avut curajul să te duci la ea și să te milogești, „bunicuțo, mama e rea și nu vrea să mă trimită la școala de balet, rezolvă tu", iar ea trebuie să se fi bucurat ca o nebună să știe că am eșuat pe toată linia, că bărbatul pentru care am renunțat la tot a plecat cu altă femeie, că am un serviciu mediocru și că nu pot să-mi trimit fiica la mama lui de Royal Ballet!

— Dar... încercai să intervin cu lacrimile curgându-mi și inima făcută bucăți.

— Nu ai nici cea mai vagă idee de ce ai făcut, Mia! M-ai înjunghiat pe la spate, ființa în care aveam cea mai mare încredere și pentru care mi-aș fi dat viața m-a trădat într-un mod infam și meschin! Tocmai acum, când am acceptat un post de muncă nou care nici nu-mi place, dar care e plătit mai bine, ca să reușesc să te trimit anul viitor la școala aia blestemată!

Simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare.

O rănisem de moarte cu egoismul și superficialitatea mea.

Mama mea, femeia pe care o adoram, pe care o respectam și pe care n-aș fi vrut s-o dezmăgesc niciodată, nu mai voia să vorbească cu mine și avea dreptate.

Durerea o transfigura, își ieșise din minți și eu nu puteam face nimic ca să îndrept lucrurile.

— Mamă, nu mă mai duc la examen, vorbesc eu cu bunica, îi spun că am greșit și că...

— Nu, Mia! Te duci și încă ce-o să te mai duci să dai admiterea aia, dar tu vei fi aceea care, de acum înainte, îi vei da socoteală bunicii. În felul ăsta sper că vei înțelege ce am vrut să spun prin „presiune psihologică". Eu mă retrag din joc, nu mai vreau să știu nimic de tine. Să nu mă cauți, să nu mă suni. Ai făcut alegerea ta de adultă responsabilă și vei plăti consecințele acțiunilor tale.

Se ridică clătinându-se și se sprijini de ușă cu o mână pe piept.

— Mamă! alergai spre ea s-o susțin.

— Nu mă atinge. Nu mă a-tin-ge!

CAPITOLUL 16

Eram bulversată.

Copleșită de o senzație oribilă de sufocare și neputință.

Terorizată ca un animal dus la tăiere.

Mă simțeam pierdută fără mama și înțelegeam că până în acel moment îmi supraestimasem capacitățile, crezând că puteam să reușesc de una singură.

Acum, că și Patrick pleca, ce aveam să fac?

S-o sun pe bunica pe care o văzusem de trei ori în viața mea și cu care nu aveam o relație adevărată? Și ca să-i spun ce? Că mama s-a supărat, înrăutățind și mai rău lucrurile?

Îl sunai pe tata.

La urma urmei, era omul care o cunoștea cel mai bine sau care, cel puțin, ar fi trebuit să știe cum s-o ia, dar tot ce reușii să scot de la el fu un laconic:

— De data asta ai făcut-o lată, nu-i așa, Mia?

Paul nu era acasă, dar știam că n-ar fi fost de partea mea, așa că o sunai pe Betty, care era deja la curent cu tot și care îmi promise că o să vorbim a doua zi, „la rece".

Patrick îmi spusese că a fost o idee prostească și că dacă mi-aș fi urmat instinctul, și nu impulsivitatea Ninei, acum aș fi stat în patul meu gândindu-mă la el și la sărutările lui.

Îl sunai oricum, chiar dacă era miezul nopții.

Dacă voia cu adevărat să fie alături de mine, asta era cea mai gravă situație de până acum căreia trebuia să-i fac față.

— Draga mea, am simțit eu că a fost un plan cât se poate de prost. Sora mea trăiește câteodată într-un film Pixar, dar nu pot să nu-ți spun că a fost de-a dreptul o idee de rahat!

— Acum am înțeles și eu, dar dacă mi-aș fi imaginat ce o iasă, jur că mai repede mi-aș fi tăiat limba. Am crezut că am găsit soluția, și m-am gândit numai la rezultatul final, nicio clipă

la consecințe. Am vrut să-mi ating scopul, dar nici prin gând nu mi-a trecut să o aduc pe mama în starea aia. Am îmbolnăvit-o...

Și începui iar să plâng.

— Liniștește-te Mia, acum liniștește-te, știu că ești răvășită, dar se va rezolva totul, ți-o spun sigur. E nevoie de timp și mai ales de mult tact, dar se va rezolva. Acum încearcă să dormi. Mâine după-amiază ne vom ocupa de celelalte și apoi mă voi gândi cum să dau piept cu Elena, la urma urmei ne cunoaștem de o viață, n-o să refuze să vorbească și cu mine.

— N-o cunoști cum reacționează când e supărată.

— Îl cunosc pe comandantul meu, nu e posibil să fie mai rea decât el.

— Noapte bună, Pat, și mulțumesc.

— Noapte bună, micuțo, stai liniștită, acum mă ai pe mine.

Din nou mă simțeam învăluită de acel nor de afecțiune cald și sigur, înconjurată de aripile lui mari.

Dacă el era cu mine, nu mai eram pierdută.

În dimineața următoare, când mă trezii mama ieșise deja.

Gândul că acceptase un serviciu care nu-i plăcea pentru ca eu să pot studia îmi provoca o suferință nesfârșită.

Știa să picteze frumos și ar fi avut un viitor strălucit dacă ar fi continuat să studieze; în schimb hotărâse să se ocupe de mine și de tata cu unicul rezultat că amândoi i-am frânt inima.

Aș fi făcut orice să dau timpul înapoi.

Dar era o frază pe care începeam s-o repet prea des.

Oare când aveam să încetez să-i mai rănesc pe ceilalți cu atâta ușurință?

Nina intră în clasă cu întârziere, ca de obicei, și începu să-și ceară întruna scuze.

Nu puteam să fac altceva decât să-i spun să nu-și facă griji pentru că oricum era vina mea, dar ea continuă să mă roage s-o iert, iritându-mă și mai mult.

Păi da, ei, care avusese întotdeauna o viață ușoară, îi era simplu să vorbească... Încercai să alung gândul, dar pentru ziua aia am preferat s-o evit și să mă concentrez la lecție.

Bunica mă sună în aceeași după-amiază.

— Puișor, am aflat că imbecilii ăia au trimis scrisoarea-invitație acasă la mama ta, lucru pe care cerusem în mod explicit să nu-l facă! Vor cădea niște capete, să fii sigură! Ești bucuroasă? E totul bine acolo?

— Sunt cât se poate de fericită bunico, da, totul e bine, și mama... se bucură.

— Se bucură? Trebuie să fie pe puțin ieșită din minți. Dar ce nu am putut să fac pentru fiica mea nimeni n-o să mă împiedice să fac pentru nepoata mea. Să-și țină pentru ea elucubrațiile freudiene care nu fac decât să-i îmbogățească pe psihologi. Dacă vrei un lucru, trebuie să ți-l iei! Asta e singura lecție pe care am învățat-o de la viață și sincer sunt mândră că nepoata mea îmi seamănă.

Nu știu dacă îi semănam cu adevărat, dar cu siguranță nu m-aș fi lăsat pradă presiunii psihologice la care fusese supusă mama, pentru că ea și cu mine avuseserăm dintotdeauna o bună relație, în timp ce pentru mine bunica era în definitiv doar un portofel imens și plin, iar asta mă făcea refractară la orice tip de șantaj moral.

Am preferat să nu revin acasă după școală și m-am oprit la Patrick sub pretextul oficial al eseurilor și neoficial de a petrece o altă după-amiază în brațele lui.

Tot Laetitia a fost cea care mi-a ieșit în întâmpinare la ușă:

— Oh, Mia, am aflat, cât de rău îmi pare, Nina mi-a spus...

Faptul că Nina nu ținea nimic pentru ea începea sincer să mă calce pe nervi.

— Ți-a spus și că a fost ideea ei? întrebai cu un zâmbet forțat.

— O idee idioată pe toată linia dacă pot să spun așa, dar fata mea în ultima vreme nu mai știe unde îi e capul. Pot să fac ceva? Vrei să vorbesc eu cu Elena?

— Nu, mai bine nu, dacă vorbesc prea mulți cu ea o să se înverșuneze și mai rău, e orgolioasă și încăpățânată și, în plus, acum mă urăște.

— Cum să te urască? Vino aici, *îmbufnato*! Mă îmbrățișă strâns, aveam cu adevărat nevoie, dar mă făcu să mă simt și mai singură și vulnerabilă.

Îmi era tare dor de mama și faptul că nu puteam să-i vorbesc și să stau ghemuită lângă ea să ne uităm la televizor, cu York așezat la picioare, mă distrugea.

Urcai la Patrick care mă îmbrățișă cu o ardoare incredibilă, ca și cum nu mă mai văzuse de luni de zile.

— Ce faci, scumpa mea?

Ridicai din umeri.

— Vom rezolva tot, ai să vezi, promit, nu pot să te văd așa, mă faci să sufăr, zise luându-mă de umeri, hai, zâmbește-mi... chiar și fals.

Era imposibil să-i zâmbesc fals.

Era atât de frumos, dulce, solar și așa de îngrijorat, încât îmi venea să fug cu el pe o insulă pustie.

După ce isprăvirăm ultimele două eseuri în mai puțin de o oră și pentru alte trei rămaserăm întinși pe mochetă să ne sărutăm și să ne mângâiem, atenți la mișcările Laetitiei ca să nu fim prinși asupra faptului, sosi timpul ca eu să mă întorc acasă și ca Pat să încerce să înceapă negocierile cu mama.

Se anunțau cele mai grele tratative din toate timpurile, dar dacă nu rezolvam curând chestiunea, existența noastră ar fi căzut într-o spirală ireversibilă de neînțelegeri și durere care ar fi tras după ea toată viața noastră.

Deschisei ușa și Pat mă urmă în casă.

Mama și Paul erau în sufragerie, televizorul în mod neobișnuit era închis, iar ei stăteau așezați unul în fața celuilalt, fiecare pe fotoliul lui.

Paul ne salută, dar mama nu ne băgă în seamă.

Patrick luă primul cuvântul.

— Bună, Elena, am însoțit-o pe Mia acasă și voiam să te salut, plec sâmbătă.

Ultimele două cuvinte îmi strânseră inima.

Mama se ridică și îi ieși în întâmpinare, ignorându-mă.

— Arăți foarte bine Patrick, cum merge, e grea instruirea?

— Nu-i rău, îmi place mult, sunt motivat, iar când e cu adevărat greu mă gândesc la familia mea și asta îmi dă mult curaj.

— E plăcut să știu că mai există copii care se gândesc la părinții lor, adăugă mama sarcastică.

— Tu ești bine, Elena? o întrebă Pat cu ochii aceia gri cărora nu le puteai rezista.

— Nu. Nu sunt bine. Trăiesc unul dintre cele mai rele momente din viața mea.

Stăteam sprijinită de perete și mă uitam în pământ, aruncându-i din când în când câte o privire lui Paul, care ședea impasibil, fără să primească cererea mea de ajutor.

Patrick o invită pe mama să ia loc lângă el și o privi în ochi cu înțelegere și duioșie, ca și cum nimeni nu era mai important pe lume.

— Am aflat ce s-a întâmplat și vreau să știi că a fost ideea Ninei, nu a Miei, care nu și-a dat seama de dezastrul pe care avea să îl provoace.

— Mia știa perfect la ce trebuie să se aștepte.

— E adevărat, dar dacă te pui în locul lor, la vârsta lor, ele nu știu să-și calculeze cu adevărat consecințele acțiunilor, sunt încă imature, naive și egoiste, și nu se gândesc decât să obțină ceea ce vor. Nu o fac cu intenția de a răni, ci doar în ideea de a realiza ce și-au pus în cap.

Îl privii consternată făcându-i semn să înceteze să mă acuze, însă drept răspuns el îmi făcu semn să plec.

Mă prefăcui că merg în camera mea, dar rămăsei să trag cu urechea prin peretele de rigips.

— Dacă te gândești o clipă, Mia și bunica ei nu au nici măcar o relație adevărată, dar pentru Mia în acel moment ea reprezenta soluția problemelor, însă n-ar fi făcut absolut nimic dacă sora mea nu i-ar fi băgat în cap să o sune. Imaginează-ți cum s-a simțit în seara spectacolului, la școală, când toți i-au făcut o grămadă de complimente. Mia e obsedată de Royal School, e rațiunea ei de viață. Fetele sunt îndurerate, Nina plânge fără oprire, iar Mia zice că nu mai vrea să danseze niciodată dacă nu se împacă cu tine. Înțeleg cum te simți, dar tu, care ești o femeie sensibilă și ai o inimă mare, n-ai putea încerca să-i mai

dai o șansă? Au făcut o prostie, e adevărat, dar s-a terminat, și tu ești mai puternică decât mama ta. Poți foarte simplu să o suni și să-i spui să anuleze plata sau o poți lăsa pe Mia să se descurce singură. Pentru tine e același lucru: ești și vei rămâne femeia puternică și curajoasă care ai fost mereu și pe care toți o iubim și o prețuim.

Nu eram hotărâtă dacă să-l aplaud sau să arunc în el cu un pantof.

Paul se ridică întrebând dacă voia cineva un ceai și mă găsi cu urechea lipită de perete.

Mă înșfăcă de guler și mă târî în bucătărie.

— Nu știi că nu-i frumos să tragi cu urechea? Și cine e fotomodelul ăsta care vorbește ca un *life coach*? De două zile încerc să-i spun Elenei exact același lucru, dar m-am ales numai cu plânsete și jelanii îmbuibate cu „tu nu poți înțelege". Eu chiar nu mă pricep să vorbesc, vezi? Mama ta acceptă de la mine numai sfaturi în bucătărie, în rest nu mă bagă deloc în seamă.

— Dar eu ce să mai zic? Cu mine nu mai vorbește deloc și, dacă ar putea, m-ar șterge și din acte! Trebuie să ne bucurăm că Patrick se pricepe să comunice și a reușit să-i atingă coardele sensibile.

— Da, dar să nu mai atingă atâtea coarde, altfel mă înscriu la sală și îmi fac un transplant de păr.

Chiar dacă mă descrisese ca pe o fetiță cretină și imatură care-și petrecea timpul votând cântăreții de la *X Factor,* Pat reușise să minimalizeze întâmplarea cu clasă și diplomație, redresând echilibrul lucrurilor și făcând-o pe mama să se simtă din nou importantă și sigură pe sine.

Eram plină de admirație.

Patrick era cu adevărat un mediator înnăscut.

Dar cu el aveam să mă socotesc mai târziu.

După ceai și-a luat rămas bun cu un pupic rapid pe obraz, la care am răspuns cu o ciupitură discretă de fundul ăla de oțel.

Mai târziu m-am dus să vorbesc cu mama.

Tratamentul Dewayne funcționase și avea un chip mai destins și prezentabil.

Părea chiar și mai tânără.

Nu mă aşteptam la sărutări şi îmbrăţişări, ci doar la un punct de unde să încep, fără să fiu nevoită să-mi găsesc o casă unde să stau.

— Mamă, îi spusei, ştiu că am greşit, dar fără tine sunt pierdută.

Se uită la mine cu o privire severă, dar mai înclinată spre discuţie.

— Sper că ai înţeles gravitatea celor întâmplate, Mia, şi că o să-ţi fie învăţătură de minte toată viaţa, pentru că nu trădezi fiinţele pe care le iubeşti, iar dacă faci asta le pui în situaţia de a se îndoi de tot în ceea ce te priveşte. Să răneşti pe cineva care te iubeşte, mai ales pe un părinte, e ca şi cum ai ucide o parte din tine însăţi.

Vorbea din nou cu mine şi asta era deja o reuşită, dar acum mi-era frică de o listă lungă de pedepse.

Luai loc pe scaun şi aşteptai să ajungă la sâmburele problemei.

Detestam suspansul, era ca şi cum, după o reprezentaţie, aşteptai încordat fie aplauze, fie fluierături.

— Am chibzuit cu multă atenţie şi am decis că la urma urmei bunica ta are tot dreptul să-ţi dăruiască ce vrea ea, şi eu nu mă voi opune, dar în cazul în care vei lua examenul ea va fi cea care se va ocupa de tine întru totul până la majorat. Şi prin tot mă refer la orice nevoie materială. Asta ai vrut, nu? Şi nimeni nu îţi va putea îndeplini dorinţele mai bine ca ea. Asta înseamnă că va trebui să-i justifici în mod *detaliat* toate cheltuielile, pentru că, dacă îmi amintesc bine, Royal Ballet School e în Londra şi costă să stai acolo, şi îţi garantez că bunica ta e mai rea decât un perceptor de taxe când sunt în joc banii ei. Ea, spre deosebire de mine, e o afaceristă înnăscută şi îşi verifică investiţiile cu minuţiozitate, o să vezi cum o să te ţină din scurt! În acest fel eu mă voi putea ocupa din nou de mine, iar cu banii pe care îi voi economisi poate chiar mă voi putea înscrie la Facultatea de Arte, şi astfel nu voi mai avea o viaţă... cum ai zis? Ah, da, *mediocră.*

Da, categoric mi-o plătea strașnic.

Mă lăsa în grija vrăjitoarei perfide din Hänsel şi Gretel.

— Mamă, te rog, ce-i asta, custodie comună? Ca să-mi încarc mobilul trebuie s-o rog acum pe bunica?

— Credeai cumva că o să scapi mai ușor? Credeai că o să-și deschidă portofelul și la revedere? Cam prea simplu, nu crezi? Acum alegerea e numai a ta: accepți sau refuzi. Ori te conformezi condițiilor ei, ori nimic.

— Mamă, ăsta e un șantaj!

— Nu, asta e o negociere între adulți. Ai la dispoziție noaptea asta să chibzuiești și mâine dimineață îmi spui ce-ai hotărât.

Mă întorsei în cameră și îl sunai pe Patrick.

— Ce-ai făcut, Pat? îl întrebai disperată. I-ai sugerat să mă lase prizonieră bunicii hapsâne care de acum înainte o să mă controleze cu o zgardă electronică?

— Ba nu, o să vezi că nu va fi așa. Planul meu e să fac în așa fel ca mama și bunica ta să-și vorbească din nou și asta va fi un avantaj pentru toți. E clar că tu trebuie să fii momeala, dar odată ce se vor prinde în cârlig, vor uita de tine și se vor ocupa de relația lor.

— Poți să renunți uneori să gândești în termeni de strategie de război?

— Gândește-te că vei obține tot ceea ce-ți dorești dintotdeauna: școala și familia ta din nou reunită.

— Eu văd numai că se înmulțesc belelele pe care le aveam înainte!

— Asta pentru că te concentrezi pe problemă și nu pe tot tabloul: trebuie să vezi obiectivul final, fără să te lași distrasă de detaliile fără importanță.

— Bunica mea e un detaliu fără importanță, după tine?

— Este mijlocul prin care îți vei atinge scopul, cel puțin pentru moment, și nu va dura o veșnicie; odată școala terminată, vei fi o balerină profesionistă și nu vei mai avea nevoie de tutori. În definitiv, e vorba doar de doi ani, nu?

— Doar? răspunsei descurajată.

— Eu voi fi alături de tine să te susțin.

— Vei fi cu adevărat?

— Da, chiar dacă fizic o să fie complicat să-ți fiu aproape, vei putea conta întotdeauna pe mine pentru orice lucru. Acești doi ani vor fi grei și pentru mine, trebuie să fac o pregătire dură și grea și mă vor trimite în misiune, dar voi fi lângă tine, într-un fel sau altul voi fi, și ne vom încuraja reciproc.

Mi se părea un vis să-l aud vorbind așa.

Sau un film.

Era tot ceea ce-mi dorisem vreodată de la viață și acum aveam: Patrick se îndrăgostise de mine și nu făcusem nimic ca să se întâmple asta.

Fusesem doar eu însămi și îl așteptasem.

Dar acum amândoi porneam într-o călătorie lungă și grea care ne-ar fi ținut departe unul de altul pentru prea mult timp.

Oare ce planuri îmi rezerva destinul?

Îmi îndeplinea visele, dar le complica atât de mult încât mă făcea să-mi doresc să mă întorc la vremea când erau simple fantezii?

Asta însemna să te maturizezi. Acum mi-era clar.

Însemna să negociezi fără oprire, să renunți la ceva pentru a obține altceva și să faci constant alegeri pentru care să-ți asumi responsabilitatea.

— Când pleci?

— Mâine seară.

Inima încetă să-mi mai bată.

— Și știi deja când te întorci?

— Încă nu știu, din păcate.

— Săptămâni?

— Poate o lună și jumătate. Aș vrea să vin la examenul tău din februarie și voi face tot posibilul să acumulez permisii.

— Aș vrea tare mult să vii, Pat.

Și iar aș fi vrut să adaug, „iubitul meu".

— Îți promit că voi face imposibilul ca să vin, iubita mea, zise.

Nu-mi venea să cred, spusese „iubita mea" primul.

Fiori mici și repezi începură să-mi străbată necontrolați șira spinării și, fără să mă gândesc, răspunsei:

— Pat... eu ...

Voiam să i-o spun, voiam să-i spun că îl iubesc, că îl iubeam dintotdeauna și că aveam o nevoie disperată de el, că ideea de a nu-l vedea mă făcea să mă simt rău, că aveam prea multe lucruri să-i povestesc, că voiam să fac dragoste cu el și că voiam să fie ceva special, că nu-mi puteam imagina că n-o să mă atingă și n-o să mă sărute timp de o lună și jumătate, că voiam să știu totul despre el, obiceiurile și maniile lui, că doream să-l văd când se trezește, să-l văd râzând, gătind, enervându-se, căscând, dansând, reparându-și motocicleta, că voiam să-mi petrec toată viața alături de el pentru că, eram sigură, eram făcuți unul pentru celălalt.

Dar îmi era frică să nu fie prea devreme.

Așa că zisei:

— Pat, eu... îți mulțumesc mult pentru tot ce faci pentru mine. N-ar trebui, serios, n-ar trebui s-o faci, mă simt așa stânjenită.

— Știi că îmi place să rezolv problemele! Mai ales cele care nu există cu adevărat. Dacă i-am respecta mai mult pe ceilalți, ar fi o lume perfectă.

— Da, dar atunci n-ar mai fi nevoie de Marina Regală!

— Exact! Și noi doi am putea să plecăm pe o insulă din America de Sud unde e mereu soare și am deschide un bar pe plajă. Ai veni?

— Departe de gerul ăsta polar și vremea asta cenușie? Chiar și mâine! Eu ce-aș face, aș curăța peștele prins de tine?

— Ai face ce știi să faci cel mai bine: ai dansa în cele mai bune teatre! Tu te-ai născut pentru asta și oricine ar vrea să te împiedice nu a înțeles nimic despre tine!

Optimismul lui mă făcea să mă simt protejată și iubită, mă obișnuisem așa de mult cu Patrick și cu atențiile sale într-un timp atât de scurt, încât nu reușeam să-mi amintesc viața dinainte de el și eram terorizată de ideea de a-l pierde.

Și senzația asta de gol mă făcea să încep să înțeleg durerea mamei mele.

O durere surdă, istovitoare și infinit de tristă.

Nu puteam să fac altceva decât să mă agăț de cuvintele lui și să mă încred în el ca și cum ne-am fi aruncat cu parașuta.

— Ne vedem mâine după-amiază. Trec pe la tine să te salut.

Mă întinsei pe pat să chibzuiesc, cum făcusem de milioane de ori, dar nu mă mai recunoșteam.

Pierdusem ceva ce nu știam să definesc.

Nu mai eram cu inima ușoară ca altădată, când îmi era de ajuns să mă urc pe bicicletă și să mă duc la Claire ca să mă simt bine, acum mă încercau necontenit sentimente opuse de exaltare și teamă, însoțite de o neliniște care îmi strângea stomacul aproape zi și noapte.

Mă îngrijoram pentru lucruri pe care înainte nu le luam în seamă (ca de exemplu sentimentele celorlalți), îmi observam de la zi la zi corpul transformându-se în cel al unei femei, mă încercau emoții noi, aș fi vrut să-mi împărtășesc gândurile cu Patrick, dar toate astea mă făceau să înțeleg că nu mai sunt copil și că nu voi mai fi niciodată, și mai ales că mi-era o frică nebună să nu-i pierd pe cei pe care îi iubeam.

Telefonul bunicii Olga nu întârzie să sosească.

— Puiuțul meu, începu înflăcărată toată, ești bucuroasă? E totul pus la punct, abia așteaptă să te vadă la examenul din februarie.

— Să mă vadă... cine? întrebai suspicioasă.

— Am descoperit că am o prietenă în consiliul de administrație și voi avea grijă să pună o vorbă bună.

— Bunico, dar Royal Ballet e renumită ca fiind o școală unde intră numai cei care merită cu adevărat, și nu cei cu pile.

Ciudat că nu știa.

— Cine a vorbit de pile? Spun doar că nimeni nu refuză o donație și voi avea grijă să o obțină, dacă vor fi amabili cu tine.

Dacă vor fi amabili cu mine?

Ăla era ultimul lucru de care aveam nevoie, bunica mea care intervenea în deciziile comisiei: mă vor detesta chiar înainte să mă vadă.

Acum înțelegeam de ce era mama așa furioasă, știa ce mă așteaptă, bunica nici măcar nu mă cunoștea și deja avea pretenții în a-mi hotărî viitorul după voia ei.

Mă întrebam dacă Patrick luase în considerare acel element neprevăzut, dar în același timp, cum spusese el, era fundamental să-i cânt în strună și să-mi fac curaj concentrându-mă numai pe obiectivul final.

— Dar bunico, nici măcar nu știu dacă mă vor accepta... jucai eu cartea modestiei.

— Glumești? Tu ești nepoata mea, ești sânge din sângele meu, o să-i rupi, nu am nicio îndoială!

Femeia asta era un adevărat concentrat de megalomanie și, pentru că mama îi scăpase din mâini, acum mă considera pe mine o extensie a propriului ego.

Mă simțeam prizonieră.

— Trebuie să mă pun serios pe muncă, din nouă sute de candidați abia dacă acceptă treizeci pe an, n-aș vrea să ratez admiterea.

— Să ratezi? N-am mai auzit cuvântul ăsta!

Începeam să am bănuieli că mama fusese adoptată.

— Și... apropo, ți-am programat lecții în particular cu una dintre cele mai bune balerine de la Școala de Arte din Leicester, o să te duci după școală, în felul acesta n-o să reduci din timpul pentru învățat.

— Dar bunico, nu pot! Claire mă antrenează de când eram mică, chiar nu pot să renunț la ea!

— Ascultă, Mia, Claire asta e cea mai bună?

— Pentru mine este, bunico! protestai.

— Nu e de ajuns! Tu ai nevoie de ce-i mai bun dacă vrei să te pregătești cum se cuvine, iar eu îți voi da ce-i mai bun.

— Dar mi-am pregătit deja variațiunea, nu mai am timp.

— N-o să fie chiar așa greu s-o schimbi, nu? Ești o profesionistă și trebuie să fii gata pentru orice, gândește-te că într-o zi ar trebui să înlocuiești pe cineva în ultimul moment!

Dumnezeule, cât o uram, aș fi vrut să-i închid și să mă duc să plâng în brațele mamei.

„Calmează-te", îmi spuneam, „gândește-te la ce ți-a spus Patrick, fă ce spune bunica, e o chestie doar de moment."

— Bunico, înțeleg că vrei ce-i mai bun pentru mine, dar crede-mă, Claire e persoana cea mai calificată să mă pregătească, mă cunoaște ca nimeni alta și știe care sunt punctele mele forte. Cu siguranță tu ai ales cea mai bună profesoară, dar cum îți ziceam, timpul e scurt pentru a realiza o mmm... armonie între noi.

— Bine, atunci vorbesc eu cu ea și, dacă nu va fi în armonie cu mine, de poimâine după-amiază la ora patru ești așteptată la doamna Sinclaire.

— Poimâine la patru am ore la școală.

— Am sunat-o pe doamna Jenkins, directoarea ta, și mi-a zis că ieși la două jumătate.

— Ai sunat-o pe directoarea mea? Și ce altceva ai mai făcut bunico? o întrebai disperată.

— Tot ce trebuie pentru binele tău, puișorul bunicii, încheie satisfăcută.

Eram terminată, legată de mâini și de picioare, și totul din cauza mea.

Coborâi să-mi vărs amarul la mama, dar imediat cum îmi văzu fața și îmi înțelese descurajarea izbucni în râs și îmi spuse, ridicând din umeri:

— Nu-mi cere mie ajutor, eu te-am prevenit! Și se duse în cameră rânjind.

Eram singură, acum nu mă mai puteam bizui nici măcar pe sprijinul Ninei.

Nici ea nu mai era la fel.

Trecea prin aceeași transformare ca și mine, dar ea îl avea acum pe Carl, pe când eu trebuia să țin totul secret.

Începeau să fie prea multe secrete în relația noastră, care cu siguranță ar fi putut fi evitate dacă aș fi fost mai sinceră de la început. Dar intrarea în forță a lui Carl între noi două crease un dezechilibru considerabil care acum nu mai putea fi schimbat.

Ea și Carl erau în simbioză, unde era ea, era și el – în curte, la cantină, în bibliotecă –, mereu acolo, mână în mână și dacă ar

fi învățat în aceeași clasă, ar fi împărțit probabil aceeași bancă și același dulap.

Nu se putea să nu-mi pară rău pentru prietena mea.

Își neglija toate proiectele de frică să nu-l piardă pe Carl.

Și asta era total greșit.

După ce îi telefonasem bunicii, devenise foarte prudentă cu mine, nu se mai manifesta ca înainte, fiind convinsă că, în sinea mea, nu o iertasem și, la cum se desfășuraseră lucrurile, avea dreptate.

Stăteam în bancă una lângă alta, cerându-ne politicos câte un pix sau o carte, vorbind despre vreme, ca două necunoscute în metrou.

Cu puțin înainte de sfârșitul orei, doamna Jenkins mă chemă în biroul său.

Și, nu știu de ce, mă așteptam la asta.

Nina mă privi întrebătoare în timp ce mă ridicam aruncându-i o privire de genul „e numai vina ta".

Directoarea mă puse la curent despre telefonul bunicii Olga cu o atitudine plină de entuziasm:

— Ce norocoasă ești să ai pe cineva sincer interesat de cariera și dezvoltarea ta. Bunica ta mi-a spus minunății despre relația voastră, de cât este de fericită să se poată ocupa de tine, că îi lipsești mult și că te-a încurajat de când erai mică. Și câte cunoștințe are bunica ta, toate persoane importante, ciudat că mama ta nu mi-a vorbit niciodată de ea.

— Mama e timidă, îi place să-și vadă de treaba ei în general.

— Da, dar mă rog, cine s-ar fi așteptat! Bunica ta a participat la evaluarea unor tablouri de la Tate Gallery și a cunoscut-o pe prințesa Diana.

— Da, bunica cunoaște o grămadă de lume, îi răspunsei, acum pot să plec? Trebuie să traversez orașul ca să mă duc la lecția de balet, spusei sec.

Bănuiam că îi promisese o donație.

— Mia, nu e un păcat să avem pe cineva care să se ocupe de noi.

— Eu am deja pe cineva care se ocupă de mine, doamnă Jenkins, mama mea întotdeauna a făcut-o foarte bine, chiar și

fără s-o cunoască pe Lady Diana, și acum, dacă vreți să mă scuzați...

Mă ridicai și părăsii încăperea lăsând-o pe doamna Jenkins cu concluziile ei, verde de furie, fără să mă pot supăra pe nimeni în afară de mine însămi.

Deodată îmi sună telefonul.

Era bunica, probabil informată de doamna Jenkins de purtarea mea prea puțin cooperantă.

Nu răspunsei, știam că s-ar fi supărat de moarte, dar nu voiam decât să-l văd pe Patrick.

Ajunsei acasă cu întârziere, iar el mă aștepta deja la ușă.

Eram așa de furioasă și tulburată că tremuram.

— Hei, ce s-a întâmplat, micuța mea? mă întrebă venindu-mi în întâmpinare și îmbrățișându-mă.

— Bunica mea e o femeie imposibilă, mișcă din loc toate cunoștințele sale spunând că sunt nepoata ei și mă trezesc înconjurată de oameni cărora le promite fonduri și donații. Deodată, am devenit „burlăciță" cea mai dorită din Anglia!

Pat râse și mă privi cu atâta duioșie încât toată furia îmi dispăru dintr-odată. Nu mai aveam chef să-i povestesc despre noua profesoară de balet și de consiliul de administrație, despre certurile cu mama sau de școală, nimic nu mai avea importanță când mă strângea în brațe și mă privea cu ochii aceia care îmi spuneau „stai liniștită, nu-ți fie frică, sunt eu aici".

Dar el era acolo ca să-și ia rămas-bun.

— Ți-am adus ceva, zise scoțând din buzunar un telefon mobil. Este al meu, aș vrea să-l ții tu, e mai nou decât al tău și, având în vedere că va fi singurul mod de a păstra legătura, cel puțin sunt sigur că funcționează bine!

— Dar, Pat...

— Ține-l tu, te rog și nu-l lăsa sub pernă sau în geantă lângă costumul de balet transpirat.

Mă lipii de pieptul lui.

Pat, eu te iubesc, dar cum fac să ți-o spun? E devreme, știu, dar e adevărat, te iubesc și, dacă pleci, înnebunesc, dacă pleci, eu mor.

— Știu, micuțo, șopti.

Îmi ridicai brusc capul și îl privii întrebătoare.

— Știu că e greu, dar împreună vom reuși.

Mă strânse și mai tare la piept, legănându-mă în tăcere, în timp ce zăpada începea să cadă domol și ușor peste noi.

Nu am îndrăznit să-l întreb dacă îmi citise gândurile, dar am avut senzația că-l aud vorbind.

Sau poate era vântul.

CAPITOLUL 17

Am ajuns la Claire cu o întârziere îngrozitoare, dar nu asta o supără cel mai rău.

Micul Chester mă lămuri:

— A aflat că îți schimbi profesoara, îmi spuse cu obișnuitul ton încrezut, în timp ce mergeam ca o rață cu pași repezi, cu pantofii de balet dezlegați, prosopul după gât, sticla de apă sub braț, geanta într-o mână și prețiosul mobil de la Pat în cealaltă.

Mă oprii dintr-odată.

— Ce-ai spus, micuțule... voiam să zic „ticălos", dar rostii: ...Chester?

— Mi-a spus Claire, a zis că având în vedere că tu te duci la Școala de Artă îmi va putea dedica mult mai mult timp, știi, acum lucrez la sărituri.

„Dacă ai ști ce sărituri ai face cu șuturile în fund pe care ți le-aș da eu!" îmi spusei în gând zâmbindu-i duios.

Intrai în sală ca o furtună, împiedicându-mă de panglicile pantofilor de balet, și mă dusei direct la Claire care număra timpii unei partituri, în timp ce-și tortura cârlionții vizibil enervată.

— Oh, divina! îmi zise cu o urmă de dispreț în voce.

— Ce s-a întâmplat de data asta, Claire? Eu n-am făcut nimic! zisei ridicându-mi mâinile.

— Tu nu, de data asta, dar a avut grijă bunica ta să te rezolve!

— Ce vrei să spui? întrebai cu sprâncenele încruntate.

— Mi-a telefonat ca să-mi comunice că, dată fiind apropierea admiterii la Royal, e timpul să studiezi cu o profesoară mai calificată!

— Așa a zis?

— Asta era esența, ea a spus ceva de genul „în pas cu spiritul instituției".

— Dar... eu nu vreau!

— Nici eu, dar astea sunt ordinele *de sus* pe cât se pare!

— Și te dai bătută așa? zisei încercând să nu mă audă Chester, poziționat strategic lângă geam, și care se prefăcea că repetă sărirurile, când de fapt intenția lui era să ne citească pe buze.

— Ce-ar trebui să fac? Sunt furioasă, dacă mă gândesc la toate sacrificiile și la timpul pe care ți l-am dedicat și de care de acum încolo se va bucura cealaltă!

— Dar cine e cealaltă? O cunoști?

— Dacă o cunosc? Mary Sinclaire? Eram în aceeași companie în '69, înainte ca eu să plec la New York. O incompetentă care n-a știut niciodată să danseze, dar a avut norocul să se mărite cu un coregraf renumit care a finanțat-o pentru a crea Școala de Artă, și care numai datorită relațiilor lui a ajuns unde e acum. Dacă aș fi avut relațiile pe care le are ea, acum ar fi fost coadă să se înscrie lumea la ușa mea, și nu la a ei!

— Și acum ce-ar trebui să fac?

— Din ce mi-a zis bunica ta, lecțiile sunt deja plătite. Auzi, s-a oferit să-mi dea și o compensație! Ce darnică!

— La dracu', Claire sunt terminată! țipai punându-mi mâinile în cap.

— Mia, îmi zise pe un ton mai înțelegător, uluită de reacția mea, calmează-te acum. Poate că ea are dreptate, poate că e într-adevăr mai bine așa, în orice caz dacă te duci la Royal va trebui să ne despărțim, asta e inevitabil...

— Dar eu nu vreau, vreau să mă pregătești tu pentru admitere, nu vreau să mă duc la Sinclaire!

— Pot să-ți spun, chiar dacă mă doare, că numele ei e mult mai bine cotat decât al meu și cred că ar fi un avantaj pentru tine să te pregătească ea.

— Dar, Claire... insistai trântindu-mă pe un scaun ca un sac de cartofi, nu voiam ca lucrurile să decurgă așa...

— Știu, Mia, nici eu, dar de multe ori socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg...

— Și mama tot așa spune, dar îți dai seama că nu am niciun cuvânt de spus? Că hotărăște ea tot? Cu fiecare minut mă face să regret că am amestecat-o în afacerea asta.

— Dacă mă gândesc că e și vina mea, aș face în genunchi pelerinajul de la Saint Patrick numai să găsesc altă soluție, dar nu există, știi bine...

Oftai privind cu coada ochiului spre piticul ăla de grădină care sărea ca un arc țăcănit numai să atragă atenția.

— Claire... eu nu vreau să te las.

— Dar nu ne despărțim, vom avea întotdeauna miercurile noastre, dar o să vezi că o să fii așa de ocupată, că nu vei mai avea nici timp, nici chef să vii la mine.

— Ba nu e adevărat, îi zisei emoționată, luându-i mâinile.

— Doar că atunci când vei fi o mare balerină mă voi putea lăuda tuturor că eu sunt cea care te-a descoperit, și nu Sinclaire!

— Asta e sigur.

Ne îmbrățișarăm.

Nu încetam să-mi iau adio de la cei pe care îi iubeam, un șir neîntrerupt de capitole din viața mea se sfârșeau unul după altul, fără ca eu să vreau.

Mă simțeam prădată de sentimentele mele cele mai importante, care îmi scăpau printre degete ca apa de mare.

Claire, Nina, Patrick, mama: unul după altul se îndepărtau de mine și, oricât de previzibilă sau inevitabilă ar fi fost despărțirea de unii dintre ei, totul se întâmpla prea repede, dureros și la un preț pe care nu eram pregătită să-l plătesc.

Asta dacă suntem vreodată pregătiți să plătim prețul unui adio.

Sosii acasă obosită și îndurerată, iar Patrick, în misiune în cine știe ce submarin de rahat, nu îmi răspunse.

În compensație avu grijă bunica să mă distragă de la toate acestea.

— Cum de nu mi-ai răspuns azi?

— Eram la oră bunico, îi răspunsei istovită.

— Te-am sunat și când ai ieșit, și nici atunci n-ai răspuns. Dacă ai un telefon mobil, ai *datoria* să răspunzi, altfel nu-l mai purta cu tine, du-te să locuiești într-o peșteră și comunică prin semnale de fum! zise iritată.

Of, dacă ar fi știut că mai degrabă m-aș fi dus să trăiesc într-o peșteră decât cu ea.

— Da, bunico, o să fiu mai atentă, oftai.

— Am vorbit cu Claire, o persoană nemaipomenită, nimic de spus, dar am înțeles de la sursele mele că nu este la înălțimea situației și nu ne putem permite luxul să nu fim la capacitate maximă, nu-i așa, puișor? Mary Sinclaire e cea mai bună de pe piață, îți va da lecții în particular, și crede-mă, se întâmplă extrem de rar să se dedice unei singure eleve.

Începeam să regret dorința mamei mele de a mă vedea avocat, contabil sau dentist.

Mă întrebam dacă mai am încă timp să mă răzgândesc...

Școala de Artă era în plin centru.

Era o clădire din cărămidă cu două etaje, cu ferestre mari prin care se întrevedeau sălile imense și luminoase.

Rămăsei afară cel puțin douăzeci de minute, nehotărâtă ce să fac, observând dansatorii care ieșeau și intrau vorbind și râzând între ei, îmbrăcați în acel stil tipic *aparent neglijent* care îi făcea și mai fascinanți.

Mă gândii că nu aveam prieteni balerini și că mi-ar fi plăcut să-mi împart emoțiile cu cineva care vorbea aceeași limbă.

Dar confruntarea era și lucrul care mă speria cel mai tare.

Strânsei în buzunar mobilul de la Patrick ca să-mi fac curaj și intrai.

La recepție, o fată zâmbitoare, cu aerul cuiva care e foarte ocupat, îmi dădu să completez un formular și mă invită să aștept pe canapea.

În timp ce priveam pozele de pe pereți cu Margot Fonteyn alături de Nureev, Barîșnikov și Roberto Bolle, îmi ieși în întâmpinare o doamnă blondă și plină de bijuterii, în jur de șaizeci de ani, îmbrăcată în negru, cu părul strâns într-un coc și machiată strident.

Era puțin mai înaltă ca mine și mult supraponderală, o matroană cu înfățișare autoritară care aducea mai mult cu cea a unei bucătărese dintr-un restaurant decât cu cea a unei balerine. Îmi strânse mâna ca și cum știa deja totul despre mine și mă rugă

s-o urmez în biroul ei unde luă loc la masa de scris punându-şi pe nas ochelarii de care atârna un şirag de perle.

Îmi făcu semn să iau loc pe un scaun din faţa ei, apoi luă formularul pe care tocmai îl completasem şi începu să-l examineze cu atenţie, măsurându-mă în acelaşi timp din priviri, ca şi cum aş fi fost un peşte pe tarabă.

— Ai studiat cu doamna Gilbert, văd... zise pe un ton care nu lăsa să transpară emoţii.

— Da, am studiat numai cu ea...

Fără să ştiu dacă era bine sau rău.

Urmă o lungă tăcere încărcată de aşteptare pe care nu ştiam cum s-o interpretez, dar care se dorea o tentativă de intimidare, dat fiind că pe formular nu erau mai mult de cincisprezece rânduri de citit.

După care îmi ceru să mă ridic în picioare şi să mă duc la bara instalată într-un colţ al biroului ei.

— Preparaţie... *plié, grand plié* în prima, a doua, a patra şi a cincea, continuă cu *tendu* şi apoi fă totul pe partea cealaltă.

Erau doar câteva exerciţii ca să controleze curbura piciorului, deschiderea şoldurilor, echilibrul, armonia braţelor şi diferitele posturi corporale, dar nu reuşeam să nu mă simt examinată ca un câine la expoziţie.

Mă observă fără să spună nimic şi-mi corectă poziţia umerilor şi a bazinului într-un fel energic şi deranjant, comentând că nu era posibil ca Gilbert să nu-şi fi dat seama că eram „toată strâmbă".

Toată strâmbă?

Căpăţâna ei era toată strâmbă!

Încercam să nu mă gândesc, concentrându-mă cât puteam de mult la paşi şi mişcându-mă în cel mai corect şi armonios fel cu putinţă, dar părea că nu e de ajuns.

— Nuuuu, ce-i cu capul ăla şi cu mâinile alea? Hai, deschide genunchiul... mai mult, haide. Oare ce te-a învăţat aia? Să bei vodka tonic? E singurul lucru pe care l-a învăţat de la ruşi. Dă-i drumul, ia-o de la început, mai sus cu piciorul ăla... şi capul, ţine-l sus am zis! Tragedie, e o TRA-GE-DI-E! urlă în stil teatral, acoperindu-şi ochii.

Nu aveam de gând să mai rămân niciun minut în plus pentru a fi tratată ca o începătoare care nu știe să facă deosebirea între piciorul drept și piciorul stâng.

Mă simțeam jignită și rănită și voiam să ies de-acolo numai-decât.

Mă încălțai, îmi apucai cu furie geanta și mă îndreptai spre ușă fără să mă uit la ea, căci eram mânioasă și umilită și nu voiam să vadă că am ochii umezi.

— Unde te duci? mă întrebă severă.

— Acasă, răspunsei deschizând ușa, nu cred că ăsta e locul potrivit pentru mine.

— Ah, nu? Și cum așa? Ești prea bună pentru locul ăsta? spuse fără ironie.

— Nu, dar nu-mi place să fiu tratată așa.

— Așa cum? Crezi că trebuie să-ți cer permisiunea să te corectez? Ai o grămadă de defecte de care habar nu ai și, în ce mă privește, poți să rămâi cu ele, dar ai face bine să-ți pui orgoliul deoparte dacă vrei să faci meseria asta, căci pot să-ți spun că nu vei intra niciodată la Royal cu pregătirea asta, și eu cu siguranță n-o să alerg după tine. O voi suna pe bunica ta și îi voi spune că nu intenționezi să urmezi lecțiile mele... *Au revoir!*

Mă uitai la ea cu gura căscată căutând cuvintele potrivite ca să-i răspund, ca să-i spun că muncisem din greu, că nu meritam tratamentul ăla, că sunt feluri și feluri de a explica lucrurile și că Claire e o persoană minunată, dar singurele vorbe pe care le articulai fură:

— Grăsană urâtă!

Și ieșii trântind ușa.

Abia în capătul scărilor înțelesei că acum nu mai aveam profesoară de balet și gândul că nu eram în forma potrivită pentru admitere mă făcu să tremur.

Chiar în acea clipă îmi sună mobilul și eram cât pe ce să-l arunc sub autobuz, în caz că ar fi fost bunica, dar, din fericire, era Patrick, singurul care-mi era aproape și care mă putea înțelege și ajuta.

— Alo, iubito? E tare complicat să te sun. Suntem în toiul unei serii de simulări de război și e îngrozitor de greu.

Și eu eram în război cu lumea întreagă și nu era o simulare.

Îi povestii ce se întâmplase, că fusesem umilită de vaca aia, că bunica se amestecase și că acum nu mai aveam pe nimeni care să mă pregătească și că riscam să dau totul peste cap.

— Unde ești acum, Mia?

— În fața școlii.

— Fă stânga-împrejur și du-te imediat înapoi! îmi porunci pe un ton deloc amabil.

— Pardon, ce ai zis? mă bâlbâii.

— Ți-am spus să te întorci imediat în școala aia și să te duci să-i ceri scuze profesoarei tale!

— Nici nu mă gândesc, Pat! Aia e o ticăloasă care se crede cine știe cine, eu acolo nu mă întorc nici moartă!

— O să te întorci, chit că vin să te iau la șuturi în fund!

Nu-mi mai vorbise niciodată așa, rămăsei înmărmurită.

— Nu înțelegi nimic, habar n-ai cum s-a purtat, parcă n-am mai dansat niciodată în viața mea!

— Cu siguranță nu s-a purtat cu tine mai rău decât se poartă cei de aici cu mine și, dacă a făcut-o, are un motiv, iar dacă vrei să ai vreo șansă să intri în școala aia, trebuie să înveți să fii supusă și să asculți sfaturile celor mai experimentați ca tine, chiar dacă sunt neplăcute și date într-un mod greșit! Crezi că mie mi se spune „te rog" înainte să mă spetesc spălând puntea sau să fac cinci ture de noapte consecutive sau să mă urc pe catarg? Mia, nu mai e un joc, e vorba de viitorul tău și, dacă asta vrei cu adevărat, trebuie să-ți înghiți mândria, să urci scările, să te întorci la individa aia și să o lași să te ajute!

— Dar... încercai să obiectez.

— Iubita mea, aș vrea să fiu acolo, aș vrea să te pot îmbrățișa și să te fac să râzi înainte să te ridic în brațe și să te duc acolo în persoană, în loc să urlu la telefon, dar asta e ceea ce trebuie să faci și o vei face imediat ce terminăm convorbirea. Ești o dură, ești o fată care nu se dă bătută, așa că du-te sus și demonstrează-i că s-a înșelat!

Avea dreptate, dacă mă dădeam bătută la prima critică nu puteam să reușesc vreodată să devin balerină.

— Pat... mi-e dor de tine, șoptii.

— Și mie mi-e dor de tine, iubito, nici nu știi cât, îmi lipsești atât de mult, încât în fiecare zi îmi vine să mă lipsesc de tot numai să stau cu tine, dar nu trebuie să renunțăm, pentru că asta e ceea ce ne dorim să facem de când ne-am născut, așa că vom sta aproape unul de altul și ne vom încuraja în momente ca acesta. Și eu vreau să mă bizui pe tine când n-o să mai rezist, ai înțeles? Vreau să fiu mândru de tine, vreau să te pot urma la Paris și la Moscova și să stau acolo în primul rând să te aplaud și să admir cât ești de bună!

— Și eu vreau asta, Pat, mult, o vreau cu adevărat, răspunsei luptând cu toată ființa împotriva instinctului de a-i cere să se întoarcă.

— Atunci du-te, du-te, nu te gândi, nu permite cuvintelor să te rănească, sunt doar cuvinte, lumea rostește cu milioanele în fiecare zi și aproape mereu fără măcar să gândească. Fă în așa fel încât să nu te atingă, nicio părere nu e de netăgăduit și pe viață, singura care contează este părerea ta!

Copleșită de melancolie, îi răspunsei și eu fără să gândesc:

— Te iubesc, Pat!

Și asta era de netăgăduit.

Nu mă mai interesa dacă era devreme sau târziu, dacă era lipsit de romantism sau ridicol sau că trebuia să aștept momentul potrivit.

Ăla era momentul potrivit pentru mine.

— Și eu te iubesc, Mia.

Rămaserăm tăcuți un minut întreg.

Îmbrățișați de la aproape cinci sute de kilometri distanță.

CAPITOLUL 18

Urcând scările Școlii de Artă, mă simțeam atât de fericită și sigură pe mine, încât aș fi putut să dau piept cu toate Mary Sinclairele din lumea asta.

Am bătut la ușă și am intrat în biroul ei cu privirea în pământ, gata să-mi cer scuze.

— Doresc să-mi cer scuze, nu am vrut să vă fac „grăsană", adică am vrut, dar nu am vrut, eram supărată, aș vrea să mă pregătiți dumneavoastră... dacă nu ați vorbit deja cu bunica mea.

Mary Sinclaire își ridică privirea de la prăjitura ei cu afine și cremă, își șterse gura cu un șervețel de in și, după ce își drese vocea, îmi spuse:

— Du-te să te schimbi și așteaptă-mă în sala doi.

Dacă aș fi știut ce mă aștepta la lecție, nu aș fi făcut-o în vecii vecilor „grăsană", deoarece – categoric – asta o deranjase cel mai rău.

Poate dacă i-aș fi spus „ticăloaso" sau chiar și un simplu „du-te naibii", s-ar fi supărat mai puțin, dar așa o rănisem în orgoliul personal.

Îmi ceru să-i arăt variațiunea pe care o pregătisem cu Claire pentru admitere și mi-o demontă la propriu bucățică cu bucățică.

Uneori râzând.

Fu oribil, dar nu eram în poziția să spun ceva.

— Ce e învălmășeala asta incredibilă fără cap și coadă? Ce s-a gândit să facă, un *best of*? Doar pentru că știi să faci treizeci și două de *fouetté*-uri nu înseamnă că ești pregătită s-o interpretezi pe Odile: îți lipsesc pregătirea și maturitatea, ai fi ridicolă!

Eram recunoscătoare că picioarele ajunseseră să mă doară atât de rău în ziua aceea, încât îmi distrăgeau atenția de la vorbele ei.

Mă luptam cu toată ființa ca să rămân acolo, în mijlocul sălii, sub privirea iscoditoare a cincisprezece perechi de ochi, de la elevi la profesori.

Și, dacă mai devreme mă simțisem umilită, acum eram supusă oprobriului public.

Mă rușinam de moarte, dar mă prefăceam că totul merge de minune, continuând să zâmbesc celui mai nemilos juriu pe care-l avusesem vreodată, făcându-mi curaj și gândindu-mă la vorbele lui Pat.

După ce se amuză suficient, porunci tuturor să iasă și rămaserăm singure.

— Deci, Mia, după cum probabil ai înțeles, aici nu se glumește, iar eu nu glumesc niciodată. Nu ai frecventat niciodată o școală și nu cunoști disciplina, nici umilința, și cu atât mai puțin respectul, dar asta nu e o problemă, sunt lucruri care se învață cu timpul. Ceea ce nu se poate învăța este talentul și, dacă nu-l ai, nu-ți vor ajunge toate lecțiile de pe pământ cu cei mai buni profesori care au existat vreodată.

Mi se puse un nod în gât.

Era pe cale să pronunțe verdictul.

— Îți voi spune adevărul, aș fi preferat să fii o incapabilă ca să am satisfacția de a te trimite să plângi pe umărul lui Gilbert, dar trebuie să recunosc că ai stofă și ești o fată care învață repede și, dacă reușim să îmblânzim temperamentul ăsta insolent, vom putea face din tine o balerină excelentă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Puteam să reușesc, aveam șanse bune să intru la Royal.

— Mulțumesc, îi spusei schițând o plecăciune, mulțumesc doamnă Sinclaire, sunt cu adevărat fericită să pot studia cu dumneavoastră, și mă scuzați din nou pentru ce am spus mai devreme, dumneavoastră nu sunteți deloc grăsană, chiar deloc, ba din contră, aveți un fund mi...

— Las-o baltă, ai grijă să nu înrăutățești situația, îmi răspunse sec. Avem mult de muncă și pentru început e nevoie de o altă variațiune, ceva care să-ți scoată în evidență personalitatea, și nu un număr de circ. Pe nimeni nu interesează prea mult virtuozitatea, asta ține de școala rusească. Ceea ce contează e

personalitatea, privirea, pasiunea pe care o transmiți publicului. Și, din puținul pe care l-am văzut, cu statura ta mică, părul închis la culoare și privirea vicleană, ai fi o perfectă Esmeralda.

Esmeralda era o variațiune pe care o adoram, presupunea multă grație și pasiune și se dansa cu o tamburină care acompania pașii și muzica.

Tamara Rojo o interpreta extraordinar cu toată încărcătura senzuală pe care o cerea piesa, mișcându-și capul și tamburina într-un fel cochet și malițios.

Era o parte pe care o trăiam mult mai intens decât variațiunea lui Odile pentru că era plină de viață și iubire și știam că o puteam executa cel mai bine gândindu-mă la Patrick.

Dacă n-ar fi fost el, acum aș fi fost acasă în pragul disperării.

Era a doua oară când îmi salva viața, metaforic vorbind, dacă nu se punea atunci când o făcuse cu adevărat.

Începea să devină cu adevărat îngerul meu păzitor, care se materializa când aveam mai multă nevoie de el, când nu gândeam lucid sau eram pe cale să fac tâmpenia secolului: la timp ca să-mi dea îndemnul potrivit și să mă îndrepte pe calea cea bună.

Mulțumită lui începeam să înțeleg importanța de a da un pas înapoi pentru a putea face unul înainte și că nu era nimic absolut și definitiv, că lucrurile se puteau schimba, oamenii se puteau schimba și chiar și destinul, dacă voiam, prevedea o anumită marjă de tratativă.

Începui imediat repetițiile și, după privirea satisfăcută a doamnei Sinclaire, înțelegeam că e bine. Cel puțin nu mă ciomăgea.

Partea tehnică o corecta foarte meticulos și aproape sâcâitor, dar îmi lăsa libertate de expresie.

Exact opusul lui Claire.

Interpretam personajul Esmeraldei prin pasiunea de nestăpânit pe care o aveam în inimă, trăindu-l atât de profund încât mă transformam în ea și transmiteam bucurie și voie bună cui mă privea.

Dansam în fața doamnei Sinclaire cu un zel și o energie de parcă aș fi fost în fața a o mie de oameni.

Nu mă mai simțeam fetița care studia pașii pentru serbarea de sfârșit de an, ci o balerină veritabilă care se folosea de ceea ce învățase pentru a deveni unică și specială.

Aveam certitudinea că acela e viitorul meu și pentru a-l realiza eram dispusă să suport mult mai multe decât presiunile bunicii mele.

— Bine, Mia, am început cu dreptul mi se pare. După prima întâlnire am crezut că ești genul tipic de puștoaică răsfățată și capricioasă, protejata bunicii bogate, dar văd că muncești din greu. Păcat că ai pierdut toți anii aceia cu Gilbert, aici te-am fi instruit cu siguranță mai bine. Va trebui să lucrezi foarte mult pentru a te desprinde de proastele obiceiuri pe care ți le-ai însușit, și ar trebui să reușim să te pregătim pentru o admitere bună.

Intenționai să îi iau apărarea lui Claire, dar înțelesei că nu era cazul să stric un discurs așa frumos și să mi-o fac din nou dușman.

La urma urmei începeam să învăț cu adevărat, iar asta îmi dădea o energie pe care n-o mai cunoscusem înainte și parcă n-aș mai fi vrut deloc să plec de acolo.

Ieșii și o sunai imediat pe Nina.

Mă gândisem că i-ar fi făcut plăcere să afle că-mi merge bine și asta ar fi domolit tensiunile dintre noi. Țineam prea mult una la alta ca să dăm cu piciorul la tot pentru atâta lucru.

— Alo, Nina? Vreau să te văd, nu-mi mai încap în piele de bucurie. Vii la mine în seara asta? Vreau să-ți povestesc tot despre noua școală!

— Eu... șovăi o clipă, ca să fiu sinceră trebuie să mă văd cu...

— Carl?

— Da, zise încet.

Se lăsă un moment de tăcere.

Apoi închisei.

Luai bicicleta și începui să pedalez ca o nebună, fără să țin cont de ploaie și de mocirla de zăpadă topită de pe stradă care mă făcea să alunec.

Dacă își imagina că o să scape așa ușor, se înșela amarnic.

Sunai la ușă ca un executor judecătoresc venit să pună sechestru pe casă.

Nina deschise ușa rămânând surprinsă și încurcată să mă vadă.

— Îți dai seama că distrugi prietenia noastră și că totul se duce dracului de când te-ai combinat cu ăla? Afară mai există o lume, în cazul în care nu ți-ai dat seama, iar eu încă fac parte din ea, dar din câte se pare lucrul ăsta nu te mai interesează, te interesează numai să stai lipită de fundul slăbănog al lui Carl, care nici nu putem spune ce are atât de special! Știi ce îmi păreți? Doi colegi de celulă care nu ies nici măcar pentru ora de plimbare în aer liber!

Țipam, udă fleașcă și roșie la față.

— Mia, nu te enerva, hai, intră, Carl tocmai trebuie să sosească.

— Vezi, ce-ți spuneam? Și dacă aș avea nevoie eu te tine? Dacă aș vrea să te văd singură și să-ți vorbesc? Trebuie să fixez o întâlnire cu secretara ta? O vreau înapoi pe prietena mea, înțelegi??? O VREAU ÎNAPOI PE PRIETENA MEA!!

Eram isterică, iar ezitarea ei mă enerva și mai rău.

Începui s-o scutur de umeri ca pe o marionetă.

— Vrei să încetezi să te porți așa, fir-ar să fie? Mi-e dor de tine, am nevoie de tine, înțelegi asta?

Lacrimile mi se amestecau cu ploaia.

Mă uitam la prietena mea care stătea acolo, nemișcată, fără să știe ce să facă și care, spre deosebire de fratele ei, nu mișca un deget să salveze prietenia noastră.

Voiam să i-o spun, numai ca s-o trezesc din toropeală, din vraja care o transformase într-o păpușă de zahăr.

— Mia, eu țin la tine ca întotdeauna, numai că totul se schimbă, noi creștem, nu mai facem aceleași lucruri ca înainte.

— Ca de exemplu să stăm la telefon cu orele, să ne petrecem serile vorbind despre sex și să ne uităm la MTV? Asta se face la vârsta noastră, tu parcă ești o casnică frustrată! Îmi inspiri numai tristețe!

— N-ar trebui să-mi vorbești așa, ești nedreaptă!

— Sunt supărată pentru că văd că renunți la visurile tale ca să stai cu el și nu e drept! Ești cea mai frumoasă și mai deșteaptă fată din școală, toți te invidiază, profesorii au o grămadă de așteptări de la tine, iar tu neglijezi orice activitate extra-școlară numai să nu iei din timpul pentru Carl! Nu mai ești în redacția revistei liceului, nu mai ești majoretă, nu mai faci parte din consiliul elevilor și nu mai studiezi actoria, se poate afla ce e în capul tău?

— Sunt îndrăgostită, Mia, sunt îndrăgostită din tot sufletul, aș vrea să mă poți înțelege, dar nu poți!

— Ba da, pot, te înțeleg perfect, dar nu fac ca tine, nu încetez să trăiesc, să-mi urmez visurile și să mă distrez. Te lași împăiată exact ca și capul de elan din salonul vostru! urlai fără reținere.

Mă privi întrebătoare.

— Elan? întrebă, încercând să rămână serioasă.

— Da, elan sau ren sau ce-o fi... Și mie îmi venea să râd și îmi scărpinam fruntea ca să n-o privesc.

Începurăm să chicotim din ce în ce mai tare, până izbucnirăm în râs ca nebunele fără să ne putem opri.

O luai de mână și o trăsei afară în ploaie și rămaserăm acolo, râzând în hohote, ca două proaste.

Încă mai eram noi.

Pentru încă puțin.

Mai târziu, acasă, mama voia să mă ignore în continuare, dar își dădea seama că se strânseseră prea multe noutăți ca să se poată face că plouă.

Însă mândria câștigase și de data asta și, în consecință, îl trimise pe Paul să sondeze terenul.

Ciocăni la ușa mea în timp ce repetam în fața oglinzii un pas care îmi dăduse multă bătaie de cap.

— Toate bune? întrebă ca întotdeauna puțin încurcat.

— Da, în afară că sunt însărcinată! îi zisei întorcându-mă și făcând o față disperată.

— POFTIM? strigă albindu-se la față ca un cadavru.

Izbucnii în râs.

— Glumesc! E încă prea ușor cu tine!

— Nu! Doar că am două fete și ăsta e unul dintre lucrurile de care îmi e cel mai frică!

— Stai liniștit, nu-i nicio chiflă în cuptor, îl asigurai.

— Ești sigură, da?

— Bineînțeles, altfel aș fi Fecioara Maria.

Răsuflă ușurat.

— Auzi, nu vreau să mă învârt prea mult în jurul chestiunii, dar mama ta e cea care mă trimite să culeg date, eu aș vrea să evit, dar știi cum e ea...

— Normal că știu, ce vrea să afle?

— Cum merge cu bunica ta, înainte de toate, zise neliniștit.

— Spune-i că e cumplită, că e o tirană care îmi dă numai ordine.

Răsuflă din nou ușurat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Credeam că e numai lapte și miere cu tine, maică-ta n-ar suporta niciodată așa ceva!

— Să fii sigur. Spune-i că e o pedeapsă divină și că aș vrea să pot da timpul înapoi, dar că acum e prea târziu, răspunsei zâmbind.

— Perfect, asta e versiunea oficială, acum zi-mi cum merg lucrurile în realitate.

— E cumplită, asupritoare, autoritară și îmi dă numai ordine...

— Dar?...

— Dar mulțumită ei mă distrez la nebunie!

— Serios? A făcut o alegere corectă?

— Da, sută la sută. E greu să te supui condițiilor ei pentru că nu te lasă nici să respiri și vrea să aibă mereu dreptate, dar știe ce face și, în definitiv, o ador pentru asta.

— Partea asta nu o s-o repet nici sub tortură.

— Oricum nu te-ar crede!

Telefonul îmi vibră pe pat.

Ne privirăm șovăitor, apoi Paul se ridică și plecă, ca un tată stânjenit.

— Pat?

— Iubito! Cum a fost?

— Nemaipomenit! Dacă nu mă obligai să mă întorc în școala aia, aș fi făcut cea mai mare greșeală din viața mea. I-am plăcut, mi-a dat o variațiune perfectă pentru mine, mă învață o grămadă de lucruri, zice că fac treabă bună... turuii fără suflare.

— Mă bucur enorm, știam că ai să faci o impresie bună!

— Am dansat pentru tine! Mi-am imaginat că erai tu în locul grăsanei ăleia și am simțit o forță pe care nici nu știam că o am, a fost ca și cum... oh, Doamne nu știu să explic în cuvinte, ca și cum toată pasiunea pe care o simt când sunt cu tine stătea să explodeze, înțelegi? Am simțit focul curgându-mi în vene, inima care îmi bătea puternic și un nod în stomac care... Pat, nu mai pot, vreau să fac dragoste cu tine!

— Și eu, Mia, te doresc la nebunie!

— Aș vrea s-o facem când te întorci, o vreau din toată inima și știu că va fi special.

— Da, zise un pic emoționat, îți promit că va fi special.

Începând din momentul acela, nimic nu mă mai putea speria.

Telefoanele de la bunica erau din ce în ce mai numeroase și mai presante, însă eu nu-mi luam ochii de la obiectivul meu și tot restul își pierdea importanța.

Studiam în fiecare după-amiază câte patru ore cu doamna Sinclaire, iar seara stăteam la telefon cu Pat, când putea. Restul timpului îl dedicam școlii și câte unei ore trase de păr cu Nina, atunci când Carl nu se afla prin preajmă.

Într-o seară când mama era în oraș cu Paul pentru a sărbători noul ei job, o invitai să doarmă la mine.

Carl era cu Alex la o conferință despre rețelele de socializare.

De când fondaseră împreună o firmă web se simțeau noii Mark Zuckerberg.

Nina era fericită că e cu mine, dar se uita întruna la ceas.

— Te simți bine, Nina? Vrei să-ți aduc apă sau un prosop umezit? Așa fac mereu în filme când cineva e în criză din cauza abstinenței.

— Prostuțo! Aș vrea să te văd pe tine.

Dacă ai și.

Ieșirăm să-l ducem la plimbare pe York și trecurăm pe la supermarketul din colț să luăm o găleată de popcorn cu caramel, niște M&M's, o Toblerone, o cutie de tarte umplute cu marmeladă și un exemplar din revista *Star*.

Ne schimbaserăm, e adevărat, dar totul era mai distractiv acum, că începeam să ne comportăm ca niște adulte.

Sosise vremea să abordăm serios subiectul sex, asta și pentru că Nina era singura dintre cunoștințele mele apropiate care avea mai puțin de patruzeci de ani.

— Dar tu și Carl ați făcut-o? o întrebai cu nonșalanță.

Tuși cu gura plină de popcorn.

— Nu chiar...

— Cum adică „nu chiar"? o întrebai dezorientată.

— La o săptămână după ce am fost la Bath am hotărât să o facem în camera mea, când ai mei erau plecați. Am aprins lumânările de vanilie, am pus muzica potrivită și m-am îmbrăcat în lenjeria nouă, aia albastru electric super sexy...

— Și?...

— Și când el a intrat în cameră și m-a văzut așa s-a emoționat foarte tare, îmi tot spunea cât sunt de frumoasă, că păream un tablou, că ar fi vrut să-mi facă poze, mă rog timp de zece minute a continuat să-mi facă complimente în loc să treacă la acțiune. Atunci m-am gândit să iau eu inițiativa și am început să-i deschei cămașa și pantalonii. Imaginează-ți, eu, întinsă pe pat cu un mini-tanga și un sutien push-up, în timp ce el se lupta cu încălțămintea împotmolită în blugi. Romantic, nu?

— Nu-mi vine să cred, și apoi?

— Apoi, când a rămas în boxeri și șosete, pe care m-am făcut că nu le văd, am sperat că a venit în sfârșit momentul așteptat, dar...

— Dar?

— Dar nimic! A zis că poate era de la prea multă emoție și că eram prea frumoasă, și a avut o... pană!

— Dar nici măcar nu ați...

— Nimic! Absolut nimic! S-a deprimat și n-a mai vrut să încerce. E vina mea, îi pun în dificultate pe bărbați, suspină.

— Asta ai auzit-o în vreo telenovelă sau e rodul imaginației tale bolnave? zisei rupând cu dinții o bucată uriașă de Toblerone.

— Nu există altă explicație, Thomas m-a folosit ca pe o târfuliță, în vreme ce Carl mă tratează ca pe o păpușică de porțelan și aproape că nu reușește nici să mă atingă! Urăsc bărbații!

— Ia, mănâncă! îi zisei întinzându-i ciocolata.

— O să mă fac o balenă, așa nimeni n-o să se mai uite la mine... concluzionă. Tu, în schimb? Cine e bărbatul misterios? Vezi că știu că ieși cu cineva, ești prea frumoasă și radioasă ca să nu fii îndrăgostită.

Într-o dimensiune paralelă i-aș fi spus adevărul, ea m-ar fi îmbrățișat și ar fi început să scrie lista de invitați la nuntă.

Dar când începi să minți pe cineva, chiar și numai pentru binele său, crezi atât de mult în versiunea aceea, încât ajungi să te convingi și pe tine.

— Eu sunt îndrăgostită numai de dans și niciodată nu m-am simțit mai mulțumită ca acum, încheiai deschizând ușa de la intrare cu un gest teatral.

Soneria telefonului ei ne trezi pe neașteptate.

Era Carl care ieșise de la reuniune și voia să treacă s-o ia.

— Oh, fir-ar să fie, ce târziu e! exclamă Nina ridicându-se brusc și făcând să cadă pe jos toate M&M's-urile.

— Dar nu rămâi să dormi aici?

— Nu, prefer să nu, mâine avem școală, răspunse împăturind pledul și aranjând pernele pe canapea.

Era ca și cum petrecerea se terminase și îl așteptam pe tatăl ei să vină s-o ia, numai că de data asta era o alegere voluntară.

Ne aşezarăm în tăcere făcându-ne că ne uităm la un documentar despre fluturii monarhi, aşteptându-l pe Carl să sosească, când telefonul meu, care era sub mine, începu să sune.

Era Patrick.

Ne uitarăm amândouă cum licăreşte cuvântul *Angel* pe ecran, fără să mă hotărăsc să răspund.

— Cine e Angel? întrebă Nina.

— Nimeni... nu-l cunoşti, e pentru o temă la şcoală... bolborosii.

— O temă la şcoală? Atunci îl cunosc neapărat, stai că ghicesc.

Luă mobilul şi răspunse.

Se dovediră cele mai lungi şi mai angoasante secunde din viaţa mea.

Începusem să transpir rece în timp ce strigam îndeajuns de tare ca să mă audă şi el:

— Hai, Nina dă-mi înapoi mobilul!

— Alo? Tu eşti, Angel? Haide, zi-mi cine eşti, şi-aşa o să aflu! ciripea la telefon.

— Hai, lasă-l, eu nu ţi-aş face niciodată una ca asta!

— Bine, bine, ţi-l dau.

Îmi întinse telefonul pentru o clipă înainte să şi-l pună iar la ureche şi să ţipe:

— ...M-am prins cine eşti! Aş recunoaşte respiraţia asta oriunde, Virgil Dickinson! Să ştii că nu e nimic rău în asta! Mia e ca şi sora mea! Şi îmi dădu telefonul în timp ce eu o priveam înmărmurită.

Îmi dresei vocea şi spusei numai:

— Te sun eu mai târziu!

Îmi venea s-o omor.

Mă făcuse să trag o sperietură grozavă şi fusese şi cât pe ce să ne descopere.

În timp ce încă mai încercam să-mi încetinesc bătăile inimii, Nina continua să mă necăjească:

— Ce drăguţ e Virgil! De cât timp durează? Şi de ce îi spui *Angel*? Am putea ieşi cu toţii într-una dintre serile astea!

— Nina, n-am nicio relație cu Virgil Dickinson, îți jur pe ce vrei tu, e un băiat care vine la balet cu mine și e gay și îi place să i se spună *Angel* și tocmai s-a despărțit de prietenul lui, de-aia m-a sunat! încheiai ușor iritată.

Fusesem așa de convingătoare, încât credeam și eu.

Păru dezamăgită.

— Oh, atunci cere-i scuze din partea mea când îl vezi, credeam... nu știu, mi se părea familiar.

— Data viitoare ai încredere în mine, eventual.

Categoric exageram acum.

Carl sosi după puține minute.

Ne salutarăm în prag și îi privii cum se îndepărtează ținându-se de mână.

O clipă înainte să urce în mașină, Nina se întoarse și zise:

— Știi că tu și Patrick aveți același model de telefon mobil?

Nici nu închisei bine ușa, că urcai scările în fugă, mă trântii pe pat și îl sunai.

— Trebuie să-i spunem! strigarăm în cor.

— Neapărat.

— Mi-a fost frică de ce-i mai rău.

— Și eu ce să mai zic? Eram la un pas de tragedie!

— Când mă întorc stăm amândoi de vorbă cu ea, nu-mi place să fac lucrurile pe ascuns, mai ales de familia mea... o să vezi că după șocul inițial se va bucura mult, iar faptul că e cu Carl o să ne fie de ajutor.

— Da, o să-i țină cuțitul înainte să-mi taie gâtul.

— N-o să fie așa rău, ai încredere, o cunosc, știu cum s-o iau.

— Sper că știi ce faci, pentru că era să mor pe loc când mi-a smuls telefonul din mână.

— Apropo, ce idee strălucită să-mi dai alt nume, ca la serviciile secrete! Sunt mândru de tine, dar cum de ți-a venit *Angel*?

— Pentru că ești îngerul meu păzitor, de fiecare dată când am o problemă apari tu și o rezolvi.

— Ei, pentru aşa puţin... aş putea afla în schimb cine e Virgil Dickinson? Mă interesează!

— Un băiat de la şcoală...

— Un băiat de la şcoală... care se ţine după tine? întrebă suspicios.

— Nu, din câte ştiu eu, răspunsei evazivă.

— Mi-ai spune? mă presă.

— Doar n-oi fi gelos! îl tachinai.

— Ba da, mult!

— Nimeni, nu e nimeni, stai liniştit, întotdeauna n-ai fost decât tu pentru mine.

Mă înduioşa ideea că şi unul cum e Patrick se simţea nesigur şi eram mai mult decât flatată să fiu eu cauza.

El, care, asemenea surorii lui, stârnea adoraţie la prima vedere, care inspira o încredere totală şi necondiţionată şi căruia i-ai fi dat în mână viaţa ta fără ezitare, îşi făcea probleme auzind de numele unui fătălău ca Virgil Dickinson.

— Te iubesc, Mia.

Încă nu mă obişnuisem să-l aud spunându-mi asta, de fiecare dată mi se strângea inima, simţeam un amestec de uimire şi neîncredere, alături de durerea de a nu-l putea avea lângă mine.

— Îmi lipseşti tare mult, Pat.

— Când mă întorc, te duc la Skegness. E un orăşel la mare, minunat, unde se mănâncă cei mai buni *fish and chips* din lume şi sunt sigur că o să-ţi placă. Marea în timpul iernii e aproape mai frumoasă ca vara, cu excepţia frigului, iar în oraş este un mic hotel tare drăguţ, unde... dacă vrei putem să dormim.

Ezitai o clipă înainte să răspund.

Era vorba despre prima mea noapte de dragoste şi simţii cum mă năpădeşte un val de nelinişte. Era adevărat că eu îi cerusem lucrul ăsta şi că mi-l doream mult, dar gândul că avea să se întâmple în scurt timp mă speria deja de moarte.

Şi dacă nu o să ştiu ce să fac? Dacă o să fiu stângace şi caraghioasă? Dacă o să-mi vină să renunţ chiar în ultimul moment?

În acelaşi timp numai gândul de a face dragoste cu el mă lăsa fără suflare şi eram sigură că va fi pur şi simplu formidabil, că

va avea răbdare, că mă va săruta, mângâia și mă va ține în brațe până când o să fiu pregătită.

Era bine că puteam să o facem într-un loc numai al nostru, fără paturi pentru o singură persoană și părinți care intră pe neașteptate, cu lumini difuze, un loc în care ne-am fi întors în fiecare an pentru a sărbători relația noastră până la sfârșitul vieții.

— Abia aștept să mergem, o să fie splendid.

Mai târziu îi auzii pe mama și Paul întorcându-se și coborâi să-i salut.

Ea, puțin amețită, îmi zâmbi instinctiv, dar numaidecât căzu pe gânduri.

— Ți-am adus desertul, zise.

— Mulțumesc, am făcut deja plinul în seara asta, a venit Nina.

— Și nu a rămas să doarmă aici?

— Nu, a venit Carl s-o ia, garda ei de corp.

— Carl era îndrăgostit de tine dacă nu mă înșel, zise încruntându-se.

— Era... spusei ridicând din umeri, dar bărbații sunt – cum zici tu mereu? – *nestatornici.*

Murea de curiozitate să știe mai multe și asta o obliga să-mi vorbească, în vreme ce Paul chicotea satisfăcut în spatele ei, făcându-mi semn să continui.

— Oh, da, teribil de nestatornici... cei de față se exclud, se înțelege, se corectă.

— Se înțelege, repetă Paul.

— Și... baletul? Merge bine?

— Da, chiar dacă nu mai studiez cu Claire.

— Știu, m-a sunat, era mâhnită, dar asta se întâmplă când ceri ajutorul bunicii, îți pierzi orice drept... dar poate că o să-ți facă bine, cine știe... nu e obligatoriu ca ceea ce mi s-a întâmplat mie să ți se întâmple și ție... nu suntem la fel.

Paul dădea din cap în semn de încuviințare, mândru de progresele noastre.

Știam că mama suferă pentru că nu a avut o relație adevărată cu bunica, dar făcuse tot posibilul ca mie să-mi fie bine și să fiu fericită și nu voiam să creadă că sunt o ingrată sau o ipocrită.

— E doar pentru o perioadă, mamă, sper să nu mai fiu o povară pentru voi și să încep să vă aduc și bucurii.

— Tu nu ești o povară, răspunse luându-mi mâna, ai numai ambiții foarte mari, dar ăsta nu e neapărat un lucru rău. Dacă mi-aș fi jucat mai bine cărțile, dacă aș fi fost mai puțin impulsivă și încăpățânată... sau mai diplomată... aș fi...

— Nu m-ai fi avut pe mine, îi zisei îmbrățișând-o cu avânt.

— Și nu m-ai fi cunoscut pe mine, interveni Paul împresurându-ne pe amândouă cu brațele lui lungi.

Eram din nou o familie, sau poate abia acum începeam să fim pentru prima oară.

CAPITOLUL 19

Lecțiile la noua școală de dans mă entuziasmau.

Îi cunoscusem pe Bryan și Corinne care studiau în particular cu doamna Sinclaire și de multe ori rămâneam împreună cu ei după lecție să asistăm la repetițiile profesioniștilor.

Era plăcut să pot vorbi în sfârșit despre dans, despre pași și despre variațiuni fără să fiu privită ca o extraterestră.

Și într-adevăr numai despre dans vorbeam, lucru inevitabil pentru niște tineri care hotărâseră să-și dedice întreaga viață perfecționării fără încetare a propriului corp, în așteptarea debutului pe scenă.

Stăteam în sala de repetiții ore întregi să ne încălzim mușchii, făcând șpagaturi, antrenându-ne la bară și dându-ne sfaturi unul altuia. Văzută din afară, viața noastră probabil părea închisă, dar pentru mine, pentru noi, nu exista altceva mai electrizant decât să ne putem petrece ziua cufundați în habitatul nostru natural.

Bryan era cu doi ani mai mare decât mine, studiase la Royal Academy și se perfecționa, în timp ce Corinne era de vârsta mea și se transferase de puțin timp de la Bordeaux.

Toți trei ne susțineam reciproc pentru a supraviețui privirilor încruntate și bârfelor inevitabile la adresa ultimilor sosiți.

Variațiunea din *Esmeralda* îmi ieșea din ce în ce mai bine, înțelegeam asta după privirea doamnei Sinclaire care comenta mai puțin și zâmbea mai mult.

Acum reușeam să stăpânesc partea, s-o susțin până la sfârșit și muream de nerăbdare să i-o arăt lui Patrick și, mai mult ca niciodată, juriului.

Mă simțeam sigură pe mine și pregătită, astfel încât, cu toată munca depusă și puțin noroc, aș fi reușit.

Mai erau douăzeci și două de zile până la admitere și șaptesprezece până la întoarcerea lui Patrick și înnebuneam de fericire

la gândul că voi da piept cu cele mai importante prime două dăți din viața mea, la distanță atât de apropiată una de alta.

Nu aveau să-mi stea în cale câteva eseuri idioate sau niște testări inutile, însă doamna Meyer nu era de aceeași părere.

E adevărat că intervenția bunicii mele la directoarea școlii făcuse în așa fel încât profesorii să mă lase în pace în vederea admiterii, însă profesoara de literatură nu accepta faptul că eram total dezinteresată de examene.

Chestia e că mă simțeam deja proiectată în viitor și mă vedeam deja în uniforma mea albastră studiind cu cei mai buni profesori din lume în splendidele săli de la Royal Ballet School, acompaniată de pianist. Tot ceea ce se interpunea între mine și obiectivul acela părea să aibă prea puțină importanță.

Cum era posibil ca ea să nu înțeleagă?

— Să nu crezi că-ți permit să neglijezi examenele, îmi zise pe un ton iritat doamna Meyer, când ne întâlnirăm pe coridor, dacă eu nu te trec, nu te duci la școala de balet! Când ai ales materii artistice pentru examen te-am susținut, dar acum te doare-n cot, iar școala nu se termină în februarie. Știu că șchiopătezi și la istorie și la franceză, însă ai face bine să recuperezi dacă nu vrei ca toată truda asta să fie inutilă.

Bunica n-ar fi permis niciodată ca admiterea să-mi fie compromisă, dar firește că nu puteam s-o implic de fiecare dată în problemele mele.

— Voi învăța mai mult, doamnă Meyer, vă promit, mă voi dedica cu sârguință studiului și voi reuși la examen.

— Ar fi bine pentru tine... zise întorcându-se și intrând în clasă.

Trebuia să-i cer ajutorul Ninei și singura modalitate de a o avea numai pentru mine, fără amestecul lui Carl, era să învățăm împreună.

După seara petrecută acasă la mine nu ne mai întâlniserăm deloc doar noi două și, în ciuda scenei pe care o făcuserăm în ploaie, nu mi se părea că avea intenția să schimbe ceva, ba din contră, Carl începea acum să ia decizii și pentru ea.

Dar nu puteam risca să mi-l fac dușman, altfel ar fi povestit despre mine și Patrick, și în niciun caz n-aș fi vrut ca Nina să

afle de relația noastră de la el. Căci după povestea cu inelul relația noastră se răcise considerabil.

— Nina, Meyer e cu ochii pe mine și, dacă nu trec testarea de joi, o să se întoarcă împotriva mea la consiliul de clasă.

— E așa supărată?

— Mai rău! Mă urăște și crede că mă doare-n cot de materia ei pentru că mă consider deja cu un picior la Royal.

— Și nu e adevărat? întrebă ironică.

— Bineînțeles că e, dar nu credeam că o să-și dea seama, în concluzie, mă ajuți, da?

— Azi trebuie să-l însoțesc pe Carl să vadă un birou pe care vrea să-l închirieze împreună cu Alex, de ce nu vii cu noi? După aia rămânem la mine și învățăm chiar și toată noaptea.

— Împreună cu el? Ce e, omul umbră?

— Miaaaa! mă dojeni.

— Dacă nu am de ales...

După lecția de balet, în timp ce-i așteptam pe cei doi porumbei veșnic în întârziere, îl văd pe Carl sosind în fugă.

— Nina nu poate veni, trebuie s-o însoțească pe mama ei într-un loc. Dar am nevoie oricum de o părere feminină, așa că dacă nu te deranjează să vii cu mine...

— Crezi că mă pricep la birouri?

— Am nevoie numai de simțul tău estetic, de partea tehnică am eu grijă.

O luarăm pe jos pe străzile vechi ale Leicesterului. Carl, ca de obicei, mergea sprinten în fața mea, iar eu alergam în spatele lui, încercând să nu-l pierd din ochi.

Ajunserăm în fața unei vechi clădiri din cărămidă roșie, o fostă distilerie renovată, acum împărțită în spații ample pentru birouri.

Carl intră să-mi arate încăperea pe care intenționa s-o închirieze.

Un loft extrem de luminos cu ferestre mari, arcuite, și ziduri cu cărămizile la vedere.

Ar fi fost perfectă ca școală de dans.

— Aici vom pune computerele, iar dincolo va fi spațiul pentru consultanță, mi-ar plăcea și un bar într-un colț, știi tu, ca să ne relaxăm la sfârșitul zilei...

— Mișto! Dar de ce atâta grabă? Nici n-ai terminat încă școala, am crezut că vrei să faci o facultate.

— Facultatea e inutilă, pierzi mult timp studiind lucruri pe care apoi le înveți pe teren sau care nu-ți vor folosi niciodată, iar eu vreau să fac bani cât mai repede.

— Păi, te înțeleg, și eu atârn destul de greu la buzunarele alor mei, zisei cu amărăciune, dar dacă nu te dau afară din casă, ai putea să mai aștepți vreo doi ani.

— Vreau să mă căsătoresc cu Nina cât mai repede.

Explodai ca un tunet.

— Căsă...? cuvântul mi se opri în gât.

— Da, vreau să-i cer mâna imediat ce mă instalez aici, avem proiecte ambițioase eu și Alex, ai să vezi că în șase luni vom reuși să avem o clientelă bunicică.

Nu înțelegeam dacă și de data asta voia să mă pună la încercare, ca să mă provoace, să mă sfideze sau să mă facă să înțeleg că-mi lua prietena de lângă mine.

Ca și cum ar fi fost o întrecere – cine reușește să se facă mai iubit de ea.

— Îmi închipui că ai luat deja hotărârea, nu cred că ai nevoie de mine.

— Te înșeli, Mia, știu ce părere ai și aș vrea aprobarea ta.

— Și tu? mormăii.

— Nina nu e fericită dacă tu nu ești fericită și amândoi știm, ba nu, toți trei știm că niciodată n-ai fost mulțumită de noi încă de la început, deci, pentru binele Ninei, voi face orice pentru a-ți câștiga încrederea.

— Hei! Că doar nu sunt regina Elisabeta! Părerea mea nu e așa de importantă, eu cred doar că totul e prea în pripă, știi bine, inelul, căsătoria, dar dacă voi sunteți fericiți, faceți cum credeți... fiindcă... sunteți fericiți, nu?

— Da... cred că da, răspunse puțin agitat, frământându-și degetele.

— Și atunci care e problema? Eu mă pricep numai la dans, despre restul nu sunt în stare să formulez opinii demne de încredere, așa că ai binecuvântarea mea și să ieșim de aici.

Închiserăm ușa și pornirăm spre centru.

— Și cu Patrick... ceva progrese?

— Câteva... spusei uitându-mă în altă parte.

— Hai că facem nuntă dublă!

— Nu mulțumesc, deocamdată vreau să mă bucur de cei șaisprezece ani pe care îi am.

— Ai ceva împotriva căsătoriei?

— Nimic! Cred că este supraestimată.

— Vrei să spui că ție nu ți-ar plăcea să primești un inel? zise arătând spre o mică bijuterie.

— Spun că nu cred că e nevoie de un inel pentru a-ți dovedi dragostea unei persoane sau pentru a o lega de tine.

— Dar ți-ar plăcea... insistă trăgându-mă în fața vitrinei și arătându-mi inelele ca pe niște nou-născuți. ...Ia uite ce frumoase...

— Eu cred că e de ajuns un elastic la mână ca să ne amintim că suntem un întreg...

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, atunci îți când găsești sufletul pereche, simți înăuntrul tău o stare de pace și împlinire atât de intensă, încât ai impresia că ai ajuns în sfârșit acasă. Ți se pare că o cunoști dintotdeauna pe acea ființă, dintr-o altă viață poate, și îți dai seama că înainte de ea nu era nimic, ci doar așteptarea de a o găsi. Și, după ce v-ați întâlnit, ai putea să n-o vezi chiar și un an de zile, și tot nu s-ar schimba nimic între voi doi, pentru că știi că poți avea încredere totală în ea, și chiar și fără inel și fără căsătorie știi că aceea este perechea *ta* și numai a ta. Pentru totdeauna.

Nu mai vorbeam de ei, ci de mine și Pat.

Carl căzu deodată pe gânduri.

— De-aia între noi... zise.

— Nu putea să funcționeze pentru că mereu am știut cine era sufletul meu pereche.

— Și tu crezi că Nina nu este sufletul meu pereche?

— De unde să știu eu? Doar nu sunt în capul tău! Simți fluturi în stomac când te gândești la ea? Îți lipsește ca aerul dacă n-o vezi jumătate de zi? Te distrezi, râdeți împreună? Simți nevoia să-i povestești tot, chiar și cel mai neînsemnat fleac care ți s-a întâmplat? Sau vrei ca ea să fie doar a ta pentru că ești gelos? După părerea mea, ar trebui să te gândești bine înainte să dai peste cap tot viitorul vostru... poftim, asta e ceea ce cred!

Carl căzu pe gânduri.

— Scuze, nu am jumătăți de măsură, știu, dar Nina e ca sora mea, mă interesează soarta ei.

Poate că atinsesem punctul sensibil.

Mă întorsei din nou spre vitrină.

Nu, nu voiam un inel, dar voiam ca Pat să aibă ceva al meu pe care să-l țină lângă el în acele lungi, interminabile ore de instrucție periculoasă și în nopțile de gardă, și mi se strânse inima la gândul că era singur. Deodată atenția îmi fu atrasă de o brățară din piele.

O simplă fâșie neagră cu o plăcuță metalică cu o inscripție pe care nu știam s-o traduc.

Serva me. Servabo te.

Intrai, urmată de un Carl întristat.

„Salvează-mă. Te voi salva", mă informă bijutierul.

Era perfectă, o luai.

Merserăm spre casa Ninei în tăcere și, odată ajunși, Carl își luă rămas-bun.

— Cum, nu urci?

— Nu, vă las singure, e mai bine așa, n-aș face decât să vă încurc.

— E din cauza spuselor mele? întrebai cu părere de rău.

— Cred că ai dreptate, poate că exagerez cu ea, e mai bine să slăbesc strânsoarea, continuă îndepărtându-se.

— Dar... hei Carl, ce vrei să spui cu „slăbitul strânsorii", că vrei s-o părăsești? Pentru că am spus lucrurile alea despre căsătorie? Să știi că nici măcar nu le credeam! Ți-am spus, nu știu

nimic despre relații, doar despre colanți și întinderi musculare! râsei nervos.

— Nu, ai dreptate, suntem prea tineri și ar trebui să ne bucurăm de tinerețea noastră înainte să ne punem inele pe deget sau lese la gât, nu?

— Nu, nu, stai! mă speriai. Îmi răstălmăcești cuvintele, eu n-am spus niciodată asta! Voi trebuie să vă scrijeliți numele pe copaci, să vă faceți tricouri cu poza voastră, să mâncați torturi în formă de inimă, să mergeți la Paris, dar nu toate deodată! Încercați să prelungiți povestea romantică de acum în următorii cincizeci de ani, altfel n-o să mai aveți ce să vă spuneți!

— M-ai pus pe gânduri, Mia, trebuie să luăm o pauză de gândire, mi-e teamă că poate nu e ceea ce vreau cu adevărat.

— Ba bineînțeles că asta vrei! Nina e tot ce ți se putea întâmpla mai frumos, ai spus-o chiar tu, e perfectă, e ca un tablou și faptul că nu reușești să ai erecție cu ea... e cu siguranță din cauza fricii de prestație, o să treacă, o să vezi!

Dumnezeule, ce spusesem!

— Ți-a zis că am dat chix? întrebă oripilat.

— Nu! Adică nu în termenii ăștia, încercai s-o dreg inutil. Mi-a spus numai că nu ați reușit să ajungeți... până la capăt, dar din cauza ei, nu a ta! Zice că te-a supus la prea multă presiune și că...

— Ar fi mai bine să plec acum, încheie ofensat.

— Carl, astea sunt confidențe pe care fetele și le fac între ele, la fel cum voi faceți comentarii în vestiar de genul „Hei, ai văzut ce țâțe are Sandy Robinson?" imitai cu vocea îngroșată, dar nu râse.

— Eu n-aș fi spus nimănui niciodată că ești îndrăgostită de Patrick, răspunse cu amărăciune.

— Și... vei continua să n-o faci, nu-i așa? întrebai cu precauție.

— Drept cine m-ai luat, Mia? răspunse mânios înainte să se întoarcă și să plece.

Creasem o încurcătură incredibilă.

Tot din cauza gurii mele mari blestemate.

Ce-ar fi trebuit să fac acum? Ce-aveam să-i spun Ninei?

Înghiții în sec și sunai la ușă.

Nina deschise ușa zâmbitoare:

— Ce mult v-a luat! E aproape ora cinei... Dar Carl unde e?

— A trebuit să se întoarcă acasă, l-au sunat... minții.

— Fără măcar să mă salute? Probabil s-a întâmplat ceva, hai înăuntru, că îl sun.

Idiotul ăla avea deja telefonul închis.

Și mă lăsase acolo, de una singură, să trag ponoasele, pentru că nu avea curajul să-i spună prietenei mele cele mai bune că se răzgândise și că încercase să dea vina pe mine.

Unde mai pui că faptul de a mă afla în casa lui Patrick fără ca el să fie prezent mă tulbura atât de mult încât îmi tremurau picioarele și nu-mi doream altceva decât să intru în camera lui și să-i strâng perna la piept.

A fost o seară îngrozitoare, Nina era disperată și nu înțelegea de ce el nu-i răspunde la telefoane, iar eu îi tot spuneam să stea relaxată, fiindcă sigur nu se întâmplase nimic.

Pentru a doua oară în doar câteva luni, cea mai bună prietenă a mea, „cea mai grozavă" ființă din lume, era folosită și respinsă într-un fel meschin și nemotivat de doi mizerabili care îi spuseseră că o iubesc.

Și de data asta cea care provocase prăbușirea slabelor convingeri ale viermelui ăluia fusesem tocmai eu.

— Trebuie să mă duc la el acasă. Hai cu mine! îmi zise deodată aruncându-mi geaca.

— Ești sigură? E târziu și e frig, o să-l vezi mâine la școală.

— Nu, sunt sigură că s-a întâmplat ceva, el răspunde mereu, mi-e frică să nu fi avut vreun accident, e singura explicație!

Nu, aia era explicația pentru un suflet inocent și pur ca al ei care, și în ciuda faptului că era înconjurată de persoane care o mințeau încontinuu, inclusiv subsemnata, ea continua să se încreadă în ele.

Dar cel mai rău era că o mințeau tocmai ființele pe care ea le iubea cel mai mult.

Laetitia gătea, fredonând veselă și rămase surprinsă să ne vadă pregătite să ieșim.

Nina îi spuse că mă însoțește până acasă ca să rezolvăm o problemă la calculatorul meu, că o să luăm cina la mine și că se va înapoia acasă însoțită de Carl.

Repeziciunea cu care înșiră minciunile una după alta mă impresionă.

Ajunse în capătul străzii, oprirăm un taxi care ne depuse în fața casei lui Carl.

La ora aia fără îndoială că trebuia să fie la masă cu ai lui, nepăsător că lăsase în suferință o persoană pe care, cu nu mai mult de o oră în urmă, zicea că vrea s-o ia în căsătorie.

Nina sună la ușă.

Dură un pic până ne deschise mama lui, vizibil stânjenită, ținând ușa întredeschisă, ca și cum am fi fost niște vânzători ambulanți.

— Carl nu e acasă, zise strângându-și capotul în jurul gâtului.

— Și unde s-a dus doamnă? întrebă Nina cu ochii aceia de cățeluș rătăcit care ar fi topit până și un iceberg, dar nu inima de piatră a doamnei O'Malley.

— Nu mi-a spus... cu prietenii, tăie scurt vorba.

— Dar... nu înțeleg, trebuia să ne vedem, s-a întâmplat ceva? Vă rog să-mi spuneți...

Auzind-o cum o implora pe vrăjitoarea aia insensibilă, îmi ieșii din sărite și, ca întotdeauna, în fața nedreptăților, îmi pierdui capul.

— Doamnă, fiul dumneavoastră a lăsat-o însărcinată pe prietena mea și acum îl caută tatăl ei, ar fi mai bine să-l găsim noi primele, nu credeți?

Doamna O'Malley se schimbă la față.

Deci nu era numai coșmarul lui Paul.

Ne mărturisi că se dusese la Thomas pentru o partidă de pocher.

Nina făcu ochii mari.

Nu numai că nu se mai vedea cu Thomas de o bună bucată de vreme, dar că se apucase deodată să joace pocher era de-a dreptul incredibil.

Nina își pierduse cumpătul, nu înțelegea ce se întâmplă și ideea că el nu o mai dorea începea să se strecoare în mintea ei ca o așchie de sticlă sub piele.

Oprirăm un alt taxi.

Îmi strânse mâna, privind fix înainte, în timp ce maşina gonea în noapte acompaniată de un cântec trist indian care se auzea la radio.

Totul era absurd.

Nu avea sens să traversăm oraşul în lung şi-n lat numai ca să ni se trântească uşa în nas de nişte idioţi căcăcioşi.

Nu voiam ca prietena mea să mai îndure alte umilinţe.

Trebuia ca *ei* să vină să plângă la uşa ei.

La ora aia trebuia să fim în camera mea să ascultăm muzică, să facem schimb de haine şi să învăţăm să fumăm, nu să cerşim explicaţii inconsistente.

Văzusem asta întâmplându-i-se mamei mele de prea multe ori ca să mai permit să se întâmple iar.

— Nina, hai să ne întoarcem acasă, te rog.

— Nu. Vreau să aflu ce dracu' se întâmplă.

— Sunt sigură că dacă lăsam să treacă noaptea asta, mâine vom vedea totul mai clar.

Speram cu adevărat să fie aşa.

Speram că Nina îi va lipsi atât de mult încât se va răzgândi, inventând a mia scuză pentru fuga lui de la miezul nopţii.

Ajunserăm în faţa casei lui Thomas.

Nina îl rugă pe taximetrist să ne aştepte.

Nu voi şti niciodată dacă a fost simţ practic sau doar *al şaselea* simţ.

După perdeaua dată la o parte în dreptul ferestrei salonului, îi văzurăm clar pe Carl şi Thomas înconjuraţi de cutii de bere şi ocupaţi cu Bibi şi Dell.

Şi nu repetau pentru un nou spectacol.

Thomas avea mâinile în chiloţii lui Bibi, iar Carl faţa între ţâţele lui Dell.

Nina rămase înmărmurită.

Incapabilă să se mişte şi să-şi închidă ochii, cu lacrimile care îi curgeau de-a lungul obrajilor, nevenindu-i să creadă, rănită şi dezgustată.

Luă telefonul mobil şi îl azvârli cu violenţă în fereastra care se făcu ţăndări.

Thomas se răsuci într-o clipă şi alergă la fereastră.

— Ticăloşilor! Toţi sunteţi o gloată de ticăloşi nemernici! strigă Nina cu toată suflarea pe care o avea în gât, vă urăsc pe toţi!

Îl văzui pe Carl încheindu-şi pantalonii şi sărind în picioare.

Într-o clipă ajunseră amândoi în pragul uşii, atât de beţi încât nu stăteau în picioare.

— Nina, zise Carl fără să poată găsi nimic altceva de adăugat.

— Deci numai cu mine nu reuşeşti să te culci, aşa e? Cu târfele poţi în schimb! îi urlă transfigurată de mânie, deschizându-şi paltonul şi descheindu-şi bluziţa. Dacă aş fi o curvă, ai reuşi, nu? Dacă vrei, pot să fiu şi eu curvă! Uite! Acum poţi să mi-o tragi? zise arătându-i sânii în timp ce plângea în hohote.

— Nina, nu! strigai alergând să-i închid paltonul şi s-o duc în maşină. Să plecăm de-aici, nu merită nimic ticălosul ăla.

Între timp Bibi şi Dell apărură şi ele în uşă, iar Carl, ca să nu pice de idiot şi faţă de ele, strigă:

— Aşa, bravo, las-o pe prietena ta să-ţi mai facă nişte spălări de creier! Ea m-a sfătuit să te las! Eu voiam să te iau de soţie!

Mă întorsei şi din câţiva paşi mari îi ajunsei sub nas.

— Eu ţi-am spus numai să nu te grăbeşti, idiotule, nu să te culci cu Dell! şi adresându-mă acesteia: Care e într-adevăr o curvă!

Urcarăm în taxi unde Nina, răvăşită de umilinţă, nu se mai oprea din plâns.

Taximetristul porni din nou în trombă, de data asta cu radioul stins.

— Ticălosul, ticălosul, nu-mi vine să cred, aveam încredere în el, nu e posibil să se întâmple aşa ceva, e un coşmar.

Nu aveam un răspuns pentru că nu existau răspunsuri, şi dacă de la Thomas m-aş fi aşteptat la aşa ceva, nu-mi puteam închipui că şi Carl, amabilul, atentul şi îndrăgostitul Carl, era din acelaşi aluat.

Oare vorbele mele îl făcuseră să dea înapoi?

Fusese nevoie de aşa puţin ca să-şi schimbe total viitorul în câteva minute?

— Serios, voia să mă ia de soție și tu i-ai spus să n-o facă? mă întrebă ștergându-și ochii.

— I-am spus că pentru a face pasul ăsta trebuie să fie absolut sigur de ceea ce simte, că un inel nu e suficient pentru a-i arăta cuiva dragostea, și că sunteți prea tineri. Asta i-am spus. Am greșit? În niciun caz nu i-am spus să se culce cu Dell Grabowsky!

— Ce nemernic! Să dea vina pe tine... dă-mi telefonul tău, vreau să-l sun pe Patrick, mă rugă trăgându-și nasul.

I-l dădui.

Știam cum se va simți, și vedeam cum se repetă starea de care se temea cel mai tare: neputința de a sări în ajutorul celor dragi.

Chiar și numai luându-l la șuturi în fund pe idiotul ăla de Carl.

Nina formă numărul știut pe de rost și aștepta.

Dar în agitația aia nu mă gândii că urma să se întâmple inevitabilul.

— Iubito, am ieșit acum din tură și voiam să te sun. Cum a fost la lecția de dans? Mi-e dor de tine la nebunie...

Nina mă privi întrebătoare, apoi se uită la ecran, citi *Angel* și puse cu ușurință lucrurile cap la cap.

— Amicul tău gay care vine la orele de balet?... urlă cu dispreț... ăla care s-a despărțit de prietenul lui? Ai încredere în mine, nu te-aș minți niciodată? Ești... ești... nici nu știu cum să te numesc! Mi-e scârbă de tine, și mai rău decât de Carl!

— Nina, eu... noi... voiam să-ți spunem... imediat ce... îndrugai sincer îndurerată.

— De cât timp durează povestea asta? strigă în telefon, spune-mi, Patrick, de când o faceți sub nasul meu?

Nu deslușii răspunsul lui Pat însă, observând privirea severă a taximetristului reflectată în oglinda retrovizoare, simții că mor.

— Lăsați-mă să cobor, nu vreau să mai stau niciun minut în plus cu tine, zbieră deschizând portiera.

Taximetristul frână brusc și, răsucindu-se, îi ceru Ninei, într-o engleză precară, să se așeze în față, că o va duce acasă, iar după aia mă va duce pe mine.

Nina se conformă și se așeză pe locul din față, cufundându-se într-o tăcere de mormânt.

Când am ajuns, i-am pus o mână pe umăr, dar ea se întoarse brusc și mă fulgeră cu o privire pe care nu i-o mai văzusem niciodată.

— Te urăsc, Mia, te urăsc și sper să ți se întâmple ceva oribil ca să înțelegi ce simt eu.

Coborî.

Taximetristul mă duse acasă și, în loc să-mi ia banii, îmi dărui o perlă de înțelepciune:

— Stai liniștită, micuțo, mâine vei găsi o cale să te împaci cu ea, acum totul e numai furie și durere, dar cum a spus un mare înțelept indian: „Așază-te pe marginea tăcerii. Dumnezeu îți va vorbi."

Coborâi din mașină într-un ocean de confuzie și frică.

Dacă pe de o parte mă simțeam ușurată pentru că cel puțin nu mai trebuia să ne ascundem, n-aș fi vrut în vecii vecilor ca Nina să afle de relația noastră în felul ăla și nu-mi explicam cum am putut să fiu atât de imprudentă.

Pat mă sună înapoi tulburat.

— Am sunat-o pe Nina, dar nu-mi răspunde, ce se întâmplă? Unde sunteți?

Îi explicai ce se întâmplase, izbucnind în sughițuri de cât suferam la gândul că o rănisem pe Nina. La fel simțeam toată frustrarea și neputința lui Pat care ar fi vrut să fie acolo să vorbească cu ea și să încerce să repare lucrurile. Nici el nu-și închipuia intensitatea relației care îl lega de Nina, care îl dorea exclusiv pentru ea.

— Pat, nu-ți poți imagina privirea pe care o avea în ochi. Mi-a spus lucruri oribile, mă urăște. Prietenia noastră s-a terminat, ea crede că am trădat-o dintotdeauna, și nu e adevărat, tu știi că nu e adevărat.

— Știu, scumpa mea, știu foarte bine, acum sun acasă și încerc să o calmez. Nu era nevoie să se întâmple asta, dar poate că așa a fost scris.

— Pat... Și tu o să mă părăsești și o să pleci cu prima care se nimerește?

— Nu, nu, micuțo, nu. Nu te părăsesc, eu n-o să te părăsesc niciodată. Niciodată.

Avea vocea spartă, dar nu voia să-mi transmită descurajarea lui și adăugă pe tonul cel mai destins cu putință:

— Acum concentrează-te exclusiv pe admitere și pe ceea ce-ți spune profesoara ta, și apoi gândește-te că peste câteva zile voi fi acolo cu tine și vom fi împreună, abia aștept.

— Da, vino mai repede, Pat, nu mai pot să stau fără tine.

În dimineața următoare, Nina nu veni la școală, și, în compensație, Carl avea un ochi vânăt, cadou din partea tatălui irlandez cu mâini mari cât lopețile.

Măcar un pic de dreptate fusese făcută.

Thomas îmi dădu mobilul să i-l restitui Ninei.

Evitai să-i dau satisfacție spunându-i că ne certasem și intrai în clasă pentru testarea la literatură care, fără ajutorul Ninei, se dovedi un fiasco total.

La ieșire mă sună bunica.

Era ultima persoană cu care aș fi vrut să vorbesc, dar în poziția mea nu-mi puteam permite să-i ignor telefoanele.

— Zi, răspunsei ușor plictisită.

— „Zi" să i-o zici lui bunică-ta! Cealaltă! Dacă mai trăiește. Ai înțeles, fetițo? mă repezi.

— Scuză-mă, bunico, am avut o zi teribilă.

— Probleme cu dansul?

— Nu, la școală sunt varză și m-am certat cu prietena mea cea mai bună.

— Oh, o să se rezolve, ai să vezi, la vârsta ta totul pare un deșert de nestrăbătut, dar de fapt nu sunt altceva decât baloane de săpun care se sparg într-o clipă. Puf!

— Da, bunico... răspunsei abătută.

— Hai, capul sus, frumoasa mea! Adu-ți aminte că ai de dat o admitere importantă și ăsta e singurul lucru care contează în momentul ăsta, de restul ne ocupăm după. Mary Sinclaire e foarte mulțumită de tine, n-ar trebui să ți-o spun, dar având în vedere că ești așa deprimată... Azi ai lecție la ora cinci dacă nu mă înșel, ai grijă să fii punctuală. Ciao, copilaș!

Era o pacoste. Acum înțelegeam de ce își îngropase toți bărbații.

Și o înțelegeam bine și pe mama.

Înainte să mă duc la lecție trecui pe la Nina pentru a-i restitui telefonul, cu speranța că voi putea vorbi cu ea.

Laetitia îmi zâmbi încurcată, evident toți știau acum despre cearta noastră și îi venea greu să se poarte cu mine ca înainte.

— Vrei să intri o clipă? mă întrebă stânjenită, în speranța că voi refuza.

— Nu, mulțumesc, mai bine nu, dă-i ăsta dacă poți și spune-i că, dacă vrea să vorbească cu mine... eu o aștept, adăugai întinzându-i telefonul.

Dădu afirmativ din cap zâmbind politicos și închise încet ușa.

Simții că mor văzând ușa casei lui Patrick, închizându-se cu atâta răceală.

Era ca și cum aș fi fost alungată din paradis.

Aș fi implorat-o în genunchi, dar eram convinsă că nu făcusem nimic atât de grav.

Nu aveam frați mai mari și nu puteam înțelege profunzimea acelei legături, dar când Nina s-a combinat cu Carl (care era prietenul *meu* și era îndrăgostit de *mine*, înainte să fie de ea!) nici nu am clipit, pentru că, dacă ea era fericită, eram și eu.

Cel puțin ăsta fusese mereu motto-ul nostru și mă întrebam ce semnificație are pentru ea.

Patrick nu era proprietatea ei, iar eu eram ființa pe care Nina o iubea cel mai mult, cel puțin după spusele ei, așadar, cine putea să fie mai bine decât mine candidata ideală pentru a fi iubita lui?

Oh, Doamne, eram iubita lui?

Încă nu mă gândisem la asta.

Mia Foster Benelli *iubita* lui Patrick Dewayne.

Dumnezeule, ce bine suna.

La lecție, în după-amiaza aceea, oricât mă străduii, nu reușii să mă concentrez.

Mă gândeam întruna la scena din taxi, la Carl și Thomas cu alea două, la Nina disperată care își descheia bluziţa, la taximetristul care îmi spunea să am credință, la Nina care îmi ura să mi se întâmple ceva oribil...

Eu n-aș fi ajuns niciodată până aici, chiar nu aș fi putut să-i doresc vreodată răul.

— Ești beată astăzi? zbieră doamna Sinclaire. Ce faci? Unde ți-e capul? Ne faci onoarea să stai cu noi?

— Da... da, eu... mă scuzați, mă bâlbâii.

Mă încălzii în colțul sălii, în poziția a cincea, și imediat cum începu muzica, realizai o serie de *tombé*-uri, *pas de bourrée*, *glissade*, urmate de un *grand jeté*, o săritură lungă și spectaculoasă în șpagat, dar la aterizare alunecai și căzui în mod dezastruos.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu-ți folosești capul? Repede, chemați-l pe fizioterapeut, le zise lui Bryan și Corinnei, care stăteau jos într-un colț să urmărească exercițiul.

O căzătură era cel mai umilitor și mai jenant lucru care i se putea întâmpla unei balerine, care, prin excelență, personifică grația și eleganța.

Glezna mi se umfla văzând cu ochii și, judecând după fețele impresionate ale celor care se strânseseră în jurul meu, trebuia să fie grav.

Mă uitai la doamna Sinclaire cu groază în ochi, incapabilă să-mi mișc piciorul.

Fizioterapeutul, un chinez plăpând, sosi în grabă și îmi examină glezna.

— Nu e ruptă, dar e o luxație urâtă, pentru moment nu poți s-o forțezi, îți pun imediat o compresă cu gheață și vei lua niște calmante.

— Poftim? Nu, nu e posibil, am un examen extrem de important, m-aș duce acolo și fără picioare, trebuie să mai rezist câteva săptămâni, apoi fac repaus, jur!

Fizioterapeutul își ridică ochii spre cer și suspină:

— Sunteți toate la fel voi balerinele, nu vă dați seama câtă grijă trebuie să aveți de corpul vostru. Scena asta am văzut-o de sute de ori și nimeni niciodată nu mi-a dat ascultare, nu-i așa, doamnă Sinclaire?

Ea încuviință.

— Hai, te duc la infirmerie și îți pun puțină gheață. Pentru azi, cel puțin, lecția e terminată.

Căzu cerul pe mine.

În timp ce mă lua în brațe și mă scotea din sală aruncai o privire neliniștită spre doamna Sinclaire, care clătină din cap.

Blestemul Ninei funcționase.

CAPITOLUL 20

Odată ajunsă acasă am sunat-o pe Claire.

N-o mai căutasem deloc de când începusem lecțiile cu Mary Sinclaire, dar acum mi se părea singura ființă de pe lume care putea să mă înțeleagă.

— În sfârșit binevoiești să dai un semn, Mia! începu. Am fost foarte dezamăgită, am sunat-o până și pe mama ta. După toți anii ăștia! Așteptam să te revăd, dar acum că ești la școala VIP-urilor, nu-ți mai vine să vizitezi o biată babă care și-a rupt spinarea ca să te aducă la nivelul la care ești!

Nu era genul de convorbire de care aveam nevoie, dar avea și ea dreptate. Dar cum puteam să-i spun că mi-era bine cu cea mai mare dușmancă a ei? În loc s-o mint sau s-o rănesc, am preferat să ocolesc subiectul.

— Claire, am căzut...

Liniște de partea cealaltă.

— Și... te-ai accidentat? întrebă încercând să nu pară alarmată.

— Glezna... mi-am luxat-o, e umflată toată și mă doare îngrozitor.

— Am dansat *Spărgătorul de nuci* un sezon întreg cu două degete rupte. Bandaje strânse, calmante și gheață, asta e singura rețetă când nu e altceva de făcut și nu vrei să fii înlocuit. Tuturor balerinilor li s-a spus măcar o dată în viață să stea în repaus absolut pentru cel puțin șase luni, dar n-am cunoscut niciodată unul care s-o facă. Așa că nu forța, dar nu te opri din dansat, nu acum când ești în plină pregătire. Și ține minte că adrenalina face minuni.

— Mulțumesc, Claire.

— Cu plăcere, Mia, dar aș vrea să mă mai suni nu doar când îți rupi un picior și te dai de ceasul morții!

Mă întinsei pe canapea cu o pungă de gheață la gleznă, iar capul îmi exploda.

Nu știam de unde să încep pentru a rezolva lucrurile, căci totul era atât de grav compromis, încât nu vedeam nicio cale de ieșire.

Ce mă făceam fără Nina?

Refuzul ei față de relația mea cu Patrick mă făcuse să-mi pierd într-o clipă tot entuziasmul cu care o trăiam, pentru că proiectase o lumină impură și dezagreabilă, ca și cum am fi fost cu adevărat frate și soră!

Încercai totuși s-o sun, dar telefonul țârâi în gol de nouă ori. Interminabil.

Așteptai să se întoarcă mama.

Aveam nevoie de sfaturi și consolare, dar în adâncul meu nu mă simțeam pregătită să-i povestesc despre mine și Pat.

Ne apropiam foarte încet și nu era momentul pentru destăinuiri așa importante.

Echilibrul nostru era încă șubred și orice dezacord ar fi fost de ajuns ca să-l facă să se prăbușească din nou.

Când sosi și mă văzu pe canapea se gândi la ce-i mai rău.

— Ți-ai rupt-o?

— Nu, nu, e doar luxată... zisei ridicându-mă în coate, aș avea nevoie să vorbesc cu tine, ai cinci minute, mamă?

— Cinci minute? Bineînțeles! zise dându-i plasele de cumpărături lui Paul.

— M-am certat cu Nina.

— Serios? De ce? mă întrebă uimită.

— Din cauza lui Carl. El m-a întrebat ce cred despre căsătorie și eu i-am spus că e o idee cretină.

— Normal că e o idee cretină! Și ea s-a supărat pe tine?

— După aia. Mai întâi el a părăsit-o, apoi l-am prins cu Dell Grabowsky, și ca să se justifice i-a spus că eu l-am îndemnat s-o părăsească.

— Ce ticălos! izbucni mama.

— Da, dar ea nu-mi răspunde nici la telefon acum.

— O să-i treacă, Mia, o să vezi, noi femeile... știi cum suntem noi, nu dăm niciodată vina pe un bărbat că s-a dus la alta, ci pe ea, ca și cum el a căzut deasupra din greșeală!

— Mamă, Nina mă urăște cu adevărat.

— Nu pot să cred asta, sunteți prietene dintotdeauna, tu ești ca și sora ei! Adevărata problemă e că sunteți în creștere și e o perioadă dificilă... vă schimbați, deveniți femei și nimeni nu știe să vă explice cum să înfruntați transformarea asta. Și când mai sunt și băieți la mijloc e mereu o problemă... Cine e Dell Grabowsky?

— Una de la școală, care se culcă cu cine apucă.

— Se culcă cu cine apucă la șaisprezece ani?

— Da, mami. Și nici măcar nu e cea mai tânără.

— Mia, uită-te puțin la mine, zise ridicându-mi bărbia cu mâna. Și tu ai... mă întrebă neliniștită.

— Cum să nu, sunt o legendă la școală, toată lumea știe!

— Glumești, nu-i așa?

— Mamăăăă! mă uitai urât la ea.

Nu, nu eram pregătite să abordăm o conversație modernă mamă-fiică pe tema contracepției și chiar nu era cazul să-i spun despre planurile noastre romantice de la Skegness.

Vom ajunge și acolo încetul cu încetul.

— Știi ce ar trebui să faci? Ar trebui să-i scrii o scrisoare!

— O scrisoare?

— Da, știi tu, cu pix și hârtie. Nu un e-mail sau un SMS, ci o scrisoare adevărată în care să-i spui tot ce simți în momentul ăsta și să-i explici de ce i-ai spus ce i-ai spus lui Carl. În felul ăsta ea va avea tot timpul să-ți asculte motivațiile.

Da, la urma urmei nu era o idee rea. Cel puțin nu mi-ar fi trântit ușa în nas.

Mă conduse în cameră unde mă aruncai pe pat.

Îmi fixai Ipod-ul în urechi și începui să scriu.

Începui nici mai mult nici mai puțin de șaptesprezece ori înainte să reușesc să scriu varianta definitivă:

Bună, Nina,

Nici nu știu de unde să încep.

Dar vreau să asculți ceea ce am să-ți spun pentru că ești prietena mea cea mai bună și asta, pentru mine, înseamnă că ești ființa la care țin cel mai mult, pe care aș apăra-o și aș proteja-o chiar și cu prețul vieții.

Când spun că te consider sora mea, nu o spun pentru că facem schimb de haine sau mergem împreună la mall, ci înseamnă

că, dacă tu ai avea nevoie de un transplant de rinichi, nici n-aș sta pe gânduri ca să ți-l dau pe al meu, chiar dacă ar trebui să renunț la dans pentru a te salva.

Îți vreau binele din toată inima și când te-am văzut suferind din cauza lui Thomas, mi-am jurat mie însămi că voi face orice ca să te apăr de alte dezamăgiri, de aceea i-am spus lui Carl că, dacă te va face să suferi, va trebui să se socotească cu mine.

Apoi a hotărât să-ți dăruiască inelul și m-a întrebat ce părere am și, după cum știi, i-am răspuns că nu-mi place să te lege de el, dar dacă e sigur de sentimentele lui și tu ești fericită, atunci voi fi și eu. Însă atunci când mi-a arătat biroul pe care vrea să-l închirieze cu Alex pentru a se putea căsători cu tine, fără nici măcar să-și ia licența, nu mi-a venit să-i dau binecuvântarea și i-am zis că mi se pare absurd și pripit și că, după părerea mea, tu meriți mult mai mult.

Am văzut-o pe mama mea renunțând la tot pentru o căsătorie pripită și regretând apoi toată viața. Cu siguranță nu-ți doresc și ție acest lucru.

Nu i-am spus să te părăsească sau ceva de genul ăsta, i-am zis numai să chibzuiască bine, și, dacă asta a fost de ajuns ca să se răzgândească, mă tem că acest Carl e un tip foarte nestatornic.

Restul îl știi și nu-mi pare rău deloc că am vrut să te protejez.

Dar să vorbim despre adevăratul motiv care te-a făcut să nu mai vrei să vorbești cu mine.

Și îți cer, dacă nu să mă ierți, măcar să încerci să înțelegi.

Sunt îndrăgostită de Patrick din prima zi de grădiniță și când spun că îl iubesc, o spun cu toată puterea de care e capabilă inima mea, dar nu ți-am destăinuit-o niciodată pentru că nu avea rost s-o fac, având în vedere că era ceva unilateral care n-ar fi dus nicăieri, cel puțin așa credeam.

Îți amintești când îmi spuneai că speri să mă îndrăgostesc și eu ca să văd cum e?

Sentimentul ăsta l-am ținut ascuns în mine toți anii ăștia, și l-am văzut transformându-se zi după zi în ceva imens, până a devenit atât de voluminos încât îmi ocupa tot spațiul minții.

Dar chiar dacă sufeream ca un câine, mai întâi de toate venea prietenia noastră care era mai importantă decât o dragoste neîmpărtășită.

Știam cât de legată ești de Patrick și n-aș fi avut probleme să rămân în umbră și să aștept să-mi treacă.

Am încercat să-mi placă de altcineva, dar nimeni nu era la înălțimea lui, și astfel m-am dedicat trup și suflet dansului ca să-l uit și am avut intenția să continui așa, până în noaptea aia, când a fost cât pe ce să sfârșesc într-o groapă ca să-l urmăresc. Știu că nu ar fi trebuit s-o fac, dar voiam să văd cine era cu el pe motocicletă (era Christine!).

Și din noaptea aceea am început să-l caut din când în când și am ajuns să ne telefonăm din ce în ce mai des și să ne trimitem mesaje și, în mod neașteptat, a început să încolțească ceva și din partea lui.

Și mie mi se pare incredibil, Nina, dar ăsta e cel mai frumos lucru care mi se putea întâmpla și nu pot să trăiesc cu gândul că pentru tine e cel mai rău.

Pat nu e fratele meu, și aș vrea să chibzuiești cu calm și la rece, și apoi când o să vrei vom discuta despre asta.

Să știi doar că îmi lipsești enorm și că țin la tine din tot sufletul...

Mia ta.

Pusei scrisoarea într-un plic și o așezai în cartea de istorie.

Urma să i-o las pe bancă a doua zi.

Pat mă sună mult mai târziu.

Era frânt de oboseală și de îngrijorare. Încercase de mai multe ori să vorbească cu Nina, dar fără succes, așa că fusese obligat să o roage pe mama lui să facă pe intermediarul, simțindu-se în dificultate.

El, care reușea să reconcilieze până și *hooliganii* din echipe diferite, nu-și explica cum nu reușea să vorbească cu sora lui.

Patrick nu știa ce înseamnă să te cerți și să jignești, ci doar să discuți și să iei poziție.

Lucrurile păreau așa de simple când îl ascultai pe el.

Nu îi spusei nimic despre gleznă ca să nu înrăutățesc lucrurile, dar mă durea așa de rău încât nu dormisem toată noaptea din cauza neliniștii.

În schimb luasem prea multe calmante și, în dimineața următoare, la școală, parcă eram drogată.

Și din cauza acelei stări de toropeală euforică în care mă găseam, o întrebai pe noua colegă super blondă, așezată în banca din fața mea, dacă nu cumva își uitase fusta acasă.

Regretând amarnic apoi, când îmi dădui seama că era Nina.

Nu puteam să mai sper că o să se aşeze lângă mine în bancă, dar nici nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să se îmbrace ca Reese Witherspoon în *Blonda de la Drept.*

Îşi deschisese părul cu cel puţin trei tonuri, se machiase la ochi şi îşi făcuse buzele cu roz, unghiile erau date cu ojă roşie şi era îndesată într-o mini rochie fucsia cu un nasture deschis care lăsa să se întrezărească sutienul de dantelă.

Nu, aia nu putea să fie Nina, nu Nina *mea.*

Băieţii se întorceau să se uite la ea, ca şi cum o vedeau pentru prima oară, în vreme ce fetele şuşoteau între ele aruncându-i priviri perfide şi înghiontindu-se.

Profitai de pauză pentru a pune scrisoarea deasupra maculatorului ei, în timp ce ea era pe coridor înconjurată de băieţi care nu încetau să-i roiască în jur, invitând-o la cinema, la cină şi, mai ales, la întâlniri după cină.

Ea râdea ca o toantă, flirtând cu unul şi altul, continuând să distribuie speranţe şi pupicei tuturor.

Oare ce-ar fi zis Patrick?

Nu se obosi să-mi arunce nici măcar o privire, dar când revenirăm în clasă, deasupra scrisorii mele era un trandafir roşu, adus de Carl, care rămăsese în prag aşteptând ca ea să-l vadă şi să-i sară de gât.

Nina privi trandafirul şi scrisoarea, apoi îşi înălţă capul şi îl văzu pe Carl care nu aştepta decât un semn din partea ei, ca un câine bătut.

Ea îi zâmbi şi îl privi intens, apoi luă scrisoarea, o ridică şi o făcu bucăţi.

Fantastic.

Nu cred că era cazul s-o adun şi s-o lipesc cu scotch.

Aşa cum aş fi vrut să pot face cu prietenia noastră.

Ultima mea speranţă era să o consult pe Betty.

Şi cărţile ei de tarot.

Ajunsei la ea cu autobuzul, şchiopătând şi oprindu-mă la fiecare cinci minute ca să nu-mi obosesc piciorul.

De fiecare dată când mă sprijineam în el simțeam un junghi puternic, ar fi trebuit să strâng din dinți chiar și numai ca să-mi pun pantofii de balet.

Eram speriată de moarte.

Betty locuia într-o casă despre care spunea că ar fi fost „de creație" și care în realitate era doar o incredibilă harababură fără cap și fără coadă, cu o volieră confecționată de ea în grădină.

Când ajunsei dădea de mâncare unui papagal mare alb cu aer amenințător, era îmbrăcată cu niște pantaloni africani super colorați și purta o bandană pe cap.

Parcă era un ananas.

Mă conduse în ceea ce ea numea atelierul său unde aduna orice lucru care i-ar fi putut fi de folos într-o zi: un bust de manechin, un acordeon, o bicicletă medicală, o serie de tablouri pictate pe jumătate și o mașină de cusut.

— Mia, nu vreau să-ți dau în cărți azi, vreau doar să vorbesc puțin cu tine.

— Dar eu aș fi vrut să vezi cărțile! protestai dezamăgită.

— Știu, dar să nu abuzăm de ele, e mai bine să nu fim prea curioși, altfel riscăm să ne creăm prea multe așteptări, știm deja ce avem nevoie să știm, acum să ne concentrăm pe prezent. Ce-mi spui de Patrick?

— Suntem împreună, răspunsei timid.

— Cum? Cel mai mare dintre cei doi? Cel îndrăgostit?

Încuviințai.

— Dar e splendid! răspunse entuziasmată. Am nimerit-o! Și baletul? Am auzit că bunica ta îți va plăti studiile la Royal.

— Dacă sunt admisă...

— Vei fi admisă, am știut-o! Iar am nimerit-o! Bătu din palme înflăcărată. Și școala?

— Școala merge așa și-așa.

— Și asta am știut-o. Tare! Sunt tare! Altceva?

— Am căzut și mi-am luxat glezna în timp ce dansam.

— Accidentarea? Se ridică deodată în picioare cu brațele spre cer. E oficial: sunt o vrăjitoare!

— Și m-am certat de moarte cu Nina care nu mai vorbește cu mine.

Se așeză la loc:

— Hm, asta nu o prevăzusem, dar face parte din jocul creșterii, o să vă împăcați, o să vezi. Și eu m-am certat odată cu cea mai bună prietenă a mea, dar după aia am devenit mai unite ca niciodată.

— Serios? Și cine era?

— Mama ta.

— Din cauza unui bărbat?

— Oarecum. Voia să încerce să-l recucerească pe tatăl tău care o părăsise deja pentru Libby și se umilea într-un fel pe care nu-l puteam accepta, așa că i-am spus-o și ea n-a mai vorbit cu mine, m-a acuzat că nu vreau să fie fericită și că sunt geloasă pentru că eram singură.

Căscai ochii:

— Serios, mama ți-a spus toate astea?

— Chiar și mai rele, dar aparțin trecutului.

— Și cât v-a luat să vă împăcați?

— Aproape un an, știi cum e ea.

— Dar aici e o altfel de situație, Nina nu vorbește cu mine pentru că nu i-am spus de Patrick, și acum nu mai vorbește nici cu el.

— O să-i treacă, sunt sigură că o să-i treacă, timpul le rezolvă pe toate.

— Cum de sunteți voi adulții așa de siguri? Cine vă dă siguranța că lucrurile se vor rezolva?

— Doar pentru că am trecut deja prin asta, și nu o dată, ci de mai multe ori.

Plecai de la Betty și mai dezorientată.

Ar fi trebuit să aștept ca Nina să se calmeze, dar niciodată n-am fost o fire răbdătoare și, la cum o văzusem de dimineață, avea în minte ceva care nu-mi plăcea deloc.

Mă dusei oricum la școala de dans ca să asist la repetiții și să demonstrez că nu eram o tipă care se dă bătută prea ușor.

Mary Sinclaire a vrut ca fizioterapeutul să-mi controleze din nou glezna, iar acesta a confirmat diagnosticul din ziua precedentă: repaus și calmante.

Căzurăm de acord numai pentru a doua parte.

Bryan și Corinne dansau în cuplu și pregăteau *pas de deux*-ul din *Don Quijote.*

Erau minunați împreună, eleganți și armonioși, transmiteau lejeritate și grație.

Ar fi putut fi parteneri ideali și în viață.

Și mie mi-ar fi plăcut să dansez în cuplu.

Trebuia să fie o senzație de nedescris să transferi și pe scenă sentimentele și emoțiile pe care le încerci în viața personală, triumful absolut al iubirii.

Dacă Pat ar fi știut să danseze...

Seara îl sunai.

Era mai liniștit sau cel puțin așa încerca să fie cu mine.

— Număr zilele, Mia, sunt sătul, vreau să te văd și chiar dacă aș fi preferat să nu discut cu încăpățânata aia de soră-mea, știu că atunci când te voi vedea, toată tensiunea asta o să dispară. Pot să te însoțesc la examenul de admitere? Nu vreau să te duci până la Londra de una singură, e un drum lung și vreau să fiu alături de tine.

— Dacă poți? Nu mi-aș putea dori altceva, mă gândeam să mă duc cu trenul...

— Cu trenul până la Londra? Și să aștepți acolo toată ziua fără să ai pe nimeni alături care să te încurajeze și să te susțină? N-aș permite asta niciodată, scumpa mea.

Și fraza aceea o scrisei în jurnalul nostru.

Mă amăgeam că, scriindu-i vorbele, acestea ar fi devenit mai adevărate, ca și cum ar fi fost un contract, și că acest lucru ar fi împiedicat ca într-o zi, și Patrick să se poarte ca tata, Thomas sau Carl.

În zilele următoare Nina afișă ținute bulversante, dar care nu păreau s-o stânjenească câtuși de puțin.

Paltonașe din blană artificială de leopard, gentuțe în formă de inimă, fuste mini cât o batistă și tocuri amețitoare.

Pe ploaie sau zăpadă, venea însoțită de tatăl ei, intra în clasă, se așeza în bancă și stătea cu spatele la mine toată ziua.

Muream de curiozitate să știu ce părere aveau ai ei.

Carl i se învârtea în jur, sperând într-un semn care l-ar fi făcut să-i intre din nou în grații și, între timp, se prefăcea că se distrează împreună cu alți colegi.

Eu, în schimb, stăteam deoparte, sperând să-și revină.

Doamna Meyer mă chemă imediat după oră ca să-mi spună că rezultatul testării fusese o tragedie și că îmi agravasem și mai rău poziția.

Îi promisei să mă străduiesc mai mult și să scriu eseuri suplimentare, dar ea rămase de neclintit, voia neapărat să vorbească cu mama, iar asta ar fi însemnat o tragedie de proporții colosale.

Dacă mama ar fi aflat că aveam probleme la unele materii pentru că neglijam școala în favoarea baletului, nu s-ar fi dat în lături să o sune pe bunica și să-i ordone să dispară din viața noastră pentru totdeauna, și apoi să mă înscrie la primul oficiu de plasare.

Trebuia să împiedic să se întâmple lucrul ăsta, dar o asigurai că voi vorbi cu ea și îi voi spune să vină la școală.

Numai Paul putea să mă salveze.

— Eu, să mă dau drept tatăl tău?! exclamă îngrozit.

— Nu l-au văzut niciodată pe tatăl meu adevărat și cu siguranță n-o să-ți ceară buletinul!

— Dar nici măcar nu semănăm, și apoi aș fi atât de încurcat, încât probabil la final aș face o gafă. Și cu fetele mele mă rușinam atât de mult încât au renunțat să-mi mai spună când aveau ședință!

— Ba nu, o să te descurci de minune! Ea îți va spune că am probleme la istorie, literatură și matematică, iar tu vei răspunde că știi, dar că trec printr-o perioadă dificilă și că ea ar trebui să înțeleagă adolescenții în creștere, mă rog, chestii obișnuite. Ți-e totul clar?

— Nu, Mia, nu-mi cere asta, mă ia cu amețeală când intru într-o școală, și apoi știi că mă fâstâcesc, sigur o să încurc ițele.

— Bine, răspunsei tăindu-i scurt vorba, atunci voi fi obligată să-i spun mamei, care abia a început să se mai relaxeze și iar o să ne certăm. Ea o să se descarce pe tine și o să te țină treaz

noaptea, iar tu n-o să reușești să-i spui nimic pentru că ea nu te ascultă și, din nou, va trebui să-l rog pe Patrick să intervină!

Paul se așeză cu greutate pe scaun.

— Nu știu ce-i mai rău.

— Ba bineînțeles că știi! Teribila răzbunare a Elenei Benelli! Hai, ce te costă? Jur că voi recupera la toate materiile la care sunt în urmă, ea n-o să afle niciodată și nimeni nu va suferi!

Îi întinsei mâna pe care mi-o strânse fără convingere.

— O să mă bagi în bucluc, știu deja.

— Îți garantez că nu, o să dureze jumătate de oră, va trebui doar să asculți, să oftezi și să dai din cap din când în când, e foarte simplu, mult mai simplu decât sufleul tău cu spumă de somon, semințe de pin și mere caramelizate!

— Când trebuie să vin?

— Mâine dimineață la nouă jumate, te așteaptă în biroul ei.

La nouă și douăzeci l-am văzut de la fereastra clasei intrând pe poarta școlii. Se îmbrăcase în sacou și cravată și era încurcat de parcă ar fi fost în ziua nunții.

Mă înduioșa.

Se uita în jurul lui fără să știe unde să se ducă și avea un aer năpăstuit.

M-am liniștit și am așteptat sfârșitul orei ca să mă duc la el.

L-am găsit la intrare prefăcându-se că citea anunțurile de pe panou.

I-am spus cu voce tare „Bună tată!" numai ca să salvez aparențele și să creez puțină credibilitate.

El s-a întors brusc din reflex condiționat.

Costumul de zile mari îl făcea și mai caraghios, dar îmi venea să-l îmbrățișez.

— Te-ai pus la patru ace? Nu era nevoie!

— Am dorit să faci impresie bună.

— Cum a fost?

— Bine! Sper cel puțin! I-am promis că o să-ți stau în cârcă și că o să recuperezi și bla bla bla. Juri că o să depui efort, nu Mia?

— Bineînțeles că da, *tată,* zisei cu voce ridicată ștampilându-i un pupic pe obraz care îl stânjeni și mai rău.

Era prima oară când mă arătam afectuoasă față de el.

Dar Paul îmi plăcea cu adevărat.

Îl condusei până la ieșire și întorcându-mă ca să urc scările, dădui peste Carl.

— Ăla era tatăl tău?

— Da, de ce, e o infracțiune?

— Nu ziceai că e un funcționar mohorât, slăbănog și chel?

— Și ce-i cu asta? S-a înscris la sală, răspunsei ridicând din umeri și continuând să urc.

— Nu mi-o spui pe-aia dreaptă, zise luându-mă de braț, eu cred că ăla e iubitul mamei tale și l-ai trimis să vorbească cu Meyer.

Mă blocai.

— Ce-ți trece prin cap? Ai băut prea multe beri de dimineață, Carl! Lasă-mă, sunt în întârziere!

— Te las dacă îmi promiți că mă ajuți să mă împac cu Nina.

— Poftim? După ce i-ai făcut? Și oricum nu mai vorbește cu mine, nu te-aș putea ajuta nici dacă aș vrea!

— OK. Îmi dădu drumul la braț. Atunci îi voi spune doamnei Meyer că ăla nu era tatăl tău.

— Ba bineînțeles că e!

— Atunci n-ar trebui să te agiți în loc să transpiri așa.

— Ești un vierme, iar eu care aveam încredere în tine!

— Ascultă, Mia, zise luându-mă deoparte, am făcut o prostie, e adevărat, dar am intrat în panică după toată cuvântarea aia pe care mi-ai ținut-o despre suflete pereche și predestinare și am început să mă întreb dacă nu cumva am greșit, că poate o doream doar pentru mine și că de fapt nu eram îndrăgostit cu adevărat de ea. Și de-aia m-am pierdut cu firea! Dar acum mi-e dor de ea la nebunie și ea nu mai vrea să mă vadă.

— La dracu', Carl! Te-a prins cu alta!

— Dar nu a fost nimic, Mia! Nu a fost nimic, eram beat și, în plus, Thomas le invitase, eu nu voiam decât să petrec o seară jucându-mă la Wii și bând bere.

— Și eu ce-ar trebui să fac?
— Să vorbești cu ea, doar atât îți cer.
— Carl, e imposibil.
— Atunci cred că doamna Meyer...
— Nemernicule, zisei printre dinți intrând în clasă.

Repetițiile de după-amiază se desfășurară mai bine.

Cu un masaj și un bandaj elastic bine strâns reușii să ajung până la finalul variațiunii fără probleme evidente.

Și asta însemna să fii balerină: să transmiți voioșie și lejeritate chiar și atunci când ți se părea că mergi pe cioburi.

Linia de sosire era din ce în ce mai aproape.

Mă uitam în oglindă și mă imaginam în costumul Esmeraldei, corsajul strâmt și fusta până la genunchi cu multe straturi de tul rigid dedesubt care accentuau și mai mult mișcările picioarelor.

Muncisem din greu, dădusem ce-aveam mai bun în mine și nu puteam face mai mult, de aceea, dacă cele mai importante autorități ale baletului nu m-ar fi considerat la înălțime, categoric aș fi luat în considerare oricare alt drum.

CAPITOLUL 21

Mai rămăsese mai puțin de o săptămână până la admitere și cinci zile până la întoarcerea lui Patrick și, pentru moment, acelea erau singurele lucruri care contau în viața mea.

În ordinea priorităților urma Nina, care nu-mi mai adresase niciun cuvânt, dacă nu se punea atunci când, cu gândurile în altă parte, îmi ceruse un șervețel de hârtie pe care îl refuzase mai apoi.

Într-o zi mă sună Laetitia, fără știrea Ninei, tristă și îngrijorată pentru că nu mai știa ce să facă cu ea: era schimbată, îi răspundea urât și își petrecea zilele numai la telefon.

Îmi spuse de asemenea că știa de mine și Patrick și că trebuia să se obișnuiască cu ideea, înțelegând că, deși crescuserăm împreună, nu însemna că suntem frați și că, în timp, relația noastră avea să-i pară ceva normal.

Mă deranjă mult cuvântul acela – „normal" – ca și cum ar fi fost ciudat că eram împreună, ca și cum aveau așteptări mai mari în ceea ce îl privește pe Patrick.

Poate ar fi vrut să îl vadă împreună cu o savantă sau o purtătoare de cuvânt a primului-ministru, și nu cu o balerină în curs de devenire... dar ce știau ei despre noi? Cine le dădea dreptul să judece?

Începeam să văd familia Dewayne într-o lumină nouă.

Până atunci îi idealizasem prea mult, considerându-i familia perfectă, în comparație cu a mea care era varză cu totul, dar în spatele acelei imagini de perfecțiune absolută, compusă din diplome, titluri onorifice și premii, începeam să-mi dau seama că scârțâia ceva. Sub acel tablouaș aparent impecabil se ascundeau fragilitatea și frica de eșec. În definitiv, erau doar niște oameni *normali*.

Laetitia mă imploră să stau de vorbă cu Nina sau, cel puțin, să fiu cu ochii pe ea, dar îmi cerea lucruri care îmi depășeau

puterile, cel puțin pentru moment, fiindcă eram deja ocupată cu ale mele și pe deasupra să-l ocolesc pe Carl, care în fiecare dimineață venea să mă întrebe dacă am noutăți.

Eram sătulă și arhi-sătulă să mi se impună să fac pe intermediarul. Dacă voiau să vorbească cu ea, puteau s-o facă și fără să apeleze la mine: eu făcusem tot posibilul, sau cel puțin așa mi se părea, și nu eram nici garda ei de corp, nici confidenta, iar acum aveam altele pe cap.

Admiterea urma să aibă loc la Royal Ballet School din Londra, pe Floral Street, la ora unsprezece dimineața.

Scrisoarea ajunsese de data asta direct la bunica Olga care, între timp, îi sunase de trei ori ca să obțină confirmarea confirmării.

Nu-i spusesem că mă va însoți Patrick, ci tatăl meu, sigur nu l-ar fi sunat ca să verifice!

Se apropia prima noastră noapte împreună și nu-mi mai încăpeam în piele de fericire.

Urma să facem dragoste și să dormim strâns îmbrățișați, apoi să luăm micul dejun și să ne plimbăm pe plajă ținându-ne de mână, fără să ne mai despărțim până în momentul plecării lui.

Numai gândul că-l voi avea doar pentru câteva zile și apoi îl voi vedea plecând iar îmi provoca suferință, însă am decis că nu-i voi îngreuna situația și că îmi voi păstra în inimă toate acele amintiri, ca să le folosesc în momentele dificile, ca pe o pătură călduroasă.

Seara, ca întotdeauna, mă sună să-mi ureze noapte bună.

— Suntem aproape, Mia, mai e puțin, niciodată nu mi-am dorit atât de mult să mă întorc acasă.

— Nici mie nu mi se pare adevărat, Pat, parcă a trecut un an, și mi-e îngrozitor de dor de tine!

— Mie îmi zici, mă gândesc la tine încontinuu, dar de data asta vom fi împreună aproape zece zile.

— Zece zile? răspunsei undeva între bucurie și dezamăgire.

— Știu, Mia, e ridicol, dar voi face în așa fel încât să-ți ofer cele mai frumoase zece zile din viața ta și după aia îți promit că vom găsi o cale să rămânem împreună.

— Pat, nu e nevoie să pui la cale cine știe ce ca să mă surprinzi, îmi e de ajuns să știu că exiști. Tu ești mult mai prezent

decât o grămadă de băieți care își petrec timpul prin pub-uri sau aranjându-și frizurile în loc să stea cu iubitele lor, ba din contră, dacă te-aș vedea mai des, poate că după puțin timp m-aș plictisi! spusei râzând.

— Dacă ți-aș vorbi numai despre Marina Regală și bătălii navale, sigur m-ai părăsi după trei zile, dar te asigur că după weekend-ul pe care îl vom petrece împreună o să fie cu adevărat greu să ne despărțim.

— Asta știu, mi-e teamă însă că mă voi simți prea bine și că voi înnebuni după ce vei pleca.

— Să nu ne gândim acum la ce va fi după, gândește-te că vom petrece două zile de neuitat, că ne vom simți bine și ne vom distra și, mai ales, nu vom sta doar la telefon.

— O să-l las acasă, jur.

— Acum trebuie să plec. Te iubesc, micuța mea.

— Te iubesc mult și eu, Pat.

Trebuia să găsesc o modalitate prin care să-i spun mamei că o să-mi petrec weekend-ul departe de casă fără să știe că voi fi cu el.

Mama nu știa nici măcar că suntem împreună, darămite să-i fi spus că avem de gând să facem sex!

Eram încă fetița ei și subiectul acela ar fi rămas tabu pentru cel puțin câțiva ani!

Neputând-o folosi pe Nina drept scuză și fără niciun alt prieten la orizont, organizarea se anunța mult mai complicată decât prevăzusem.

Și nu puteam nici să-i cer sfatul lui Pat, care, ca un bun susținător al sincerității, ar fi dorit să-i spun clar adevărul.

Pentru el era ușor să vorbească, doar nu era fată!

Betty era singura care putea să mă ajute, poate m-ar fi acoperit sau mi-ar fi dat o idee, la urma urmei la șaptesprezece ani plecase în vacanță în Jamaica și se întorsese însărcinată, așa că putea să mă înțeleagă. Dar soluția, dacă vrem s-o numim așa, veni două zile mai târziu, sub formă de scrisoare.

Stimată doamnă Benelli,

În urma conversației cu tatăl fiicei dumneavoastră, care desigur v-a pus la curent cu cele discutate, vă redau pe scurt

deciziile luate săptămâna trecută în biroul meu, cu scopul de a îmbunătăți randamentul scăzut al Miei.

Cum bine știm, deși alegerea fetei s-a îndreptat către materiile artistice, în vederea unei eventuale admiteri la Royal Ballet School, pregătirea unui elev nu poate și nu trebuie să fie exclusiv de natură artistică, ci să cuprindă materii umaniste și științifice.

De aceea mă aștept, după cum am stabilit de comun acord cu tatăl ei, la o mai mare sârguință la învățătură și la eseuri suplimentare, pentru a acoperi lacunele din pregătirea sa.

Rămân la dispoziția dumneavoastră pentru orice lămurire.

Profesor, Abigail Meyer

Mama era atât de uluită și de consternată încât nu reuși nici măcar să se înfurie.

Ajunsese dincolo de mânie, dincolo de umilință, dincolo de ranchiună, acum știa că avea de-a face cu „o criminală" și se hotărî să se poarte în consecință.

Gata cu bosumflările, lacrimile și cuvântările despre afecțiune și încredere, trebuia să fiu pedepsită în mod exemplar și lucrurile luaseră o nouă turnură chiar în minutul în care isprăvi de citit cu voce tare scrisoarea. Apoi avea să vină și rândul lui Paul.

— Nu vei mai ieși din casă până când nu vei avea numai zece pe linie, uită de balet și ia-ți gândul de la admitere, cât despre tine, Paul, te vei duce s-o iei și s-o aduci de la școală în fiecare zi, fiindcă nu vreau să aibă nicio secundă de respiro. Asta e tot. Pentru moment.

Și plecară.

Păru că fulgeră pe cer senin.

M-aș fi așteptat și la o palmă, la o scenă teribilă, să stau închisă în cameră o săptămână, orice, dar ca să-mi interzică să dau admiterea, asta nu.

Nu putea să-mi facă așa ceva acum, că eram la un pas de linia de final.

Mă uitai la Paul care își încruntă sprâncenele și își dădu un pumn în cap:

— Sunt un idiot, zise, un idiot perfect, am știut că e o idee proastă, mereu mă las păcălit! Idiot, idiot, idiot, repetă ieșind din bucătărie.

Nu puteam să renunț la repetiții, nu puteam să *nu* dau admiterea și nu puteam să *nu* plec cu Patrick.

Dar, deocamdată, ea era cea care avea putere de decizie asupra vieții mele și nici măcar bunica nu m-ar fi putut ajuta.

Eram terminată.

Întinsesem prea mult coarda și până la urmă se rupsese.

Mă hotărâi să rămân în umbră și să aștept să-i treacă, cerându-i apoi scuze de față cu toți, amintindu-i că bunica era cea care îmi plătea lecțiile, că nu puteam să arunc la coș toată munca mea, că mai erau luni bune până la terminarea școlii și că, după admitere, m-aș fi pus cu burta pe carte și n-aș fi făcut altceva decât să învăț.

Da, la urma urmelor putea să funcționeze și, dacă chibzuiam lucid, era evident că încerca numai să mă intimideze și că n-ar fi permis niciodată ca viața mea să se ducă de râpă.

Sau poate că da?

Cel puțin acum Carl m-ar fi lăsat în pace. Nu puteam nici măcar să mă supăr pe el, care nu mă dăduse de gol, ci numai pe rolul nesatisfăcător interpretat de Paul.

Neliniștea începea să-mi facă sângele să fiarbă.

Pat sosea în curând, iar eu trebuia să-i spun că sunt pedepsită pe termen nedeterminat.

Nu, asta nu era posibil, trebuia să găsesc o cale să merg la Skegness cu el, o doream amândoi prea mult.

Mă rugam să cadă o soluție din cer, promițându-mi să fiu cuminte pentru următoarele șase luni.

Și cineva acolo sus mă ascultă.

— Merg la un curs de formare pentru agenți imobiliari la Brighton în weekend-ul ăsta, urlă mama din prag, și Paul vine cu mine, pentru că, dacă l-aș lăsa aici, l-ai convinge să-ți dea pin-ul cardului ca să cumperi arme de pe Internet. Nu ai voie să ieși din casă și i-am spus doamnei Fancher să mă sune dacă

vede pe cineva intrând. Frigiderul e plin. Pentru urgențe folosește mobilul și, dacă e să ia casa foc din nou, apelează la vecina, noi ne vedem duminică seară.

Și ieși trântind ușa, lăsându-ne pe mine și pe York să ne privim întrebători.

Eram singură.

Complet singură în casă pentru două zile întregi!

Un miracol.

Și chiar dacă spusese că nu puteam să las pe nimeni să intre, nu precizase că nu puteam să ies, așa că aș fi putut ca duminică să mă întorc cu mult înaintea ei, și să fac în așa fel încât să mă găsească în cameră învățând.

Sunai imediat la ușa doamnei Fancher, ca o lingușitoare priceputǎ, să o salut și să-i spun că aveam muuuult de învățat și că urma să stau nemișcată în cameră.

Spioana aia bătrână își petrecea toată ziua pândind după perdea și, dacă ar fi văzut mașina lui Patrick, ar fi anunțat-o imediat pe mama. Aș fi ieșit prin grădina din spate și m-aș fi dus la el în capătul străzii.

Singura problemă era York.

Nu puteam să-l las singur în casă, ar fi scâncit și ar fi făcut pipi în stânga și-n dreapta sau, ca ultima oară, ar fi zgâriat canapelele de piele, ar fi mâncat papucii și ar fi făcut caca pe paturi.

Trebuia să-l luăm cu noi.

Patrick n-ar fi avut nimic împotrivă: adora animalele, iar câinele s-ar fi distrat fugărind pescărușii pe plajă.

Mă sună cu puțin înainte să ajungă în Leicester.

— Peste trei sferturi de oră voi fi acasă, o să-ncerc s-o fac pe soră-mea să-și revină, apoi te sun să-ți zic dacă am sugrumat-o sau nu! Și mâine dimineață la zece voi fi la tine. Sunt cel mai fericit om de pe pământ!

Și eu eram atât de fericită încât mi se părea că inima o să-mi explodeze, dar aș fi fost cu siguranță și mai mult fără evenimentele din ultimele zile.

Îmi petrecui seara uitându-mă pe calculator la videoclipurile Semionovei dansând în *Spărgătorul de nuci* și *Giselle* ca să n-o iau razna gândindu-mă la ce avea să fie a doua zi.

Patrick era aproape, la doar câțiva kilometri de mine, iar în ziua următoare puteam să-l îmbrățișez din nou și să fim împreună. Încercam să-mi imaginez cum va fi să fac dragoste cu el, acum că sărutările și mângâierile lui erau doar o amintire îndepărtată.

Ar fi fost dulce și lent și m-aș fi lăsat ghidată de mâinile lui experte care m-ar fi atins și explorat în timp ce mi-aș fi cufundat fața în părul lui parfumat.

Mi-ar fi mângâiat pielea și sărutat sfârcurile coborând până la buric și când m-aș fi simțit pregătită, șoptindu-mi „te iubesc" la ureche, ar fi intrat în mine, atent să nu-mi provoace durere, iar eu l-aș fi strâns cu putere, liniștindu-l, și am fi început să ne mișcăm lent, dansând în ritmul respirației noastre, sărutându-ne, emoționându-ne și continuând să ne privim în ochi.

Pat m-ar fi ținut în brațele sale puternice și un val de plăcere ne-ar fi năpădit, făcându-ne să ne strigăm numele, pentru ca apoi să cădem epuizați unul lângă altul și să adormim, ghemuiți tandru, până dimineața.

Voi merge cu el la mare cu orice preț.

Nimic nu mă va împiedica.

Mă examinai cu multă atenție în oglinda din baie ca să verific dacă nu-mi apăruseră pe neașteptate coșuri pe frunte sau pe nas.

Părul era acceptabil, nu-l pieptănam niciodată, dar îmi plăcea așa, scurt și ondulat cu breton.

Însă ceva era în dezacord, și era prima oară când observam: un puf lejer pe buza superioară.

Se vedea numai dacă îmi proiectam în față un far de 9000 de wați, dar acum, că îl remarcasem, parcă nu vedeam altceva decât o mustață stufoasă, aspră și păroasă.

Nu puteam să apar așa în prima noastră noapte, Pat le-ar fi povestit copiilor noștri că mama lor semăna cu Charles Dickens.

Mă apucai să scotocesc printre cremele mamei până dădui peste niște benzi depilatoare.

Negăsind instrucțiunile, mă gândii să improvizez desprinzând cele două benzi lungi și lipindu-mi una pe buza superioară, fiind atentă să nu mi-o pun pe restul feței.

În momentul ăla mă sună Patrick.

Răspunsei distrată, iar banda mi se lipi pe toată gura până la ureche.

Pat îmi povestea agitat că o văzuse pe sora lui care arăta de parcă ieșise dintr-un videoclip de-al lui Jay Z, trântind ușa în nas mamei sale, că încercase inutil să-i vorbească prin ușa camerei în timp ce muzica era dată la maxim, că tatăl lui ca de obicei era plecat la un congres, că mama lui plângea, dar că, în afară de asta, totul era bine și mă întreba dacă poate să treacă să mă salute ca să scape de casa aia de nebuni.

— Nu! zisei în grabă, nu poți veni acum, fac baie și mai durează cel puțin două ore.

— Măi să fie, exclamă dezamăgit, așa mult?

— Da, e pentru mușchi, trebuie să-i țin în apă cât mai mult posibil, răspunsei în timp ce mă dădeam cu capul de pereți.

— Înțeleg, atunci nu-mi rămâne decât să aștept ziua de mâine. Păcat, aș fi vrut să-ți dau un sărut de noapte bună.

Dacă m-ar fi sărutat, am fi rămas lipiți pentru eternitate...

— Și eu aș fi vrut, dar e mai bine așa, te aștept mâine dimineață la zece, dar să nu suni la ușă! Nu funcționează soneria, ne întâlnim în capătul străzii.

— În capătul străzii? Ești sigură că te simți bine? Poate că nu vrei să vii, dacă e așa, nu e nicio problemă, putem să bem o cafea sau să dăm o raită prin centru, facem ce vrei tu.

— Nu, nu, nu, vin bucuroasă, așa cum am stabilit, e vorba însă de vecina mea, e o bârfitoare și vorbește în stânga și-n dreapta, nu vreau să ne vadă, de aceea te aștept în capătul străzii.

Ceea ce reprezenta deja o bună parte din adevăr.

— Îți pare bine să mă vezi... adevărat? întrebă neconsolat.

— Iubitul meu! Nu am încetat nicio clipă să mă gândesc la tine și să număr zilele de mai mult de o lună, aproape că nu-mi vine să cred că ești aici și vreau doar ca totul să fie special și perfect.

— Tu ești specială și perfectă!

Dacă m-ar fi văzut cu banda lipită pe față, n-ar mai fi spus asta.

Trăsei cu grijă, dar ceara se lipise zdravăn de păr, de la buză până la obraz.

Respirai profund și trăsei încă o dată cu putere, urlând când îmi simții gura dezlipindu-se odată cu banda.

Buza superioară era iritată și umflată și străbătută de o dungă roșie mult mai vizibilă decât mustăcioara care, nu numai că nu se desprinsese, dar acum era plină de stropi de ceară.

Eram respingătoare.

Patrick le-ar fi povestit copiilor noștri că mama lor a încercat să se bărbierească cu flacăra oxiacetilenică...

M-am dus la culcare cu o fașă de cremă pe buză.

Am petrecut o noapte extrem de agitată, zvârcolindu-mă încontinuu. Eram emoționată cu gândul la noi doi și îngrijorată să nu fiu prinsă de mama, chiar dacă, pentru moment, nimic nu-mi putea înrăutăți situația – îi mai rămânea doar să mă închidă într-un turn.

Dimineața, pe lângă buza umflată, mai aveam și cearcăne.

Îmi pregătii rucsacul în care îmi pusesem o rochiță pentru seară și pantofii cu toc (aceiași pe care îi purtasem când ieșisem cu Carl), o gentuță cu farduri, o pijama de care speram să nu am nevoie, un sutien cu burete (pe care nu-l purtasem niciodată) și brățara.

Coborâi la parter, îl luai pe York și ieșii din casă în liniște, închizând încet ușa.

Alergai până la colțul străzii și apoi îi trimisei un mesaj lui Patrick spunându-i că-l așteptam.

Cinci minute mai târziu era acolo, în fața mea, frumos cum nici nu mi-l mai aminteam.

Bronzat și zâmbitor, cu gropița lui adorabilă în obraz, mă luă în brațe și mă învârti.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine, îmi zise strângându-mă cu putere.

Nu reușeam să îngaim nici măcar un cuvânt de fericire, în timp ce micul York lătra și țopăia în jurul nostru.

— Ești minunată, adăugă înainte să-mi acopăr buza cu mâna.

Era un vis.

În sfârșit se întorsese, era acolo în carne și oase și venise pentru mine, ca să mă ducă la mare, într-un loc pe care îl iubea, unde am fi putut începe să ne cunoaștem cu adevărat și să stăm împreună, doar noi doi.

— Aș fi vrut să o salut pe Elena, zise înainte să urce în mașină.

— Din păcate nu e acasă, e plecată la o conferință, dar îți transmite multe salutări, răspunsei distrată.

— Atunci o s-o văd la întoarcere, zise luându-l în brațe pe York. Și el? Vine cu noi?

— Dacă rămâne singur în casă, plânge, mama ne-a rugat să-l luăm și pe el.

— Nicio problemă, o să-l facem să alerge, o să obosească și o să doarmă ca un îngeraș.

Era răcoare, dar cerul era senin, iar soarele iernatic strălucea leneș.

În mașină nu rostii aproape nicio vorbă, dar tot drumul îl privii încântată cum conducea.

Aștepți toată viața ca o dorință să se realizeze și când se întâmplă aievea nu ești în stare să-ți exprimi bucuria în cuvinte.

Pentru că nu există niciun cuvânt care s-o poată descrie.

Ca și cum o cascadă de focuri de artificii s-ar propaga din inima ta, făcându-te atât de fericit, încât te întrebi dacă nu cumva ăsta e paradisul.

Nu vorbirăm nici despre Marina Regală, nici despre Nina, nici despre școală și nici despre admitere; voiam să lăsăm totul în urmă cel puțin pentru acel sfârșit de săptămână.

Era un cadou pentru noi, eram o oază de pace unul pentru celălalt, fiind de ajuns să ne strângem mâinile din când în când, ca să ne simțim inimile umplându-se de emoție.

Merserăm aproximativ două ore, oprindu-ne din când în când pentru a-l lăsa pe York să coboare, profitând ca să ne îmbrățișăm și să ne sărutăm, iar în jur de ora prânzului zărirăm marea întinzându-se infinită în fața noastră.

Skegness era un orășel încântător unde Patrick venea de pe vremea când era copil. Și-l aducea cu drag aminte pentru plajă, ponton și pentru zmeiele pe care le înălțase aici.

Trecurăm mai întâi pe la hotel ca să ne înregistrăm și să lăsăm bagajele și apoi merserăm să luăm masa.

Nu văzusem prea multe hoteluri la viața mea, dar eram sigură că ăla era cel mai frumos din lume.

O pensiune primitoare și caldă, inundată de o mireasmă îmbietoare de plăcintă.

York începu să inspecteze teritoriul mirosind toate colțurile la dispoziție.

Urcarăm în cameră în tăcere. Era simplă, dar frumos aranjată: un pat matrimonial cu o cuvertură roșie, o fereastră largă care dădea spre mare, perdele groase de culoare purpurie, un fotoliu și mocheta.

Și pentru prima oară începui să-mi dau seama că era pe cale să se întâmple, că sosise momentul, că peste puțin o vom face și simții cum neliniștea îmi strânge stomacul.

— Avem și televizor! constatai iute ca să domolesc tensiunea.

— Vino aici, îmi zise Pat luându-mă în brațe și legănându-mă, nu vom face nimic din ce nu te simți în stare să faci, ai înțeles?

Încuviințai.

— Ba chiar, știi ce facem acum? Te duc să mănânci cei mai buni *fish and chips* din lume.

Mă luă de mână și mă trase după el.

Ieșirăm și o luarăm pe jos spre un pub minuscul și pe jumătate ascuns, în aparență pustiu, dar unde în schimb erau cel puțin cincizeci de persoane îngrămădite, care beau bere și vorbeau cu însuflețire.

Pat luă două cornete uriașe de pește prăjit cu cartofi și merserăm să le mâncăm pe plajă așezați lângă o barcă, la adăpost de vânt.

York începu să alerge ca un nebun în lung și-n lat.

Un tufiș isteric de păr negru cu o coadă în mijloc care alerga în întâmpinarea valurilor, încercând să nu-și ude lăbuțele.

Marea era agitată din cauza vântului, iar pescărușii aterizau cu greu la mal.

Pat privea spre orizont cu o privire intensă și nostalgică.

— N-ai putea să trăiești fără mare, așa e? îl întrebai.

— Aș putea, dar mi-ar lipsi o parte din mine, la fel cum ți-ar lipsi ție dacă ar trebui să trăiești fără dans.

— N-aș putea niciodată. Dar dacă ar trebui să aleg între a trăi fără dans și fără tine, n-aș putea să aleg.

— Nu trebuie să alegi, Mia, vom fi mereu amândoi în viața ta, așa cum tu vei fi mereu în a mea. O pasiune, oricât de intensă, nu e niciodată de ajuns ca să umple spațiul destinat celui drag. Sunt sigur că e scris un viitor fantastic pentru noi doi, pentru că tu ești fata pe care o căutam fără să-mi dau seama că o avusesem mereu sub nas. Zâmbi și mă sărută pe buzele sărate.

— Tu mă căutai și eu te așteptam.

— Și ne-am găsit datorită fugii tale de la miezul nopții.

Începurăm să râdem.

Totul părea atât de îndepărtat acum: cum traversasem Leicester-ul pe bicicletă noaptea ca să-l urmăresc, cum inventasem pretexte pentru a-l suna, cum îi notasem toate vorbele în jurnal.

Își petrecu brațul în jurul umerilor mei și mă lipi de el.

Mă simțeam adultă. Dacă Patrick mă alesese, era pentru că știa că poate să se încreadă în mine, că aș fi fost partenera potrivită pentru el, loială și răbdătoare și că l-aș fi sprijinit în momentele dificile.

Gândul îmi fugi la mama, care mă credea izolată în casă, la doamna Fancher, care patrula în fața casei, la doamna Meyer, care aștepta eseurile, la Paul, care își dădea pumni în cap și la Nina, care nu mai vorbea cu mine.

Luni aveam să mă ocup de toate.

York era ca o rachetă propulsată la viteză maximă spre orice se mișca.

În depărtare, un copilaș, care se clătina nesigur pe picioare, încerca să se apropie de el.

— Pat, am ceva pentru tine, vreau să porți ceva de la mine, zisei scoțând brățara din buzunar.

O luă în mâini și chipul i se lumină:

— E splendidă, Mia, mulțumesc, mulțumesc, iubito, mulțumesc din inimă.

— Scrie *Serva me. Servabo te*, înseamnă...

— Salvează-mă. Te voi salva.

Eram impresionată.

— De unde știi?

— Am studiat latina mai demult.

Mă îmbrățișă.

— Acum mă voi uita la ea și te voi simți mai aproape.

Îmi sprijinii capul pe umărul lui, lăsându-mă dezmierdată.

Soarele dispăruse în spatele norilor și începea să se lase frigul, dar eram atât de fericită încât nu simțeam.

Eram împăcată cu lumea, cu iubitul meu lângă mine care mă făcea să mă simt protejată și în siguranță, căruia mai târziu în cameră aveam să-i demonstrez cât îl iubesc.

Copilașul ajunsese la York, care lătra dându-i târcoale să se joace.

Micuțul se ținea de coada lui și se lăsa tras râzând.

York era imaginea veseliei.

Nu mai văzuse niciodată o plajă, ci numai trotuare și răzoare de flori, iar în casă îl consideram puțin mai mult decât o piesă de mobilier.

Îl adoram cu toții, dar așa cum se întâmplă de multe ori când te obișnuiești să vezi pe cineva în fiecare zi, nu-i mai dai importanța cuvenită și uiți să-i mai demonstrezi afecțiunea ta, până când nu-l mai vezi.

Într-o fracțiune de secundă un val îi înghiți pe amândoi, târându-i în larg.

Mama copilului începu să țipe chemând în ajutor.

Patrick își scoase de pe el geaca groasă din piele și mi-o întinse.

Se întoarse spre mine cu o lucire de neliniște în ochi, ca și cum instinctul și simțul datoriei ar fi fost mai puternice decât rațiunea.

— Stai liniștită, iubito, zise surâzând și începu să alerge spre mal.

Picioarele i se afundau în nisip în timp ce încerca să ajungă la mare cât mai repede posibil.

Eu rămăsei să-l privesc împietrită, în timp ce cuvintele „Patrick, nu te duce" îmi înghețară pe buze.

Îl văzui aruncându-se în valurile înghețate și înotând cu mișcări ample spre ghemotocul roșu care apărea și dispărea printre urletele disperate ale mamei.

Începui să alerg și eu strângându-i geaca la piept și ajunsei la mal fără să-l scap din ochi o clipă.

Panica nu mă lăsa să simt frigul.

Patrick înota fără oprire, dar pentru fiecare metru câștigat, curentul năvalnic îl înghițea târându-l din ce în ce mai departe.

Dintr-odată îl văzui apucând copilul de gluga hăinuței și pornind cu greu să-l aducă spre mal, înotând prin valurile înalte și amenințătoare.

Îmi acoperii gura cu mâinile repetând: „Doamne, ajută-l! Te implor, ajută-l! Nu ți-am cerut niciodată nimic, dar dacă-l ajuți, voi face orice vrei, renunț și la dans, numai te rog ajută-l!"

Și Dumnezeu mă ascultă.

Profitând de un curent favorabil, Patrick execută câteva mișcări energice și depăși punctul critic în care valurile formau un fel de vârtej.

Îl văzui apărând istovit și abia suflând, cu copilul în brațe care tușea și țipa cuprins de spaimă.

Mama le alergă în întâmpinare și îl îmbrățișă plângând în hohote, mulțumindu-i lui Patrick și sărutându-l acum pe el, acum pe copil, repetând întruna: „Dumnezeu să te binecuvânteze, mulțumesc."

Și eu repetam în gând „mulțumesc, Doamne", în timp ce șocul lăsa locul ușurării, iar inima începea să bată normal.

Alergai spre el să-l acopăr cu geaca.

Pat gâfâia, dar zâmbea în timp ce-și recăpăta suflarea, ținându-și mâinile pe genunchi.

— E un curent oribil acolo în mijloc, zise arătând spre un punct nedefinit în larg, am crezut că n-o s-o scot la capăt, îmi spuse sărutându-mă.

Răceala buzelor sale peste ale mele îmi provocă un fior sinistru de-a lungul șirei spinării.

— Unde e York? întrebă răsucindu-se brusc.

O pată neagră în voia valurilor se zbătea încercând cu disperare să rămână la suprafață.

Patrick alergă și se scufundă din nou în direcția câinelui, înotând și mai repede decât înainte, sub efectul adrenalinei care nu-l lăsa să simtă nici oboseala, nici frigul.

Eu și mama copilului priveam scena mute și neputincioase, fără a îndrăzni nici măcar să respirăm; și copilașul se oprise din plâns și se alăturase neliniștii noastre.

Totul se întâmplase mult prea repede ca să fie adevărat, un minut mai devreme eram așezați pe plajă vorbind despre noi, iar o clipă mai târziu Pat își risca viața pentru un copil și un câine care nu erau ai lui.

Voiam să mă trezesc din coșmarul ăla, voiam să fiu în patul meu și să mă trezesc să mă duc la școală, nu să asist neputincioasă la o salvare demnă de un film de acțiune.

Doamne, te rog, ascultă-mă iar. Doamne, dacă îl salvezi, îți jur că nu mai dansez. Tu salvează-l, iar eu nu voi mai dansa niciodată, dar te implor, adu-mi-l viu înapoi.

Făcusem alegerea în final. Aflată la strâmtoare, îl alesesem pe el.

Și Dumnezeu mă ascultă din nou.

Mă apropiai de mal zâmbind cu recunoștință cerului, în timp ce-l vedeam pe York înotând încet, dar tenace, cu Patrick în urma lui care îl ținea.

Începui să-l strig tare, bătând din mâini pentru a-l încuraja să înfrunte sprintul final.

Avea limba scoasă de-un cot și ochii ieșiți din orbite, dar ghemotocul ăla mic și încăpățânat de păr reușise, învinsese furia Mării Nordului.

Îmi alergă în întâmpinare cu coada între picioare, sărind pe mine și schelălăind nebun de fericire.

Mă ridicai să-i zâmbesc salvatorului său despre care s-ar fi vorbit la telejurnalul de seară, dar surâsul meu se stinse după ce îmi dădui seama că nu era nimeni.

Ochii mei se mișcau frenetici încolo și-ncoace pe acea masă tulbure, în timp ce un gust acid mi se urca în gât.

Dumnezeule, unde e? Unde e? Unde dracu' e? Unde ești Pat?

Începui să merg în sus și-n jos strigându-l din toate puterile.

— Patrick! urlai intrând în apă până la brâu, Patrick unde ești? Nu te văd! Patrick!

Eram sigură că ochii îmi jucau feste, că el era acolo în fața mea, camuflat de griul mării, și că ar fi ieșit din apă dintr-un moment în altul clănțănind din dinți, iar eu aș fi răsuflat ușurată căzând în genunchi pe nisip.

Dar nu-l vedeam.

Minutele treceau și nu-l vedeam.

Mă răsucii, buimăcită și neputincioasă, înspre mulțimea care se adunase pe mal și murmurai:

— Chemați pe cineva, vă rog, chemați ajutor, nu-l mai văd!

CAPITOLUL 22

Restul mi-l amintesc cu încetinitorul.

Ca și cum lângă mine ar fi explodat o bombă.

Sunete înăbușite, voci îndepărtate, vedere înceţoșată, curioși care arătau spre nicăieri, ambulanța, întunericul care se lăsa, întrebări, întrebări și iar întrebări și durerea care îmi reteza picioarele și mă făcea să mă prăbușesc pe nisipul rece.

Mă duseră acasă în toiul nopții, înfășurată într-o pătură, ținând strâns geaca lui Pat în brațe. Poliția o anunțase pe mama care se întorsese într-un suflet de la Brighton și mă aștepta înlăcrimată în fața casei.

Îmi amintesc că am privit-o și nu am recunoscut-o, apoi mâinile mari ale gingantului bun mă luară în brațe și mă duseră în camera mea.

CAPITOLUL 23

Încetai să mai vorbesc, să mai dorm și să mă mai spăl.

Îmi petreceam zilele în cameră privind peretele alb, fără să vărs o lacrimă.

Cu cenușă în locul inimii.

Pierdusem tot ce aveam mai scump, cea mai scumpă ființă pe care lumea asta îngrozitoare o cunoscuse vreodată, și pe care apa aceea blestemată o înhățase cu degetele ei înghețate, luând-o cu totul.

O rană adâncă mă sfâșia dintr-o parte în alta, o tăietură care sângera și care nu s-ar fi închis niciodată.

Dumnezeu își bătuse joc de mine.

Fii foarte clară atunci când te rogi, pentru că Dumnezeu știe exact ce vrei, dar îți dă numai ceea ce ceri.

Bunica, îngrijorată din cauza admiterii și ofensată pentru că nu-i mai răspundeam la telefoane, ajunsese s-o sune pe mama ca să afle „ce intenții aveam".

Mama o pusese la curent cu faptele și apoi îi închisese telefonul. Dar bunica continuă să mă sune cu insistență până când închisei definitiv telefonul.

Eu eram aceea care până mai deunăzi visa cu atâta patimă să danseze? Eu eram cea care se pregătise cu atâta trudă pentru admitere?

Nu-mi mai aduceam aminte, părea viața altcuiva, cineva plin de visuri și speranțe, care murise odată cu Pat.

Mama era disperată, intra în cameră să înlocuiască o tavă plină cu alta, încercând să mă zgâlțâie acum cu gingășie, acum cu furie, dar tot ce puteam să-i ofer în schimb era fondul negru al ochilor mei goi.

— Vrei să mănânci, Mia? Te implor, fă-o pentru mine, fă-o pentru mama.

Dar era o voce îndepărtată care ricoșa în spațiul gol lăsat de sufletul meu.

York nu mă părăsea nicio clipă.

Veghea asupra mea zi și noapte ca asupra unui muribund.

Din ziua aceea nici el nu mai era același. Nu mai ieșea din casă și făcea pipi în fața ușii.

Eram împreună în infern.

Noaptea rămâneam cu ochii holbați în întuneric, terorizată la gândul că o să adorm și nu o să mai respir.

Din ce în ce mai des visam că sunt închisă într-un coșciug din adâncuri și mă trezeam brusc leoarcă de transpirație.

Și, oricât aș fi încercat, nu mai puteam să-mi amintesc chipul lui Patrick.

În locul lui era o gaură neagră pe care reușeam s-o umplu numai cu altă apă tulbure.

Înnebuneam.

Ideea că nu-l voi mai vedea niciodată era pur și simplu de nesuportat pentru creierul meu care continua să se concentreze pe detalii fără importanță numai să nu dea piept cu realitatea.

Puteam să stau și zece ore să privesc țintă un fir tras al unui pulover, dar dacă, pentru o clipă, îmi aminteam că el nu mai e și că nu aveam să-l mai văd niciodată, simțeam o durere copleșitoare care mă înghițea și mă strivea, paralizându-mă.

Paul urca să mă viziteze în fiecare seară după ce venea de la serviciu.

Se așeza pe marginea patului și mă punea la curent cu ce se întâmpla în lume, despre regină, despre prințul William sau Lady Gaga și apoi îmi povestea despre ziua lui la serviciu, ce gătise, care fuseseră cei mai proști clienți și dacă circulase lejer pe drumul de întoarcere.

Îmi vorbea câte jumătate de oră pe un ton calm și liniștit, după care mă săruta pe frunte și pleca.

Și mă lăsa să lupt cu fantasmele mele pentru încă o noapte interminabilă.

Devenii curând umbra a ceea ce fusesem odinioară.

Orbitele îmi înghițeau ochii, fața mi se îngălbenise, mâinile îmi tremurau și acea senzație constantă, vicleană, respingătoare că eram udă nu mă părăsea nicio clipă.

— Se face o slujbă pentru Patrick în dimineața asta la Biserica St. Nicholas, mă informă mama, eu și Paul mergem, nu știu dacă tu te simți în stare...

Nu mă mișcai și nici nu îi dădui vreun răspuns.

Înmormântarea în aceeași zi cu admiterea.

Apoi, pe neașteptate, îmi amintii de Nina.

Nina suferea ca mine, Nina putea să înțeleagă, trebuia să înțeleagă, *lucrul* acela acum ne unea.

Mă ridicai în picioare și totul începu să se învârtă în jurul meu atât de rapid încât trebui să mă sprijin de spetează ca să nu cad.

Aveam picioarele slăbite și amorțite și un gust amar în gură.

Coborâi încet scările înfofolită în geaca enormă, mă încălțai și ieșii.

Ninsese, aerul era înțepător și ostil și mă durea nasul când respiram.

Îmi ascunsei fața în fular și pornii, urmată de York, spre stația de autobuz.

Doamna Fancher ieși din casă să-mi spună ceva, dar trecui mai departe fără să mă uit la ea.

Mergeam ca o bătrânică obosită, oprindu-mă din când în când ca să-mi recapăt răsuflarea.

Mă urcai în autobuz și coborâi după zece stații.

Câinele mă urma ca o umbră.

În fața bisericii, în grupuri mici, erau prezenți mulți dintre foștii lui colegi de clasă, câțiva profesori, directoarea și doi ofițeri de la Marina Regală.

Oameni neîncrezători care plângeau încercând să se consoleze reciproc.

Îi recunoscui și pe mama copilașului și pe Carl care mă salută cu un semn de la depărtare.

La trecerea mea auzii lăsându-se tăcerea.

Nimeni nu avu curajul să mă salute, ca și cum proporțiile tragediei ar fi fost nemăsurate în comparație cu mângâierea palidă a cuvintelor de circumstanță, și traversai mulțimea tăcută ca și cum aș fi fost închisă într-un sicriu de sticlă.

Directoarea, doamna Jenkins, îmi veni în întâmpinare îngrijorată, întrebându-mă cum mă simt, dar privindu-mă mai bine, se limită să mă strângă cu putere la piept fără să mai adauge nimic.

Eram năucită și speriată.

Acel lucru era mai mult decât puteam duce. Prea mult.

Corpul nu fusese găsit și familia îl rugase pe preotul care îl botezase să oficieze o slujbă comemorativă.

De ce atâta grabă? Poate e viu, poate e într-o misiune secretă ascuns pe undeva. Așteptați un pic, mai căutați. Vă implor.

Apoi zării familia Ninei în primul rând.

Nina, Laetitia și tatăl ei, în picioare, strânși într-o tăcere demnă.

Laetitia era distrusă, părea minusculă între soț și fiică și se străduia să nu plângă, acoperindu-și gura cu o batistă.

Nina și tatăl ei, cu privire severă, se strângeau în jurul ei și o susțineau ca două gărzi de corp.

Mama și Paul erau așezați în spate și îmi făcură semn să mă duc lângă ei.

A fost o ceremonie frumoasă, dar inutilă.

Toți știau că Patrick era bun și generos, mereu gata să se sacrifice pentru semenii lui, zâmbitor, optimist, vesel, prieten, fiu și frate mult iubit.

Dar acestea erau epitete potrivite pentru oricine, la o înmormântare oarecare.

Când moare cineva, acesta este amintit numai pentru calitățile sale, în timp ce Patrick avea *cu adevărat* toate acele însușiri enumerate, și multe altele pe care lumea nu le știa.

Era o ființă care radia lumină, capabilă să inspire energie și curaj numai privindu-te în ochi, știa să te facă să râzi ca nimeni altcineva, mirosea a vânt și iasomie, era mereu în largul său cu toți, nu-i judeca niciodată pe ceilalți, ținea la toți, era pur, avea un gust execrabil în materie de muzică și nu știa să danseze, dar iubea viața și lucrurile frumoase și mai ales știa să-i facă pe ceilalți să se simtă importanți.

Ăsta era Patrick, și nu un morman de elogii de circumstanță.

Mirosul de tămâie mă sufoca, nu voiam decât să mă întorc la adăpost în camera mea, dar înainte simțeam nevoia s-o văd pe Nina, s-o îmbrățișez, să stau cu ea, să-l revăd pe Patrick prin ochii ei, să-i arăt dragostea mea și împreună să încercăm să înfruntăm acea durere absurdă.

Așteptai într-un colț ca mulțimea adunată în jurul familiei să se îndepărteze.

Laetitia le mulțumea tuturor cu amabilitate, încercând să zâmbească ca și cum i-ar fi fost frică să nu pară nepoliticoasă.

Când ultima mână fu strânsă și veni rândul nostru, Laetitia, care până atunci rezistase, la vederea gecii lui Patrick aproape că își pierdu simțirea, prăbușindu-se peste soțul ei.

Iar la vederea mea, o scânteie de ură pură traversă privirea Ninei și o mască de dispreț i se zugrăvi pe chip.

— Mai ai și curajul să te arăți în biserică, jigodie nenorocită? strigă, și, într-o fracțiune de secundă, mă îmbrânci la pământ și începu să mă lovească cu o violență nemaivăzută cu pumnii și palmele. Fratele meu e mort din cauza ta, ticăloasă blestemată, dacă nu erai tu, ar fi fost și acum în viață, a murit din cauza ta și ca să-ți salveze javra aia de câine împuțit! Se ridică și îi dădu un șut direct în burtă lui York, care rămase fără simțire.

Paul o apucă pe Nina de subsuori și o ridică îndepărtând-o de mine, în vreme ce Laetitia, care între timp izbucnise în lacrimi, încerca să-și calmeze fiica împreună cu soțul.

Plângeau toți trei, îmbrățișați, încercând să nu-și piardă controlul și să-și unească forțele împotriva acelei dureri sfâșietoare și de nesuportat.

Mama mă ajută să mă ridic.

Îmi mângâia fruntea plângând, disperată și ea, străduindu-se să dea un sens acelei întregi nebunii.

Eram derutată și îmi curgea sânge din nas, dar nu durea. Nu știu cum, dar în timp ce mă lovise nu simțisem durere.

O doamnă îl luă pe York în brațe și mi-l aduse. Când îl lăsă jos, șchiopăta.

Paul mă conduse la mașină, mă așeză în spate și îmi dădu batista lui ca să-mi tamponez nasul.

Îl văzui ducându-se la tatăl Ninei și spunându-i ceva cu degetul arătător îndreptat amenințător spre el, indicând din când în când spre mine.

Paul era mare și inspira teamă când se înfuria, îmi aduceam bine aminte.

— I-am spus să nu-i mai permită niciodată fiicei lui s-o trateze pe Mia în felul ăsta, era s-o omoare, ai văzut ce i-a făcut lui York? îi zise mamei.

— E distrusă, e o familie distrusă, comentă mama cu tristețe.

Eu sunt distrusă, mamă, sunt terminată, nu vezi? Nu mă vezi? Și eu am murit.

Doctorul veni acasă după-amiază.

Nu înțelegeam de ce. Nu eram bolnavă, nu voiam decât să fiu lăsată în pace, nu era așa greu de înțeles.

Mă examină punându-i întrebări mamei și lui Paul care stăteau așteptând în picioare în pragul ușii.

Zise ceva de genul „tulburare post-traumatică de stres" și îmi dădu o grămadă de pastile.

Pastilele mă făceau să dorm ore în șir fără vise și fără apnee și îmi dădeau o stare de amorțeală vătuită, aproape plăcută.

Nu simțeam nimic, nu mai reușeam aproape nici să-mi amintesc motivul pentru care stăteam mereu în pat, dar cel mai curios lucru era că nu mă mai interesa.

Paul nu era de acord să iau toate „chestiile" alea, cum le numea el, dar mama îi răspundea istovită că o vrea înapoi pe fiica ei și cât mai curând, pentru că altfel o lua razna.

Bunica o mai sună de câteva ori arătând că putea să facă în așa fel încât să obțin un alt termen pentru admitere, dar ea îi tăie vorba spunându-i că erau lucruri mult mai importante la care să se gândească, iar sănătatea mea era unul din ele.

Să dansez? Nu mai știam ce însemna asta.

Să dorm, da, să dorm pentru totdeauna, aia era singura soluție.

CAPITOLUL 24

Betty se furișă pe tăcute în camera mea într-o după-amiază.

După privirea ei înspăimântată înțelesei că nu arătam deloc bine.

— Ce-ai făcut, iubita mea? Cum ai ajuns...

Începu să-mi mângâie părul din care mi se desprindeau șuvițe întregi.

Înfășurată în plapumă, încercam zadarnic să lupt cu frigul apei care făcea să-mi putrezească oasele, cu privirea pierdută în gol.

— Mia, ești numai piele și os, de cât timp nu mănânci?

De ce se interesau toți de mâncare, de ce trebuia să fie așa important? Dacă aș fi mâncat, aș fi suferit mai puțin sau s-ar fi simțit cu toții mai puțin vinovați?

Cei care vor să trăiască mănâncă, iar eu nu voiam să trăiesc.

Deodată îmi amintii ceva.

— Tu ai știut-o mereu, nu-i așa Betty? șoptii.

Nu mai vorbeam de săptămâni întregi și aveam o voce răgușită și sinistră, ca de dincolo de mormânt.

— Ce am știut mereu, scumpo, ce anume? întrebă speriată apropiindu-și fața de gura mea.

— Că va muri, tu știai de la început... Turnul, ieșea mereu Turnul, iar tu ziceai că nu înseamnă nimic...

— Mia, sunt doar niște cărți, să nu le dăm însemnătate, e doar un joc...

— Tu știai, Betty, știai că o să moară și nu mi-ai spus...

— Nu, nu, îți jur că nu știam nimic, și apoi cum ți-aș fi putut spune vreodată că după părerea mea o să moară? Nimeni n-ar face așa ceva, puiule, te rog să mă crezi.

— Tu știai și nu mi-ai spus, poate că l-aș fi putut salva, ținându-l departe de apă.

— Nu, Mia, nu, când un lucru e scris e scris, tu n-ai fi putut face nimic, nu împotriva destinului.

— Pleacă, Betty, du-te acasă, nu vreau să te mai văd.

— Mia...

— Pleacă, murmurai.

Seara mama urcă în cameră.

Nu mai era ea, era o stafie.

Slabă, nepieptănată, cu faţa suptă şi cu ochii celui care nu se opreşte din plâns nicio clipă.

— Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, te implor, fă-o pentru mine, dacă nu vrei să trăieşti pentru tine, trăieşte pentru mama ta. Începu să urle şi să mă scuture: Măcar vorbeşte-mi, Mia, vorbeşte-mi, eu sunt încă aici, sunt vie, noi suntem vii. Eu, Paul, York, tatăl tău, baletul! Baletul te aşteaptă, încă mai poţi da admiterea, bunica ta mi-a spus că poate să aranjeze! Nu e incredibil? Eu să vorbesc cu bunica ta Olga despre balet! E un miracol, nu? Încercă să râdă, dar ochii îi trădau toată amărăciunea.

Nu, mamă, nu mai există nimic, nimic care să mă intereseze. Îmi pare rău, mi-e silă de mine, sunt o fiică îngrozitoare, meritai mult mai mult, dar eu nu am puterea, scuză-mă mamă, dar eu n-o am. Te iubesc, te iubesc din suflet, dar nu mai rezist, sufăr atât de mult, nu pot să mai trăiesc aşa.

Trecură alte săptămâni în care nu se întâmplă nimic.

Continua să fie frig chiar dacă Paul îmi spusese că venise primăvara.

Mama îmi povestea că trecuse Carl pe la noi şi că doamna Jenkins dădea regulat telefon.

Dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi venea mai greu să-mi amintesc despre cine vorbeşte.

Mi se părea imposibil să fi avut o viaţă înainte de cea pe care o trăiam în camera aia, prietenii, pasiuni, o inimă.

Eram numai piele şi os, beam două pahare de lapte ca să înghit pastilele şi cam asta era tot, în rest dormeam sau pluteam într-o dimensiune păstoasă şi confuză.

Numai Betty simţi într-o zi nevoia să-mi vorbească din nou.

Știu cu certitudine că i s-a părut că intră într-o cameră mortuară.

Mirosul acru, frigul, penumbra și respirația mea devenită aproape un horcăit erau tot ce mai rămăsese din mine.

— Mia, Mia, scumpo! încercă să mă zgâlțâie ca să mă scoată din amorțeală. Mia, ascultă-mă, știu că nu vrei să mă vezi, dar trebuie neapărat să-ți povestesc ceva, nu știu de ce, dar cred că e important.

Nu o vedeam, dar o auzeam, auzeam o voce familiară și îndepărtată care spărgea zgomotul alb pe care-l aveam în cap, în locul ireal în care trăiam, fără colțuri și fără curbe.

— Am visat ceva ciudat, Mia, poate nu înseamnă nimic, dar tu ești singura care poate să-mi spună, mă asculți?

Nu răspunsei.

— Îți spun oricum, Mia, l-am visat pe Patrick, sau cel puțin cred, eu nu l-am mai văzut de când avea vârsta ta și nu știu cum e acum, în afară de poza din ziare, dar și aia era veche... Doamne, n-ar trebui să fiu aici, știu, e o prostie, dar *simt* că trebuie s-o fac, adică să-ți spun adevărul... el mi-a cerut-o, a insistat atât de mult și era atât de real încât am crezut că sunt trează.

Pupilele mi se contractară imperceptibil.

Betty continuă:

— Pat avea... părul lung, fără o formă anume și barba neîngrijită, un pulover verde închis și blugi, dar nu știu dacă asta are importanță, ceea ce contează e că mi-a transmis să-ți spun asta: „Dansează, Mia, dansează pentru mine, dacă dansezi eu voi trăi prin tine și vom fi din nou împreună."

Nu mă mișcai.

Păreau fraze scoase dintr-o telenovelă de prost gust de duminică după-amiază.

El, pentru a o face pe protagonista deprimată să trăiască în continuare, îi vorbește de pe lumea cealaltă.

Păcat, țineam mult la Betty, dar ideile alea cretine erau o insultă la inteligența mea.

Sau probabil fusese o idee ingenuă a mamei.

— Mia, continuă, în vis mi-a mai spus ceva ce n-am înțeles, a trebuit să scriu pentru că nu știu spaniola, mi-a spus să-ți spun

asta: *Serva me. Servabo te.* Nu știu ce înseamnă, dar știa că ai să înțelegi.

Pupilele mi se dilatară ca unei pisici în întuneric.

— Latină.

— Latină?

— Salvează-mă. Te voi salva.

Nu mai știa nimeni în afară de Carl, care nu o cunoștea pe Betty.

— Cine ți-a spus?

— Ce?

— Brățara, inscripția, cine ți-a spus de ea?

— Nu știu nimic de nicio brățară, în vis mi-a spus să-ți transmit vorbele astea. Ce înseamnă, Mia, au vreo semnificație?

— Nu, Betty, nicio semnificație.

Betty păru dezamăgită, îmi trecu o mână peste frunte.

— Scuză-mă atunci, dacă te-am deranjat cu delirurile mele, nu știu cum, dar părea atât de real încât aproape că am crezut... scuză-mă din nou, micuțo, nu aveai nevoie de alte emoții, sau alte iluzii, scuză-mă din nou. Dumnezeule, ești gheață, scumpo. Mă acoperi mai bine cu plapuma și ieși plângând.

Serva me. Servabo te.

Inima începu să-mi bată nebunește, prea tare pentru ca trupul meu fragil să poată suporta.

Așteptasem tot timpul ăla un semn și știam că mai devreme sau mai târziu ar fi sosit.

Dar așteptarea mă epuizase.

Mă ridicai și mă privii în oglindă.

Eram cadaverică, un schelet cu pielea transparentă și vene albastre pe frunte și pe mâini.

O stafie.

O lebădă muribundă.

Într-un final reușisem s-o interpretez.

Golul pe care-l aveam înăuntru mă mâncase de vie zi de zi ca o tumoare malignă.

Și încet mă consumasem ca o lumânare.

Golită, stinsă.

Venise momentul.

— Pat, te rog, spusei cu voce tare... Pat te rog, vino să mă iei.

Atinsei imaginea mea reflectată și începui să plâng cu sughițuri, un plâns eliberator, disperat, sfâșietor, alunecând ușor în genunchi.

— Te rog, vino să mă iei... nu mai pot să trăiesc fără tine, nu mai vreau să trăiesc fără tine, ia-mă de aici, du-mă cu tine, oriunde ai fi...

Mă ghemuii la pământ continuând să plâng sleită de puteri, zdruncinată de sughițuri convulsive.

Aș fi așteptat și mai devreme sau mai târziu moartea ar fi venit să mă ducă la Patrick.

Trebuia doar să aștept, era chestiune de puțin timp. Aș fi rămas acolo nemișcată și aș fi dispărut: simplu și nedureros.

În felul ăsta n-aș mai fi suferit.

„Salvează-mă. Te voi salva."

Era nevoie de timp sau poate...

Poate aș fi putut accelera lucrurile.

CAPITOLUL 25

Mă urcai în autobuzul care se îndrepta spre Skegness.

Ploua, dar nu simțeam nici frigul, nici slăbiciunea, nici tahicardia care în ultima vreme nu-mi dădea pace.

Adrenalina mă ajuta încă o dată.

Controlorul mă privi descumpănit și mă întrebă dacă am nevoie de ajutor, ca și cum aș fi fost o bolnavă fugită din spital, și avea dreptate.

Eram bolnavă.

Foarte bolnavă.

Dar urma să mă vindec curând.

Era o chestiune de două ore.

Simțeam o stare de euforie cum nu mi se mai întâmplase din acea zi blestemată de februarie.

Și cu cât autobuzul se apropia mai mult, cu atât mă simțeam inundată de o bucurie de nestăpânit, atrasă de ceva, de cineva care mă chema. Știam că Pat mă așteaptă acolo și că făceam ce trebuie.

Zâmbii pentru prima oară după luni de zile.

Îi zâmbii mării care urma să mă ducă la el.

Le zâmbii pescărușilor care zburau în înalturi.

Îi zâmbii durerii care devenise un prieten fidel.

Coborâi și respirai adânc.

Soarele apunea, era frig, iar marea era agitată, dar mă simțeam senină și calmă.

Nu era nimic de care să-mi fie frică.

Vântul mă făcea să-mi pierd echilibrul în timp ce înaintam cu greu spre plajă.

Revăzui pub-ul de unde cumpăraserăm pește prăjit, pensiunea în care ar fi trebuit să dormim, pontonul, barca răsturnată lângă care ne întinsesem.

Și, ca într-un vis, ne-am văzut iară pe noi doi râzând și furându-ne cartofii prăjiți, jucându-ne cu York, sărutându-ne și ținându-ne strâns în timp ce ne imaginam viitorul.

Mă simțeam obosită, ca și cum aș fi mers sute de kilometri fără să mă opresc deloc.

Venise în sfârșit momentul să mă odihnesc.

Acea masă enormă, tulbure și zbuciumată, mă aștepta cu brațele larg deschise, îmbietoare, primitoare, sigură.

Eram nerăbdătoare să mă las înghițită de acea îmbrățișare gigantică și să mă abandonez liniștii și păcii profunzimilor sale secrete.

Să cobor lin în abis, unde lumina pătrunde cu greu, unde totul e încetinit și răbdător și unde timpul nu există.

Acolo jos unde, într-un anumit loc, mă aștepta Pat.

CAPITOLUL 26

— E în comă, domnule doctor, nu știm cât timp a rămas fără oxigen... e posibil să fi suferit răni greu vindecabile.

— Semne vitale?

— Stabile... încercăm să-i contactăm familia, dar nu avea acte la ea, doar un telefon inutilizabil și acea brățară cu inscripția... în latină sau spaniolă...

— Cum au reușit s-o salveze?

— E un mister, în punctul acela curentul e atât de puternic încât nici pescarii nu se apropie... au găsit-o pe plajă.

— Un înger păzitor.

— Da.

— Priviți, parcă zâmbește...

— E doar un reflex.

— Mia... Mia... sunt Patrick, mă auzi?

— Da.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din inimă editorului și prietenului meu Raffaello Avanzini și editurii Newton Compton pentru sprijin și disponibilitate.

Agentei mele (care mi-a fost de cele mai multe ori ca o soră mai mare), Maria Paola Romeo.

Mamei mele, pentru că m-a dus să văd baletul lui Louis Falco pe vremea când aveam cinci ani și pentru că m-a învățat ce înseamnă dragostea pentru lucrurile frumoase, fratelui meu Daniel, lumina ochilor mei, și lui Attilio, cel mai bun partener de viață pe care mi l-aș fi putut dori.

Mariei Falcao și lui Jim Fletcher de la Royal Ballet School din Londra, pentru disponibilitate și sfaturile prețioase, lui Alessandro di Marco, pentru îndrumarea tehnică, lui Rosie Williams și Dallas Kidman, pentru că m-au găzduit în casa lor splendidă (cu bovindou!) și Marikăi Pasut, pentru aventura londoneză de neuitat.

Și, în ultimul rând, dar nu ca importanță, familiei mele, prietenilor, celor care mi-au stat aproape, băieților care s-au ocupat de blog, yoga, baletului, Londrei, tuturor celor pe care îi iubesc. Lor și vouă, mulțumesc.